

RITA YILIN EN İYİ TARİHİ AŞK ROMANI ÖDÜLÜ

Madeline Hunter'ın bugüne kadar yazdığı en kıskırtıcı roman olan Tutku Dersleri'nde yakışıklı, nazik ve şeytan kadar baştan çıkarıcı Lord Elliot Rothwell ile tanışmaya hazır mısınız?

Elliot'ı ilk olarak, tutsak edildiği yerin penceresinden bakarken görür: Günah kadar çekici bu adam cazibesi ve bağlanmaları sayesinde onu tutsaklıktan kurtarır. Ne var ki yazar ve yayıncı Phaedra Blair, 'özgürlüğünün' bedelinin insafsız kurtarıcısına kıyılmaz parasız bağlanmak olduğunu çabuk öğrenir. Elbette Elliot Rothwell onu iyi niyetinden örürü kurtarmamıştır. Phaedra'dan, aile ismine leke sürecektir iftira dolu bir kitabı bastırmasını istemektedir ve bunun için rüşvet vermek, tehdit etmek hatta onu baştan çıkarmak dahil her şeyi yapmaya hazırdır. Ancak aralarındaki evlilik çekim an ve an arttıkça, Elliot bu şehvetli oyunda kaybetmeye daha da istekli olduğunu fark edecektir...

"Zekice çizilmiş karakterler, güçlü bir kurgu ve nefes kesen bir romantizm. Bu kitaba âşık olacaksınız."

"Sürükleyici bir hikâye."

ISBN 978-9944-82-028-7

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yepiyevi

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

Tutku Dersleri

MADLINE
HUNTER

Tutku Dersleri

MADLINE
HUNTER

epsilon®

TUTKU DERSLERİ

Orijinal Adı: Lessons of Desire

Yazarı: Madeline Hunter

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Mustafa Tuncer

Editör: Eren Abaka

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kapak Fotoğrafı: Gettyimages.com

1. Baskı: Nisan 2012

ISBN: 978 9944 82-520-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2007 Madeline Hunter

Türkçe Yayın Hakkı: Anatoliait Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Tutku Dersleri

Madeline Hunter

Çeviri
Mustafa Tuncer

©epsilon®

1. Bölüm

Suç işleyen bir insan, satın alabileceği en iyi ayakkabılarını giymiş olsa da arkasında bıraktığı izleri gizlemeye ihtiyaç duyar.

Lord Elliot Rothwell de izlerini gizlemek için ailesinin Londra'daki evinde erkek kardeşi adına verilen baloya son gelenler arasındaydı. Olağanüstü bir Mayıs gecesinde, biraz hava almak üzere dışarı çıkmış sabırsız genç bir adam gibi davranıyordu.

Kimseyi selamlamakla vakit kaybetmeden eşikten adımını attı. Uzun ve yakışıklı olan Easterbrook Markisi'nin en küçük kardeşi - Rothwell kardeşlerin en cana yakını ve en normali olarak bilinirdi - gülücükler saçıyordu ve en sıcak olanları da belli hanımlara sunuyordu.

On beş dakika sonra Elliot, nasıl hızla balo salonuna geri döndüyse aynı hızla Leydi Falrith'le sohbete koyuldu. İki saat önce yarım kalan konuşmalarına devam ediyordu ama öyle ustalıkla bir biçimde iltifatlarla bulunuyordu ki Leydi Falrith onun uzun zaman önce izin isteyerek ayrıldığını bile unutmuştu.

Elliot bir yandan Leydi Falrith'i cezbederken, öte yandan kardeşini bulmak için gözleriyle balo salonundaki kalabalığı tarıyordu. Baloyu tertipleyen ve taze eşi Alexia ile bir arada olan kardeşi Hayden'ı değil, Easterbrook Markisi olan diğer kardeşi Christian'ı arıyordu.

Christian'ın bakışları onunkiyle buluşmamıştı ama Elliot'ın dönüşünü fark etmişti. Christian, odanın uzak bir yerindeki lordlar topluluğundan ayrılarak kapıya doğru yöneldi.

Elliot bu esnada, görevine devam etmeden önce Leydi Falrith ile dans ediyordu. Bu, bilmeden ona yardımcı olan Leydi Falrith'e sessiz bir teşekkürdü. Leydi Falrith'in zaman algısı istikrarsız, hafızası da fazla iyimser olabiliyordu. Sabah olduğunda Elliot'ın gece boyunca onun peşinde olduğuna ve kendisiyle ilgilendiğine inanacaktı. Elliot'ın şehirdeki faaliyetlerine ilişkin bu gece olumsuz bir gelişme yaşanırsa, Leydi Falrith'in kendi cazibesine duyduğu güvenin ne denli faydalı olduğu da ortaya çıkacaktı.

Dans bitti ve Elliot izin isteyerek ayrıldı. İnsanlardan uzaklaşıp kapıya yönelen Christian'ın aksine, Elliot salondakileri selamlayarak ve onlarla sohbet ederek balo salonunda ağır ağır yürüdü ve kardeşinin eşi olan Alexia'nın yanına sokuldu.

"İyi gidiyor değil mi?" diye sordu Alexia. Bir yandan da salonu gözden geçirerek sözlerinin doğruluğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bu bir zafer Alexia!" Ve bu zafer Alexia'nındı. Azmin, kişiliğin ve belki de aşkın zaferi...

Alexia, sosyetenin Hayden ile evlenmesini bekledikleri türden bir kadın değildi. Onun ne ailesi ne de serveti vardı. Öylesine duyarlı biriydi ki gizlice flört etmeyi bile öğrene-

memişti. Şimdi bir markinin evinde, kusursuz şekillendirilmiş saçları ve en moda kıyafetleriyle büyük bir baloya ev sahipliği yapıyordu. Beş parası olmayan bir yetim olarak, daha önce kimseyi kendisini sevdiği kadar sevmemiş bir adamla evlenmişti.

Elliot bu evliliğin iyi olacağına inanıyordu. Alexia da bunu görecekti. Tarih, Rothwell erkekleri için aşkın tehlikeli bir kumar olduğunu kanıtlamıştı. Ancak akıllı ve becerikli Alexia, tehlikeleri uzak tutmak için aşkını nasıl kullanacağını öğrenecekti. Gerçi Alexia'nın çoktan onu yola getirdiğini düşünüyordu.

Elliot gecenin başarılı olduğuna katılıyordu. "Bu başarı senin Alexia! Ancak, sanırım halam bu av sezonunda büyük hediyeyi eve götürmek ister."

"Halan Henrietta'nın, Caroline'ın ilk sezonu için mutlu olması elbette doğal. Son anda iki kişiyi davetli listeme dahil etti. Halan, onlardan sadece birini baloya davet ettiğim için bu gece bana dargın."

Elliot, halasının dargınlığına çok ilgi göstermemesine rağmen konuk listesine yoğun bir ilgi duydu.

"Bayan Blair'i göremedim bugün Alexia. Kötü alışkanlıkları yoktur. Saçları da her zaman bakımlıdır. Hayden onu davet etmeni yasakladı mı yoksa?

"Hiçbiri değil, Phaedra ülke dışında. On beş gün önce gitti."

Elliot meraklı gözükme istemedi ama... "Ülke dışında mı dedin?"

Alexia'nın menekşe gözleri keyifle parladı. Elliot konuya olan ilgisini belli etmemeye çalışmasına rağmen, Alexia konuya odaklanarak tüm dikkatini ona verdi.

"Önce Napoli, ardından güney turu... Ona senin, yaz

sıcaklarında İtalya'yı gezmenin akıllıca olmadığını söylediğini hatırlattım ama o bana gelenek görenekleri ve bu mevsimin festivallerini görmek istediğini söyledi.” Alexia hafifçe başını eğdi. “Sanıyorum babasının ölümü onu kabul ettiğinden daha fazla etkiledi. Babasıyla son görüşmeleri çok duygusaldı ve onu üzdü. Bu yolculuğa moralini yerine getirmek için çıktığını düşünüyorum.”

Babasını ölüm döşeginde görmenin ne kadar fena olabileceği konusunda Elliot'ın hiç kuşkusu yoktu. Kendi tecrübesi kalbinde hâlâ bir taş kadar ağırdı. Ancak bu gece Elliot, Bayan Blair'in nerede olduğu ve ölmeden önce babasıyla ne konuştuklarıyla daha fazla ilgiliydi.

“Onun Napoli'de nerede konaklayacağını biliyorsan ve gittiğimde hâlâ oradaysa, onu ziyaret etmek isterim.”

“Bir arkadaşından duyduğu bir evde kalıyor, bir oda kiralamış sanırım. Sen yolculuğa çıkmadan önce o dönmezse, elbette ziyaret etmeden memnun olurum. Bağımsızlığı onu bazen ihmalcı birine dönüştürüyor ve böyle zamanlarda onun hakkında kaygılanıyorum.”

Elliot, Phaedra Blair'in birinin onun hakkında endişelenmesinden hoşlanacağını hiç sanmıyordu. Her halükarda Alexia endişelenecek kadar iyi biriydi.

“Ah!” diye mırıldandı Alexia.

Alexia'nın iç çekmesine neyin neden olduğunu hemen anladı. Her adımıyla sallanan kuş tüyleri ve kararlılıkla parlayan ıslıl ıslıl gözleri ile Henrietta onlara doğru gelmekteydi.

Alexia, “Sanırım senin peşinde,” diye fısıldadı. “Derhal uzaklaş buradan, yoksa ona sormadan Easterbrook'un böyle bir baloya ev sahipliği yapmama nasıl izin verdiği

konusunda kafanın etini yiyecek. Bu evde ikamet ediyor olmasının, onu bu evin hanımı yaptığını sanıyor.”

Elliot sıvışma konusunda en iyilerle yarışabilirdi, halası yanlarına ulaşmadan çok önce gözden kaybolmuştu bile.

Hizmetçilerin koridoruna çıkan kestirmeyi geçip, arka merdivende hızla koşuttuktan sonra Christian'ın odasına geldi. Kardeşinin odasına girdiğinde onu köşedeki koltukta uzanır vaziyette buldu.

Ona attığı keskin bakış, Easterbrook'un zihninin bedeni kadar rahat olmadığını gösteriyordu.

Elliot bu sorgulayan siyah gözlere, “Onu bulamadım,” şeklinde yanıt verdi. “Eğer yazıhanesine veya evine götürmüşse iyi saklanmış demektir.”

Christian sesli biçimde nefesini verdi. Bu ses - normalde artık her ne yapıyorsa - son zamanlarda özgürlüğünün kısıtlanmasının rahatsızlığını taşıyordu. Elliot'ın bu eylemlerin neler olabileceği konusunda bilgisi yoktu. Kimse Christian'ın günlerini nasıl geçirdiğini bilmezdi.

“Ölmek üzere olduğunu anladığında onu yakmış olabilir,” diye tahminde bulundu Elliot.

“Merris Langton başkalarını koruma konusunda benzersiz bir karaktere sahipti, hatta bunu ölüm döşegindeyken bile ortaya koydu.” Christian parmağını, kusursuzca bağlanmış boyun bağına götürdü, gevşetmek için küçük ama kuvvetli bir biçimde çekti.

Christian bu gece muhteşem görünüyordu, her santiminden bir krallık lordunun azameti yayılıyordu... Üzerindeki kıyafetlerin kalitesi kolayca belli oluyordu. Sık sık kravatıyla oynaması gecenin resmiyetiyle ilgili rahatsızlığını gösteriyordu, ancak demode biçimde uzun, siyah saçının kuyruğu onun eksantrik kişiliğinin bir kanıtıydı.

Elliot, kardeşinin üzerindeki kıyafetlerden kurtulup çoğu zaman giydiği o egzotik robdöşambırı giymeyi özlediğini düşünüyordu. Bu evde yalınayak gezinmesine herkes alıştı ama bu ipek pantolon ve özel kesim ceket giymiş olması kesinlikle sıradışıydı. Şu an normal giyim tarzına dair tek iz, koltuğun desenine uygun olan düğmesiz ceket ve rahat tavrıydı.

“Sallanan döşeme tahtaları gibi şeyleri kontrol ettin mi?” diye sordu Christian.

“Evet, hatta böyle yaparak arama işini tehlikeye attım sayılır. Her iki yerde de uzun süre kaldım ve şehirdeki yazıhaneden ayrıldığım sırada oradan bir polis memuru geçiyordu. Karanlıktı fakat kapının yakınlarında sokak lambası yoktu.”

Yaşadığı macerayı tarif ederken, gerçekte olduğundan daha çok tedbirliymiş gibi göstermeye çalışıyordu. Yasaları ihlal etmekten başka seçeneğinin kalmadığı anları bilirdi ama öyle bir durumda bu kadar umursamaz olacağını hiç düşünmemişti.

“Biri sorarsa tüm gece boyunca balodaydın,” dedi Christian. “Langton’ın, radikal yazıları destekleyen bir yayınevi vardı. Ayrıca öğrendiğimize göre şantajdan da zevk alan biriydi. Ne yazık ki onunla olan hesabımızı kapatamadan öldü. Şu anda Richard Drury’nin nerede olduğunu ancak tanrının bildiği kitap taslağı basılmış olabilir. Biliyorsun, o kitap babamız hakkında aşağılık bir yalanı içeriyor.”

“Buna izin vermeyeceğim.”

“Senden önce başka biri onu ele geçirmiş olabilir mi? Belki de Langton’ın yaşadığı tek kişi ben değilimdir.”

“Özel eşyalarına birisinin el sürdüğüne dair bir iz bulamadım. Avukatı veya varisi bile. Bu öğleden sonra toprağa

verildi. Öldüğünde, taslağın ne orada ne de diğer yerde olduğunu sanmıyorum.

“Bu çok karışık!”

“Ancak aşılamaz değil, onu bulup gerekirse imha edeceğim.”

Christian’ın gözleri Elliot’a odaklandı. “Kendinden emin konuşuyorsun. Lanet taslağın nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“İyi bir tahminim var. Eğer haklıysam çok yakında bu işi bitirmiş olacağız. Ama bunun sana ufak bir bedeli olabilir.”

“Sorun değil, Richard Drury uç görüşlerine rağmen parlamento üyesi ve saygın bir düşünürdü. Onun anıları arasında babama yönelik suçlamalar varsa çoğunluk ona inanacaktır.”

İnanacaklar, çünkü yazdıkları onların zaten doğru olduğuna inandıklarıyla örtüşüyor. Elliot buna karşılık vermedi ama bu düşünce, Richard Drury’nin ölümünden sonra ortaya çıkan anılarını Merris Langton’ın yayınlamayı planladığını ilk duyduğundan beri beyninde yankılanıyordu. Kitap, hem dünün hem de bugünün ünlü ve güçlü simaları hakkında kötü düşünmeye neden olacak dedikodu ve sırlar içeriyordu. Babaları hakkındaki suçlama ise aile hayatı hakkında sosyetenin hâlihazırda düşündükleriyle tamamiyle uyuşuyordu.

Ne var ki sosyete konunun pek çok açısından haksızdı. Babası ona, insanların yalan söyleyemeyeceği bir anda bunu anlatmıştı.

Sen annenin gözdesiydin. O seni kendisine ayırmıştı ve ben, sen en genç olduğun için buna izin verirdim. Beni tek rahatlatan şey, onun zaman zaman bir anne olduğunu hatırlamasıydı. Şimdi

ölüyorum ve seni neredeyse hiç tanımıyorum. Senden sevgi ya da acıma beklemiyorum ancak sen, muhtemelen onun sana anlattığı gibi bir canavar olduğumu düşünürken ölmeyeceğim.

“Kitap taslağının nerede olduğunu düşünüyorsun? Senden, bu işin her aşamasında beni haberdar etmeni istiyorum Elliot. İlerleme kaydedemezsen işi ben halledeceğim.”

Christian’ın bunu nasıl halledeceği belli değildi ve bu belirsizlik, Elliot’ın meseleyi kendi üzerine almasına neden olmuştu. Geçmişten gelen söylentileri susturmada kardeşi acımasız olabilirdi.

“Taslağı değil ama Langton’ın ofisinde mali raporlar buldum. Yayınevi sıkıntıdaymış. Daha ilginç olanı, yayınevinin sahibiyle ilgili evraktı. Richard Drury başından beri gizli ortakmış. Langton’ın da bu taslağı neden kabul ettiğini anlamış olduk.”

Christian bunu ilginç bulmuştu. “Langton’ın avukatına ulaşmalı ve yayınevindeki payını kimin alacağını öğrenmeliyiz.”

“Raporlara göre, Drury’nin payı onun tek çocuğuna miras kaldı. Hâlâ uzlaşılması gereken bir ortak var yani. Belki de bu kişi en başından beri şantaj entrikasının suç ortağıdır.”

“Onun tek çocuğu mu? Lanet olsun!” Christian kafasını koltuğun koluna yasladı, gözlerini kapadı ve bezgin bir inilti salıverdi. “Phaedra Blair, olamaz. Lanet olsun.”

“Evet, Phaedra Blair.”

Christian yine küfretti. “Bay Drury gibi radikal görüşleri ve sıradışı yaşam tarzı olan birinin, iş ortaklığını bir kadına, gayrimeşru kızına bırakması nasıl da uygun.” Suratı asıldı. “Belki de Phaedra Blair babasının anılarını ya-

yınlanmamasını iyi karşılayabilir. Ne olursa olsun, içinde o ve annesiyle ilgili özel konular var.”

“Belki de.” Elliot görüşmenin o kadar kolay olacağı konusunda iyimser değildi. Bayan Blair tatsız bir zorluktu.

Babasının yazdıklarının, yayınevini kurtarmaya yetecek bir satış potansiyeli olduğunu anlayabilirdi. Ya da daha kötüsü, nazik sosyetenin kirli çamaşırlarını ortaya dökerek adaletin yerine gelmesine heves edebilirdi.

“Bayan Blair’in kitabı da Langton tarafından yayınlanmıştı, değil mi? Bir kopyası bu kütüphanede bir yerde vardı. Ne yalan söyleyeyim, tek sayfasını okumadım. Bırak senkretizm çalışmalarını, mitoloji ve folklorla karşı bile ilgilim az,” dedi Christian.

“Bu düşünceye daha fazla saygı duyulması gerektiğini okumuştum.” Elliot, şeytana bile hakkının verilmesi gerektiğine inanırdı. “Ayrıca duyduğum kadarıyla, Bayan Blair, ailesinden zekâsını ve bununla birlikte yönetme becerisi ile asiliği miras almış.”

“Bu şartlarda onun miras aldığı özelliklerin hiçbiri bizim için iyi haber değil.” Christian ayağa kalktı. Baloya dönmeye hazırlanarak düğmesini ilikledi, yakasını kontrol etti. “Hayden’a bu konularda hiçbir şey söylememen iyi olur. O yeni eşine karşı çok korumacı ve Bayan Blair, Alexia’nın arkadaşlarından biri. İşler çirkinleşmeye başlarsa, onların bu konuları bilmemesi daha iyi olur.”

“Bayan Blair on beş gün önce Napoli’ye gitmiş. O ve Alexia özel bir konuşma yapmadan önce onunla anlaşacağım.”

“Arkasından mı gideceksin?”

“Nasıl olsa bu sonbaharda oraya yolculuk etme niyetim

vardı. Sıradaki kitabım için Pompeii'deki son kazıları incelemek istiyorum. Şimdi yolculuğumu öne alacağım.”

Birlikte merdivene kadar yürüdüler. Her adımla birlikte müziğin gelen sesi yükseliyor, insan seslerinin uğultusu alanları dolduruyordu. Canlı kalabalığa doğru indikçe Elliot, Christian'ın şaşkın ifadesini fark etti.

“Endişelenme Christian. Babamıza karşı yapılan suçlamanın hiçbir zaman yayınlanmamasını sağlayacağım.”

Christian'ın gülüşü yüzündeki asıl ifadeyi silemedi. “Azminden ve yeteneklerinden kuşku duymuyorum. Şu an düşündüğüm o değil.”

“Ne o zaman?”

“Phaedra Blair'i düşünüyorum ve merak ediyorum, acaba herhangi bir adam onunla anlaşabilir mi?”

Elliot karanlıkta ilerliyordu. Elinde taşıdığı lamba sayesinde yolu aydınlanıyordu. Konuklar gitmiş, hizmetçiler de uyumuştı. Hayden ve Alexia belki de Hill Sokağı'ndaki evlerinde evliliklerinin tadını çıkarıyorlardı. Christian ise hâlâ uyanık olabilirdi fakat o da birkaç gün boyunca odasından dışarı çıkmazdı.

Duvar da asılı olan çerçevelerin üzerindeki yıldızlar cılız ışığı uzaklara yansıtıyordu. Ay ışığı, uzun pencereleri delercesine odaya doluyordu. Elliot portrelerden ikisinin önünde durdu. Bu odayı daha önce incelememişti, bunun nedeni duvarlarda asılan resimlerle ölümsüz hale gelen kadın ve erkekti.

Sanatçı iki vücut için de benzer arka zeminler kullanmıştı. Bu yüzden her çizim diğerinin arka planını ve dünyasını devam ettiriyor gibiydi. İma edilen birliktelik bir yalan olsa bile, onları bir bütünün iki yarısı şeklinde gör-

mek güzeldi. Onları yaşarken aynı odanın içinde gördüğü zamanları ise ancak parmakla sayabilirdi.

Sana anlattığı gibi bir canavar olduğumu düşünürken ölme-yeceğim.

Babası bu noktada hatalıydı. Annesi, bir defaya mahsus duygusal bir patlama yaşaması dışında ona karşı her zaman kayıtsız ve ketumdu. Aylesbury'deki kütüphanede beraber geçirdiği zamanlarda pek nadir konuşurdu.

Ne zaman babasıyla yalnız kalsa hep korkardı, bunda annesinin hiçbir etkisi yoktu. Ancak iki değil üç çocuğu olduğunu hatırladığı o seyrek anlarda da babasının ilgisinden keyif alırdı.

Babasıyla yaptığı tek ve son uzun sohbeti düşünerek kütüphaneye doğru yürümeye devam etti. O gün insanlar ve ihtiraslar, kibir ve nefis, bir çocuğun etrafındaki dünyayı iyi anlayamayacağı durumlar hakkında önemli gerçekler öğrenmişti.

Sohbetleri bittiğinde artık ondan korkmuyordu. O an, hayatında ilk kez kendisini babasının oğlu olarak hissetmişti.

Lambayı kütüphanedeki deri ciltler sırası boyunca taşıdı. Kitaplığın oradaki en alt rafı karıştırdı. Ölümünden sonra annesinin özel kitaplarını buraya getirmişti. Özellikle annesinin sürgünü sırasında Aylesbury'de okurken gördüğü kitapları...

Bu kitapları babasının neden Londra'ya getirttiğini bilmiyordu. Belki de onun bir parçasının ailenin yaşadığı yerde kalması içindi. Babasıyla yaptığı o konuşmadan çok önce, annesinin yaşamlarından bu kadar ayrı olması durumuna bir son vermek için ani bir dürtü, asi bir istek duymuştu.

Kimse bu kitapların diğerlerinin arasına eklendiğini fark etmemişti. Hiç ciltlenmemiş bir tomara parmağıyla dokundu. İnce ve küçüktü... Bunlar annesinin sahip olduğu kitaplardı. Onları çekip çıkardı, tozunu aldı ve lambayı kitap sırtlarının üzerine eğdi.

Aradığını bulmuştu. Otuz yıl önce ünlü bir kadın tarafından yazılmış, evliliğe karşı çıkan radikal bir denemeydi. Yaşamını inançlarına göre sürdüren bir yazar... Richard Drury'den bir çocuğu olduğunda bile evliliği reddetmişti.

Kitabı ve lambayı Easterbrook'un son ekleri sakladığı kısıma kadar taşıdı. Hâlâ taze deri kokan mitolojik bir denemeyi kaydırarak dışarı çıkardı.

Her iki metni de kendi odasına götürdü. Kendini Phaedra Blair ile mücadele etmeye hazırlamak üzere okumaya başladı.

2. Bölüm

Phaedra, Latince'den ve öğrendiği Napoli dilinden birkaç kelimeyle itirazlarını sıralıyordu. Ses tonu sayesinde, Sinyora Cirillo'nun çıkardığı faturayla ilgili rahatsızlığını anlatabildiğini umuyordu.

Ne var ki kendi ses tonuyla yarışacak biçimde tatlı, uzun ve de kızgın bir yanıt aldı. Bayan Cirillo, onun bu yerde isteyerek kalıp kalmadığını umursamıyordu. Mütevazı ama saygın pansiyonunun dışında konumlanmış kraliyet muhafızının neden olacaklarından memnun değildi. O sadece kendisine ödeme yapılmasını istiyordu ve muhafızın varlığının diğer konuklar üzerindeki olumsuz etkilerine karşılık olarak da hesaba hatrı sayılır bir miktar daha ilave etmişti.

Kadına faturayı krala götürmesini söylemek için can atsa da Phaedra çaresizce odasına gitti ve para kesesini getirdi.

Mahvolmaya gittiği aşikârken, bu şehirde bir hafta daha oyalanmak kesinlikle hataydı. Buradaki hapsi biraz daha uzarsa, yaptığı işi tamamlamak şöyle dursun İngiltere'ye

geri dönüş bileti satın almak için bile parası olmayacaktı. Bu, ülke dışına yapılacak oldukça kısa bir gezi olarak planlanmıştı. Yine de gezmek için gelmemişti buraya. Burada olmak için bir nedeni vardı; halledip sonra basım işleri için hemen geri dönecekti.

Sinyora Cirillo bir sonraki hafta geri gelmek üzere sakinleşmiş olarak gitti. Phaedra odasına döndü, durumunu düşünüp taşınyordu. Gardırobunu inceledi ve siyah bir şal çıkardı. Ucuna atılmış düğümü açarak içine konan nesneyi dışarı çıkardı.

Büyük bir mücevher kucağına düştü. Her bir yüzü odanın loş ışığında parıldıyordu. Kusursuzca yapılmış minik oymalar, koyu kırmızı arka zeminine kontrast olarak inci beyazıydı. Bunlar mitolojik Yunan Tanrısı Baküs ve beraberindekileri tasvir ediyordu.

Bu işlemeli akik taş, annesinden ona kalan en değerli şeydi ve annesinin kendi el yazısıyla yazılmış vasiyet hemen yanına iliştilmişti: *Geleceğini güvence altına almak için tek değerli varlığımı, Pompeii'den antika akik taşıyı ona bırakıyorum.*

Phaedra annesinin ölümünden sonraki altı yıl boyunca, taşı satmayı bir kez olsun düşünmemişti. Sıradışı ve zeki biri olan Artemis Blair'i hatırlattığından, bu değerli taşın üzerine titriyordu. Geleceğini güvence altına almaya yeterdi, evet ancak Phaedra onu satmak zorunda kalmak istemiyordu.

Taşı tekrar yerine koyup sakladıktan sonra, oturma odasına döndü. Batı yönüne bakan uzun pencerelerin içeride kalan panjurlarını açtı. Koy, uzaktan masmavi görünüyordu ve Ischia Adası uzaktaki sisin içinde belli belirsizdi.

Denizden esen tuz yüklü rüzgâr, saçının birkaç telini

uçurarak içeri süzüldü. Muhafızının sesi kulağına çalındı. Kimle konuştuğunu anlamak için pencereden dışarı baktı.

Muhafızın önünde siyah saçlı bir kafa ve çarpıcı bir kın bulunuyordu. Modaya uygun kesilmiş ve rüzgârla romantik biçimde dalgalanan saçlar, muhafızdan çok daha uzun birine aitti. Geniş omuzları pahalı olduğu belli kıyafetlerce örtülüyordu. Çizmeleri Londra'daki en iyi ayakkabıcının elinden çıkma gibiydi. Aşağıdaki adam bir İngilizdi, elbiselerine bakılırsa da bir beyefendi.

Konuşmalarını duymak için iyice eğildi. Kim olduğuna dair şu kadarcık fikri olmasa da ülkesinden birini görmek ona garip bir rahatlık duygusu vermişti.

Aşağıya seslenmeli ve ondan yardım istemeliydi. Napoli'deki İngilizler onun hapis olduğundan haberdar mı emin değildi. Ayrıca bilseler de bunu umursayacakları konusunda şüpheleri vardı. Onu tanıyanlar, ne onu tasvip ediyor ne de arkadaşlığını istiyordu. Normalde o da bunları istemezdi, ancak buradaki İngiliz sosyetesine girememesi bu beklenmedik hapisten önce de problemlere neden olmuştu.

Aşağıdaki İngiliz için işler yolunda gitmiyordu anlaşılabilir. Muhafızın hareketleri saygı dolu bir pişmanlığı vurguluyordu. *İşimi seviyorum. Size bir iyilik yapardım fakat...*

İngiliz adam oradan uzaklaştı. Caddenin diğer tarafına yürüdü ve duraksadı. Hafifçe çatılan kusursuz kaşlarıyla yukarıya doğru baktı. Siyah, uyanık gözleri binanın ön cephesini taradı.

Phaedra hafifçe gevşedi; bunun nedeni bir kadının yüreğini hoplatacak türden bir yüzü olması değildi sadece. Bu adamı tanıyordu. Ünlü bir tarihçiydi. Lord Elliot Roth-

well aşağıdaydı. Alexia, Elliot'ın bu sonbaharda Napoli'ye seyahat edeceğini söylemişti ancak görünüşe göre çok daha erken gelmişti.

Phaedra pencereden aşağı eğildi ve el salladı. Lord Elliot selamlara nadiren başıyla karşılık verirdi. Phaedra parmağını dudağına götürdü ve muhafızı işaret etti. Daha sonra işaretlerle binanın arkasına gitmesini anlatmaya çalıştı.

Lord Elliot, sokak boyunca sanki mimari yapıyı inceleyen biri gibi oradan uzaklaştı. Phaedra panjurları kapatıp binanın diğer tarafına koştu. Arkadaki küçük bahçeye bakan pencereyi açtı.

Lord Elliot'ın oraya ulaşması biraz zaman almıştı. Nihayet onu uzaktan, yola açılan kapıdan içeri girerken gördü. Hareketlerinde tereddüt yoktu. Phaedra'nın tarafına doğru yürüdü, adımları uzun ve emindi, sanki ne istediğini bilen bir erkek gibiydi. Güzellikle kutsanmış köşeli yüzü bir kenara, kendinden emin bu hali bile etkileyici olması için yeterli olurdu.

Phaedra onun siyah gözlerinde ansızın beliren ışıltıya aldırmadı, çünkü kendi ülkesinden birini gördüğü için mutluydu. Lord Elliot'ın tebessümünde, Alexia'nın düğününde karşılaştıklarında gördüğüne benzer bir titreme vardı.

Phaedra'nın görünüşünü, değerlerini, geçmişini ve hiçbir şeyini tasvip etmediği halde onu belli belirsiz eğlenceli bulan bir adamın tepkisiydi bu.

"Bayan Blair, sizi moraliniz yerinde ve sağlıklı gördüğüm için rahatladım." O zarif tebessümlerden bir diğeri daha bu selamlamayı takip etti.

"Ben de sizi gördüğüm için Lord Elliot."

"Alexia bana kalacağınız yerin adını verdi ve bir şeye ih-

tiyacınızın olup olmadığına bakmak için sizi ziyaret etmemi istedi."

"Çok nazıkmış. Ziyaretinize uygun biçimde karşılık veremediğim için üzgünüm."

"Bunu yapamayacakmışsınız gibi görünüyor."

"Şüphe yok ki tutukluluğumu şaşırtıcı, hatta şoke edici buldunuz."

"Ben nadiren şoke olan ve ara sıra şaşıran biriyim. Ancak biraz garip olduğunu kabul ediyorum. Birkaç haftadır Napoli'desiniz. Böyle bir cezayı hak etmek için yeterince suç işlemek çoğu insanın en az bir yılını alır."

Bundan keyif mi alıyordu? Bu koşullar altında zekice konuşma yeteneğini gereksiz bulmuştu Phaedra. "Ortada suç yok, sadece küçük bir yanlış anlaşılma var."

"Küçük mü? Bayan Blair, kapınızın önündeki kralın muhafızı."

"Onu oraya kralın diktiğine inanmıyorum. Bunu bana mahkeme görevlilerinden biri yaptı. Düşük zekâlı, fazla güçlü ve iğrenç bir adam kendisi."

Lord Elliot, kendisini yargılayıcı ve güçlü gösterecek biçimde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Erkeklerin ona karşı bu tavrı takınmalarından gerçekten nefret ediyordu. Bu duruş, erkeklerin insanlıktan nasiplerini pek almadıklarının kanıtıydı.

"Muhafız bir düellodan bahsetti," dedi Lord Elliot.

"Bu adamların, kendileriyle biraz fazla konuşan bir kadını paylaşımadıkları için birbirini öldürmek isteyeceklerini nereden bilebilirdim ki?"

"Kılıçlar ve hançerler. Kan dökülmüş, muhafız öyle dedi."

"Marsilio genç bir ressam. Sıradan bir genç. Dik kafalı

ve çok tatlı. Kendisiyle olan arkadaşlığımızı yanlış anlayıp, Pietro'yla birlikte koyda sadece yürüdük diye konuyu ona meydan okumaya kadar getirdiğini bilmiyordum.”

“Tabii sizin için kötü haber şu ki Marsillio, yani şu dik kafalı, tatlı çocuk kralın akrabası. Düello sonucunda neredeyse ölecekmiş. Şanslısınız, muhafız yaşayacağını söylüyor.”

“Çok şükür. Ancak burada her şeyi abartıyorlar. Anladığım kadarıyla ağır bir yara almamış, gerçi böyle bir iklimde herhangi bir yara çok ciddi olabilirdi. Olay böyle geliştiği için çok pişmanım. Ve bunu söyledim de. Pişmanlık ve özürlerimi yavaşça, hem İngilizce hem de Latince ifade ettim. Fakat mahkemedeki kişi, yetki sınırlarını aşarak beni fahişe olmakla suçladı. Hiçbir erkekten tek bir peni bile almadığımı anlattım.”

“Namusunuza ve şerefimize dil uzatılmasına itiraz etmediniz mi? Ya da o iğrenç, düşük zekâlı küçük adama kadınların kendilerini özgürce sunabileceğine inandığınızı anlatmadınız mı?”

Phaedra, onun alaycı imalar içeren konuşmasını dinlerken gözlerinde beliren bilmiş bakıştan zerre hoşlanmamıştı. Bu rezil duruma düşmemiş olsaydı Elliot’a kaba sözlerinin karşılığını layıkıyla verirdi. Ne var ki şimdi gereken şey diplomasiydi.

“Bağımsız aşk hakkındaki düşüncemi belirttim ki bu kendini özgürce sunmakla yakından uzaktan alakalı değil Lord Elliot. Onu da eğitmeye çalıştım. Sizinle daha fazla görüşme imkânımız olursa aynısını sizin için de yapmaktan memnun olurum.”

“Bu ne cazip bir teklif, Bayan Blair. Ancak sanıyorum ki muhafız konusunda felsefi incelikler işe yaramamış. Ken-

dinizi sosyete fahişesi olarak tanımlasanız daha iyi olurdu. Onlar bu konunun uzmanıdır. Öte yandan bağımsız aşka dair sözlerse... Pekâlâ...”

Kaba tavırları her şeyi açıklıyordu. *Ne bekliyorsun kadın? Kurallara uymuyorsun ve görünüştün de yanlış anlaşılmaya fırsatıyla açık.*

Bir kez daha içgüdüsel tepkisini bastırdı. Tartışmak sadece Elliot’ı uzaklaştırmaya yarardı ve onun bir süre daha kalmasını istiyordu. Phaedra bu yerin ne kadar ıssız olduğunu ve yalnızlığın ne kadar can sıkıcı olabileceğini hiç fark etmemişti. Kendi anadilini duymak bile bir mutluluktu.

“Beni kısa sürede serbest bırakacaklarını düşünüyor musunuz?”

Yine aynı kaba tavır bu defa omuz silkmek olarak kendini gösterdi. “Burada bir anayasa yok. İngiltere’deki gibi sağduyu örneği de. Yazılı haklar yok. Modası geçmiş bir monarşi hâkim. Yarın serbest bırakılabilirsiniz ya da İngiltere’ye geri gönderilebilirsiniz veya duruşmaya çıkarılabilirsiniz. Olmadı kralın keyfine göre burada yıllarca kalabilirsiniz.”

“Yıllarca mı? Bu vahşilik.”

“Olayın böyle sonuçlanacağını sanmam. Ancak sizin şu iğrenç küçük adam size olan ilgisini kaybedene kadar birkaç ay geçer.” Önce binanın karşısına, sonra da bahçe kapısına göz attı. “Bayan Blair, bu bahçede daha fazla kalamam yoksa ben de kendimi sizinle birlikte kral muhafızlarının konduğu olarak bulurum. Size biraz yiyecek yollayacağım ve bu yerin ödenmesi gereken kirası için de bir miktar para bırakacağım. Ayrıca buradaki Britanya elçiliğinden birinin sizi düzenli olarak kontrol etmesini isteyeceğim.”

Tanrım, gidiyor! Phaedra bu yerde yaşlanabilir veya parası bittiğinde açlıktan ölebilirdi.

Asla erkeklerin desteğine ya da korumasına güvenen türden bir kadın olmamıştı. Yaptıkları sohbet Lord Elliot'tan bir parça olsun hoşlanmasına neden olmamıştı. Ancak geleceği hakkındaki belirsizlik, onun bu adamdan yardım istemesine karşı duyduğu tiksintiyi bastırmasına neden oldu.

Adam bahçe kapısına doğru henüz üç adım atmıştı ki, "Lord Eliot!" diyerek onu durdurdu. "Benim durumum diplomatları ilgilendirmez. Benim yerime ricada bulunabileceğinizi de pek zannetmiyorum. Eminim ki şu iğrenç küçük adam sizin bir tarihçi olarak ününüzden ve aile bağlantılarınızdan etkilenecektir. Benim için konuşursanız belki de yardımı dokunur."

Adamın ifadesi cana yakındı ancak ümit verici değildi. "Ben ailenin en genciyim. Mevkim ve önem değeri az olan ünüm burada düşük kalır. Ayrıca mahkemenin bana iyilik yapması için bir neden yok."

"Eminim ki benim duyabileceğimden daha iyi sözler duyacaksınız. En azından dillerini biliyorsunuz. Sizi muhafızla konuşurken duydum."

"Bu dilde durumunuzu ifade etmede yeteri kadar iyi olduğumu sanmıyorum."

"Yapmaya çalıştığınız ne olursa memnun olurum." Şövalyeliğe ne olmuştu? Phaedra böyle duyarlılıklara hiç inanmazdı, ancak onun gibi beyefendiler böyle şeyler yapardı. O zor durumda olan küçük hanımdı ve bu beyefendinin ona yardım etmek için her şeyi yapması gerekirdi, onu hiç fark etmemiş olmayı dilermiş gibi durmamalıydı.

Elliot bu ricayı düşünürken, Phaedra kendi tebessümü-

nün giderek yalvaran bir yüz ifadesine döndüğünü hissediyordu.

"Burası İngiltere değil Bayan Blair. Sizin adınıza başarılı olursam, özgürlüğünüze karşılık sizi zorunlu tutacağı yeni koşulları beğenmeyebilirsiniz."

"Kendimi koşullara uyum göstermeye zorlayacağım. Ancak rica ederim beni hemen İngiltere'ye göndermelerine engel olmaya çalışın. Ayrılmadan önce Pompeii'deki kazıları gezmek istiyorum. Bu benim hayalim."

Lord Elliot konu üzerinde uzunca bir süre düşündü. Belirgin iç çekişi, verdiği karardan pek memnun olmadığını gösteriyordu. "Alexia'ya iyi olmanızı sağlayacağıma dair söz verdim, bu nedenle elimden geleni yapacağım. Sizi tutuklayan adamı bulmak zor olabilir. Adını biliyor musunuz? O iğrenç, düşük zekâlı küçük adamı mahkeme etrafında aramamayı tercih ederim. Bu tarifi duyabilir ve bu da bana pek yardımcı olmaz. Belki de bu tarif uzaklara, çeşitli davalara bakan pek çok mahkeme görevlilerine kadar yayılır."

Genç adam ona yardımcı olmayı canı gönülden istemiyordu, sadece görev bilincine teslim olmuştu. Phaedra şu noktada seçici olmayacak kadar çaresiz durumdaydı. "Adı Gentile Sansoni. Bu neden hoşunuza gitti? Onu tanıyor musunuz?"

"Onu tanıyorum. Sansoni İngilizce konuşmıyor, hatta Latince de... O su katılmamış bir Napoli'li ki bu da iyi bir haber değil."

Phaedra Blair'e veda etti ve ilgisini kralın gizli polis teşkilatında yüzbaşı olan Gentile Sansoni'ye verdi. El-

bette Phaedra'nın uzun, kızıl saçları ve şık elbiseleri tüm Napoli'nin ilgisini çekmiş olmalıydı.

Elliot üç yıl önce Napoli'ye geldiğinde, Bayan Blair'i hapseden zorba hakkında bir şeyler öğrenmişti. 1820'de, bu topraklarda cumhuriyet yanlıları hezimete uğrayıp yerine monarşi tekrar hüküm sürmeye başladığında, Sansoni kan gölünün tam ortasında duruyordu.

Anayasacıların ve Carbonari'nin beklenmedik kayboluşunda Sansoni'nin parmağı olduğu biliniyordu. Fakat o siyasi olarak tanımlanmamış otoritesinin sınırlarını zorlamayı da seviyordu. Sansoni bir İngiliz centilmeni tarafından etkilenecek türden biri değildi ve Eliot, kararı bozmak için onun üstlerine başvurmanın kendisi tarafından hoş karşılanacağını da sanmıyordu.

Bayan Blair ev tutukluluğu altında kaldığı sürece, Elliot'ın onunla olan işini halletmesi mümkün olmadığından, onu bir an önce serbest bırakması gerektiğini biliyordu. Phaedra'nın kendisine karşı borçlu hissetmesi için bahçede tereddüt etmiş gibi yapmıştı sadece.

Elliot, ayrıca kadınların özgür olmasını açık açık savunan birini, bir erkeğin yardımı için yalvartma arzusuna aşağılıkça yenilmişti. Bayan Blair sadece varlığıyla bile erkeklere baş kaldırmayı beceriyordu ve Elliot'ın içgüdüleri de buna tepki vermişti.

Bu işi bitirmeliydi, ertesi gün Phaedra için yapabileceklerini yapmaya koyuldu. Sansoni bir İngiliz centilmninden etkilenmezdi, fakat belki de bir İngiliz yüzbaşısını dinleme şansı olabilirdi. Napoli yönetimi hâlâ Nelson'ın anısına derin saygı duymaktaydı ve Elliot, Sansoni'nin Nelson'ı manevi kardeş kabul ettiğini tahmin ediyordu. Bir zamanlar bu büyük İngiliz kahramanı, buradaki cum-

huriyetçi yönetime yapılan müdahaleyi durdurmaya yardım etmişti.

Napoli limanında her zaman İngiliz gemileri olurdu ve Elliot kaptanını tanıdığı bir gemiye uğradı. Bayan Blair'i gördükten iki gün sonra Elliot, mükemmel giyimli Yüzbaşı Augustus Cornell ile birlikte sonu gelmeyen saray koridorlarından Gentile Sansoni'nin gizli barınağına doğru yol aldılar.

Karanlık yerlerde çalışan mahkeme görevlilerine uygun biçimde Sansoni'nin yeri de binanın arka bölümündeydi. Bulunduğu yere rağmen Sansoni, önemli gözükmek için buraya bolca mobilya getirtmişti. Hırslarına uygun biçimde geniş bir odası vardı ancak alçak tavanı ve pencerelerinin olmayışı sebebiyle, içerisi kocaman bir ambar gibi görünüyordu.

"Bir konuşma yapacağım," dedi Cornell. Onun askeri statüsünde olan erkeklerin aşına olduğu biçimde Cornell yumuşak, açık renkli yüzünü sert bir resmiyete büründürdü. "Onunla bir iş ilişkimiz oldu ve dikkatli olmalıyım."

"Dilini biliyor musunuz?" Napolice, Latince'nin ağır bir türevi olsa da Roma ve Floransa'da konuşulan dillerden önemli biçimde farklıydı.

"Umalım da yetecek kadar iyi olsun. Siz burada kalın. Ben size arabuluculuk yapacağım.

Elliot kendisinden istendiği gibi kapının yanında kaldı. Cornell odayı adımlamaya başladı ve diğer uçtaki masada oturan esmer, küçük adama yaklaştı. Bayan Blair'in Sansoni tarifi son derece uygundu. Pis ve iğrenç görünüyordu, ayrıca şu an çok da şüpheli durmaktaydı.

Şarap sunuldu, kızarmış ekmekler hazırlandı ve sohbet başladı. Bir süre sonra Cornell tekrar Elliot'ın yanına döndü.

“Bir karışıklık var,” dedi sakince. “Bayan Blair’in o düelloda en çok zarar gören arkadaşı Marsillio, kralın uzak bir yakını fakat sanatsal yeteneklerinden dolayı kral tarafından desteklenen biriymiş. Dahası, sanırım Sansoni akrabalarından birini bu genç adamla evlendirip pozisyonunu sağlamlaştırmak istiyor. Bu şans onun zavallı soyuna nasip olacak gibi değil ama yine de Sansoni bu genç adamın rahatını görevi haline getirmiş.” Daha yakına gelerek alçak sesle konuştu. “Ayrıca kralın düello hakkında fazla bilgisi olduğunu sanmıyorum. Sürekli olarak kardeşinizin unvanını belirtiyorum ve bir İngiliz markisinin konuyu doğrudan krala götürecektir yollar bulmasından endişe etmesini umuyorum.”

Belki bir marki bunu yapabiliirdi ancak bu aylar alırdı. “Bayan Blair’in serbest kalmasını ayarlayabilir misiniz?”

“Emin değilim. Bu işin tamamı düellodan ibaret değil. Kralın bir sanat koleksiyonu varmış ve bu koleksiyonun bir odası kadınlara yasakmış. Odada cinselliğe dair eski zamanlardan gelen eserler var. Bayan Blair, Marsillio’yu kendisini o odaya sokmaya ikna etmiş. Bir mekâna izinsiz girmek ve şehvet düşkünü görüntülerden zevk almak onun suçlarının arasında. Ayrıca Sansoni onun adı bir fahişe olduğunu söylüyor. Napoli, bu tür kadınların kendilerini teşhir etmeleri ve kendilerini satmalarıyla kötü bir şöhrete sahipken...”

“O bir fahişe değil. Sizi temin ederim. O garip biri, bu doğru. Acayip. Özgürlükçü fakat aslında dürüst. Kesinlikle Sansoni de bu tür insanları biliyor. Açıklamanıza devam edin lütfen.”

“Bu adamın işi özgürlükleri istismar etmek ve bunu zevkle yapıyor. Ancak yine de deneyeceğim.”

Cornell bir kez daha odanın karşı tarafına gitti. Sohbet bu defa daha kısaydı. Sansoni’nin siyah gözleri Elliot’a odaklanarak sert bir açıklamada bulundu.

Cornell döndü. “Bu defa daha hızlı konuştu ve ona yetişemedim. Ancak hangi sebebin sizi ve ailenizi bu işe karıştırdığını bilmek istiyor. Bir akrabalık veya başka bir durumunuzun olup olmadığını bilmek istiyor.”

Eliot sabrının bilhassa zorlandığının farkında olarak sakin kaldı. “Ona ailemizin iyi bir arkadaşı olduğunu söyleyin. Easterbrook onu kız kardeş olarak kabul eder.” Bu koca bir yalandı. Gerçi Christian da aynı koşullar altında böyle yapardı muhtemelen. “Söyleyin ki biz onu kontrol altında tutmaya çalışıyorduk, o da etkimizden kurtulmak için beklenmedik biçimde Napoli’ye geldi. Onun iyi olduğunu görmek için buraya geldim ve artık sorun çıkaramayacağına söz verebilirim. Eğer rüşvet istediğini ima ediyorsa onu geri götürebilmek için ödeme de yapacağım.”

Cornell’in Sansoni ile görüşmesi bu defa daha canlıydı. Sansoni’nin hareketleri seriydi. Cornell raporuyla birlikte geri döndüğünde Sansoni biraz endişeli gözüküyordu.

“Korkarım bir yanlış anlaşılma olmuş. Müzakerelerdeki bu talihsiz durumu, dilde tam anlamıyla akıcı olmayışına bağlıyorum.”

Yine de Sansoni daha sakin ve daha uysal görünüyordu. “Yanlış anlaşılma nedir?”

Cornell’in yüzü kızardı. “Sanırım sizin onun nişanlısı olduğunuzu düşünüyor ve yüklü miktardaki çeyizi yüzünden tertiplenmiş bu evlilikten kaçmak için buraya geldiği çıkarımını yaptı. Sizin onu geri götürmek için buraya geldiğinizi sanıyor.”

“Bu saçma sapan bir yanlış anlaşılma. Peki bu nasıl oldu?”

“Emin değilim. Aile, kız kardeş, para, kaçmak sözcükleri birbirine karışmış ve daha fazla anlamlar çıkarmış olmalı.” Cornell iç çekerek hatasını düzeltmek için döndü.

Elliot kolunu yakalayarak onu durdurdu. “Bu karmaşık durumu sürdürürsek onu bırakmaya hazır mı?”

“Evet ancak...”

“Düşündüğünün bu olduğuna emin misiniz?”

“Yanlış yorumunu doğru anladığıma da pek emin değilim fakat...”

“O zaman onu düzeltmeyelim.”

“Bunun onurlu bir davranış olduğuna emin değilim.”

“Siz gerçek olmayan bir şey söylemediniz. Yanlış anladığına bile emin değilsiniz.” Elliot elini Cornell’in omzuna koydu. “Bunu Tanrının bir armağanı olarak kabul edeceğiz, bırakalım öyle kalsın. Buradaki İngiliz topluluğu tarafından iyi kabul edilen bir adam değil. Yanlış anlamışsa hiçbir zaman doğrusunu bilmeyecek.”

Cornell ikna olmuştu. “Kararlıysanız öyle olsun. Benimle gelin. Bayan Blair bu krallıkta kaldığı sürece onu kontrol edeceğinize dair sizden bir yemin bekliyor. Devamlı sizin emrinizde olacak, yaratacağı başka bir sorundan da siz sorumlu tutulacaksınız. Böyle bir yemine hazır mısınız?”

Elliot başını salladı. Yüzbaşı Cornell ile birlikte yürüdü ve pis, iğrenç Gentile Sansoni’den Bayan Blair’in gözetim sorumluluğunu aldı.

3. Bölüm

Phaedra, Sinyora Cirillo’nun sesiyle yazı masasından doğruldu. Ya bu kadın ondan daha fazla para isterse...

Odasının kapısını açtığında karşısında harika bir manzara vardı. Sinyora Cirillo yalnız değildi. Lord Elliot da yanında duruyordu.

Phaedra sevinçten bağırmak istemesine rağmen sakinliğini korudu. Eğer o buradaysa bunun sadece bir anlamı olabilirdi. “Lord Elliot, lütfen içeri girin. Teşekkürler, hanımefendi.” Bu kibarca kovuluş yüzünden, Sinyora Cirillo kedimsi siyah gözlerini çevreleyen kaşlarını kaldırdı.

Yalnız kaldıklarında, “Umarım iyi haberler getirmişsinizdir Lord Elliot,” dedi Phaedra.

“Ev hapsiniz sona erdi Bayan Blair. Yüzbaşı Cornell’e teşekkür etmeliyiz. Bizim adımıza Sansoni ile konuştu.”

“Kraliyet donanmasına şükürler olsun.” Pencereye koştu, panjurları ardına kadar açtı. Dışarıdaki muhafız gitmişti. “Bu akşam koy buyunca gzmeliyim. İnanamıyorum...” Hoplaya zıplaya Elliot’a koştu ve ona sarıldı. “Size minnettarım.”

Elliot serbest kaldığında ona gülümsedi. Onun heyecanını anlar gibiydi, bu yüzden sevincini hoş karşıladı. Elliot'ın bakışları bu kucaklamadan dolayı samimi bir ifadeye büründü. Nihayetinde o bir erkekti.

Genç adam yüksek çizmeleri ve kusursuz dikilmiş ceketinde çok hoş görünüyordu. Gülümsemesi, Rothwell soyunun sert hatlarını yumuşatmada etkiliydi. Büyük kardeşlerinin aksine, Lord Elliot'ın sıkça gülümsediği biliniyordu ve etkisi göz önüne alındığında çok da doğru bir hareketti.

Elliot, Phaedra'nın oturma odasına göz gezdirdi. Bakışları yazı masasının üzerine ilişti. "Korkarım mektubunuzu böldüm."

"Hiç ama hiç sorun değil. Siz buraya döndüğünüzde, en azından mektubumu size verebilirim ümidiyle Alexia'ya sıkıntılı hikâyemi yazıyordum."

"Neden bir çırpıda mektubu bitirip ona her şeyin yolunda olduğunu söylemiyorsunuz? Onu Cornell'e bırakırım. İki gün içinde Portsmouth'a gidiyor, mektubu oradan Londra'ya postalar."

"Harika bir fikir, birkaç satır daha yazmamı kabalık olarak görmezseniz elbette."

"Asla, Bayan Blair, asla."

Hızlıca Alexia'ya her şeyin mutlu biçimde sonlandığını ve kayınbiraderi Lord Elliot'a teşekkürlerini belirten bir paragraf ekledi. Kâğıdı katladı, adresini yazdı, mühürledi ve mektubu uzattı. Lord Elliot mektubu nazikçe parmaklarından alarak ceketinin içine soktu.

Oturma odası ve manzaralarını incelemeye kaldığı yerden devam etti. "Kapıya kendiniz geldiniz, Bayan Blair. Nedimeniz nerede?"

"Nedimem yok Lord Elliot. Hizmetçilerim de yok. İngiltere'de de yoktu."

"Bu da başka bir felsefi düşünceden dolayı mı?"

"Bu pratik bir karar. Amcam bana oldukça iyi bir gelir bıraktı fakat ben onu başka biçimde kullanmayı tercih ettim."

"Çok mantıklı. Yine de bir hizmetçinin olmayışı uygun değil."

"Hiç de değil." Phaedra ayakucuları üzerinde kendi etrafında dönerken siyah elbisesi ve uzun saçları çiçek gibi açıldı. "Böyle bir elbise bir hizmetçinin yardımını gerektirmiyor ve saçlarımın da sadece fırçaya ihtiyacı oluyor."

"Giyinmenizi kastetmiyordum. Bu gelişme hakkında konuşmamız gerekiyor ve bu odada hiç kadın hizmetçi yokken..."

Genç adam, bir erkekle yalnız kaldığı için onun onuru hakkında endişeleniyordu. Nasıl da tatlıydı.

"Lord Elliot, bana taviz verdirmeniz imkânsız çünkü ben böyle saçma sosyal kurallara aldırmanm. Üstelik bu iş görüşmesi gibi bir şey, değil mi? Yalnız kalmamıza bu gibi durumlarda da izin verilmez, biliyorum ancak mevcut koşullar göz önüne alınırsa başka bir yol yok." Phaedra haklı olmasına rağmen Elliot'ın bu yaklaşımı beğendiğini düşünmüyordu. Onun gibi adamlar hiçbir zaman beğenmezdi.

Phaedra'yı şaşırtan Elliot'ın derhal teslim olmasıydı. "Haklısınız. Böyle devam edebiliriz. Oturmaz mısınız? Bu biraz zaman alabilir."

Elliot bir anda ciddileşti. Ciddi, sert ve... zor oldu. Phaedra'ya divanı işaret edişi nazik bir ricadan çok emir

gibiydi. Karşı koyma hissini bastırdı. Phaedra özgürlüğünü o sağladığı için teslim olarak oturdu...

Eliot da diğer koltuğa geçti. Phaedra'ya sanki onu çözmek istermiş gibi bakıyor, onun sergilediği bu kendine özgü tavrı yorumlamaya çalışıyordu.

Onun bu inceleyen, tartan bakışlarında keyif yoktu ve bu da Phaedra'yı huzursuz ediyordu. Oldukça kadınca bir tepki vererek ruhunun derinliklerine kadar titredi.

İşte bu sebeple yakışıklı erkekler en lanet şeydi. İlgilerini doğrudan size verdiklerinde sizi savunmasız bırakıyorlardı. Bu genç adam çok yakışıklıydı. Oldukça maskülendi ve türünün en zekilerinden biriydi. Tam şu anda bilerek ve isteyerek onu tedirgin etmeye çalışıyordu. Ve bunu şehvani bir amaçla yapmıyordu, Phaedra bundan emindi. Fakat etrafına yaydığı kendine güven onun kanını kaynatmaya yetmişti

Korumak, sahiplenmek, ele geçirmek - bunların hepsi aynı ilkel güdünün tezahürleri değil miydi? Bir erkek, içinde bu hislerden biri uyanmadan bir hevesinin peşinden gitmezdi ve bir kadın dikkat etmezse kolayca alt edilebilirdi. Merak etti, acaba Elliot şu anda hangi ilkel güdünün kontrolü altındaydı...

"Alexia sizi ziyaret etmemi istedi Bayan Blair. Bu yalan değildi. Ancak açıklama bekleyen kendimce başka nedenlerim de vardı ve onların konuşulması gerekiyor."

"Alexia'nın düğününde bir kez ve kısa bir görüşmemiz olduğu için ne tür nedenlerinizin olabileceğini tahmin edemiyorum."

"Sanırım edebilirsiniz."

Phaedra kızmaya başlamıştı. "Sizi temin ederim ki tahmin edemiyorum."

Şimdi de Elliot'ın tavrı Phaedra'yı sinir bozucu bulduğunu gösteriyordu. "Bayan Blair, ilgimi çeken şu; siz Merris Langton'ın yayınevinin ortağısınız. Babanızın işyeri hissesi size miras kalmış."

"Bu açıklanmış bir bilgi değil Lord Elliot. Bir kadının bu işte başarılı olamayacağını sananları ve bir kadının bunu denemesinin bile anormal olduğuna inanan çoğunluğu dikkate alarak bunu gizli tutmak istiyordum, bu sayede önyargılara maruz kalmayacaktım."

"İşte aktif olmayı istiyor musunuz?"

"Yayınlanacak kitapların seçiminde yardımcı olacağım fakat Bay Langton işlerle ilgilenmeye devam edecek. Sizi bu konuda kimin bilgilendirdiğini bilmek isterim. Avukatım boş boğazlık ettiyse..."

"Avukatınızın bir suçu yok." Gözleri derin düşüncelerle kararırken dikkatini Phaedra'nın üzerinden ayırdı. "Bayan Blair, size kötü haberler getirdiğim için üzgünüm. Siz Londra'dan ayrıldıktan sonra Merris Langton hastalığından dolayı vefat etti. Ben yola çıkmadan birkaç gün önce de toprağa verildi."

Phaedra, Bay Langton'ın iyileşmeyeceğini tahmin ediyordu ancak öldüğünü duymak yine de onu sarsmıştı. "Gerçekten çok kötü bir haber Lord Elliot. Bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim. Kendisini çok iyi tanımadım ama birinin ölmesi her zaman acıdır. Yayınevini idare etmede bana yardım edeceğini düşünmüştüm ancak öyle görünüyor ki bunu kendi başıma yapmam gerekecek."

"Artık tümüyle size mi ait?"

"Yayınevini babam kurdu ve başından beri parasal olarak destekledi. Babamın payı zaten babama ait fakat Bay Langton öldüğünde onun payı da babamın payına dahil

olacaktı. Bu yüzden, evet, sanırım şimdi tümü benim oldu.”

Elliot’ın dikkat dağınıklığı birden yok oldu. Az önceki sertliği geri döndü. Soğukkanlı biçimde konuştu: “Langton hastalığından önce kardeşime gelip ona babanızın yayınlanacak olan anılarından bahsetmiş. Kendisine kayda değer bir meblağ ödenirse, aileme dokunacak paragrafları bu metinden çıkarmayı teklif etmiş.”

“Bunu yapmış mı? Bu korkunç! Babamın prensiplerine yapılan bu ihanet beni dehşete düşürdü ve ortağım adına sizden tüm samimiyetimle özür diliyorum.”

Phaedra bu açıklamadan rahatsız olarak ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Lord Elliot da nazıkçe ayağa kalktı fakat Phaedra, Bay Langton’ın aptalca entrikasının anlamını yorumlamaya çalışırken ona aldırmadı.

Yayınevinin şüpheli parasal durumu hakkında zaten haddinden fazla şey öğrenmişti ve ödenmemiş borçlardan artık o sorumluydu. Bu zor durumdan kurtulmak için babasının yayınlanacak olan anılarına güveniyordu. Bay Langton’ın bu yaptığı şey ortaya çıkarsa kitabın bütün güvenilirliği sıfıra inerdi.

Perişan hali kızgınlığa dönüşürken, “Bu tümüyle Harriette Wilson’ın hatası,” dedi Phaedra. “Âşıklarından, isimlerinin silinmesi karşılığında para ödemelerini isteyerek utanç verici bir emsal oluşturdu. Doğrusunu isterseniz, ona bu konuda yazdım. Harriette’a kitapta yer alanları silmek için para almanın yanlış olduğunu söyledim. Bu tam bir şantaj. Eminim sadece kesesini düşünüyordu.” Phaedra kararlı ve uzun adımlarla ileri geri yürüyordu. “Eminim ki Bay Langton bu şekilde başkalarına da yanaşmıştır. Böy-

le yaparak yayınevimizin ilkelerini ihlal etmesine inanamıyorum.”

“Bayan Blair, beni bu büyük ayıptan kurtarın. Ailem Langton’a ödeme yapmaya hazırdı. Sizi, aynı şekilde size de memnuniyetle ödeme yapacağımızı söylemek için aramaktaydım.”

Büyük ayıp mı? Phaedra durdu ve doğruca Elliot’a döndü. “Lord Elliot, umarım sizi yanlış anlamışımdır. Siz bana, kitabı size uygun biçimde yayınlamam karşılığında para mı teklif ediyorsunuz?”

“Kesinlikle.”

Phaedra, Elliot’ın gözlerinden yansıyan düşüncelerini görebilecek kadar yakınına geldi. “Tanrım, Bay Langton’ın yaptıklarından haberdar olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi? Bu suça ortak olduğuma inanıyorsunuz.”

Elliot karşılık vermedi, sadece Phaedra’nın şaşkınlığından gözle görülür biçimde şüphe duyarak arkaya baktı.

Bu tavrından dolayı Phaedra, son derece kızgın ve kendini hakarete uğramış hissediyordu. “Lord Elliot, İngiltere’ye döner dönmez babamın anıları yayınlanacak. Her cümlesi. Benden ölüm döşegindeki son isteğiydi. Dünyanın mutlaka okuması gereken o cümleleri keyfimce budamayacağım. Gentile Sansoni konusundaki yardımınıza içtenlikle minnettarım fakat bu sohbeti sonlandırsak iyi olur. Bir hizmetçim olsaydı size yolu gösterirdi. Daha önce olduğu gibi kendi yolunuzu kendiniz bulmanız gerekecek.”

Onu kovma işini tamamlamak için büyük adımlarla yatak odasına gitti ve kapıyı kapattı.

Phaedra odasının kapısı yeniden açıldığında hâlâ kendine gelememişti. Lord Elliot sakince içeri girdi ve ardından kapıyı kapattı.

“Ziyaretim henüz bitmedi ve işimiz de tamamlanmadı, Bayan Blair.”

“Bu ne cüret. Burası benim yatak odam.”

Elliot kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve o sinir bozucu, buyurgan erkeksi tavrını takındı. “Normalde bu beni engelleyebilirdi ancak siz bu aptal sosyal kurallara tenezzül etmezsiniz. Hatırladınız mı?”

Phaedra, özellikle bu sosyal kuralın o kadar da aptalca olduğunu düşünmüyordu. Bu kural çok iyi bir nedenden dolayı vardı ve çok köklüydü. Burası onun en mahrem yeri, sığınağıydı. Elliot, Phaedra’nın eşyalarının durduğu gardıroba ve özel eşyalarının saklandığı tuvalet masasına göz atarken ortamın havası değişmeye başladı. Bakışları yavaşça yatağın üzerinde dolaştı ve sonra Phaedra’ya döndü.

Elliot düşüncelerini sandığı kadar gizleyemiyordu. Phaedra onun takındığı sert ifadenin değişmeye başladığını fark ediyordu. Bir adam bir kadınla yatağın yanında olmaz ve merak duyamazdı. Bu onların doğasına aykırıydı.

Bu canını sıkıyordu, ne var ki Phaedra da merak etmekteydi. Elliot’ın onu aşağılayan tavrı, odayı doldurmaya başlayan yakınlaşma duygusuna karşı çok güçlü bir zırh olması gerekirdi. Giderek ağırlaşan sessizlik ve yakınlaşmanın yarattığı heyecan Phaedra’da alarm zillerinin çalmasına neden oluyordu.

Phaedra’nın zihninde bir görüntü canlanmaya başlamıştı. Elliot yukarıdan ona bakıyordu ve yüzü onunkine sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Tümünü gizleyemediği duygularından dolayı siyah saçları darmadağındı. Elliot’ın çıplak ve güçlü omuzlarını görmüş, sımsıkı kucaklamasını

ve vücudunun onunkinin üzerine yaptığı baskıyı hissetmişti. Evet, hissetmişti.

Bu görüntüyü zihninden atmaya çalıştı fakat sanki bedeni çoktan buna hazırды. Elliot ise onun aklının nerelerde olduğunu biliyordu. Tıpkı Phaedra’nın da onun düşüncelerini tahmin ettiği gibi.

Elliot önce göğsünün üzerinde birleştirdiği kollarını indirdi. Phaedra kendisine uzanacağını düşündü, onun kendisini daha fazla aşağılayıp aşağılamayacağını merak ediyordu. Onu yanlış anlayıp cahilce şeyler teklif eden adamlar olmuştu ama Lord Elliot aptal biri değildi. Eğer o aralarında yankılanan tensel çekime göre hareket etseydi, bu kasıtlı ve insafsızca bir hakaret olurdu.

Elliot aradaki yakınlık duygusunun etkisini görmezden gelerek, ancak bunu tamamen başaramadan dikkatini ondan başka yöne verdi. Phaedra’nın ilkel yanı hoşnutsuz olsa da en azından onuru kurtulmuştu.

“Kitap taslağı burada mı?” diye sordu Elliot. “Onu yanınızda mı getirdiniz?”

“Tabii ki hayır. Bunu neden yapayım?”

Elliot gardıroba göz gezdirdi. “Yemin eder misiniz? Etmezseniz onu aramak zorunda kalacağım.”

“Yemin ederim ve sakın buna cüret etmeyin. Burada olmaya hiç hakkınız yok.”

“Aslında var, ancak bunu daha sonra konuşacağız.”

Bu sözden ne anlaması gerekiyordu? “Onu Londra’da güvenli bir yerde bıraktım. O babamın anılarını ve son sözlerini içeriyor.”

“Yazdıklarını okudunuz mu?”

“Tabii ki.”

“O halde ailem hakkında ne yazdığını biliyorsunuz.

Şimdi bana yazılanları tamı tamına anlatmanızı istiyorum. Hatırlayabildiğiniz kadarıyla...”

Elliot rica etmiyor emrediyordu. Onun bu küstahlığı Phaedra’nın yaptığı yardımdan dolayı duyduğu minneti hızla yok etti.

“Lord Elliot, o metinde ailenizin adından hiç söz edilmiyor.”

Bu durum Elliot’ı şaşırtmıştı. Yüzündeki sertlik azaldı. Bu süre Phaedra’nın, evine ilk kez giren bu adamı bir anlığına sevimli görmesine yetecek kadar uzundu. Çok sürmedi. Hemen güvensiz bir çift göz ona dikildi ve zekâ dolu beyni Phaedra’nın söylediklerini değerlendirdi.

“Bayan Blair, Merris Langton kardeşime geldi ve babama karşı net bir suçlamada bulundu. Size göre bu metinde, ailemle bağlantı *kurulabilecek* hiçbir şey yok mu?”

Keşke soruyu tam da bu şekilde sormasaydı, diye düşündü Phaedra. “Sanırım o şekilde yorumlanabilecek bir parça var.”

“Anlatın lütfen.”

“Anlatmasam daha iyi olur.”

“Israr ediyorum.”

Elliot’ın sesi, duruşu ve ifadesi onun bir itiraza tahammül etmeyeceğini söylüyordu. Daha önce kimse, ona bir şey yaptırmak için bu kadar sert bir talepte bulunmamıştı.

Belki de o ve ailesi kitaptakiler için hazırlıklı olsa daha iyi olurdu. Tartıştıkları kısım Phaedra’nın tereddüt etmesine neden olan ve kitapta yer alan birkaç pasajdan biriydi.

“Babam, annem öldükten birkaç yıl önceki bir akşam yemeği partisini anlatıyor. Cape Kolonisi’nden yeni dönen genç bir diplomatı konuk etmişler. Babam oradaki koşulları öğrenmek istemiş. Bu genç adam öyle çok içmiş ki

koloninin Britanya alayında yaşanmış bir olayı anlatmaya başlamış.”

Cape Kolonisi’nden bahsetmesi Elliot’ın irkilmesine neden oldu. Phaedra istemsiz bir şekilde yüzünü buruşturdu, içten içe olanların gerçek olmamasını umuyordu fakat...

“Devam edin, Bayan Blair.”

“Orada bulunduğu sırada bir Britanya subayının öldüğünü söylemiş. Yüksek ateşten vefat ettiği rapor edilmiş ancak gerçekte vurulmuş. Devriyeye çıktıktan sonra ölü bulunmuş. Ona eşlik eden başka bir subayla ilişkili kuşku-lar varmış fakat ortada kanıt yokmuş. Diğer subayı suçlamaktansa sahte bir ölüm nedeni hazırlanmış.”

Elliot artık tepkilerini çok iyi gizliyordu. Phaedra adeta taştan oyulmuş bir yüze bakıyordu.

“Bayan Blair, bu adamın hikâyesini ailemle ilişkilendir-diyseniz babamın, annemin sevgilisini Cape Kolonisi’ne sürdürdüğü yönündeki aşağılık dedikoduları da biliyor ol-malısınız.”

Phaedra yutkunarak, “Bir defasında buna benzer bir şeyler duymuş olabilirim,” dedi.

“Siz duyduysanız herkes duymuştur. Ne Langton ne de siz, ipuçlarını birleştirip bir çıkarımda bulunmada hiçbir zorluk yaşamamışsınızdır. Eğer o bölümü yayınlarsanız babamın, annemin sevgilisini öldürtmek için diğer subaya para verdiği düşünülecek. Kitapta isimlerin olmayışı babamın şöhretini korumaz ve o da mezardan kendini savunamaz.”

“Emin değilim...”

“Kahretsin, olacak olan tam da bu ve bunu siz de bili-

yorsunuz. Sizden kitabın o bölümünü yok etmenizi istiyorum.”

“Lord Elliot acınızı anlıyorum. Gerçekten. Ancak babam beni bu kitabın yayınlandığını görmekle görevlendirdi ve gereğini yapmak benim onurum. Bu konuda uzunca ve bolca düşündüm. Herhangi biri için kötüleyici veya tehlikeli olarak yorumlanabilecek her cümleyi çıkarırsam geriye pek az şey kalır.”

Elliot uzun adımlarla Phaedra’ya doğru yürüdü ve ona bakarak, “Bu yalanı yayınlamayacaksınız,” dedi.

Kararlılığı çok açıktı. Phaedra’ya yapabileceklerini göstermek için kızgınlık ifadesine veya sözlü tehdide ihtiyacı yoktu.

“Eğer bu bir yalansa kitaptan çıkarmayı düşüneceğim,” dedi Phaedra. “Eğer siz bu adamın yüksek ateşten öldüğünü kanıtlarsanız ya da ailemin konuk ettiği kişi sözlerini yalanlarsa bunu yaparım. Bunu sadece Alexia için yaparım. Ne siz ne de Easterbrook için değil.”

Bu söz Elliot’ı durdurmuştu, yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. “Alexia için demek? Tam da size göre bir davranış. Bana bir zafer vermeden geri çekileceksiniz.”

Aslında onu çok iyi anlamıştı: Phaedra kanıta aldırımıyordu.

Elliot şimdi çok daha nazik biçimde bakıyordu. Öfkesi sırasında Phaedra’ya çok yaklaşmıştı ve bu durum şimdi bir anda çok uygunsuz görünmüştü. Kızgınlığının yerini bu defa başka türlü bir heyecan almıştı.

Geri çekilmesi gerektiği halde öyle yapmadı. Phaedra’nın yukarı kalkmış kaşları da onun geri çekilmesini istemiyordu. Bunun yerine bir tutam saçını havaya kaldırıp parmaklarının arasında yumuşak biçimde çevirirken ona baktı.

“Babanız bu adamların herhangi birinin adını metne dahil etti mi Bayan Blair? Akşam yemeği partisindeki genç diplomatın veya o şüpheli subayın?”

Onu rahatsız etmemişti aslında fakat saçıyla oynuyordu ve Phaedra buna izin vermemeliydi. Yatak odasında yalnız kalarak en tutucu kuralları bile çiğnemişlerdi. Elliot’ın, tenninde yarattığı tatlı ürperti hoştu. Bu da Phaedra’yı diğer fiziksel heyecanları merak etmeye zorluyordu.

Korumak, sahiplenmek, ele geçirmek... Phaedra’nın, Elliot isteklerinin gerçekleşeceğini düşünse saçından daha fazlasıyla oynamaya hazır olduğuna şüphesi yoktu. Ve böyle bir şey olursa onunla nasıl baş edebileceğinden de emin değildi.

“Akşam yemeğine davet ettikleri genç diplomat Jonathan Merriweather idi.”

Eliot yine kuşkucu bakmaya başladı. “Merriweather şu an buradaki Napoli İngiliz Elçiliği’nde görevli.”

“Bu sizin için ne kadar da uygun bir durum.”

Elliot ellerini saçlarına daha sıkı biçimde doladı. Bu hamle bir anda kontrol belirten bir jeste dönüştü. “Buraya onunla konuşmaya mı geldiniz? Napoli’de bulunma nedeniniz bu mu? Babanızın ihtiyatlı davranarak dahil etmediği olayları ve isimleri bulmayı ve kitaba açıklayıcı notlar eklemeyi mi amaçlıyorsunuz? Kitap daha çok satar ve diyebilirim ki yayıneviniz bu geliri kullanabilir.”

Phaedra kararlı biçimde Elliot’ın tuttuğu saçı kavradı ve parmaklarının arasından çekip aldı. Neyse ki öfkesi, temas ettiği Elliot’ın sıcak elinin verdiği heyecana aldırılmamasını kolaylaştırdı. Elliot’ın gözleri ise bu dokunuşun sonuçlarını belli edercesine parlıyordu.

“Ben babamın anılarının eklentiler olmadan da popüler

olacağını umuyorum ama yine de öneriniz için teşekkür ederim. Ancak bunun için burada bulunmuyorum.”

Bu kötü bir yalandı fakat bu adamı yanılttığı için de pişmanlık duymuyordu. Asıl amacı kitapta yer alan boşlukları doldurmak olmasına rağmen, yine de bunlar Elliot’ın ailesiyle ilgili değildi.

“Lord Elliot, buraya kazıları ve harabeleri görmeye geldim. Bu şehri hemen terk edip planıma uygun biçimde yolculuğuma devam etmem gerek. Bu yüzden sizden bir kez daha ayrılmanızı istemeliyim.”

“Yolculuğunuzu birkaç gün daha ertelemeniz gerekecek. Şimdilik gitmenize izin veremem.”

Phaedra keyifle güldü, haddini aşma konusunda inanılmaz bir beceriye sahipti bu adam. “Sizin neye izin vereceğiniz beni ilgilendirmez.”

“Aslında ilgilendirir. Sizi bu serbestliğin bazı koşulları olabileceği konusunda uyarmıştım. Ve siz de onlara uyacağınıza söz vermişsiniz.”

“Geldiğinizde koşullar hakkında hiçbir şey söylemediniz.”

“Sıcak kucaklamanız dikkatimi dağıttı.” Phaedra ona şüpheyle ve dikkatle bakıyordu.

“Bu koşullar neler?”

Elliot, bakışlarını onun dalgalı saçlarından ağır ağır bedenine indirdi. Phaedra, onun sanki değerini anlamaya çalışıyormuşçasına ilgiyle baktığını fark etti.

“Gentile Sansoni, sadece gözetimim altına girerseniz sizi serbest bırakacağını söyledi. Sizin adınıza tüm sorumluluğu kabul etmek ve davranışlarınızı düzeltmek için yemin etmek zorunda kaldım.”

Phaedra’nın beyinde büyük bir kızgınlık alevlendi.

Kuşkusuz Lord Elliot, bugün hâkimiyet ve kibir duygusuyla dolup taşmış olmalıydı. “Bu gerçek bir zulüm. Ben kimseye hiçbir şey için yemin etmedim. Böyle yapmak anemi mezarında ters döndürür. Bunu reddediyorum!”

“Şansınızı Sansoni ile denemek ister miydiniz? Bu hâlâ mümkün.”

Tehdit Phaedra’nın sesini kesti. Lord Elliot kapıya büyük adımlarla yürürken tam olarak gülmedi, ancak bu çıkmazından dolayı aldığı keyfi de gizlemedi.

“Bayan Blair, ben Merriweather ile konuştuktan sonra ikimiz birlikte Pompeii’ye doğru yolculuğa çıkacağız. O zamana kadar refakatim olmadan bu odalardan ayrılmayacaksınız. Bu arada Marsillio veya Pietro da sizi ziyaret etmeyecek. Benim otoritem altındayken bir kez daha düelloya neden olursanız ben suçlu olurum. Sizi kontrol edeceğime dair yemin ettim, sizden işbirliği ve itaat etmenizi bekliyorum.”

Otorite mi? Kontrol mü? İtaat mi? Phaedra öylesine şaşır-mıştı ki Elliot’a küfretmek için nefesini toparlayana kadar onun gitmiş olduğunu gördü.

4. Bölüm

Bayan Blair'in kitap konusunda uzlaşmaya razı olması Elliot'un moralini düzeltmişti. Gerekli olan inkârı Merriweather'dan kolayca aldıktan sonra, Bayan Blair'i batıya hareket eden ilk gemiye bindirip ondan kurtulacak ve dikkatini daha ilginç konulara verecekti.

Merriweather kesinlikle işbirliği yapacaktı. Drury'nin o subayın ölümüyle ilgili hikâyesinin yalan olduğunu söylemesi Merriweather için de daha iyi olacaktı. Ayrıca çok fazla içtiğinden ötürü boşboğazlık ettiğini tüm dünyaya okursa kariyeri de zarar görürdü. Bu yüzden Bayan Blair'in suçlayıcı paragraflarını metinden çıkartma işinde Elliot'a yardımcı olacaktı.

Elliot bir saatin sonunda meselenin umduğu kadar hızlı çözülmeceğini anladı. Palazzo Calabritto'daki İngiliz elçiliğinden bir memur, Merriweather'ın görev gereği Kıbrıs'a gittiğini ve on beş günden önce geri gelmesinin beklenmediğini bildirdi.

Elliot kaldığı otele geri döndü ve planlarından bazılarını yeniden gözden geçirdi. Hava akşam serinliğine dö-

nerken, Phaedra Blair'i yeniden görmek üzere kiralık bir arabayla Spanish Quarter'a doğru yol aldı.

Phaedra'nın mavi gözleri Elliot'ı kapısında görür görmez parladı. "Şimdi ne istiyorsunuz Lord Elliot?"

"Bu akşam koy boyunca yürümek istediğinizi söylemiştiniz. Size eşlik etmek için buradayım."

"Eşlik etmenize ihtiyacım yok."

"Ya benimle yürürsünüz ya da yürümezsiniz. Kazandığınız özgürlükten şu an keyif almıyorsanız bir de olabilecekleri düşünün."

Phaedra dişlerini sıkı. İçine düştüğü kararsızlık gözlelerinden okunuyordu. "Pekâlâ, gidelim o zaman."

Elliot'ın hızına ayak uyduracağını umarak ileri doğru adım attı.

"Şapkanızı unuttunuz Bayan Blair. Güneş henüz batmadı ve güzel teniniz hâlâ tehlike altında. Eminim ki her ne kadar sevimli olsalar da burnunuzun ucundaki şu minik çillerin çoğalmasını istemezsiniz."

Eli bir anda burnuna gitti. Kadınlık gururu, böyle aptalca kaygıları önemsemez görünen tavrının önüne geçmişti.

"Sahte bir iltifat ile kusur bulmayı ustalıkla biçimde harmanlıyorsunuz."

"İltifat sahte değildi. Çilleriniz küçük kızlara özgü biçimde sevimli fakat bir şapkaya ihtiyacınız var. Siz bir şapka alırken ben bekleyeceğim. Bir şapkanız var, değil mi?"

"Elbette." Kızgın biçimde topuklarının üstünde döndü ve yatak odasına yöneldi. "Bu kez beni takip etmeyin."

"Asla bir hanımın yatak odasına bir günde iki defa girmem. Bir baloda aynı kişiyle dört defa dans etmek gibi bu da yanlış anlaşılabilir."

“Ben erkekleri nadiren yanlış anlarım Lord Elliot. Onlar mahlûkların en şeffaflarıdır.”

Ona göre tüm erkeklerin öyle olduklarına eminde Elliot. Phaedra deneyimsiz değildi. Onu bugün erken saatlerde yatağın kenarında dururken gördüğünde, Elliot’ın aklında neler olduğunu biliyordu. Phaedra’nın dağınık saçları ise onu öğle sonrası kaçamak için hazırlanmış bir kadın gibi gösteriyordu.

Bir hayret ya da en azından mahcubiyet sergilememiştir. Erdemli bir öfke de söz konusu değildi. Şehvet her ikisinin de duygularını ateşlerken öylece durmuş, Elliot’ı izlemişti. Phaedra’nın ifadesi aradaki çekimi ve bunun muhtemel sonuçlarını açıkça onaylıyordu.

Elliot daha önce bunun gibi bir şeyi hiç yaşamamıştı. Phaedra tek sözcük kullanmadan dalga geçmeyi ve reddetmeyi başarabiliyordu. *Beni istiyor olabilirsiniz, ben de sizi istiyor olabilirim fakat bu şimdi olmayacak. Hiçbir zaman da olmayabilir. Buna henüz karar vermedim.* Phaedra bu tavrının bir erkeğin içindeki canavarı ortaya çıkarabileceğini bilmek zorundaydı.

Phaedra, Elliot’ın beklediğinden daha çekici hasır şapkasıyla geri döndü. Köşeli kenarlarında bulunan beyaz ve mavi renkli çiçekler, onun gözlerini ve oldukça çarpıcı olan ten rengini öne çıkarıyordu. Uzun dalgalı saçları, makyajsız yüzü ve o minik çilleri ona canlı, taşraya özgü bir görünüm veriyordu.

Elbisesi ise her şeyi mahvediyordu. Siyah, hafif, sade kumaşı onu boynundan ayakucuna kadar sarıyordu. Beline bir kuşak bağlamıştı. Bunu yapmasaydı dökümlü ve oldukça hacimli olan kumaşın içinden vücut şeklinin çok azı belli olacaktı.

Elbise daha fazlasını merak etmesine neden oluyordu. Giyinirken bir hizmetçinin yardımına neden ihtiyaç duymadığını anlamıştı. Korse giymiyordu ve kadınsı hatlarının kumaşın altında serbest kaldığını hayal edebiliyordu. Elliot, göğüslerinin hatları belirsiz olsa da hayranlık uyandıracak bir yuvarlaklıkta ve kalçalarının da belini oldukça ince göstermeye yetecek ölçüde olduğuna karar vermişti. Tüm bunları birkaç kopça ve kumaştan anlamıştı.

Elliot’ın şapkaya hayran kaldığını gören Phaedra, “Onu Alexia yaptı,” dedi. “Alexia’nın beni azda olsa düzeltceğini düşündüğünüze inanıyorum. Eleştirerek göz gezdirdiğiniz elbiseme gelince, onu değiştirmemi beklemeyin. Sizi halkın içinde bana eşlik etmeye zorlayan ben değilim.”

“Elbiseyi giderek daha fazla beğeniyorum. Saçınızı toplamanızda ısrar ediyorum, ancak dünyaya meydan okudunuz tüm sembollerden de vazgeçmenizi istemiyorum.”

Phaedra çenesini kaldırdı ve kapı aralığından süzülerek dışarı çıktı. “Aklınız varsa hiçbir şey istemeyin.”

Gürültü, tüylü boneler ve renkli güneş şemsiyeleri.

Prenslere yakışır zenginlik, kahredici yoksulluk ve askerlerin zırhlarının sesi.

Napoli koyu boyunca uzanan taş köprü şehir halkıyla dolmuştu. Modaya uygun kıyafetler içindeki aristokratlar, su kenarına doğru sayısı azalan yoksul insanların arasında gruplar halinde yürüyorlardı. Tüccarlar ve eşleri ise çocuklarıyla birlikte geziyordu.

Akşam zamanı ise koy kıyısında ya da kilise verandalarında keyif yapılır, şehirdeki önemli işler görülür ve evlilik çağına gelen kızlar gösteriş için dışarı çıkarılırdı. Onların genç, gizemli güzellikleri onlara bakmaya doyamayan er-

kekleri eleştirel olarak değerlendiren, ağırbaşlı ebeveynlerin arasında belli oluyordu.

Tüm Napoli bir opera eserinden farksızdı ve Phaedra Blair istediği kadar sıradışı değildi. Şapkası onu az da olsa zarif göstermeyi başarıyordu. Elliot'ın önerisiyle dalgalı saçlarını toplamıştı. Elliot, Phaedra'nın buraya gelişinin ilk akşamında tek başına yaptığı yürüyüşü, alev alev yanan kızıl saçlarının yarattığı reaksiyonu hayal etti. Londra, Phaedra'nın görüntüsünde yaptığı ilginçlikler konusunda kesinlikle daha hazırlıklıydı.

"Merriweather ile konuştunuz mu?"

Yürüyüşe çıktıklarından beri söylediği ilk sözcükler bunlardı. Elliot faytondayken de konuşma açmaya çalışmamıştı, aslına bakılırsa bunu pek önemsemiyordu. Her zamanki gibi, zamanının önemli bir bölümünü kendi düşünceleriyle sükûnet içinde geçirmişti.

"Görev gereği uzağa gitmiş ve en iyi olasılıkla on beş gün içinde geri dönmesi beklenmiyor."

Elliot, onun bunu zaten bilip bilmediğini merak ediyordu. Bayan Blair'in bu seyahat isteğinde çok da masum olduğuna ikna olmamıştı. Eğer gerçekten harabeleri görmek isteseydi, yılın başka bir zamanı çok daha uygun olurdu. Yolculuğa yaz sıcağında, yayınevi sıkıntıdaiken, iş ortağı hasta ve babasının anıları basılmayı beklerken çıkmıştı... Elliot, Merriweather'ı sorguya çekmenin onun buradaki amaçlarının arasında olduğunu tahmin ediyordu.

"Umarım ki Pompeii'ye gitmeden önce on beş gün veya daha uzun bir süre beni burada alıkoymayı düşünmezsiniz."

"Dönüşünü beklerken harabeleri gezmeye karar verdim."

Bu açıklama Phaedra'yı sakinleştirdi. Artık daha rahat görünüyordu. Belki de gerçekten sadece turist olarak gelmişti.

"Geçen ilkbaharda, Alexia bana yeni bir kitap yazmakta olduğunuzu söyledi Lord Elliot. Pompeii'ye yaptığınız gezi onunla bağlantılı mı?"

"Yeni kazıları görüp son birkaç yılda nelerin bulunduğunu öğreneceğim. Arkeologlarla konuşup kitabım için bazı hazırlıklar yapacağım."

"Alexia bana günlük meseleler hakkında bir kitap olacağını söylemişti. Ne kadar sıradışı. Normalde tarih kitapları savaşları, politikaları ve büyük adamların olaylarını anlatır. Son kitabınızdaki gibi."

"Bu kitabın önemi açısından eleştirilebileceğinin farkındayım. Ancak konu beni ilgilendiriyor ve kendimi memnun etmek için zaman ayırabilirim."

"Eleştirdiğimi düşünüyorsanız yanıyorsunuz. Kitabınızın çok popüler olacağına inanıyorum. Uzmanların ne dediğinin önemi yok. Çok iyi satacaktır."

"Yayıncının bu konuda sizin gibi düşündüğünü sanmıyorum."

"O zaman başka birini bulmalısınız. Bir kadınla iş yapma düşüncesini kaldırabilerseniz kitabınızı yayınlamaktan onur duyarım."

Elliot bu açık teklifine kahkaha attı. Bayan Blair bu yeteneğini kullanıp yazarları pohpohlayarak kendisiyle çalışmaya ikna ederse yayınevi kurtulabilirdi.

Yürümeye başladıklarından beri Phaedra'nın morali giderek daha da düzeliyordu. Bunun nedeni belki de yumuşayan güneş ışınları ve serinletici esintiydi. Martıları, tekneleri, gelip geçen kalabalığı izleyerek yürürken sevinçten

gözleri parlıyordu. Elliot'a doğru, sık sık kur yapmak gibi yanlış anlaşılabilircek samimi gülücükler atıyordu. Elliot ise erkeklerin Phaedra'ya bakış şeklini gözden kaçırmıyordu. Kızıl saçlarının eşsizliği dikkat çekmek için yeterliydi ancak Bayan Blair her şekilde dikkat çekiciydi.

Phaedra da bu bakışları kaçırmıyordu ama onları davet etmiyor ya da cesaretlendirmiyordu. Farklılığından emin olarak, dalgalanan siyah elbisesi olması gerekenden daha fazlasını açığa çıkarırken o sadece yürüyordu.

Yine de Phaedra'nın kurnaz bir havası vardı. Bu hava, Elliot'ın onun odasında hissettiği ve şu an ona uzun uzun bakan her erkeğe duyduğu aynı meydan okumayı taşıyordu. *Beni istiyorsun ama avcunu yalarsın.*

Phaedra, çiçek satan kızıdan küçük bir buket çiçek almak için durdu. Elliot ödeme yapmaya kalktı, ancak Phaedra bunu kabul etmeyerek kendisi ödedi. Mis kokulu çiçeklere burnunu gömerek yürümeye devam etti.

"Lord Elliot, bir teklifte bulunmak istiyorum."

Phaedra'nın sözcükleri dalga geçmek için özenle seçilmiş gibiydi. Bu Elliot'ı kızdırdı çünkü işe yaramıştı.

"Tekliflerinizde erkeklere kullandığınız ifadelerin sonuçlarını gördüm Bayan Blair."

Phaedra'nın yüz ifadesi sertleşti. "Siz sözlerimden ne anlam çıkardınız?"

"Ah, yanlış mı anladım? Özür dilerim."

"Ne demek istediniz?"

Elliot omuz silkti. "Bana özel arkadaşlarınızdan biri olmamı teklif edeceğinizi zannettim. Kraliçe arının etrafında vızıldayan arılardan bir diğeri yani."

Phaedra'nın beyaz teni kızardı, öfkesi fazlaca şiddet taşıyordu.

"Arkadaşlarım hakkında ne biliyorsunuz ki?"

"Nazik sosyete hor görebilirsiniz ancak onlar sizi tanımıyorlar. Herkes Artemis Blair'in kızını tanıyor ve tıpkı annesi gibi onun da tüm o aptal sosyal kurallara aldırma-dığını biliyor."

"Kabalığınız beni hayal kırıklığına uğrattıyor." Artık bütün kızmıştı. "Arkadaşlığımı yanlış anlama konusunda çok ısrarcısınız. İşte bu yüzden sizin gibi biriyle arkadaşlık kurmayı asla istemem."

Aslında Phaedra bunu isteyebilirdi ve hatta istemişti de.

"Kabalaştıysam özür dilerim."

Phaedra'nın ifadesi yumuşadı.

"Bayan Blair tüm o aptal sosyal kurallara aldırmanıza rağmen, benim de size karşı kabalaşma olasılığım yok mu? İnançlarınız bağlamında demek istiyorum. 'Kaba' kelimesi tüm bu kurallarla ilgili, değil mi? İleriki günlerde bu kurallarınızın sınırlarını anlamamda yardımcı olmak zorunda kalacaksınız. Böylece sizi tekrar yanlış anlamam."

O ukalaca kendine güven, meydan okuma hissini yeniden canlandırdı. "Yapacağıma emin olabilirsiniz Lord Elliot."

Yol onları Chiaia Sahili'ne ve koy manzaralı büyük vilalara götürdü. Phaedra güzelliklerine hayran kalmasına rağmen gerçek düşüncelerini olabildiğince gizlemeye çalışlıyordu.

"Lord Elliot önümüzdeki günler ile beni uygunsuz bulmanız ve aşağılamanız hakkında konuşsak iyi olur."

"Ne uygunsuz buluyor ne de aşağılıyorum. Ben sadece bir noktayı doğru anlamamız gerektiğini düşünüyordum."

En önemli olanını.

“Benim hem başkalarıyla olan arkadaşlıklarımı, hem de size olan ilgimi çok yanlış anlamanız gösteriyor ki birbirimizle kesinlikle iyi geçinemeyiz. Ben sadece sizin için bir engel olacağım ve çalışmalarınız da benim planlarımı geciktirecek. Size Napoli’yi terk ettikten hemen sonra ayrılmayı teklif ediyorum.”

“Bu mümkün değil.”

“Gentile Sansoni hiçbir zaman bilmeyecek.”

“Onun elleri bu şehrin dışına da uzanır. Ayrıca ona, şu aptal sosyal kurallardan biri olan ve benim de çok ciddiye aldığım bir yemini ettim.”

“Bayım...”

“Hayır, Bayan Blair. İki gün sonra buradan birlikte ayrılacağız. Önce Positano’ya, sonra Amalfi’ye gemi yolculuğu yapıp daha sonra da karayoluyla geri döneceğiz.”

“Ben hemen Pompeii’ye gitmek istiyorum.”

“Gecikme az olacak. Positano’daki bir arkadaşşıma onu ziyaret edeceğime dair söz verdim ve beni en kısa zamanda bekliyor. Eğer turist olarak buradaysanız, buranın güney kıyı şeridini birkaç gün gezmekten memnun olmanız gerekir. Harika yerlerdir.”

Bu durum Phaedra’nın pek de hoşuna gitmiş gibi değildi. Elliot gelecek birkaç hafta boyunca onun gözlerinde bu sinir bozucu ifadeyi göreceğinden emindi.

Yol güzergâhını belirlemeye kaldıkları yerden devam ettiler. Elliot az kalsın onları izlemekte olan bir kız çocuğuna çarpıyordu. Büyük siyah gözler, herhangi birinin sadece şehrin en yoksul çocuklarında görebileceği bir umutla onlara bakıyordu. Bu çocuk açıkça dilenmiyordu ancak onun zayıf, küçük vücudu ve yırtık pırtık elbiseleri dokunaklı biçimde onun adına yalvarıyordu.

Elliot yeleğinin cebini karıştırdı. Bozuk paraları çıkaran kadar kız çocuğunun yanında iki çocuk daha belirdi. Napoli’nin dilenci çocuklarına teslim olmaktan daha iyi bir yol bulamayan bu İngilize doğru pek çok çocuk daha geliyordu.

Elliot daha fazla bozuk para çıkarmak zorunda kalmıştı. Çoğu kadının aksine Phaedra endişeli veya yoksul kalabalıktan korkmuş gibi görünmüyordu. Phaedra ilk gördükleri küçük kızla konuşmaya çalışırken o da elini belinin üzerindeki kuşağın arasına sokuyordu.

Elliot ve Phaedra bir yandan sahip oldukları tüm bozuk paraları dağıtırken, güneşin bronzlaştırdığı vücutların ve siyah gözlerin oluşturduğu denizin arasında ağır ağır yürüdüler.

Daha fazla tartışmadan faytonlarına geri döndüler. Elliot onu evine bırakıp ayrılmadan önce Phaedra sadece bir kez daha konuştu.

“İki gün sonra ayrılıyor muyuz mu demiştiniz? O zaman, sanırım buna göre hazırlık yapmaktan başka seçeneğim yok.”

Bu açık boyun eğişi Elliot’ı kandırmamıştı. O da kendi hazırlıklarını yapmak üzere oradan ayrıldı.

Phaedra akik taşını şaldan tekrar çıkardı. Onu mendille sararak küçük bir bohça yaptı ve elbisesinin eteğinin içine yer alan bir cebe koydu. Daha sonra şalı başına örterek çenesinin altından bağladı.

Daha önce içine yerleştirdiği eşyalarını ve diğer parçaları tekrar sayarak valizini kontrol etti. Görünüşüne hayran olmak gibi kadınsı zaafı olmadığı için kendisiyle gurur

duyardı, ancak gelecek hafta elbise sayısını azaltacak olması kesinlikle rahatsız ediciydi.

Hepsi Lord Elliot'ın hatasıydı. Herkes bilirdi ki baskı altında edilen yeminler sayılmazdı. Bu yemin bir kadını ne olacağı belli olmayan bir kaderden kurtarmak için edilmişti ve bu da aynı kadının zihninde baskı olarak tanımlanmıştı. Elliot'ın sözünü tutmadaki ısrarı canını sıkıyordu. Phaedra'nın tek şansı, bu çıkmazdan kurtulmasına yardım edebilecek tek kişinin onurlu olmanın demode kurallarına bağlı bir adam olmasıydı.

Elliot'ın ne onu, ne de kendisini dar kafalılığın kurbanı olmaya zorlamasına izin vermeyecekti. Phaedra gibi Elliot da bu ortaklığı istemiyordu. Aralarında sorundan başka bir şey olmayacaktı.

Kraliçe arının etrafında vızıldayan arılar demek! Bu adam, Phaedra'nın birlikte olmaktan keyif aldığı, kendisi gibi düşünen birkaç nadir adamın dürüst ve içten arkadaşlığını anlayabilecek yeterlilikte değildi. Tarihte ve kadın hayatında çok büyük acılara neden olan sahiplenme ve ele geçirme dürtülerinin üstüne çıkabilen bazı adamların varlığını öğrenmek onu şoke ederdi muhtemelen. Hakikaten öyle adamlar var ki onların duyarlılıkları fethetmek, teslim almak, boyun eğdirmek gibi şeyleri ihtiyaç olarak görmüyordu.

Pekâlâ, açıklamak Phaedra'nın görevi değildi. Öyle yapmak nafile bir çaba olurdu ve Phaedra'nın onunla daha çok zaman kaybetmesini gerektirirdi.

Çok yakında geri döneceğini Sinyora Cirillo'nun anlamasını sağlamak için portmantosunun üzerine bir miktar para ve bir not bıraktı. Daha sonra odasından dışarı, ka-

ranlık bir koridora çıktı. Basamaklara kadar olan yolunu el yordamıyla bularak ilerledi.

Loş merdivenler basamaklardan inişini yavaşlatıyordu. Sanki biri ay ışığında panjurları açmış gibi bir anda merdiven korkuluğu, kapılar ve duvarlar aydınlandı.

"Pietro sandığınız gibi yolun karşısında beklemiyor Bayan Blair."

Heyecandan kalbi yerinden fırlayacak gibi olan Phaedra etrafında döndü.

Lord Elliot, bir metre arkasında ve tam onunkinin altındaki odanın açılan kapısı önünde duruyordu. Beline kadar çıplak ve yalınayaktı. Sanki uyurken bir problem olup olmadığına bakmak için pantolonunu giyip dışarı fırlamış gibiydi. Odasındaki lambadan gelen ışık onu altınsı bir parlaklıkla yıkıyordu.

Elliot'ın varlığı kaçma planının suya düştüğünü haber veriyordu. Phaedra, kızgınlığına rağmen Elliot'ın vücudunu beğenmekten kendini alamadı. Geniş omuzları ve düzgün vücut hatları vardı. Çok uzun zamandır ağır bir işte çalışıyormuşçasına belirgin kaslara sahipti. Loş ışık göğüs, karın ve kol kaslarının sıkılığını vurguluyordu.

Elliot iki adım atıp onun valizini aldı, kolunu kavradı ve odasına çekti. Ardından hızla kapıyı kapattı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Phaedra. Lambanın ışığı Elliot'ın göğsünü ve çekici tenini adeta kutsuyordu. Bu müdahalesi cesaretini kırmamış olsaydı Elliot'ın çekiciliğinin tadını çıkarmaktan keyif alabilirdi.

"Ben burada bir oda tuttum."

Elliot uzun bir süre hareket etmedi. Phaedra onun yüzünü inceledi ve onun da kendisini dikkatle izlediğini fark etti.

Elliot vücuduna baktığını fark etmişti. Phaedra'nın tahrik olmasının tatlı belirtileri belli oluyordu. Aynı belirtiler Elliot'ın gözlerinden de yansıyor; sanki hem kendisindeki hem de Phaedra'daki uyarılmayı o kontrol ediyormuş gibiydi.

Evet, bu adam beladan başka bir şey değildi.

"Kimildamayın. Kaçmaya kalkışmayın." Elliot yazı masasına kadar yürüdü, gömleğini aldı ve giydi.

Phaedra daha fazla seyredeemedi. Fakat göz ucuyla Elliot'ın kol ve bacaklarının nasıl hareket ettiğini ve vücudunun nasıl kasıldığını görüyordu. Phaedra'nın beynini o hayal, bir kez daha ve bu defa daha güçlü biçimde istila etmişti. Tepeden bakan o yüz, o omuzlar ve onu kabul eden sert göğüs...

Phaedra göz ucuyla onun kaldığı yeri de inceleyebilmişti. Lamba bu oturma odasındaki bir yazı masasının üstündeydi, ayrıca üzerinde bir kâğıt yığını bulunuyordu. Elliot'ın parmaklarındaki boya lekelerini gördü. Yazıyordu, uyumuyordu. Phaedra o yazısını yazarken gece serinliğini hissetmek niyetiyle soyunduğunu hayal etti.

Elliot salaş gömleğinin içinde yarı giyinik biçimde yüzünü Phaedra'ya döndü.

"Lord Elliot, buraya beni gözetlemeye mi geldiniz?"

"Gözetlemeyi Sinyora Cirillo'ya bıraktım. Buraya sizin gece karanlığında sessiz sedasız kaçıp gitmenize engel olmak için geldim."

Elliot bu planı tahmin etmişti. Bu durum Phaedra'nın cesaretini kırdı. "O akbabayı benim özel meselelerime buluşturmanız affedilir gibi değil."

"Belli ki bu gerekli. O da bu görevi isteyerek ve memnuniyetle kabul etti. Ondan sizin kuralları ihlal edip pan-

siyondan ayrılmanız halinde bana bildirmesini istedim. O ise bunun yerine sizi takip etti ve arkadaşınıza göndermek istediğiniz mektubu ele geçirerek ona ulaşmasını engelledi." Elliot'ın gözleri eleştirircesine kısıldı. "Siz bu gece uygunsuz bir adamla görüşme ayarladınız. Daha kötüsü, ya Pietro yolun karşısında beklemeseydi ne olacaktı? Geceleyin böyle bir şehirde sokakta korunmasız kalacaktınız..."

"Sakın beni azarlamaya yeltenmeyin. O gelmeseydi hızla bir fayton, bir vagon veya gerekirse bir eşek kirardım ve gitmiş olurum." Olabilecek şeylerin ihtimalleri Phaedra'nın zihninde sıralandı, hepsi de sinir bozucuydu.

"Öyle anlaşılıyor ki gardiyanlardan birini diğeriyle takas etmişim."

Elliot onun valizini aldı. "Nasıl isterseniz öyle adlandırın." Elliot eliyle kapıyı işaret ederek önden gitmesini sağladı.

Phaedra kızgınlıktan köpürür halde, basamakları güçlükle çıkarak odasına geri döndü. Neyse ki Elliot, valizi kapı aralığında bırakmayıp yatak odasına kadar taşıdı. Phaedra arkasından gitmedi. Kadınsal bir içgüdü onu oturma odasında tutmuştu.

"Buraya gelin Bayan Blair."

Bu emir onda bilmediği ve hoşlanmadığı bir hisse neden oldu. Bu duygu karmaşasının içindeki kızgınlık anlaşılabilir türdendi fakat kalbinin hızla atması Phaedra'yı perişan ediyordu. Erkeklerin kendisine emir vermeye kalkışmalarından ve kendilerini onun efendisi zannetmelerinden nefret ederdi ama...

Phaedra yatak odasından içeriye doğru baktı. Elliot yarı giyinik, saçları dağınık ve yüz ifadesi kararlı bir halde orada

duruyordu. Elliot, aralarındaki sözsüz iletişimin son derece farkındaydı. Phaedra'yı heyecan ürpertileri sarmıştı.

Phaedra'ya doğru yürüdü ve onu odaya çekti. Kolunu o kadar sıkı, kendinden emin ve istediği her şeyi yapmaya hakkı varmış gibi çekti ki Phaedra şaşırıp kaldı. Hayatı boyunca hiçbir erkek ona böyle davranmamıştı. Kendini kurtarıp onu durduracak sözleri bulmaya çalıştı ancak...

Elliot, vücuduna sardığı şalın düğümünü çözdü. Bu çok uzun sürdü. Bunu yaparken Phaedra'ya çok yaklaşmak zorunda kalmıştı. Elliot kesinlikle ona sokulmak için bu tür kurnazlıklar yapacak biri değildi. Phaedra onu durdurup kendi çözmeliydi.

Elliot şalı onun başından ve omuzlarından hafifçe çekerek aldı. Şal uzun ve ağır bir okşama şeklinde teninde dolaştı.

Odayı aydınlatan pencereden süzülen ay ışığıydı ama düşüncelerini net olarak anlaması için Phaedra'nın yüzünü görmesi gerekmiyordu.

Elliot yatağı işaret etti. "Elbiselerini çıkar ve uzan."

Phaedra korkuyla irkildi. Daha önce hiç yaşamadığı bir diğer şeydi bu.

Neredeyse sağduyusu geri geldi. Neredeyse. Fakat açıklanamaz bir heyecan dalgası bedeninin aşağılarında can buldu. Yüce Tanrım...

"Çok ileri gidiyorsun." Phaedra gerçekten de konuşmuş muydu? Zihni en sonunda sağduyusuna kavuşup imdadına yetişmiş miydi?"

"Bana başka seçim bırakmıyorsunuz. Tekrar kaçmanızı göze alamam."

"Söz veririm ki kaçmayacağım."

"Sansoni'ye ettiğim yemini bozmamı bekleyen bir ka-

dın bana verdiği sözü de tutmaz. Sizi kurallara riayet etmeye zorlamamı istemiyorsanız benimle işbirliği yapın."

Phaedra arkasına uzandı ve elbisesinin kopçalarını çözdü. Üzerinden çıkarıp koltuğun üzerine sermesi sadece bir dakikasını aldı. Işık Phaedra'yı gizleyecek kadar loş değildi ve lanet bir korse giymiş olmayı diledi. Sade kombinazonun içini haddinden daha fazla belli ettiğini tahmin ediyordu.

Phaedra yatağına yaklaştı, bir yandan kendini teşhir etmemeye çalışırken yatağının üzerine çıktı. Sırt üstü uzandı ve Elliot'a baktı. Sessizlik uzun bir süre havada asılı kaldı.

"Amacınız nedir Lord Elliot?"

Elliot sakın ve gizemli bir biçimde tekrar güldü. "Kışkırtmak ve sataşmak için uygun zaman değil Bayan Blair."

Birdenbire ağır hareketlerle Phaedra'nın üzerine eğildi. Phaedra'nın kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Elliot'ın gömleği yüzünün yanında sallanırken kokusu onu sarmıştı. Korkunç, harika bir duygu içini gıdıkladı. Göğüsleri hassaslaştı ve...

Elliot, onun sol kolunu tutup yatak başlığının demir çubuklarının yanına götürdü.

"Ne yapıyorsunuz?"

Elliot şalı çubukların arasına geçirdi. "Kaçmamamızı garanti altına alıyorum. Uykuya çok ihtiyaç duymam ama iki gece üst üste uyanık kalamam."

"Bu kadarı fazla. Sizden..."

"Bu gerekli. Ya bu olacak ya da yanınızda uyuyacağım. Bunu mu isterdiniz?"

Phaedra dikkatle ona baktı. Elliot düğüm yaparken duraksadı ve ona doğru döndü. Heyecan Phaedra'nın yüreğini ağzına getirmişti.

“İster miydiniz?” diye tekrar etti Elliot. Bu, açık ve samimi bir soruydu. Cinselliğe fırsat yaratabilecek bir davet.

Phaedra yutkundu. “Tabii ki hayır.”

Loş ışıktaki Phaedra onun gülümsediğini görebiliyordu. Elliot dikkatini düğümlere verdi.

Elliot nihayet yataktan uzaklaştı ve doğruldu. Phaedra başa kuvvetlice asıldı. Düğümlerde gevşeklik yoktu. Yan tarafına döndü ve diğer eliyle kalın düğümü inceledi.

“Onları çözmek için zahmet etmeyin. Yapamazsınız. Oturabilirsiniz. Hareket edebilirsiniz. Ayağa bile kalkabilirsiniz. Fakat uzaklaşamazsınız. Zamanınızı uyuyarak geçirmeniz en iyisi.”

Ses tonu Phaedra’nın kurtulma denemelerine son vermesine neden oldu. Sırtının üstünde yuvarlandı ve Elliot’a baktı. Phaedra’nın zihni asice hakaretler yağdırırken vücudu tatlı bir sıcaklık ve beklenti yaşıyordu. Hapsedilip bağlanmasının en erotik arzularını uyandırmış olması Phaedra’yı ürkütmüştü.

Elliot bunu anlıyordu. Lanet olsun. Phaedra onun bunu anladığına emindi.

“Şu anda çok güzel görünüyorsunuz Bayan Blair. Çok sevimli, savunmasız ve... İtaatkârı da ekleyebilir miyim?”

“Alçak!”

Yine aynı sakın gülüş. Daha sonra Elliot, onu nasıl çaresiz bıraktığıyla ilgili gecenin geri kalanında düşünmek üzere çekip gitti.

5. Bölüm

Phaedra oturma odasının penceresinden içeri sızan sabah ışığında akik taşı havaya kaldırdı. İki gündür kendisini kontrol edebileceğini düşünen bir adamla mücadele ederken bu taştan güç almıştı.

Beni uyarmalıydın anne.

Artemis belki de bilmediğinden uyarmamış da olabilir. Elliot Rothwell gibi erkeklerden kendisini uzak tuttuğundan, onun gibilerle hiç mücadele etmemiş olabilir.

Annesini zihninde canlandırdı. Nefes kesecek kadar güzeldi. Ağzını açınca veya zekâ dolu bakışlarını karşısındakine dikinceye kadar ne kadar zeki olduğunu asla kimse anlamazdı. O tam anlamıyla pek çok arının etrafında vızıldadığı kraliçe arıydı. Ona âşık olan ve daha fazlasını bekleyenler arasında akademisyenler, sanatçılar ve onun zekâsına hayran her sınıftan erkek vardı. Evleri ünlü ve yetenekli insanlarla doluydu.

Bu adamlardan biri onu fethetmeye çalışmıştı. Elbette ünlü Artemis Blair de akıl ve güç bakımından dengini bulma heyecanı yaşamıştı.

Annesi böyle bir adamın karşısına çıkabileceği konusunda onu uyarmalıydı.

Phaedra pencereden dışarı baktı. Aşağıda Sinyora Cirillo'nun hizmetçileri, valizleri onları limana götürecektir. Lord Elliot gözüne çarptı. Phaedra'nın gözleri düşmanın başına odaklandı.

En azından dün gece Elliot onu yatağa bağlamamıştı. Phaedra orayı terk etmeyeceğine dair beş farklı biçimde söz vermişti. Phaedra yemin ettiğinde - hem de annesinin mezarı üzerine - Elliot ona sadece acımıştı. Onu bir dilenci gibi yalvartmıştı.

Phaedra'nın annesi mezarında rahatsız olmuştu muhtemelen. Artemis Blair sembolik de olsa bir erkeğe teslim olmazdı. O, sevdiği adam olan Richard Drury'den bir çocuğu olduğunda bile evlenmemişti. Hiçbir zaman özgürlüğünden, bağımsızlığından ve istediği kişiyle beraber olma hakkından vazgeçmemişti. En sonunda bir adamı sevmek ve onunla beraber olmak istediğini fark ettiğinde bile...

Akik taş Phaedra'nın elinde ısınmıştı. Ona uzun uzun baktı. *Hayır. Yalnızca bir adam değil.* Başka biri daha vardı.

Babasının anılarını okumak onu dehşete düşürmüştü. Yazdığı cümleleri anımsamak bile onu rahatsız ediyordu. O daima ebeveynlerinin kusursuz bir aşk yaşadıklarına inanmıştı. Yasaların ve mecburiyetlerin onları mahkûm etmediği, ruhların sonsuza dek sürecektir gerçek buluşması... Onların beraberlikleri dünyada farklı ve daha iyi bir yolun olduğunun kanıtıydı.

Aralarındaki ilişki bu şekilde yıllarca sürmüştü, ancak sonunda yollarına başka bir adam çıkmıştı.

Bu adam cana yakındı fakat zekice düzenlenmiş, adice

bir entrikanın tam ortasında yer alıyordu. Bunlar babasının sözleriydi. Phaedra hepsini kelimesi kelimesine hatırlıyordu. İngiltere'den ayrılmadan evvel ezberlemişti. Bu adam bir meselenin çözümünde annesiyle işbirliği yapmıştı ama onu öylesine alçakça ve şöhretini yok edecek biçimde kullanmıştı ki sonunda Artemis'i ölüme götürmüştü.

Adam annesine sahte antikalar satmıştı. Tabii bunun ortaya çıkması sadece an meselesiydi, çünkü bu nesneler herkesin gözü önündeydi ve eninde sonunda biri gerçeği anlayacaktı.

Phaedra'nın parmakları akik taşın üzerine sıkıca kapandı. Şüpheli kaynaktan bir antika. Pompeii'den geldiği söylenen ve vasiyetnameye sonradan eklenen bir mücevher. Phaedra çok emindi ki onu babasının tarif ettiği adama götürecektir tek bağlantı buydu.

O adamın yaptıkları annesinin ölümüne neden olmuştu. O sözleri aklından çıkaramamıştı. Phaedra zamanında fark edememişti, çünkü o zamanlar annesinin onunla paylaştığı tek şey tebessümlerdi. Ne yazık ki annesinin ölümü çok ani olmuştu.

Phaedra yeniden aşağıya baktı. Lord Elliot da ona bakıyordu. Acaba ne zamandan beri caddeden onu izliyordu?

Annesi, kendisi de bilmediği için bir uyarıda bulunmamış olabilir. Belki de hayatını mahveden adam aşağıdaki gibi sadece ilgisiyle heyecan yaratabilen, hayatındaki her inanç ve prensibi unutmasını isteyen biriydi.

Phaedra annesini bu dersi ihmal ettiği için affedebilirdi. Annesinin her şeyini, hatta dünyadan çok erken ayrılmasını dahi affedebilirdi. Fakat bir adam onu alçakça kullanmış ve yaptıkları onun ölümüne neden olmuşsa her şey değişirdi. Artemis Blair'in kızı o adamı asla affetmezdi.

Eğer Phaedra bunun gerçek olduğunu öğrenirse o adamın mahvoluşunu kendi gözleriyle görecekti.

Şalına uzandı ve onu omuzlarına örttü. Lord Elliot rahatsızlık verebilirdi ancak çıkacakları bu yolculukta, kendisinin İtalya'ya gelmesinin asıl nedenine müdahale etmesine izin vermeyecekti.

Elliot kendi valizini almak için odasına geri dönerken merdivenlerde Bayan Blair'in yanından geçti.

"Arabada bekleyeceğim." Phaedra'nın ses tonu, Elliot ne zaman çevresinde olsa büründüğü o soğukluğa sahipti.

Phaedra kendisini yatağa bağladığı için onu asla affetmeyecekti. Sebebi yalnızca kendisini küçük düşürmesi değildi. Her ikisi de biliyordu ki bu olay onu heyecanlandırmıştı. Phaedra bundan ve bunun beraberinde getirdiklerinden nefret etmişti. O gecenin tekrarlanmaması için kararlıydı.

Phaedra'nın dün gece verdiği sözler o kadar içten ve kaçmayacağı konusunda verdiği güvence o kadar gerçekti ki Elliot yumuşamıştı. Bu, Elliot'ın da artık uyuyabileceği anlamına geliyordu. İlk gece aç, huzursuz ve içini bıçak gibi kesen arzularla yatağa uzanmıştı. Phaedra'nın ince kombinezonunun açıkta bıraktığı vücudu, bakır gibi parlayan saçlarıyla orada, yatağa bağlı şekilde zihnindeydi... *Amacınız nedir Lord Elliot?*

Lanet olsun.

Elliot valizini aldı ve uzun bir aradan sonra faytonda bekleyen Phaedra'ya katıldı. Phaedra'nın uzun ve boş bakışı seçme şansı olmadığı için bu yol arkadaşlığını kabul ettiğini söylüyordu. Elbette bu genç hanım birlikte geçi-

recekləri zamanın keyifli olması için kolaylık göstermeyecekti.

Elliot'ın kiraladığı tekne Castel Nuovo kıyısında bekliyordu. Bir saatin sonunda kıyı boyunca tekneyle yol almaya başlamışlardı.

Bayan Blair güvertede durarak korkuluklara yaslanmıştı. Kıyı şeridini ve arka zeminde uzanan Vezüv Yanardağı'nı izliyordu. Esinti üzerindeki şalı havalandırırken, açık renk teni ve sıradışı güzelliği mürettebatın ilgisini çekmişti. Elliot, onu koruması yanlış anlaşılmasın diye yavaş hareketlerle ona yaklaştı.

Getirmiş olduğu paketi uzattı.

"O nedir?" dedi Phaedra.

"Bir hediye."

Phaedra nazik fakat donuk biçimde gülümsedi. "Cenilmenlerden hediye kabul etmem Lord Elliot."

"Hediye alıp vermiyorsunuz demek, bu hayranlık uyandırıcı. İltimas olayından zerre hoşlanmadığımdan kabul edip etmemek size kalmış. Ancak hediye alıp verme konusunda fikrinizi değiştirirsem belki siz de bana hediye vermek isteyebilirsiniz."

Hâlâ tereddütlüydü fakat merakla paketi aldı ve ambalajını kenarından sıyırdı.

"Bir güneş şemsiyesi mi?" Sonunda açtığında gülerek, "Siyah. Simsiyah. Ne kadar şirin..." dedi.

"Yakışacağını düşündüm."

"Bu beni minik çillerimin çoğalmasından koruyacak."

"Sizi güneş çarpmasından da koruyacak. Yazın ortasındayız. Güneş tepede ve çok sıcak. Denizden uzak yerlere gittiğimizde gölgeye ihtiyacınız olacak."

Hafif bir pat sesiyle şemsiyeyi açtı ve başının üzerinde

tuttu. “Ülkeyi çok iyi biliyorsunuz. Daha önce buraya geldiniz mi?”

“İki kez. İlk seferinde Avrupa turu yapıyordum, diğeri ise birkaç yıl önceydi.” Kıyıcı işaret etti. “Şurası Herculanum. Vezüv Yanardağı’nın püskürmesi tıpkı Pompeii’yi küllerin altına gömdüğü gibi Herculanum’u da lavların altında bıraktı.”

Phaedra kısılmış gözlerle, ziyaretçilerin elbise ve ceketlerinin renkli benekler oluşturduğu kayalık yere baktı. “Herculanum’u da gezmek istemiştım ama Gentile Sansoni... Bu gezimde çok şey kaçıracağım.”

“Neden biz döndükten sonra biraz daha oyalanıp orayı görmüyorsunuz?”

“Zaman kaybedemem. Eve dönmeliyim, bir yayınevım var.”

Ve basılması gereken özel bir kitap. Elliot, Merriweather ile görüşme şansı elde edemediğinden Bayan Blair uzun bir süre daha evine gidemezdi.

“Bu küçük gezimizi tamamladığımızda Napoli’de zaman geçirmekten keyif alacağımı sanmıyorum,” dedi Phaedra. “Şüphesiz ki o zaman da Sansoni’ye verdiğiniz sözün geçerli olduğunu düşüneceksiniz ve ben sizin esiriniz olmaya devam edeceğim.”

Kazıda çalışan işçileri görecekt kadar Herculanum’a yakın geçiyorlardı ve Elliot, Vezüv Yanardağı’nın zirvesinin etkileyici görüntüsü karşısında hayranlığını gizleyemiyordu. Bakır renkli saçlar ise kolunun yanında hafifçe dalgalanmaktaydı. “Bayan Blair. Merak ediyorum, esirim olmak mı yoksa esir olmak mı daha çok canınızı sıkıyor bilmiyorum.”

Phaedra’nın derin nefesi düşüncelerini belli ediyordu. *Tanrım, bana bu cahil adama katlanabilmem için sabır ver.*

“Bunu açıklamanın nafiye bir çaba olduğundan şüpheleniyordum da deneyeceğim. Başka birine esir olarak ya da bağılı olarak sevgili, iş ortağı veya arkadaş olmayı düşünmüyorum. Benim bakış açımında esir olmak sadece savaş esnasında olabilecek bir şey, yani öyle herkesin düşündüğü gibi bunu kadınsal bir içgüdü olarak görmüyorum. Bir kadın ve erkeğin eşit olması gerektiğine inanırım, birbirinin esiri olmasına değil. Annemin hayatı bunun mümkün olduğunun kanıtı ve benim hayatım da bunu kanıtlayacak.”

“Düşünceleriniz hakkında her şeyi biliyorum Bayan Blair. Felsefe konusunda cahil değilim. İşin felsefesi doğru ve akılcı görünüyor. Tek problem felsefenizin bazı şeyleri dikkate almak gerektiğini görmezden gelmesi.”

“Gerçekten mi? Ne gibi şeyleri?”

“İnsan doğası. İnsanlık tarihi. Kötülüğün zayıfları kurban haline getirmesi ve zayıf olanların korunma ihtiyacı. Campaniaor’un iç kesimlerinde, Marsilya veya İstanbul’un arka sokaklarında yalnız olmayı deneyin ya da Londra’nın kenar mahallelerinde yürüyün ve yalnız bir kadına neler olacağını görün.”

“Eski lordlar kölelerine koruma sağlardı. Bu, karşılığında onların esaretlerini istemenin doğru olduğu anlamına gelmez.”

Elliot güldü. “Lordlar, köleler... Kadınların yaşamlarına dair ne kasvetli bir görüşünüz var. Böyle olmak zorunda değil.”

“Fakat olabiliyor,” dedi Phaedra. “Biliyorsunuz ki böyle şeyler olabiliyor.”

Phaedra’nın vurgusu öyle zekiceydi ki eski bir yaraya

nazikçe dokunmuş ama Elliot yine de acıyı hissetmişti. Elliot'ın içini yoğun bir kızgınlık sardı.

Phaedra dikkatini kıyıya vermeye devam etti. Canının sıkkın olması sınırı geçtiğinin farkında olduğunu gösteriyordu. Elliot, bu kadının lordu olabilecek veya ona diz çöktürecek kişiyi kafasında canlandırmaya çalıştı.

“Özür dilerim Lord Elliot. Ben...”

“Giderek daha fazla saygısızlaşıyorsunuz Bayan Blair. İmalarınızı kendinize saklasanız iyi olur.” Belki de saklamayıp söylemesi daha güvenli olurdu. “Annemle ilgili dedikodulara gönderme yapıyordunuz, değil mi?”

Phaedra, ona dikkatle bakarken cevabını uzun uzun düşündü. “Kabul etmeliyim ki son yıllarında toplumdan uzaklaştırılması babanızın işi olarak yorumlandı.”

Elliot bu korkunç hikâyenin sohbet ortamlarında konuşulduğunu biliyordu. Annesi bir sevgili edinmiş ve babası da adamı uzak bir koloniye ölüme gönderirken annesini de taşradaki bir malikâneye hapsederek cezalandırmıştı.

Bu doğru muydu? O ve kardeşleri sadakatsizliğin gerçek fakat hapsetme kısmının asılsız olduğu sonucuna varmışlardı. Babası, insanların söyledikleri şeyi yapmadığına dair bizzat ona yemin etmişti. Annesinin sürgünü dedikoduları teşvik etmiş ve en sonunda annesi bile bunlara inanmıştı.

Elliot annesini kütüphanede, başını kitaplara yaslamış ve düşüncelerinde kaybolmuş halde görürdü. Neredeyse çocuklarına bile tümüyle yabancılaşmıştı. En gençleri olarak Elliot, zamanının çoğunu annesiyle orada geçirirdi. Annesi bazen bu dalgınlıktan çıkıp rafların arasında oğluna rehberlik eder, okuması için ona kitaplar seçer veya oğlunun kitaplarından bazıları hakkında yorumlar yapardı.

Aralarındaki ilişkiyi güçlendiren birkaç olaydan biri de ona gelen ve onu gözyaşları içinde bırakan bir mektuptu. Mektupta bir ordu subayının ölüm haberi yer alıyordu.

Bunu o yaptı. Beni başka birini sevdim diye cezalandırmak için.

Yasak bir aşktı. O da zina yapan bir kadın. Annesinin acısı onu etkilemişti ancak Elliot annesinin suçlamasının mutsuz bir ruhun kuruntusu olduğunu anlamıştı.

Elliot bir anda Phaedra'nın varlığını yanında hissetti.

“Annelerimiz birbirlerini tanıyorlardı,” dedi genç kadın.

“Annem Artemis Blair'in denemelerine aşınaydı fakat hiçbir zaman bir arkadaşlıktan söz etmedi.” Tabii o zamanlar çok nadir konuşurdu.

“Karşılaştıklarını sanmam. Birbirleriyle yazışıyorlardı. Ne de olsa her ikisi de yazardı. Benzer ilgileri vardı. Bir kere sinde anneniz benimkine bir şiir gönderdi. O şiir annem öldüğünde yazdıkları arasındaydı. Akıllı ve duygulu bir ruhu yansıtan güzel bir şiirdi.”

Elliot gözlerini Sorrento'nun yaklaşmakta olan kıyı kasabasına sabitledi. Annesinin, yazdıklarını kendi çocuğuyla değil de Artemis Blair'le paylaşması onu deliye döndürmüştü.

“Anneniz onu gayri meşru bir ilişkiye teşvik etti mi?” Sözleri kendi kulağına bile saçma ve zorlama geldi. “Anneniz ona mektuplarında bağımsız aşk konusunda telkinde bulundu mu?” Radikal ve ünlü Artemis Blair'in, annesinin kafasını karıştırıp büyük acılara neden olduğunu hayal etti.

“Onların edebiyat ve benzeri konularda yazıştıklarını

düşünüyorum. Ölüm haberinin ardından annem ondan bir defa bahsetti.”

“Ne dedi?” Bu bir sorudan çok homurdanma gibiydi.

“Babanızın onun gitmesine izin vermesi gerektiğini fakat bir adam olarak bunu yapamadığını söyledi.”

Bu Elliot’ın beyinde büyük bir fırtınaya neden oldu. Elliot, ‘Bir adam, tabii ki romantik bir heves uğruna çocuklarının annesine gitmesine izin veremezdi,’ demek istedi. Babası elbette annesinin özgürlük talebini reddetmişti.

Ancak annesi yine de kendi yöntemleriyle ayrılmanın bir yolunu bulmuştu. Elliot göz ucuyla bir tayfanın, işini yaparken çok zaman geçirdiğini fark etti. Adam bir yandan sıkıcı işini yaparken, diğer yandan da gözlerini Phaedra Blair’in güzelliğinden alamıyordu.

Gözü döndü adeta. Nefesi hızlandı, avuçları terledi. Gözlerini kısıtı ve süratle konuştu. Adam aceleyle oradan uzaklaştı.

Bayan Blair merakla baktı. “Ona ne dediniz?”

“Önemli bir şey değil. Napolice’de yalnız kalmamızı emreden basit bir deyim.” Elliot canını sıkmamak için kelimelerin kabaca ‘uzaklaş ya da öl’ anlamına geldiğini açıklamadı.

Onlar koy üzerinden Sorrento yarımadasına yaklaştıkça manzara daha da çarpıcı bir hale geldi. Yüksek tepeler dik kıyıyı kucaklarcasına uzanıyordu. Dar sahillerdeki birkaç tekne ve tepeye kurulmuş evler, uzaktan beyaz pastel küpler gibi görünüyordu.

Yarımadanın ucundan döndüler, Capri adasını geçtiler ve Salerno koyuna doğru devam ettiler. Daha dik, tehlikeli ve erişilmez tepeler önlerinde uzanıyordu artık. Manzara,

Phaedra’da korkuyla karışık hayranlık yaratmıştı. Lord Elliot haklıydı. Burayı kaçırmak yazık olurdu.

“Yukarıda ne oluyor?” Phaedra yamaçtaki hareketliliği işaret etti.

“Kral, Amalfi’ye bir yol yaptırıyor.”

Phaedra yolun balıkçı köylerinin ne kadar üstünde olduğunu fark etti. “Yola çıkmak isteyen kişi tırmanmak zorunda ama.”

“En azından insanlar eşeklere veya teknelere mahkûm olmayacaklar. Yukarıdan görünen manzara muhteşem olacak.” Elliot ilerideki kıyıyı işaret etti. “Positano şu burnun hemen ötesinde. Üzerindeki eski Norman gözlem kulesini zaten görebiliyorsunuz. Onlardan burada çok var ve Normandiya krallığını Saracen tehdidinden korumak için inşa edilmişler.”

Phaedra görüş alanına giren kuleyi daha net izleyebilmek için geminin ucuna yürüdü. Ortaçağa ait eski, köşeli taş kule ileride yükseliyordu.

“Yüksek pencereleri hem denizi ve hem de karayı görüyor görüyor,” dedi Phaedra. “Önünde hiçbir engel olmaksızın ufka bakıyor. Burada konaklayacak mıyız?”

“Evet öyle.”

Sansoni’nin zorunlu konukuyken zaman mevhumunu kaybetmişti ve bir anda aklı başına geldi. “Yaz gündönümü yaklaşıyor. Kule muhtemelen kutlamalarda kullanılıyor.”

“Burası Katolik bir ada. Böyle hurafeler binlerce yıl önce bırakıldı.”

Lord Elliot cevap vermesine rağmen, aklının başka yerde olduğuna emindi Phaedra. Sanki sessiz bir acı sesine yerleşmişti. Sanki yaşam enerjisi içinden sökülüp alınmıştı.

Phaedra, Elliot'ın annesinin durumunu daha da muğlâk hale getirdiği için pişman oldu. Her şey az evvel yaptıkları saçma sapan konuşma esnasında olmuştu. Phaedra, onun annesinin ne düşündüğü veya nasıl yaşadığı yönünde tartışmaması gerektiğini bilmeliydi. Konu böyle şeylere gelince bu adam, bu ilginç köyün balıkçıları kadar yabancıydı.

Rüzgâr yelkenleri şişirirken onlar kuleye oldukça yakın bir mesafeden geçmekteydiler. Kule metruk gibi gözüküyordu.

“Ziyaret edeceğimiz o arkadaş kim?” dedi Phaedra. “Az sonra varacağımız için adını bilmem gerekir.”

“Matthias Greenwood. Üniversitedeki öğretmenlerimden biri.”

Phaedra şaşkınlıkla yutkundu. Greenwood'u tanıyordu. Onun Napoli'deki evini ziyaret etmek istemişti ama olmamıştı. “Beklediğinden daha kalabalık olmanızdan rahatsız olmayacak mı?”

“Artemis Blair'in kızının arkadaşlığından memnun olacaktır. İnanıyorum ki annenizle zaman zaman bir araya geliyorlardı.”

“Evet öyleydi. Birkaç defa onunla karşılaştım. Sonuncusu annemin cenaze töreniydi.” Matthias Greenwood, dünyayı mahcup eden bir kadını onurlandıran önde gelen akademisyenlerden biriydi.

O ayrıca, aradığı ‘diğer’ adamın kimliğine de ışık tutabilecek biriydi. Phaedra, Pompeii'ye giderken yaşanan bu gecikmenin dert olacağını düşünmüştü. Ancak Lord Elliot ona farkında olmadan yardım ediyordu.

“Greenwood ona hayrandı. Eğer o bir erkek olsaydı, İngiltere'deki Eski Roma Edebiyatı'nın en ünlü uzmanı

olarak isim yapacağını söylemişti.” Lord Elliot hâlâ dalgın bir biçimde konuşuyordu.

Phaedra, Positano kasabasına daha iyimser bakmaya başlamıştı, bunun tek nedeni işlerin istediği gibi gitmesi değildi. Phaedra dünyanın çoğunun uyduğu aptal sosyal kurallara aldırmazdı ve Lord Elliot'la beraber nasıl karşılanacağını merak ediyordu. Onunla beraber seyahat etmesi Phaedra'nın tasvip etmediği ve muhtemelen hoşlanmayacağı bir şeyleri ima edebilirdi.

Her şeye rağmen Bay Greenwood ile konuşmak muhtemelen tüm olan bitene değecekti.

Phaedra yol arkadaşının kendisine baktığını fark etti ve başını çevirdi. Elliot en sonunda gerçek dünyaya dönmüştü anlaşılan.

“Her kesimden arkadaş ağırlar,” dedi Elliot. “Onu ziyaret eden başka konuklar olabilir. Kendiniz olarak davranacaksınız, değil mi?”

Elliot'ın kendisinden uysal kızı oynamasını beklemediğine emindi. Phaedra böyle davranmak istese bile nasıl ‘uysal’ olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

6. Bölüm

Positano bir koy boyunca kurulmuştu ve sahilinde pek çok tekne vardı. Kasabanın pastel renkli binaları, dağın yamacı boyunca birbirinin üzerinde yükseliyor, denizden bakıldığında adeta asılı gibi görünüyorlardı. Kasaba dik bir biçimde kıyıya doğru sokuluyordu.

Phaedra yükselen dağ, uçsuz bucaksız deniz ve zengin bitki örtüsünün oluşturduğu manzarayı izlemekteydi. Hayatında bu kadar göz alıcı bir güzellik görmemişti.

“Greenwood’un evi hangisi?” diye sordu.

Elliot yakına geldi ve Phaedra’nın takip edebileceği şekilde işaret etti. “Şu yukarıdaki, sütunları olan.”

Bu sütunlar evin üstündeki verandayı destekliyordu. Ev biraz uzakta, kasabanın üzerinde yükseliyordu. Genişliği yüzünden, altında dalga dalga dökülen köyün üzerinde bir taç gibiydi.

“Oraya uçmamız mı bekleniyor yoksa bizim için aşağıya sepet mi sarkıtacak?”

Mürettebattan biri etrafı keşfe çıkmış ve şimdi bu soru-

nun cevabını vermek üzere geri gelmişti: Eşeklere öncülük eden iki çocuk vardı yanında.

Phaedra eşeğin sırtına binerken çocuklar yardım etti. Lord Elliot bacaklarını kendi bineğinin iki tarafına sarkıttı. Elliot iriliğinden hayvanı olduğundan küçük gösteriyordu ve çizmelerinin ucu yere sürüyordu. Tayfalar valizleri diğer iki eşeğin sırtına bağladı.

Phaedra kendilerinin oluşturdukları manzaraya güldü. “Ne görkemli bir heyetiniz var Lord Elliot. Kasabadan geçerken etkileyici bir kabile oluşturacağız. Belki de karalama defterimi çıkarıp dünyayı korumak için eşeğinize ne kadar güzel oturduğunuzu not almalıyım.”

Elliot grubun öncüsü olmak için hayvanını dürterek öne geçti. “Siz kendinizinkiyle ilgilenin Bayan Blair. Düşmemeye dikkat edin, aksi halde koya yuvarlanırsınız.”

Phaedra ne demek istediğini az sonra anladı. Eşeklerin tırmandıkları patikalar öylesine dikti ki dar ve derin basamaklar şeklinde yapılmıştı. Phaedra gerçekten de denize düşebileceğini düşündü. Hayvanlar emin adımlar atıyordu fakat Phaedra’nın eyerine yan oturması ve hayatta kalması için sıkıca tutunmasını şarttı.

Küçük çaplı bir olay yaratmışlardı. Köylüler meraklı gözlerle yabancıların kasabanın üstündeki villaya gidişlerini, evlerinin kapı aralarından ve pencerelerinden gözetliyorlardı. Köylü çocuklar arkalarında toplanmış onları takip ediyordu. İki kız çocuğu Phaedra’nın yanı sıra yürürken, birbirlerini dürtüp kızıl saçlarını gösteriyorlardı. Birkaç kadın Lord Elliot geçerken, onun tavırlarından soylu olduğunu anlayarak reveransta bulundular.

Phaedra eşeğin yürüyüşüne alıştığı için rahatlamıştı. Geriye bakmaya cesaret edemedi ancak taştan güzel evler

ilgi çekici görünüyordu. Basit balkonları ve derme çatma çatıları, farklı renk ve şekilleriyle düzensiz ama ahenkli bir havaya sahipti. İçlerinden büyük olanlardan bazıları, ana kapılarının etrafındaki İtalyan çinisi döşemeleriyle gösterişliydi. Onlar da tıpkı kule gibi çok eski zamanlardan kalma gibiydi.

Aşağıdaki pazar yerinden ve açık pencerelerden birbirlerine seslenen insanların sesleri Phaedra'nın etrafında cınlıyordu. Bir yerde adamın biri tembelce Rossini operasından bir aria söylüyor, bir işçi de ona eşlik ediyordu.

Villaya yaklaştıkça yollar düzleşmeye başladı. Sanki biri bu büyük ev inşa edilebilsin diye yamaçtan koca bir toprak parçasını çıkarmıştı.

Çatısı sütunlarla destekli kemerli açık verandada bir adam belirdi. Uzun, ince, gür beyaz saçlı ve kanca burunlu. Keskin köşeli ağzı, yarık çenesini öne çıkarıyordu. Phaedra, Matthias Greenwood ile sadece birkaç kez karşılaşmıştı ancak görünüşü o kadar belirgindi ki gören kimse onu bir daha unutmazdı.

Selamlama amacıyla el salladı, dışarı çıktı ve onlara doğru yürümeye başladı.

"Rothwell! Burada olman ne güzel. Arkadaşlarımla senin fikirlerine fena halde ihtiyaçları var."

Birbirlerini selamladılar. Elliot da Phaedra'yı tanıştırdı.

"Ben o onura zaten eriştim Rothwell. Sizi, son görüşmemizden daha olumlu koşullarda gördüğüm için mutlu oldum Bayan Blair. Anneniz benim gibi sıradan akademisyenlere karşı her zaman cömertti. Düzenlediği organizasyonlara beni de dahil ettiği için ona minnettarım."

Hizmetkârlar geldi. Matthias bagajlarla ilgili talimatları

bir çırpıda verdi. "İçeri gelin. Diğer konuklarım öğle yemeğinden ve birazdan bize katılırlar."

Phaedra taş yoldan yukarı yürüdü ve Matthias'ı verandaya kadar takip etti. Kemerler arasından bakarken nefesi kesildi.

Manzara olağanüstüydü, boya fırçası ve tuvalini getirmedeği için pişman oldu. Bu tepenin sadece yukarısına bakmak bile bu kadar etkileyici ise aşağıya bakmak, muhtemelen bir insanı huşu içinde bırakırdı. Kasabanın çatıları ve yolları aşağıda uzanıyordu. İniş o kadar keskindi ki yukarıda duran biri buraya bir şey inşa edildiğine inanmazdı. Uçsuz bucaksız deniz, neredeyse dokunacak kadar yakın gökyüzü, kıyından denize doğru uzanan sahil... Güzellikle kutsanmış ancak tehlikelerle dolu bir rüyanın içindeydi sanki.

"Yerinizde olsam burada yaşar ve dünyanın geri kalanında ne olduğuna aldırmazdım Bay Greenwood."

"Hemen hemen öyle yapıyorum Bayan Blair. Her pazar, Katolik olmadığım halde mahalle kilisesine gidip mirasıyla bu cennette yaşamamı sağlayan uzak akrabamın ruhu için mum yakıyorum."

Havadar ve mermer döşeli oturma odasına girerken onları bir kadın karşıladı. Zarif, bronz tenli bir yerliydi. Duygu dolu ve melankolik bir ifadesi vardı. Adı Sinyora Roviale idi. Kendini tanıtışı ve onların rahatını önemseyen tavrı burasının onun evi olduğunu belli ediyordu. Matthias Greenwood bu cennette tek başına yaşıyordu.

Hizmetçi biraz şarap getirdikten hemen sonra, başka bir konuk sallana sallana içeri girdi. Phaedra onu da tanıyordu. Annesinin cenaze töreninde bulunmamıştı ama Phaedra küçük bir kızken bir ya da iki kez evlerine gitmiş-

ti. Altın sarısı saçları, ince kemikleri ve soylu tavırlarıyla öyle yakışıklıydı ki onu ilk gördüğünde ona neredeyse âşık olacaktı.

“Bak burada ziyaretinden memnun olacak biri var Rothwell,” dedi Matthias. “Ona yazarak senin Napoli’den buraya geleceğini söyledim. O ve karısı sırf senin için Roma’dan buraya geldiler. Bayan Blair, Bay Randall Whitmarsh’ı tanıtmama izin verin. Beyefendi, akademisyen ve bir İngiliz mülteci.”

Bay Whitmarsh uzun yıllar dışarıda bulunmasının sonucu olarak Avrupalı davranış ve giyim tarzını seçmişti. Phaedra’nın elini öpmek için eğildiğinde *bellissima* diye mırıldandı ve kibarca doğruldu.

Sıcak ve hayranlık belirten tebessümler eşliğinde, “Böyle eğer Artemis Blair’in kızıyla tanışmak büyük mutluluk,” dedi.

Phaedra yakışıklı bir erkeğin ilgisine kayıtsız kalacak biri değildi. Lord Elliot’ın, göz ucuyla Bay Whitmarsh’ın elini nasıl tuttuğunu izlediğini fark etti.

Bay Whitmarsh, “Richard Drury’nin ölümünü yeni duyduğum,” dedi. “Görüyorum ki hâlâ yastasınız ancak belki de buraya gelmeniz acınızın azalmasına iyi gelecektir.”

“Moda konusundaki tercihim yas kıyafetlerini gereksiz kılıyor ancak yine de babam bunu istemezdi. Onu son defa gördüğümde mateme girmemi yasaklamıştı.”

Phaedra elini Bay Whitmarsh’ın elinden nazıkçe çekti. “Positano gibi bir yerde annemi tanıyan bu kadar çok insanla karşılaşmayı ummuyordum.”

“Biz üçümüz Dilettanti Cemiyeti’nin üyeleriyiz Bayan Blair. Anneniz kadın olduğu için katılamadı ancak biz onu yeteneklerine hürmeten davet ettik,” dedi Bay Whitmarsh.

“Onun Roma Edebiyatı konusunda uzmanlığını düşünersek, eski imparatorluk topraklarına gittiğinizde onu tanıyanlarla karşılaşmanız çok şaşırtıcı olmaz.”

“Siz de bu cemiyetin üyesi misiniz Lord Elliot?”

“Ben Avrupa gezimden sonra katıldım.”

Annesi öldüğünde sadece on sekizindeydi Phaedra ama annesinin akademisyenleri ve sanatçıları ağırladığı salonlara ve akşam yemeklerine hiç çağırılmıyordu. Annesinin etrafındaki insanlar ara sıra çevresinde bulunsalar da onu hep çevrelerinden uzakta tutuyorlardı.

Phaedra, annesinin son olarak gönül verdiği kişi hakkında bu adamlardan herhangi birinin bir şey bilip bilmediğini öğrenmeliydi.

Az sonra Bayan Whitmarsh odasından geldiğinde, evde bayan olarak kendisi ve Sinyora Roviale dışında birilerinin olmasından dolayı rahatlamıştı.

Phaedra hemen fark etti ki Bayan Whitmarsh kocası kadar açık görüşlü biri değildi. Soluk renkli ufak tefek olan kadın çok fazla konuşmuyordu fakat yüzü duygularını öylesine belli ediyordu ki herhangi biri düşüncelerini rahatlıkla anlayabilirdi. Phaedra ve Lord Elliot’ın o eve birlikte geldiklerini öğrendiğinde, Bayan Whitmarsh imalı bir biçimde gülümsedi, ince bir aşağılamayla Sinyora Roviale’ye baktı ve düşük kadınların arkadaşlığını tasvip etmediğini ima ederek sessizliğe gömüldü.

O akşam verandada açık havada akşam yemeği yerlerken Lord Elliot, Bayan Whitmarsh’ı nazıkçe onun da keyif alacağı bir sohbeta çekti ve Londra sosyetesinin hakkında konuştu. Phaedra ise beylerin kaçırılmaması gereken

tarihi harikalar konusundaki tavsiyeleriyle hoşça vakit geçiriyordu.

“Paestum’a gitmelisiniz,” dedi Matthias. “Rothwell, senden onu oraya götürmeni istiyorum. Dünyanın en güzel Yunan tapınaklarından bazıları yakınlarında iken onları ihmal edip Pompeii’deki fırınları ve genelevleri gezen şu İngiliz gezginleri hiç anlamıyorum.”

“Bayan Blair arzu ederse tapınakları ziyaret ederiz,” dedi Lord Elliot.

Matthias o an tam bir öğretmen gibi davranıyordu. Dağınık beyaz saçları, yukarı kalkmış çenesi ve kanca burunuyla, monoton bir sesle Phaedra’ya bir öğrencisiymiş gibi ders vermekteydi.

“Bu yüzden buradayım Bayan Blair. Rothwell ve Whitmarsh Romalıları tercih ediyorlar fakat benim uzmanlığım daha eski zamanlara. Roma üç beş çapulcudan oluşan küçük bir kasabayken, bu adada bir Yunan kolonisi vardı. Paestum’u gördüğünüzde olağanüstü Yunan felsefesini siz de anlayacaksınız.”

“Ziyaretimi uzatmamı gerektirmeyecekse tavsiyenize uyabilirim.”

Akşam yemeğinden sonra Sinyora Roviale, erkekleri eski uygarlıkları tartışmaya bırakarak kadınları beraberinde götürdü. Phaedra, Bayan Whitmarsh ile sohbet etmeye çabalamaktan dolayı pek keyif almadı. Yorgun olduğunu bahane ederek daha fazla sosyal zorunluluklara maruz kalmamak için oradan ayrıldı.

Bir hizmetçi onu kalacağı odaya götürdü. Villanın her yerinde olduğu gibi aynı kare ve beyaz mermer döşemeler vardı. Odanın balkona açılan geniş kapıları vardı. Bir hizmetçi, Phaedra’nın giysilerini çoktan valizinden çıkarmış

ve koyu renkli ahşap bir gardıroba yerleştirmişti. Tezgâhta kırmızı çiçekler ve mavi yapraklarla bezeli seramik bir kavanozda su hazırды.

Balkon kapılarını denizden gelen esintiye ve alacakaranlığın son parıltılarına açtı. Verandadan gelen sesler yukarıya ulaşıyordu. Matthias’ın monoton sesi, Elliot’ın kahkahaları ve uzun sohbetlerin sesleri... Phaedra annesinin bu erkek tartışmalarına gerçekten de kabul edilip edilmediğini merak etti.

Koltuklar gıcırdadı ve vedalaşıldı. Sessizlik villanın üzerine çöktü. Phaedra soyunup yatmak için ayağa kalktı. Elbisesini çözerken kapısının dışında duyduğu küçük bir ses dikkatini çekti. Altın renkli bir ışık demeti balkonun üzerinden hızla geçerek geceye karıştı. Phaedra ileri yürüyerek dışarıya baktı.

Lord Elliot gömlek ve yeleğini giymiş halde diğer uçta duruyordu. Phaedra gürültü yapmadığına emindi, ancak sanki gürültü yapmış gibi Elliot onun olduğu yöne bakıyordu.

“Matthias sizi bu odaya mı yerleştirdi diye merak ettim.”

Phaedra balkonun toprak döşemelerine doğru adım attı. Yan odadan gelen ışığı gördüğünde balkonu paylaşan iki oda olduğunu anladı.

“Sanırım ev sahibimiz yanlış anlamış,” dedi Phaedra.

“Belki de. Ancak bir balkonu biriyle paylaşmak zorunda kalacaksam bu kişinin Bayan Whitmarsh olmasındansa sizin olmanızı tercih ederim.”

Phaedra biraz daha ileri yürüdü ancak balkonun kendisine ait tarafında kaldı. Taş korkuluğun yanında duran biri

aşağıdaki denizde, yıldızların milyonlarca minik yansımasının parıldadığını görebilirdi.

“Bay Whitmarsh, Dilettanti’nin annemin yeteneklerine hürmeten onu davet ettiğini söyledi. Onun bilgisinin el üstünde tutulmasına memnun oldum.”

“Dürüst bir adamın annenizin ışıltısını kabul etmemesi için kör olması gerekir. Tabii ki dürüst davranmayıp onu küçümseyenler de vardı.”

“Elbette. Siz onunla hiç karşılaştınız mı?”

“Ben üniversitedeyken yanımdan geçip giderdi. Hakkında bir şeyler duymuştum. Bir keresinde kasabada görmüştüm fakat onunla konuşmak için yeterince önemli değildim.”

“Onun hakkında ne düşünürdünüz?”

Elliot döndü, kalçasını korkuluğun üzerine dayadı ve gecenin içinden Phaedra’ya baktı.

Phaedra içinden, keşke bu kadar yakışıklı ve çekici bakmasa, diye geçirdi. Keşke ışık sönse de yüzü görünmese.

“Ben erkeklerden oluşan bir evde büyüdüm ve babam kadınları aramıza pek dahil etmezdi. Bu nedenle anneniz hakkında bir şeyler öğrenmek duyumlara bağlıydı. Öğrenciler arasında onun hakkında çok tartışmalar olurdu. Bazıları ona âşık olur, diğerleri anormal olduğunu fakat çoğunlukla karşısındakine düzeni sorgulattığını düşünürlerdi. Bana gelince, ben onun güzel, ilginç ve muhtemelen tehlikeli olduğunu düşünürdüm.”

“Tehlikeli olmasını beklerim. Dünya Artemis Blairler ile dolsaydı, erkekler şu anda oldukları gibi kalamazlardı. Onlar da sizin yaptığınız gibi düzeni sorgularlardı.”

“O benim düşüncemdi ancak o zamanlar gençtim ve

gerçek tehlikeyi anlayamayacak kadar saftım. Gerçek tehlike kızıyla tanışmak zorunda kalmamdı.”

Gülme sırası Phaedra’daydı. “Sizin için hiç de tehlikeli değilim.”

“Benim gibi siz de yanlış anladınız. Tehlike sizden kaynaklanmıyor.”

Kesinlikle kaynaklanmıyordu. Tehlikenin kaynağı içindeki erkeksi dürtüleri harekete geçiren geceydi. Bu hislerin bir şekilde farkına varan Phaedra kendi bedeninin verdiği tepkiye şaşırdı.

“O çok kötü eğilimleriniz için beni suçlamayın Lord Elliot.”

“Onlar bana, bırakın çok kötüyü, kötü bile gelmiyor sevgili Phaedra. Aksine doğal, kaçınılmaz ve hatta gerekli geliyorlar.”

Elliot’ın sakın ve emin sesi Phaedra’ya uzanan ipekten bir ip gibiydi. Heyecandan yüreği ağzına gelmişti ve kalp atışları birbiriyle yarışıyordu. Elliot hareket etmemiştii bile. Bir santim olsun yaklaşmamıştı, ancak Phaedra, sanki uzanıp elini onun tüm vücudunda kaydırıldığını hissediyordu.

“Sana sahip olmak istiyorum.” Elliot’ın sakın sesi, Phaedra’nın kanını ateşledi. “Zevkten bana yalvarmanı istiyorum. Seni çıplak, ürperirken ve soyunurken istiyorum ve- ”

“Yeter! Bakın bayım, kadınlar hakkındaki düşünceniz buysa- ”

“Sadece senin hakkındakiler. Gördüğün her adama meydan okuyorsun. Biri düelloyu kabul ederse şaşırmalısın.”

“Nasıl cüret- ”

“Ah, cüret ederim. Şu an gözümü karartmış durumda-

yım. Bunu biliyorsun ama yine de buradasın. Böyle yapmamı istemeseydin o kapıdan dışarı adım atmış olmazdın.”

Phaedra itiraz etmek için ağzını açtı ama tek kelime edemedi.

Belirsiz bir gülümsemeyle Elliot, yaslandığı balkon korkuluğundan kalktı. Phaedra’nın kalbi heyecanla çarptı ve bacakları güçsüzleşti.

“Tehlike bu işte. Sen beni delirtiyorsun ve bu da seni heyecanlandırıyor.” Elliot ışığa ve odasına doğru yürüdü. “Şimdi kim vızıldıyor Bayan Blair?”

“Phaedra kız çocuğuna vermek için ne tuhaf bir isim,” dedi Matthias. O ve Elliot ertesi sabah erkenden veranda da kahvelerini içiyorlardı. Positano şafakla birlikte canlanmaktaydı.

“Kayıtlara baksak İngiltere’de aynı ada sahip başka bir kadın bulacağımızı sanmıyorum,” diye ekledi Matthias. “Tıpkı Artemis ismi gibi, kökeni önemsenmeyip benzersiz olmasına dikkat edilmiş.”

Mitolojide Phaedra karakterinin kendi üvey oğluyla bir ilişkisi olduğundan, bu tuhaf bir seçimdi. Elliot, Bayan Blair ve annesinin bağımsız aşk hakkındaki düşüncelerinin o kadar eskilere uzandığını sanmıyordu.

“Güzel bir isim,” dedi Elliot.

“Daha düzgün bir isim bulabilirdi. Anneliğe karşı duyduğu kayıtsızlığa işaret ediyor gibi.”

“Sizin öğrencinizken onun hakkında iyi konuşturdunuz ve Bayan Blair onun anısına adeta tapıyor. Kulak misafiri olunca üzüleceği şeyler söylemeyelim lütfen.”

“Hâlâ uyuyor ve annesinin kadınsı dürtülerden yok-

sun oluşuna yaptığım imalara kulak misafiri olamaz. Fakat uyarını dikkate aldım.”

Gerçekten yatakta ve uyuyordu. Elliot aşağıya gelmeden önce gidip içeri göz atmıştı. Kapıları ise açıktı, sanki gece söylediği sözlerin hiç önemi yoktu...

Elliot bakır renkli saçların yastığın üzerinden aktığını ve kaymak gibi tenin örtüye nasıl dolandığını görmüştü. Güzel, gittikçe incelen, çıplak bir bacak yatak örtülerinin oluşturduğu tümseğin üzerine yayılmıştı. İçeri girme ve onu seyretme isteğini zorlukla bastırmıştı.

Onu çok fazla düşünüyordu. Çok sık merak ediyordu. Çok sık istiyordu. Elliot, diğerlerinin evde oluşunun zihinsel durumunu normale döndürmesine yardımcı olduğu için şükretti.

Daldığı erotik hayalden dikkatini dağıtmak için, “Burada kral gibi yaşıyorsunuz Greenwood,” dedi. “Yaptığım son ziyaretten bu yana olan gelişmeler etkileyici.”

Matthias’ın gözlerinin içi güldü. “Sanırım metresimi değil de binayı kastediyorsun. Ben bile hangisinin beni daha çok memnun ettiğinden emin olamıyorum. Tam anlamıyla belim büküldü ama buna değdi. Bana katılmalısın Rothwell. Eski bir villa satın al ve İngiliz parasının bu sahilde neler yapabildiğine şahit ol.”

“Harikalar yarattığına eminim. Ancak yılda iki defadan daha fazla cemiyet hayatına dahil olmalıyım, ancak siz yalnızlığınızdan memnunsanız sizin adınıza memnun olurum.”

“Hiç yalnız değilim. Arkadaşlarım sürekli benimle. İngiltere’den, Roma’dan, Napoli’den ve Pompeii’den geliyorlar. Geçen ay o bölgeden yüksek mevkide birini ağır-

ladım. Arkamızdaki şu tepe boyunca eşek sürmekten hiç rahatsızmış gibi görünmüyordu.”

“Aslında kendisine bir kabul mektubu yazdırmanız çok makbule geçerdi,” dedi Elliot. “Sadece turist haritalarındaki gibi değil, son birkaç yılda yapılan kazılardan çıkarılan her nesneyi görmek isterim.”

Matthias bir kaşını kaldırdı. “Tensel zevkleri ortaya seren freskleri görmek istiyorsun, değil mi? Mektup yazmanın bir önemi yok, onlar Bayan Blair’in içeri girmesine izin vermezler.”

“Başka şeyleri de derinlemesine araştıracağım. Gitmeden önce seyahat rotamı sizinle tartışmak için biraz zamanınızı alsam harika olurdu.”

“Yarın sabah çalışma odam için sözleşelim o zaman. Bazen öğretmen olmayı özleyorum. Sonra öğrencilerimin çoğunun ne kadar geri zekâlı olduklarını hatırlayıp bu nostaljiden sıyrılıyorum.”

“Öğretmen ve öğrenciyi oynamak yararlı olacak. Düşüncelerimi netleştirecek. Ah, Bayan Blair’le olan arkadaşlığımı yanlış anladığınıza inandığımı bir beyefendi olarak söylemek zorundayım.”

“Öyle mi yapmışım? Çok yazık.”

O sırada Phaedra onlara katıldı. Toplanmamış saçları ve dalgalı siyah elbisesiyle bir Kelt büyücüsü kadar güzeldi... Matthias onun aşağıya, masaya doğru geldiğini gördü. Matthias, Phaedra’nın kahvesini doldurdu ve ona aşırı övgülerde bulundu.

“Umarım mütevazı evimde iyi uyumuşsunuzdur Bayan Blair.”

“Her şey olabilir ama mütevazı değil. Çok iyi uyudum. Denizin sesi ve esintisi huzur vericiydi.” Aşağıya, kasaba-

ya bakmak için koltuğunda döndü. “Orada ne yapıyorlar? Suyun yanındaki şu büyük kırmızı şey ne?”

“Ah, tören vagonu olmalı. Onu boyuyor olmalılar. Üç gün boyunca San Giovanni ve Aziz John Vaftizi Festivali var. Bu taraflarda kutsal gündür. Bu sabah tekneler denize açılmayacak.”

“Tören mi olacak?”

“Bir tören, bir ayın müziği ve bir festival... diğer ritüellerde yağını çıkarmak için ceviz topluyorlar.”

“Gündönümüne rastlaması ilginç,” dedi Phaedra. “Pagan festivali olan başka bir Hristiyan geleneği daha olabilir.”

“Bayan Blair mitolojik çalışmalarda annesinin Roma Edebiyatı’nda kazandığı ünle rekabet eden bir ün kazanıyor,” dedi Elliot. “Bu konuda oldukça saygı gören bir kitap yayınladı.”

“Ne kadar takdire şayan.” Matthias da takdir etmesine rağmen bu başarı konusunu bir kenara bıraktı. “Bu benzerlik sadece bir tesadüf. Güneş Tanrısı, Yunan ve Roma mitolojisinde ana figür bile değildi. Apollo tanrıydı ama güneşin kendisiydi. Helios ise küçük bir rol oynardı. Belki bu topraklar üzerinde çok fazla güneş olduğundan, bir tanrı tarafından yönetilmesine ihtiyaç duyulmadı.”

“Mısır’da da bolca güneş var ve onların Güneş Tanrısı hâlâ egemen,” dedi Elliot. “Sanırım Bayan Blair, San Giovanni Festivali konusunda haklı.”

“Belki de,” dedi Matthias. “Hem cevizin sembolize ettiği başka ne olabilir ki?”

Phaedra güldü. “Ayrılmadan önce bunun üzerinde düşüneceğim. Bu arada Bay Greenwood, düşüncelerinizi

değiştirmek konusunda sizin oldukça uysal olduğunuzu düşünüyorum.”

“Güzel bir kadın karşısında fazlaca kibar olabiliyorum Bayan Blair. Bu benim en büyük zaafım,” diyerek verandadan dışarıya doğru baktı. Kuzey yönündeki yoldan bir adam yaklaşıyordu. “İşte Whitmarsh sabah yürüyüşünden dönüyor. Ona yeni bulduğum hazineyi göstereceğime söz verdim. Siz de benim mütevazı ama kıymetli eserlerimi görmek ister miydiniz Bayan Blair?”

“Kesinlikle Bay Greenwood.”

Phaedra kendisine kalkması için uzatılan eli tuttu. Diğerleri eve girerken Whitmarsh da oluşan sırada yerini aldı.

Elliot, Phaedra’nın bu sabah ona karşı takındığı umursamaz tavrı sürdürüp sürdürmeyeceğini merak etti. Ne bir kızarma ne bir bocalama. Elliot’ın varlığına cesurca ve aldırış etmeden karşılık vermişti. Onun bu tavrı, sadece Elliot’a eziyet eden arzuya yeni bir ateş olmuştu.

Bu arzu, tıpkı dün gece yapmak istediği gibi Phaedra’yı balkondayken baştan çıkarması gerektiğini söylüyordu. Dakikalar ilerledikçe bu görüş daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

7. Bölüm

“Mütevazı bir koleksiyon.” Bu sözlerine rağmen Matthias gururluydu ve gözlerinin içi gülüyordu. “Burası benim en değerli şeylerimin dolu olduğu sığınağım.”

Stüdyosu büyük küp şeklindeki bir odaydı, duvarlarında oymalı ve eski zamanlardan kalma kaplar vardı. Üzerinde kitaplar ve kâğıtların serili olduğu bir yazı masasına ek olarak sanat eserleri bulunuyordu. Bir Korint tarzı sütun başlığı masanın köşesine iştirilmişti. Eskiden kalma bir büst, yüksek bir kitaplığın üstünden aşağıya bakıyordu. İngiltere’deki kitapçılardaki gibi ayaklar üstüne oturulmuş cam muhafazalar diğer parçaları ve antika eserleri saklıyordu.

Phaedra içlerine baka baka yürüdü. Randall Whitmarsh da ona eşlik etmekteydi, Julius Caesar ve Tiberius’unkilerle benzerlik taşıyan madeni paralara ve küçük düz cam şişelere işaret etti.

“İşte muazzam buluş.” Matthias herkese beyan etti. Bir çekmeceyi açtı, bezle sarılı bir bohçayı çıkardı ve içindekileri çıkarmaya başladı.

Çıplak bir tanrıçaya ait küçük, bronz bir heykel çıktı ortaya.

“Bazı çocuklar koyda denize dalıyorlardı, işte bu tanrıçayı da orada, kumsalda bulmuşlar. On beş yüzyıldır orada duruyor olmalı. O bir Yunan eseri. Eminim. Klasik dönem. Muhtemelen koleksiyoncuların yağmasından kurtulan bir parça.”

Whitmarsh heykeli kaldırdı. “Sanırım biraz açıkta, şurada bir gemi batmıştı. Eğer bulunabilseydi, battığı yerde muhtemelen daha fazlası vardır.”

“Su tehlikeli biçimde derinleşiyor,” dedi Matthias. “Eğer daha fazlası varsa gelgit etkisinden kurtulmadan bulunmaz. Üzerinde büyüyen midyeleri titizlikle temizledim ve bu hale getirdim.”

Elliot heykeli eline aldı. “Bu çok güzel. Satmaya niyetiniz var mı?”

“Henüz karar vermedim. Eğer karar veririm Whitmarsh onu burada, Roma’da satabilir. Değil mi Whitmarsh?”

“Ya da onu Londra’da satabilirim,” dedi Elliot. “Orada daha iyi bir fiyat alabilirdiniz, değil mi?”

Matthias bir öğretmen tavrıyla gülümsedi. Heykeli Elliot’ın elinden aldı. “Aklını ticaretle mi bozdun? Buna izin veremem.”

“Eğer sadece bir koleksiyoncuyu size yönlendirirsem bu ticaret sayılmaz. Easterbrook da ilgilenebilir.”

Adamlar onun yapım tarihini ve değerini tartışmaya başladılar. Phaedra cam kasalardaki küçük incelemesini tamamlamak üzere yanlarından ayrıldı.

Tıpkı hayran olduğu parçaları dünyadan toplayıp eve getiren bir okul çocuğu gibi Matthias’ın koleksiyonu da

çok seçkindi. Bir kasada daha az değerli fakat büyüleyici ve ilk çağa ait çanak çömlek işi vardı. Dairesel şekiller kırmızımsı yüzeyleri kaplamıştı. Yuvarlak ve sık olan iç kısmında Dionysus’u bir gemide gösteren bozulmamış, harikulade bir içki kadehi diğer kasanın içinde gururla yerini almıştı.

Phaedra eski hançerleri ve Roma zırhına ait oymaları geçip diğer metal nesneleri içeren kasaya yöneldi. Bu kasa kilitliydi ve Phaedra bunun nedenini anlamıştı. İçeriye saçılmış altın, gümüş ve emaye parçaları vardı. Bazıları klasik bazıları daha sonraki zamanlardan, Normanlar’ın ve Saracenler’in bu topraklarda olduğu zamanlardan. Roma tanrılarının minik imgeleri hatlarındaki detaylar ve oryantalist tarzlarıyla Phaedra’nın ilgisini çekmek için yarışıyorlardı.

Tüm kasalar parıldıyordu. Tokalar, küpeler ve cam tespihler...

“Benim küçük tanrıçamı korumaya karar verdim,” dedi Matthias. “O nereye konmalı Bayan Blair?”

Phaedra bu küçük bronz nü eseri sergilemek için birkaç yer önerdi fakat onun akli, ev sahibinin zengin koleksiyonunda kalmıştı. Matthias’ın oymalı akik taşlar hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ediyordu.

O gün öğleden sonra Bay Matthias balığa gitmeye karar verdi. Beyler, siesta zamanından sonra bir tekne kiralamak üzere tepeden aşağıya yürüdüler. Phaedra, Sinyora Roviale ve Bayan Whitmarsh’la kaldı.

Hanımlar salonda oturdular ve birbirlerini sıkılamaya çalıştılar. Bayan Whitmarsh bir mektup yazması gerektiğini belirterek izin isteyip yanlarından ayrıldıktan sonra,

Sinyora Roviale diğerkonuşuyla ilgili hemfikir olduklarını düşündüğü bir konu açtı.

“Sizin şu Lord Elliot etkileyici bir adam. Sinyor Greenwood’un İngiliz dostlarının hepsini çok sevmem. Onlar çoğu zaman renksiz ve sıkıcıdır, karıları ve metresleri de neşesiz ve derinliksizdirler. Fakat Lord Elliot hem yakışıklı hem de ilginç biri. Muhteşem bir adam.”

“Lord Elliot iyi bir arkadaşımın kayınbiraderi ve onun ricasıyla bana eşlik ediyor. Ancak, onun metresi değilim.”

“Gerçekten?” Phaedra’ya hayretle baktı. “Belki, daha çekici elbiseler giyseniz... Matthias matemde olmadığınızı söylüyor ve burada siyah renk yaşlı kadınlar arasında daha yaygın... Ve saçlarınız, benim hizmetçim onları şekillendirebilir ve böylece çocuk veya *puttana* gibi görünmezsiniz.”

Puttana Gentile Sansoni’nin sorgusu sırasında kullandığı bir kelimeydi. Fahişe anlamına geliyordu. Sinyora Roviale de Matthias’la evli olmadığı için çok hassas bir çizgide duruyordu aslında.

“Haklı nedenlerden dolayı bu giyim ve saç şeklini tercih ediyorum. Yani, yoğun bir güne başlamadan önce hizmetçilerin saatlerce süren hazırlığına maruz kalmıyorum.”

“Ahh, *capisco*. Anlıyorum.” Elleriyle geniş bir çember çizerek etkileyici bir jest yaptı. “Fakat şu an gününüz boş, meşgul değilsiniz yanılıyor muyum? İngiliz erkeklerimiz köylüler gibi balık avlarken bizim yapacak işimiz yok. Hizmetçimi ödünç vermeyi teklif ediyorum.”

“Çok memnun oldum, teşekkür ederim. Boş günümü doldurmak için müsaadenizle odama gidip kitap okuyacağım.”

“Başka bir zaman okursunuz. Sizin bunu zaten çok fazla yapan bir kadın olduğunuzu tahmin ediyorum.” Ayağa

kalktı ve Phaedra’ya kendisini takip etmesini isteyen bir baş hareketi yaptı. “Siz elbisenizden memnun olabilirsiniz, ancak Bayan Whitmarsh iyi bir konuk değil. O sizin bir cadı olduğunuzu ve kocasını büyülemeye çalıştığınızı düşünüyor. Siz o kadar sıradışısınız ki sizinle nasıl mücadele edeceğini bilmiyor. Öyle düşünmesi delice fakat ben onun kuşklarını asık suratından anlayabiliyorum. Sizi şık, bakımlı ve bu akşam yemeği için normal hale getirelim ki o da masaya kara bulut gibi çökmesin.”

Ev sahibesinin planı için bir mazeret üretemeyerek Phaedra ayağa kalktı. Sinyora Roviale, Phaedra’nın koluna girdi ve onu merdivenden yukarı çıkardı.

Elliot deniz suyuyla ıslanan gömleğini çıkardı. Gömleği yıkaması için uşağa uzattı, sonra da akşam yemeği için hazırlandı. Balık avlamaya gitmek iyi bir aktivite olmuştu. Matthias’ın tekneye attığı şarap tulumları eğlenceyi daha da artırmıştı.

Elliot balkona çıktı ve dinledi. Phaedra’nın odasından ses gelmiyordu. Aşağıya indiğini düşünerek oturma odasına yöneldi. Herkes toplanmıştı, görmek istediği kadın hariç herkes oradaydı.

Yokluğundan istifade edip kaçıp kaçmadığını merak etti. Dikkatsizliğine lanet okudu. Deniz ve güneşin verdiği huzur diğerkonuşu Elliot’a unutturmuştu.

Whitmarsh ve Greenwood’la muhabbet etti. Geçen her dakikayla birlikte Phaedra’nın kaçıışı yönündeki şüpheleri arttı. Tam Bayan Blair’in bugün neler yaptığını Sinyora Roviale’ye soracakken, Whitmarsh aniden konuşmayı kesti. Dikkatli ve boş gözlerle Greenwood’un omzunun üze-

rinden ileriye doğru bakmaya başladı. Whitmarsh'ın yüzündeki ifade Elliot'ın da o yöne bakmasına neden oldu.

Nihayet Greenwood da başını çevirdi. "Tanrım! Bu benim Bayan Blair mi?"

Belli ki oydu, ancak Elliot'ın tanıdığı kadına pek benzemiyordu. Üzerindeki simsiyah kıyafetler gitmiş, yerini krem rengi dantellerle süslü gök mavisi bir elbiseye bırakmıştı. Saten kuşağı belini sımsıkı sarıyordu. Açıkta kalan boynu ve omuzları çil taneleriyle bezeli tenini ortaya seriyordu. Göğsünün zarif yükselteleri dekoltesini daha da vurguluyordu.

Saçları da yapılmıştı. Artık serbestçe salınmayan saçları kalın örgülerden oluşan, moda çok uygun bir modelde toplanmıştı. Bir parça makyaj da yapmıştı galiba ya da ona yönelen ilgi yüzünün kızarmasına neden olmuştu sadece.

"Annesinden daha da güzel," diye mırıldandı Whitmarsh. "Madem bu şekilde görünebiliyor, neden kendini rahibe kıyafetleriyle sakladığını merak ediyorum."

Elliot nedenini biliyordu. Cevabı oturma odasını doldurmuştu. Erkekler ona bir hamlede yemek istercesine bakarken, kadınlar da tenkitle süzüyordu. Odaya büyük bir sessizlik çökmüştü. Elliot onu bu durumdan kurtarmak için sersemlemiş gruptan sıyrılarak ileri atıldı.

"Bu gece çok güzelsiniz Bayan Blair. Size şarap alalım."

Elliot, onu tepsiyle bardakları taşıyan hizmetçiye doğru götürürken parti eski havasına geri döndü.

"Bunu bana Sinyora Roviale yaptı. Bu elbise onun. Kadının durdurulamaz biri. Bana kaçış yolu bırakmadı."

Elliot ona bir bardak şarap uzattı. "Ona yenilmiş gibisiniz." Gözleri, elbisesinin içini görüyormuşçasına kısıldı.

Gök mavisi elbisenin açıkta bıraktığı kaymaksı cildini yalamak, azar azar yemek istedi.

"Saatlerce sürdü. Bunun ne kadar zaman aldığını unutmamışım. Bu korse, zavallı vücudumun bunu hiç sevmediğini siz de pekâlâ tahmin edersiniz."

Gerçekten de öyle. Elliot onu, bu harika elbiseyi giymeden önce kombinezonu ve çoraplarıyla hayal edebiliyordu.

"Kullandıkça daha kolay olur."

"Daha fazlası olmayacak. Akşam yemeği biter bitmez bu deneyim de sona erecek. Umarım öncesinde bayılmam. Bu işkenceden kurtulmayı dört gözle bekliyorum. Katlanılmayacak kadar sıcak. Arapların sıcak havalarda bu nedenle dökümlü kıyafetler giydiklerini keşfettim. Dahası- "

Phaedra uzun konuşmasının ortasında durdu. Elliot'ın, elbisesinin düştüğünü, korsesinin çözüldüğünü ve çıplak vücudunun ortaya serilmesini hayal ettiğini anladığında kızgınlıktan kızardı. Bu elbisesi, eskiden giydiğine nazaran vücudunun hatlarını daha fazla ortaya çıkarıyordu ve Elliot onu şimdi daha da net bir şekilde çıplak olarak hayal ediyordu.

Whitmarsh büyülendiğini belli ederek yaklaştı. Greenwood diğerleriyle konuşurken bir gözünü ondan ayırmıyordu. Güzelliği kadar tavırla da göz kamaştıran Bayan Blair, derin bir nefes alarak yaşadığı bu kuşatmanın dışına çıktı.

Phaedra akşam yemeği bittikten hemen sonra, odasına kaçıp üzerindeki rahatsız kıyafeti değiştirmeye niyetliydi. Matthias Greenwood'u stüdyosuna doğru yürürken gördüğünde bu fikrini değiştirdi. Ani bir güdüyle onu takip etti ve kapıyı açarken ona yetişti.

“Bay Greenwood, acaba sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?”

“Elbette Bayan Blair. Lütfen bana katılın. Burada dikkatim sadece size ait olacak.”

Phaedra, masasının yanındaki sandalyeye oturma teklifini kabul etti. Onun ders vermeye hazır tavrı karşısında, okuldaki hocasından ricada bulunan bir öğrenci gibi hissetti.

“Bay Greenwood, ülkemde annemi tanıyan insanlarla konuşuyorum. Onun hayatının sonundaki olaylar hakkında bazı sorularım var. Siz de onu tanırdınız ve adınız birkaç defa geçmişti. Bana sizin yardım edebileceğinizi söyleyen birileri oldu.”

“Birileri mi?”

“Annemin arkadaşları. Yalnız kalmamamı sağlayan, annemin davet ve etkinliklerine katılan kadınlar...”

“Elimden gelen her şeyi yaparım, ancak biz yakın arkadaşlar değildik. Üniversitedeki görevim gereği onu nadiren görürdüm.”

“Anlıyorum. Fakat bu göreceli uzaklığınız, olanları onun en samimi arkadaşlarından daha net görmenize olanak sağlamış olabilir.”

Adam kuşkucu ama meraklı görünüyordu. “Ne tür bilgiler arıyorsunuz?”

“Sorularımı cüretkâr bulabilirsiniz.”

“Olmazsa hayal kırıklığına uğrarım. Cevaplarını bulmak için dünyayı geziyorsanız sorunların sıradan olmalarını beklerim.”

Güzel esprisi rahatlatıcı olmuştu. Soruların en zoruyla başlamaya karar verdi. “Annemin hayatının son yıllarında yeni bir sevgilisinin olduğundan hiç şüphelendiniz mi?”

Sorularında cesur olmasını talep etmesine rağmen, bu soru adamı biraz utandırmıştı. Yüzünün keskin köşeleri bunu belli edercesine yumuşadı. “Bunu düşünmek için somut bir nedenim olmadı. Ancak... Pekâlâ, ben annenizle karşılaştığımda Drury hep yanıdaydı fakat bu durum ömrünün son yılında seyrek hale gelmişti.”

“Diğer adamın kim olduğunu biliyor musunuz?”

Gözleri anlayış dolu bir sıcaklıkla gülümsedi. Bu, bir amcadan en sevdiği yeğenine yöneltilen türden bir gülümsemeydi. “Birinin olduğunu dahi bilmiyordum. Olduğuna o kadar emin misiniz?”

“Babam olduğunu düşünüyordu.”

“Erkekler böyle konularda yanılabiliyor. Tutku azalır, mesafe artar. Yanlış anlamış olabilir.”

Phaedra bunun mümkün olabileceğini biliyordu. Bunları söyleyen tek kişi Matthias değildi. Annesinin pek çok arkadaşı da benzer açıklamalar yapmıştı. Phaedra, asıl cevabın annesinde olduğunu düşündü.

“Sizin düşündüğünüz, olması muhtemel biri var mı?”

Matthias başını salladı. “İsmi bilmek ya da şüphelinizin doğru olması bile o kadar önemli mi?”

“Sıradan bir konu olsa ‘hayır’ derdim.”

Matthias rahatlatan tavırlarıyla onu sabırla dinledi. Phaedra, Elliot’ın bu adamı neden sevdiğini anladı. Matthias Greenwood’da güven veren bir şey vardı. En küçük ikiyüzlülüğü bile kabul etmeyen, sağlam bir açık yürekliliğe sahipti.

Phaedra, “Annem bana oymalarla süslü bir akik taşı miras bıraktı,” dedi. “Vasiyetnamede onun Pompeii’den geldiği yazıyordu. Annem bunun bana güvence olmasını amaçlamıştı ve ben de her zaman öyle olacağını düşün-

düm. Ne var ki babam ölmeden önce, onun sahte olduğunu ve anneme şu *sevgilisi* tarafından satıldığını söyledi.”

Adamın yüzü asıldı, gözleri endişeyle kısıldı. “Bu taşın getireceği paraya ihtiyacınız mı var?”

“Son zamanlarda finansal durumum daha karmaşık hale geldi. Onu satmam gerekebilir. Ancak sahteysen-”

“Annenizin düşündüğü ve belki de ödediği kadarına değecektir. Bunu kesin olarak bilmedikçe ve kendinizi kandıran taraf olarak riske atmadıkça onu asla satamazsınız.”

“Kesinlikle.”

“Sizi ikilemde görüyorum. Korkarım ki mirasınız şüpheli. Eğer biri Artemis’i bu kadar zalimce kandırmışsa o alçak asılmalı. Anneniz tanıştığı insanlara açık yüreklilikten başka bir şey göstermezdi fakat... Pekâlâ, o belki de kendisini kullanacak olan insanları tanımada çok yavaştı ve herkese gereğinden fazla güveniyordu.”

Matthias bu yumuşak eleştirisi için Phaedra’ya özür dileyen gözlerle baktı.

“O belki de bir yanılsa güvendi Bay Greenwood. Açık yürekliliğinin sonucu olarak geride bu taştan başka çok az şey bıraktı. Sanırım onu hatıra olarak saklamalıyım fakat bu miras annemin hem saflığının hem de kullanılmış olmasını temsil ediyorsa, benim için duygusal bir anlamı olamaz.”

“Endişelerinizi gidermek için taşı görmek isterdim, ancak ne yazık ki bu konuda yeterli bilgim olduğunu iddia edemem. Onu Whitmarsh’a gösterebiliriz. Bu konuda benden daha eğitilidir. Ancak Pompeii’deki uzmanlardan yardım istemek daha mantıklı olurdu.” Matthias’ın asık yüzü normale döndü. Sonra kıkır kıkır güldü. “Bu yüzden İtalya’dasınız, değil mi? Tabii ki öyle, anlıyorum.”

“Onların bana güvenilir bir yanıt verebileceğini düşünüyor musunuz?”

“Olabilir. Sizin de bileceğiniz gibi farklı görüşler olabilir. İşinizi kolaylaştırması için sorumlu kişiye yazayım. Kendisi yirmi yıl boyunca kazılarda bulundu, taşınızın antika olup olmadığına dair görsel ipuçlarının yanı sıra kökeni hakkında da görüş belirtebilir.”

“Bana yardım etmeyi kabul ettiğiniz için size minnettarım. Nezaketinize sığınarak bir şey daha isteyebilir miyim? Korkarım ki bu, sizin yapmayı istemeyeceğiniz türden tahminler de bulunmanızı gerektirebilir.”

“Dedikodu konusunda çok iyi değilimdir Bayan Blair.”

Phaedra’nın buna devam edebileceği konusunda kuşku vardı. “Eğer bu taş, gerçek ya da sahte, annemin hayatının son yıllarında ona bir adam tarafından verildiyse veya satıldıysa, onun etrafındaki hangi adamın böyle şeylere erişebileceği konusunda tahminde bulunabilir misiniz?”

Matthias’ın keskin bakışları yumuşadı. Soruyu enine boyuna düşündü. Phaedra, onun geçmişteki salonlara ve akşam yemeklerine ait anıları düşündüğünü, yüzleri incelediğini ve sohbetleri hatırlamaya çalıştığını görür gibiydi.

“Söyleyebileceğim bir isim yok,” dedi sonunda.

Hayal kırıklığı acı vericiydi fakat dayanılmaz değildi. Bugün tüm gizem ortaya dökülse iyi olurdu ama gerçekte Phaedra da bunun olmasını beklemiyordu.

“Ancak belki de...” Keskin gözler bir anıyı hatırladığı için parladı. “Pompeii’de gizemli bir yerden geldiği söylenen değerli bir mücevheri hatırlıyorum. Ancak anneniz o taşı almamıştı. Annenizin tertiplemeyi sevdiği şu orga-

nizasyonlardan birinde, o mücevherin tartışıldığını hatırlıyorum.”

“Ne dendiğini anımsıyor musunuz?”

“Çok değil. Pek ilgilenmemiştim.”

Phaedra omuzlarının üzerinden cam kasalara baktı. “Çok ilgileneneceğinizi düşünmüştüm.”

“Ancak taşın kökeninin şüpheli olduğunu hemen fark ettim. Pompeii’den alınan şey çalıntı maldır. Orada onun nasıl bulunduğu dair bir belge olamaz, çünkü bu durum onun çalıntı olduğunu ortaya koyar.” Matthias omuz silkti. “Böyle şeylere aldırmayanlar ve tabii tüm masallara çabucak inanan kimseler var. Bu sayede kötü tüccarlar büyük servetler ediniyorlar.”

“Bu taşın ne şekilde ortaya çıktığını hatırlıyor musunuz? Onu biri mi satıyordu?”

Parmaklarını masanın üzerinde tıkırdatarak iyice düşündü. “Çok önceydi... Birilerini yalancı durumuna düşürmek istemem...”

“Kimseyi yalancı durumuna düşürmeyeceksiniz. Ben de öyle. Olaylar hakkında çok emin olmadıkça herhangi bir suçlamada bulunmayacağım. Dedikodu, iftira ya da karalamada bulunmayacağım. Ben sadece bir ipucu istiyorum.”

“Ayrıntıları hiç hatırlamıyorum. Ancak, Artemis Blair’in etrafında dolaşan birkaç tüccar vardı. Son yıllarda iki tanesi çokça çevresinde bulunuyordu. Biri Horace Needly; sağlam bir üne sahipti ancak iş ticarete gelince kimse ne olacağını bilemez. Diğerleri çoğunlukla benim gibi akademisyenlerle sohbetten uzak durduğu için daha az güvendiğim biri. Bu tavrının, herhangi birini onun uzmanlığının titizliği konusunda şüpheyi itmesi gerekir.”

“Onun adı neydi?”

“Thornton. Nigel Thornton. Hoş görünüşlü bir adam. Hatırladığım kadarıyla başarılı da biriydi.”

“Her iki isim için de size teşekkür ederim. İngiltere’ye döndüğümde bakalım neler öğreneceğim. Çok yardımcı oldunuz ve size minnettarım.” Phaedra gitmek için ayağa kalktı. Matthias, verdiği bilgilerin işe yaramasından memnun olmuş halde gülümsedi.

“Bay Greenwood, beni bağışlayın ama o zaman onun etrafında bir tüccar daha yok muydu? Bay Whitmarsh. Geçen gün dediniz ki o Roma’da antikalar satar ve- ”

“Bu arkadaşlar arasında yapılan bir espriydi Bayan Blair. İtalya’ya geldiğinden beri eline geçmiş olan bir veya iki parçayı artık kendisine saklamak istemediği için elden çıkardığı herkesçe biliniyor. Hepsi bu. O kadarını ben de yaptım. Bu ticaret bile sayılmaz.” Matthias ona kapıya kadar eşlik ederken, “O İngiltere’de bu türden bir ticarete bulaşmadı. Sadece bu kadarcık bir şey onu bir tüccar yapmaz, değil mi? Nihayetinde o bir beyefendi,” dedi.

“Çabuk, daha fazla bekleyemem. Daha hızlı.” Bayan Blair’in tembihlerini derin bir inilti takip etti. “Ah, oldu, nihayet oldu.”

Elliot sırtı duvara yaslanmış şekilde balkonda duruyordu. Odasının hemen yanındaki kapıdan gelen seslere kendi kendine gülüyordu. Korse ve elbisesinden kurtulan Phaedra, daha başka şeylerden dolayı rahatlamış bir kadın gibi inliyordu.

Elliot, Phaedra’nın hizmetçisini gönderdiğini ve mırıldandığını duyabiliyordu. “Lanet olsun! Bir daha asla. Böyle giyinen kadınlar deli olmalı.”

Odadaki belli belirsiz hareket sesleri dışarı sızıyordu. Elliot balkonda birkaç adım attıktan sonra Phaedra'nın kapısının tam karşısında durdu.

"Hayatta kalabildiniz mi Bayan Blair? Yoksa kalıcı biçimde yaralandınız mı?"

Phaedra ona bakmak için kafasını dışarı çıkardı. Onun o kadar yakın olduğunu görünce ürktü. "Bunu eğlenceli buluyorsunuz, değil mi?"

"Asla." Gülüşü yalan söylediğini gösteriyordu.

Phaedra kızgınlıkla kaşlarını çatı. "Orada kalın. Sizinle bir şey hakkında konuşmak istiyorum." Kafasını içeri geri çekti.

Birkaç dakika sonra siyahlara sarılı halde ortaya çıktı. Saçlarını henüz açmamıştı, bu yüzden eski Phaedra'ya dönmemişti daha.

"Ne kadar zaman daha beni burada tutmaya niyetlisiniz?" dedi genç kadın.

Sözleri üstü kapalı biçimde Elliot'ın Napoli'de, o bahçeye girdiği günden beri olan her şeyi kapsıyordu. Bu cümle Phaedra'nın içindeki tüm kırgınlıkları içeriyordu.

"Birkaç gün. İsterseniz daha fazla. Burada olmanın zevkli olduğunu kabul etmelisiniz."

"İngiltere'den dinlenmek için ayrılmadım."

"Üç gün içinde ayrılabiliriz, tabii siz de isterseniz. Ancak sanırım annenizi tanıyanların arkadaşlığına önem veriyorsunuz."

Phaedra korkuluklara doğru yürüdü ve denizin engin siyahlığına baktı. Elliot onu takip etti ve ince kumaşın örttüğü vücudunun muhteşemliğini izlemeye başladı.

"İtiraf edeyim ki bu ziyaretten beklediğimden daha fazla keyif almaktayım, elbette hanımların bugünkü da-

yatmalarını saymazsak. Bu durak şans eseri de olsa yararlı oldu. Annemin arkadaşlarıyla konuşmak sizin sayenizde oldu diyebilirim."

Elliot, aslında gece bu kadar sessiz olmasa ve ay ışığı onu bu kadar tatlı göstermese burayı yararlıdan çok kışkırtıcı bulacağını düşündü.

"Bay Greenwood burada uzun süredir mi yaşıyor?" diye sordu Phaedra.

"Bu mülkü muhtemelen altı ya da yedi yıl önce satın aldı. Sürekli olarak dört yıl önce kalmaya başladı. Son ziyaretimde bina hâlâ tam olarak bitmemişti."

"Milan'dan Sicilya'ya antika konusundaki tüm uzmanları tanıdığını düşünüyorum."

"Aslında o kadar da büyük bir grup değil, düşünürseniz."

"O bu villayı satın alan ve yaşamını buraya taşıyan bir öğretim görevlisi. Zengin bir aileden geliyor olmalı."

Elliot'ın ona duyduğu açlık bu sohbetle sabırsızlanmasına neden olsa da bir süre daha devam edecekti. Yaslandığı duvardan çekildi ve korkulukta duran Phaedra'nın yanına gitti.

"O Cambridge'te olduğu sıralarda sade bir hayat sürmekteydi. Bir yakını ona bir miktar para miras bıraktı. Bu villa muhtemelen Londra'daki küçük bir evden daha ucuz olabilir. Mülk burada o kadar da değerli değil." Elliot, Phaedra'nın saçının bu tarzını beğenmişti. Saçlarını açması uzun zaman alacaktı. Çok uzun. Elliot bu halde kalmasını nasıl da isterdi.

Phaedra'ya ne ara bu kadar yaklaştığını anlamamıştı.

"Matthias kazıları sıklıkla ziyaret ediyormuş ve oradaki arkeologları tanıyor gibi konuştu."

“Öyle olmasını beklerim. Onun hakkında neden bu kadar meraklısınız?” Matthias babası olacak yaşıydı, neredeyse Whitmarsh da öyle. Fakat bu gece topladığı hayran bakışlar, kıskançlık duymasına neden oldu. Bir yandan ona sahip olma güdüsünün sert dikenleri, öte yandan bu mantıksız fakat keskin kuşklar canını yakıyordu.

“Babamın yazdığı anılarda, annemin son yıllarına ilişkin bende merak uyandıran sayfalar var. Bunları Matthias’a sordum ve cevaplarının ne kadarının doğru olduğunu merak ediyorum.”

Zaman zaman düşüncelere dalmasının ve içe dönmesinin sebebi bu muydu? Christian bu anıların, bir kız çocuğunun okumak istemeyeceği açıklamalar içerebileceğini öne sürmüştü. Phaedra’nın bunu doğrulaması belki önemliydi, ancak Elliot tam da şu an bunu hiç önemsemiyordu. O sadece Phaedra’yı istiyordu, bağımsız aşka inanan ve aptal sosyal kuralların kendisini engellemesine izin vermeyen bu kadın, bu harika gecede onunlaydı.

Ay ışığı onun beyaz tenini neredeyse saydamlaştırmıştı. Siyah sabahlığı boynuna kadar kapalıydı fakat Elliot, göğüslerinin uçlarını zihninde canlandırabiliyordu. “Bazen soruları yanıtsız bırakmak en doğrusudur.”

Phaedra, onun ne kadar yakınında olduğunu unutarak yüzünü ona döndü. “Buna inandığınızı sanmıyorum. Ya da dahası, kendi tavsiyenize uyacağınızı sanmam. Kendi babanızla ilgili imalar hakkında konuşurken yüzünüzü gördüm. Yayınlanmalarını istemiyorsunuz fakat doğru olup olmadıklarını bilmek istiyorsunuz.”

Phaedra’nın tavrı ve sözleri başka bir meydan okumaydı. Elliot bu gece düelloyu kabul etmeyecekti, başka zaman başka bir yerde yeterince zamanları olacaktı.

“Doğru olmadıklarını zaten biliyorum. Fakat bugün siz çok ciddi konular konuşuyorsunuz Bayan Blair. İstedığınız tartışmayı erteleyeceğim için beni bağışlayın. Ay ışığı, gece ve güzelliğiniz varken herhangi bir şey düşüncelerimi başka konulara çeviremez.”

Phaedra’nın yüzü şaşkın bir hal aldı. Elliot’a uzun uzun bakarken hiç kıılmadı. Gördüğü şey yüzünden panik içerisindeydi.

Arkasını dönüp kapısına doğru yöneldi. “O halde sizi, düşünceleriniz her neyse onlarla baş başa bırakacağım.”

Elliot kolunu yakaladı. “Bu defa olmaz Phaedra.”

Phaedra’yı çevirip göğsüne çekti. Elleriyle yüzünü kavradı ve günlerdir kendisine zehirli sözler sarf eden dudaklarını öptü.

O neydi... Bunu nasıl-

Öpüşü, Phaedra’yı içine düştüğü şaşkınlıktan alıp başka yerlere taşıdı. Elliot tüm kontrolü ele geçirdiğinde, Phaedra’nın kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Bunu yapan o öpücüktü. Sert, sağlam ve kararlı... Elliot’ın öpücüğü dün gecenin uyandırdığı her şeyi içeriyordu.

Bu Phaedra’yı heyecanlandırmıştı. Elliot’ın ona hükmeden kavrayışı, Phaedra’nın bedeninin alt kısımlarına zevk dalgaları gönderiyordu. Her hücresi bir anda daha fazlasını, durmamasını isteyerek yalvarmaya başladı.

Beyninin içinde hızlı bir yarış başlamıştı. Düşünceleri yıldırım hızında belirip yarıda kesiliyordu.

Elliot sormadı bile. O-

Phaedra’nın boynundan aşağıya inen öpücükler, sözcüklerin dışarı çıkmasını engelliyordu. Baş döndürücü ve şehvet dolu sis geri kalanını saklıyordu.

Bu bir hata ama ah-

Elliot'ın dudaklarındaki sıcaklık, Phaedra'nın kanına nüfuz ediyor ve bedeninde dolaştığı her yeri uyuşturuyordu. Göğüs uçları kıyafetinin üzerinden hissedilecek kadar sertleşti. Temas onu daha da heyecanlandırdı ve daha fazlası için içgüdüsel olarak kendini ona daha da bastırdı.

Elliot tekrar dudaklarını buldu. Bu defa öpüşmeleri çok sert değildi. Ondan istediği her şeyi vereceğine emin biçimde cezbediyor ve onu kendinden geçiriyordu...

Elliot'ın böyle davranması onu isyan ettirmesi gerekirken daha da heyecanlandırdı. Tehlikeyi görmüştü ancak duramıyordu, çünkü heyecan vericiydi. Vücudu coşkuyla tepki verirken zihni bilinçli olmayı reddediyordu.

Ve o okşama... Aramıyor, incelemiyor, hiçbir şey istemiyordu. Elliot'ın elleri sert ve emindi; sırtından aşağıya, kalçalarına ve sonra daha da aşağıya indi.

Elliot'ın dili ağzında onun dilini buldu. Phaedra'nın cinsel organında şehvetli ürpermeler meydana geliyor, elleri üzerinde daha cesurca geziyordu. Phaedra düşmana teslim olmayı ve belki bir daha hiç özgür kalamayacak olmasını umursamıyordu. Ürperten, titreten ve sarsan dürtüler mantıklı düşünmesini imkânsız kılıyordu.

Göğüsleri öyle sızlıyordu ki çıldıracağını düşündü.

Elliot, onun içten yalvarışını duymuş gibi kalçasını, karnını ve göğüslerinin okşadı. Phaedra beklentiyle sersemlemeye başlamıştı.

Elliot avcu ile yavaşça onun göğsüne bastırdı. Phaedra yoğun bir zevk hissi ile sarsıldı. Elliot, diğer eli ile sırtına sıkıca bastırarak onun dengesini yitiren bedenini sabitledi ve aşağı doğru inerek elbisesinin kopçalarını açtı.

Yapmamalı. Bu olamaz-

Esir eden bir öpücük aklında oluşmaya başlayan itirazı parçalara ayırdı ve göğsünün ucuna ulaşan hafif dokunuşlar o parçaları havaya savurdu.

Elliot bu kenetlenmeden ayrılarak bir adım geri attı. İkisi de ayın ışığı altındaydı ama Phaedra'nın odasından süzülen altın sarısı ışık Elliot'ın hatlarını vurguluyordu. Kendisini toparlaması ve paramparça olmuş şuuruna kavuşması için Phaedra'ya zaman tanımadı. Elbisesinin ucundan tuttu ve siyah kumaşı aşağı doğru sıyırmaya başladı.

Hiçbir adam onu daha önce soymamıştı. Asla. Buna izin vermemişti. Şimdi ise bu hareket onu büyülemiş, kılmıdayamaz hale getirmişti. Elbisesinin üzerinden yavaşça kayıp inişi gecenin en şehvetli anı gibi geldi. Bastırılmış bir tutkudan daha fazlasını hissederek gecenin mavi ışığında Elliot'ın yüzüne bakakaldı.

Elbisesinin kolları, üzerinden kayarak kalçalarına düştü. Elliot kombinczonunun omuz kısmına uzandığında Phaedra'nın nefesi kesildi. Göğüsleri, yavaş ve zevk veren soyma hareketinin beklentisiyle daha da sertleşti.

Elliot onu nazikçe soymadı, kombinezonu kollarından hızlıca çekti. Tutkulu veya ateşli bir hareket değildi bu, adeta bir kral haklarını talep ediyordu.

Phaedra'nın ruhunda isyan duygusu uyandı fakat onu derinlere çekmekte olan tutkunun şiddetli akıntısında demir atacak bir liman bulamadı. Bu hâkimiyet ve boyun eğme dansı sadece bir oyundu. Hiçbir anlamı yoktu. Aslında hiçbir prensibinden vazgeçmiyordu.

Fakat-

Elliot parmak uçları ile dokunuyor, avuçları ile okşuyordu. Phaedra göğüslerinin üzerinde gezinen, onu kışkırtan ve tahrik eden güçlü ve güzel ellere baktı. Zihni ani bir çılgı-

gınlığa teslim oldu ve baştan çıkarıcı bir keyfe sürüklendi. Kendine gelmek için son kez çırpındı ama aslında bunu istemiyordu. Elliot'ın, bu direnişin son ufak parçasını da paramparça etmesini istiyordu.

Elliot, arkaya doğru eğerek onu kucakladı. Soluksuz bırakarak ateşli bir şekilde boynunu ve göğsünü öptü. Elliot'ın ağzı ve dili göğsünün ucuyla oynarken, Phaedre'yi yalvartan ve derinden inleyen duygular ona işkence ediyordu.

Onu sarmak ve onu kendine doğru çekmek, sakinleşmek ve hissetmek için Phaedra bir kolunu serbest bırakmaya çalıştı.

Elliot, "Hayır," diye mırıldandı. "Böyle kal." Beynindeki duygusal fırtına boyun eğmek istiyordu. Aldığı keyif durdurulamayacak kadar mükemmeldi. Bedeni daha fazlasına, tamamlanmaya, o doymuş olmanın zevki-ne açtı. Şu anda durması imkânsızdı.

Yine de-

Kendinden geçmiş halde ama zorlukla mantığına kavuştu. Neredeyse canını yakmakta olan yoğun zevk duygusuna rağmen, esaretinin ve ilk öpüşmelerinden bu yana Elliot'ın takındığı tavrın farkına vardı.

Bir anda zincirlerini çıkarıp attı. Hâlâ pişmanlık ve kızgınlık içinde acı çekerken kendi sesini buldu.

"Artık durmalısın. Durmanı istiyorum."

Elliot durdu ama bir süre hareket etmedi. Sonra doğruldu ve Phaedra'ya baktı.

Hafifçe onu kendine daha da çekti. İlk öpüşüklerinde yaptığı gibi diğer eli ile Phaedra'nın yüzünü kavradı. Parmak uçlarını bastırdı, acıtmadı fakat nazik de değildi. "Peki ya durmazsam?"

Bir yanı durmamasını istemiyordu ama bu cılız bir ses-ti. Elliot'ın, devam ederse ona teslim olacağı ve gücü karşısında onun zayıf olduğu yönündeki tavrı Phaedra'ya güç verdi.

"Duracaksın."

"Onurlu davranacağıma o kadar güveniyor musun?"

"Evet güveniyorum."

Elliot onu bıraktı ve uzaklaştı. Zihninde bir ses Phaedra'yı yeniden kollarına alması gerektiğini söylüyordu.

Phaedra örtünmek için çabucak elbisesini üstüne geçirdi ve kapıya doğru yürüdü. Kalbi küt küt atıyor, vücudu şaşırtıcı bir heyecanla hâlâ az evvelki yaşananlara tepki veriyordu.

"Bir dahaki sefer durmayacağım Phaedra."

Phaedra, cevap vermeden önce kapı eşiğine geldi.

"Bir dahaki sefer diye bir şey olacağını sanmıyorum."

"Olacak."

Phaedra kapıları kapatmaya başladı. "Olsa bile, bir baştan çıkarma olmayacak. İlk öpüşmeden önce ben karar vereceğim, aksi takdirde bir öpüşme gerçekleşmeyecek."

8. Bölüm

Elliot hâlâ dışarıdaydı. Phaedra gecenin serin havasını içine çekmek için kapıyı açmak istedi ama buna cesaret edemedi. Muhtemelen Elliot yanlış anlardı.

Peki ama içeri girecek kadar cesur davranır mıydı? Kapıyı açtıktan sonra Elliot'ın orada olacağı düşüncesiyle ürpererek - ve de böyle olmasını umarak - kollarını dizlerine dolayı yatağına oturdu.

Kapıları kapattığı zamanki kadar sakin hissetmiyordu. Uyarılması geçmemişti. Elliot'ı ne zaman durdurmaya karar verdiğini bilmiyordu. İçgüdüsel biçimde gerçekleşmişti. Mantığı devreye girip müdahale etmişti.

Bu adamla arkadaş olamazdı. O, sözünü kolayca geçirebilmek için zayıf ve sırlıslıkla aşık olmasını istiyordu. Nihayetinde Phaedra'yı Napoli'de belli bir nedenden dolayı bulmuştu. Bir amacı vardı. Phaedra'nın arkadaşlarından biri bu pasajları babasının anılarından çıkarmasını isteyemezdi, istemezdi. Ancak kalbini çalmayı beceren bir adam, baştan çıkaran bir sevgili tutkunun ona verdiği gücü kullanmada tereddüt etmezdi.

Bu berbat bir çıkmazdı, çünkü Phaedra onu gerçekten istiyordu.

Daha önce bir adamı bu kadar çok arzulamamıştı. Bu olayda mutluluk veren hiçbir şey yoktu. Dahası tehlikeliydi de. Bu, Phaedra'nın daha önce yaşadığı türden bir çekim veya mantıklı bir orta yol bulma değildi.

Onun çarpıcı havası, kaos, esrar ve katıksız sertliğin karışımı, Phaedra'da bir şeyleri kışkırtıyordu. Dahası bunun Elliot da farkındaydı.

Uyarılışı en sonunda yavaşça normale dönmeye başladı. Nihayet balkona ve bitişikteki odaya sessizlik hâkim olmuştu. Bedenini esnetti ve uzandı, yine de yana doğru dönüp kapıları izlemeye başladı.

Annesine de olan bu muydu? Richard Drury ile yıllarca süren arkadaşlıktan sonra, Artemis'in kurallarına göre oynamayan bir adam mı hayatına girmişti?

Annesinin, babasına vefasız davrandığını öğrenmek onun için tam bir şok olmuştu. Bağımsız aşka inanmak, kişiye ömür boyu sürecek kusursuz bir birlikteliği ve sadakati reddetmesi demek değildi.

Zihninde annesini canlandırdı: Güzel, neşeli, kendine güvenen. Tabii kendi kızına kıyasla daha güven dolu. Daha az becerikli. Ve yaşam tarzının gerektirdiği yüksek duvarlara sahip.

Muhtemelen Artemis Blair'in yaşamına, bu duvarlara saldırmaya kararlı bir adam girmişti. Böyle eski kafalı adamlarla mücadele etme becerisinden yoksun olmasından dolayı, savunmasız kalmış olabilirdi.

Tıpkı kızının az evvel balkonda olduğu gibi.

Phaedra yastığa sarıldı. Annesinin çöküşüne neden olan o son gönül macerasında neler olduğunu anlamaya başlıyordu.

Baştan çıkarıcı bir adam gelmiş ve her kadının ruhunda var olan ilkel dişiyi cezbetmişti. Ele geçirip fethetmişti. Et-kisi altına alıp zayıflatıktan sonra kötüye kullanmıştı.

Şillik. Elliot ertesi sabah verandada kahvaltısını bitirdiği sırada yaşadığı hüsrandan ötürü Phaedra'ya hakaret üstüne hakaret ediyordu. Bütün gece bedeninin nasıl beklentiyle yandığı hesaba katılırsa yaptığı az bile sayılırdı.

O kapalı ve sıcak odada Phaedra'nın neden olduğu huzursuzlukla pencereden gelen esintiyle kendini rahatlatmaya çalışmıştı. Phaedra'nın kapısına her göz attığında, bir parçası kapının açılıp onun uçarak kollarına atılması için dua ediyordu.

Tabii ki kapı hiç açılmadı. Kendi kendine yeten, bağımsız, dikenleri olan Phaedra Blair böyle bir zaferi ona kendi elleriyle sunmazdı.

Elliot fincanına biraz kahve doldurdu. Phaedra'nın inlemeleri hâlâ beyrinde yankılanıyordu. Hâlâ ona sarılıp saldırgan ve derin öpücükler veriyordu. Düşünceleri onu yeniden ağırlaştırmaya başladı.

Hafif bir hışırtı ve adım sesi düşüncelerini dağıttı. Kimin geldiğini anlamak için kapı eşiğine bakmasına gerek yoktu.

Phaedra'nın yanına gelmesi sadece birkaç saniye aldı. Elliot ona selam verirken kafasının içindeki sesleri zorlukla susturmayı başarmıştı: Beni bir dahaki sefere reddetmeyeceksin...

Bu sakın karşılama Phaedra'yı rahatlatmıştı. Tedbirli duruşu gevşedi. Masaya oturdu ve Elliot onun fincanına kahve koydu.

Phaedra kahvesini yudumlarken, "Kibarlığınız için teşekkür ederim," dedi

Elliot bir anda konuya girmesine inanamıyordu. Dirseğini masaya koydu ve ellerini çenesinde birleştirdi. Kafasının içinde pek de kibar olmayan görüntüler oluştu.

"Dün gece geri çekilmenize izin verişimi mi yoksa az evvel kahve dolduruşumu mu kastediyorsunuz?"

Tam o esnada, içinde yumurta ve domuz pastırması olan tabağı taşıyan hizmetçi içeri girdi. Matthias, Positano'yu evi olarak benimsemiş olabilirdi ama hâlâ konuklarına gerçek İngiliz kahvaltısı sunuyordu.

Phaedra ağır hareketlerle kaşığıyla küçük yumurta parçalarını tabağına aldı. Tüm dikkati yaptığı işteydi. "Sanırım her ikisini de kastediyordum."

"Pekâlâ, eğer dün gece Marsilio ya da Pietro burada olsaydı ev sakinlerini yataklarından zıplatacak bir manzaraya şahit olurlardı. Ne yazık ki ben bir İngiliz centilmeni olarak sessiz kalmaya ve acı çekmeye mahkûmum."

Phaedra dudaklarını büzdü. Bir pastırmayı keserken gözlerini tabağına dikmişti. "Çektiğiniz acıdan dolayı özür dilerim. Niyetim bu değildi. Galiba bir İngiliz beyefendisi olduğunuz için bunun hakkında daha fazla konuşmama-lıyım."

"Bu akıllıca olur."

Phaedra ağır ağır kahvaltısını yaptı.

Elliot ise gitmeliydi ancak elbette gidemedi.

Phaedra çatalını bıraktı ve mendiliyle dudaklarını hafifçe temizledi. "Lord Elliot, burada birkaç gün daha kalacağımızı düşünüyorsanız şu balkon hakkında bir anlaşmaya varmamız şart."

Bu kız olağanüstü ve şaşırtıcıydı. Elliot'ın içindeki dür-

tüler, onu omzuna atıp ormana taşıdıktan sonra başladığı işi bitirmek istiyordu. Ancak şu anda Phaedre karşısına oturmuş, uzun bir geceyi zorlukla atlatmış bir lordla mantıklı bir anlaşmaya varabileceğini düşünüyordu.

“Nasıl, Bayan Blair?”

“Paylaşalım. Kullanmamamız veya yanlış yorumlanabilir korkusuyla dışarı adım atmaktan kaçınmamız hiç adil değil.”

“Gece yarısı balkonda bana katılmanız yanlış yorumlamayaacağıma dair size söz veriyorum.”

Verdiği sözün yarattığı ima kusursuz bir incelik barındırıyordu. Phaedra boşlukları görece kadar zeki idi. “En azından, içeri gireceğinizden korkmadan kapımı temiz hava almak için açık tutabilmem için anlaşabilir miyiz?”

“Hayır.”

“Anlıyorum ki karakteriniz konusunda fazla iyimsermişim. Lord Elliot, ben- ”

“Özel konuşmalarımızda bana Elliot diye hitap etmeni istiyorum. Resmiyeti önemsemezsin, değil mi? Şu aptal sosyal kuralları bir kenara bırakabiliriz. Ne de olsa senin çıplak göğüslerini öptüm ve seni memnun ederken inliyordun.”

Phaedra’nın ağzı açık bakakaldı. Elliot ise sabahtan beri ilk kez gülümser gibiydi.

Phaedra ciddi ve gururlu bir tavır sergilemeye çabalayarak, “Birbirimizin arkadaşlığından olabildiğince uzak durmayı tercih ederim Elliot,” dedi.

“Bu sabah için gerçekleşmesi mümkün. Greenwood ve ben öğle saatine kadar onun çalışma odasında olacağız.”

Phaedra ayağa kalktı. “Sanırım uzun bir yürüyüşe çıkıp saatlerce uzak kalacağım.” Gitmek üzere döndü.

“Phaedra?”

Durdu ve omuzlarının üzerinden baktı.

“Phaedra, kaçmaya kalkışmayacağına dair verdiğin sözü tutmanı ve akşam yemeğine gelmeni istiyorum. Burada olacaksın.”

Phaedra kaşını kaldırarak, “Gentile Sansoni’ye yemin ettin diye mi?” diye sordu.

“O da var.”

Phaedra’nın yüz ifadesi diğer nedenleri de anladığını gösteriyordu. “Peki ya söz vermezsem?”

“Seni tekrar yatağa bağlayabilirim. Bunu ister miydin?”

Phaedra’nın yüzü kızardı. Ani bir baş hareketiyle Elliot’ın bu imalarını başından savdı.

“Söz veriyor musun?”

“Evet, veriyorum. Gereksiz ve anlamsız olmasına rağmen. Bırak adadan kaçmayı bu kayalıklardan bile nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.”

Elbisesinin siyah eteklikleri arkasından dalgalandırarak, Phaedra çenesini havaya kaldırıp oradan uzaklaştı.

Odasına dönmüş ve valizini açmıştı.

Elliot planını nasıl tahmin etmişti? Phaedra daha önce kendisini, tahmin edilebilir bir kimse olarak görmezdi ancak Lord Elliot, o daha düşüncelerini oluşturmadan anlamış gibiydi.

Boş valizi kenara koydu. Kaçmaya hazırlanması, dün gece aralarında meydana gelen çekimden sonra doğan doğal bir tepkiydi. Kendini aptal durumuna düşürdüğü için acı çekiyordu, sırf bir erkek fiziksel tutkularını uyandırdı

diye adeta erimişti. Bu baştan çıkariştan tamamen uzaklaşmak sabah nasıl da iyi bir fikir gibi gelmişti.

Phaedra oturdu ve çizmelerini giydi. Balkonda yürüdü ve oradan kasabaya, aşağıya baktı. Hemen altındaki verandadan yukarıya doğru gelen sesleri dinledi. Diğer konuklar kahvaltıya oturmuşlardı.

Derin bir nefes aldı ve annesinin ona olmayı öğrettiği kadını düşündü.

Kaçmanın korkaklık olduğuna karar verdi. Buralara, annesi hakkındaki cevapları bulmaya gelmişti ve bunlardan bazıları tam da bu evde olabilirdi. Burada kalıp Elliot'a ilişkin korkularını ve savunmasızlığını unutup kuşkularının peşine düşmesi çok daha mantıklıydı.

Verandaya indiğinde, Matthias Greenwood ve Lord Elliot birlikte çalışma odasına yönelerek gözden kayboldu. Ancak Randall Whitmarsh karısıyla birlikte masada oturmaktaydı. Phaedra, Bayan Whitmarsh'ın az sonra özür dileyip kalkacağını umarak onlara katıldı. Matthias'la dün geceki görüşme o kadar iyi gitmişti ki Bay Whitmarsh'ın da verebileceği bilgiler var mı diye merak ediyordu.

Ne yazık ki Bay Whitmarsh uzun bir sabah yürüyüşüne çıkmak üzere masadan kalktı.

"Dün gece çok hoş görünüyordunuz," dedi Bayan Whitmarsh.

"Teşekkür ederim."

"Herkes nedenini merak ediyor..." Phaedra'nın üzerindeki hızla inceledi.

Phaedra bu sözlerinden ve tavrından dolayı rahatsız olmadı. Bayan Whitmarsh, onun doğuştan sahip olduğu eksantrikliğin sebebi olan pratikliği ve inatçılığı anlayabilecek türden biri değildi.

"Demek istediğim, anneniz özgün görünüm konusunda bu tür dışa dönük sembolleri benimsemezdi."

Phaedra bir anda dikkat kesildi. "Onunla çok zaman geçirdiniz mi?"

"Biz Roma'ya yerleşmeden önce kocam, sık sık onun akşam yemeklerine katılırdı. Diğer eşlerin aksine ben kocama eşlik etmeyi kabul ederdim. Anlarsınız ya, o annenizden etkilenmişti. Annenizin ondan hiç etkilenmediğine emin olmak için çok düşündüm."

Phaedra, annesinin Bay Whitmarsh'ı etkileyici bulmasını mümkün görmüyordu. Tabii babasının anılarını okumadan önce annesinin Richard Drury'den başka bir adamı düşüneceğini de tahmin etmezdi.

"Aralarındaki ilişkiyi bozmada başarılı oldunuz mu?"

Bayan Whitmarsh bu cesur soruya şaşkınlık göstermedi. "İnanıyorum ki başarılıydım. Neyse ki annenizin gözleri, hayatının son dönemlerine kadar Bay Drury'deydi."

"Demek istiyorsunuz ki annemin gözleri sonunda başka bir adamı buldu. Nezaket gereği sözcükleri özenle seçmeye çalışmayın. Ben onun kızıyım ve onu seviyorum. İnsanların bu gibi konularda açık sözlü olmamalarını manasız buluyorum."

Bayan Whitmarsh omuz silkti. "Geçen yıl veya daha önce herkes ebeveynlerinizin aralarında bir soğukluk olduğunu fark etti. Kocam sezmedi ama ben biliyordum. Tahmin edersiniz ki onu isteyen erkekler vardı. Eş olarak değil tabii ki."

Son cümlelerin yargılayıcı ve emin üslubu Phaedra'yı incitti. İhtiyacı olmamasına rağmen Phaedra annesini savunmak için toparlandı. "Eğer annemin sevgisinin başka bir adama yöneldiğini görmediyseniz, bu soğukluk sadece

geçen zamanın, iki sevgilinin samimiyetlerinin ve rahatlamalarının sonucu olmuş olabilir.”

“Bayan Blair, ben ve eşim yıllar boyunca sık sık annenize akşam yemeğine gittik. Genellikle Bay Drury olurdu. Sizin tarif ettiğiniz aralarındaki samimiyet ve rahatlık en başından belliydi. İlk ziyaretimde, kimsenin bana onların sevgili olduklarını ve sizin de Bay Drury’nin çocuğu olduğunuzu söylemesi gerekmezdi. Ancak son yıl Bay Drury çok fazla ortalarda yoktu. Hatta ne zaman ortaya çıksa bir terslik oluyordu. Kendinizle kıyasladığınızda beni sığ görüşlü bulabilirsiniz ama bir kadın ile erkek arasında işlerin yolunda gitmediğini anlayacak kavrama yeteneğine sahibim. Nadiren yanılırım.”

Kocasını elinde tutmayı incelikle başaran Bayan Whitmarsh’ın insan doğasının bu alanında açıkgozlü olması muhtemeldi.

“Annemin ilgisinin yeni hedefi olan adam kimdi?”

“Yargıma saygı duymanız için bir isim vermem şart mı?”

“Annesin son yıllarını merak eden bir kız çocuğunun samimi bir sorusu bu.”

Bayan Whitmarsh’ın savunmacı tavrı çözüldü. “Bilmiyorum. Eminim...Neredeyse eminim ki benim kocam değildi. Anneniz aylarca gençliğindeki gibi cıvıl cıvıldı fakat sonra...”

“Sonra?”

“Sanki biri lambanın ışığını söndürmüş gibiydi. Ona uğradığımız son zamanlarda melankolik bir hali vardı. Galiba bir şey onu hayal kırıklığına uğratmıştı.”

Phaedra o melankoliyi anlıyordu. Nedenleri ve derin-

liğini anlamıyordu ama tanımlama uygundu: Işığı sönüp gitmişti.

“Yeni bir sevgilisinin olup olmadığını merak eden tek siz değilsiniz,” dedi Phaedra. “Bana bazı isimler verildi bile. Bay Needly ve Bay Thornton.”

“Needly? Pekâlâ, sanırım bu biraz mantıklı. O, Bay Drury’den çok farklı değildi. Roma sanatına olan ilgileri onlara ortak zemin sağlamıştı. Sorsalar, pek iyi geçinemediklerini söyledim. Zaman zaman çok küstah bir adam olabiliyordu.”

Bayan Whitmarsh dedikoduya ısınmıştı. Hatta bu konuyu Phaedra’nın istediğinden daha çok sevmişti. “Sanırım, cazibe bazen fırtınalar yaratabiliyor.”

“Gerçekten öyle. Şimdi diğerine gelirsek, Thornton...” Bayan Whitmarsh hatırlamaya çalıştı. “Thornton onun için biraz gençti fakat o da çok fazla ortalıktaydı. Kimse onu özlemeye fırsat bulamazdı. Çarpıcı biçimde yakışıklı bir adamdı. Huzurluydu fakat...”

“Fakat?”

“Açıklaması zor. Etkileyici biriydi. Şaşırtıcı biçimde öyleydi. Ancak biraz da... karanlık. Bir keresinde kocam bu sözcüğü kullanmıştı ve ben de uygun bulmuştum. Pek çok yönden karanlıktı.”

Phaedra bu tarifi zihnine kazıdı. İngiltere’ye döndüğünde, küstah Bay Needly ve karanlık Bay Thornton’ı arayacak ve annesinin diğer birkaç yakın arkadaşına Artemis’in bu iki adama yardım edip etmediğini soracaktı.

“Annenizi severdim,” dedi Bayan Whitmarsh. “Yaşantısını onaylamazdım ve o bunu bilirdi. Ancak benim görüşlerime katlanırdı. Diğer konuklarının beni dışlamalarına hiçbir zaman izin vermezdi. O... çok zarifti.”

“Görüşlerinize alışmıştı diyebilirim. Evinin kapısından dışarı adım attığında ise bambaşka biriydi. Tüm dünya uç görüşlere onun kadar nazik ve sizin arkadaşlığınızı kabul ettiği kadar cömert olsa ne iyi olurdu.”

Bayan Whitmarsh hızla gözlerini yere indirdi. Yüzünün giderek kızaran rengi, Phaedra’ya bilmek istediğinden fazlasını söylüyordu. Whitmarsh ailesi asla bu akşam yemeği davetlerine karşılık vermemişlerdi. Artemis Blair onların partilerine ve arkadaş ortamlarına dahil edilmemişti.

Bu sabahki sohbetleri aniden annesinin anısına ihanet gibi gözüktü. Phaedra bu sohbetlerinin Bayan Whitmarsh’a, kapısı hayatı boyunca kurallara karşı gelen entelektüel kadınlara açılmamış oturma odalarında normal arkadaşlarıyla yaptığı dedikoduları hatırlattığından şüphe etti.

Annesi tıpkı özgürlüğünü yanlış anlayan erkekler olduğunu bildiği kadar, arkasından gülen, tahminler yürüten kadınların olduğunu da biliyordu. Bu tip insanların söyledikleri ve yaptıklarından ötürü acı çekmek yerine onları görmezden gelmişti.

Bayan Whitmarsh’ın, Richard Drury’in yerini alan adamın kimliğini verebileceğini ummuştu. Bu mümkün olmamıştı, yine de gözlemleri tamamen de faydasız değildi. Phaedra özür dileyerek oradan ayrıldı. Verandadan dışarı doğru yürüdü ve kasabaya inen dik yola saptı.

Positano şafakla birlikte kadınların kasabası oluveriyordu. Phaedra hareketliliğin merkezine ulaşmadan çok önce, güçlü kuvvetli adamlar balıkçı tekneleriyle denize açılmışlardı.

Dar sokakların kalabalığında yürümek oldukça zordu. Tepede giderek yakıcı bir hal alan güneşten kendini ko-

rumak ve baston olarak kullanmak için güneş şemsiyesini getirmiş olmayı diledi.

Pazar sokağını gezerken kadınlar ve çocuklar ona boş gözlerle bakıyordu. Limonları, yapraklı sebzeleri ve kuzu etini çok beğendi. Pazarın köşesinde ise bazı adamlar barın dışındaki sandalyelerde oturuyorlardı. Phaedra’yı merakla ve kuşkuyla süzüyorlardı.

İçlerinde en genç olanı siyah saçlıydı ve şık kahverengi bir ceket giymişti, ayrıca sandalyesine yasladığı bir bastonu vardı. Diğerleri çok yaşlı görünüyorlardı. Yıllar evvel çalışmayı bıraktıklarını düşündü Phaedra.

İnsan selini takip ederek diğer ana caddelere ulaştı. Onun etrafta bulunması, Elliot’ın arkasında, eşek sırtında yaptığı yolculuğa benzer bir manzara yaratmıştı. Pencere-lerden kafalar çıkıyor ve meraklı bakışlar onun ilerleyişini izliyordu.

Sokaklar onu küçük bir meydana götürdü. Kayaların içine oyulmuş bir aslan başı heykelinin ağzından su akıyordu. Kadınlar, kovalarını aslan ağzının altına tutmak için sıraya girmiş beklerlerken, kimileri ağaçların gölgesindeki taş bankların üzerine oturmuşlardı.

Phaedra dinlenmek için esintili bir yerde, bir bankın üzerinde yer buldu. Kara gözler göz ucuyla onu seyrediyordu. Genç bir kadın, bir erkek çocuğunun kulağına fısıldadı ve çocuk patika yoldan aşağıya doğru koşmaya başladı. Kadınlar çeşmeyi kullandıktan sonra gözlerini aralarına yeni katılanın üzerine dikerek, sohbetlerini sürdürüp aylaklık ettiler.

Az sonra başka bir kadın patika yoldan aşağıya, onlara doğru geldi. Siyah eteği uzun adımlarıyla sallanıyordu. O gördüğü diğer kadınlara pek benzemiyordu.

Öncelikle kadın sarışındı. Hasır şapkasının kenarlarının altından görülen koyu altın rengi saçları, ensesinin üstünde toplanmıştı. Phaedra kadar açık tenli değildi ama bu adada çok yaygın olan yoğun bronz renk onun tenini iyice öne çıkarıyordu.

Phaedra, Matthias gibi onun da yaşamak için buraya gelen bir yabancı olup olmadığını merak etti. Ten rengi durumu başlangıçta karmaşık hale getirse de yaklaştıkça, badem gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve kalp şeklindeki yüzü onun buralı olmadığını ispatlıyordu.

Phaedra'nın bankına oturdu ve arkadaşlarına selam verdi. Phaedra konuşulanları çevirmeye çalıştı ancak kelimeler sağanak halinde yağıyordu ve Positano'daki aksanlar Napoli'dekilerden daha da farklıydı.

Kadın ansızın dönerek hoş bir ifadeyle Phaedra'ya baktı. Kendi aralarındaki konuşma hızla sona erdi.

"İngiliz misin?"

Phaedra başını salladı.

"Hepsi kendince tahminde bulunmuş ve sonra beni çağırarak için Paolo'yu gönderdiler. Kuzenim Julia ve ben burada İngilizce konuşan birkaç kişiden biriyiz. Julia'yla tanışmışsınız. O villadaki ev sahibeniz. Dul musunuz?" Vurgu ve telaffuz biraz pratik gerektirse de temiz bir İngilizcesi vardı.

"Hayır, dul değilim."

Kadının bakışı Phaedra'nın uzun saçlarına takıldı. "Öyle düşünmemiştim." Yolun aşağısına, kadınların olduğu yöne baktı ve muzipçe gülümsedi. "Ah, işte Sinyor Tarpetta geliyor. Onu dikkate almayın. Patron gibi davranmayı sever ancak itibarı ve gücü kafasının içindedir."

Daha evvel pazar sokağının sonunda oturan bu topal

adam, kendini beğenmişlik yaparak bastonuyla ileriye doğru aksayıp yürüyordu. Yaşlı adamlardan ikisi ona eşlik etmekteydi. Bu üçlü yavaşça meydanın karşısında yerlerini aldılar.

"Adım Carmelita Messina. Siyah elbiselerimden dolayı merak ediyorsanız ben de dul değilim."

"Adım Phaedra Blair ve bu kadar iyi İngilizce konuşan biriyle tanıştığım için mutlu oldum. Dilinizi öğrenmeyi denedim ama..."

Carmelita özrü bir kenara bırakarak elini uzattı. "Napoli'de biraz İngilizce öğrendim. Orada Julia ve onun son kocasıyla birlikte birkaç yıl yaşadım." Carmelita, yaşlı adamlarla sohbet etmesine rağmen onları yakından izleyen Sinyor Tarpetta'yı çenesiyle işaret etti. "O, villadaki insanların aşağıya, buraya gelmelerinden hoşlanmaz. Onun küçük krallığını yıkacakmışsınız gibi korkuyor."

"Yukarıdan buraya sıklıkla gelirler mi?"

"Biz onlar için sadece renkli köylüleriz. Biz güzel manzaranın ortasındaki küçük insanlarız."

"Bay Greenwood bile aranızda katılmıyor mu?"

"Bazen. Geçen yıl sık sık ziyaret ederdi. Bir keresinde geri dönerken Julia'yı da kendisiyle götürdü." Carmelita, Tarpetta'ya hor gören bir bakış fırlattı. "O Julia'yla evlenmeyi umuyordu. Bunun zaten mümkün olmadığına dair pek çok şey söylüyor şimdi. Fakat Julia onunla evlenmiş olsaydı sürünürdü." Carmelita parmaklarını şıklattı.

Sohbetlerini dinleyenlerin ilgisini çekti ve daha yakınlarına gelen kadınlardan kıkırdamalar yükseldi.

Carmelita, Phaedra'yı yeniden süzdü. "Kral cumhuriyeti yok ettiğinde ölen Carbonari'nin yasını tutmak için siyah giyiyorum."

“Ben babamın yasını tutuyorum fakat giyimimle değil. Siyah kiri kolay göstermez.”

Carmelita dinleyiciler için çevirdi. Kafalar haklı bulurcasına sallandı.

“Saçınızı yaptırmıyorsunuz veya örtmüyorsunuz. *Put-tana* olup olmadığınızı soracaktım ama olduğunuzu sanmıyorum, çünkü orayı ziyaret eden erkeklerle gelen kadınlar daima moda uygun giyiniyorlar. Belki de bunu bizim *Tarpetta*’mız gibi erkeklere burun kıvrırmak için yapıyorsunuz?”

“Belki de öyle.” Onlardan birkaç yüz metre aşağıdaki koya baktı. “Bay Greenwood’a sık sık ziyaretçiler gelirler mi?”

“Ziyaretçisi çoktur, içlerinden kimileri daha sık gelir. Bizden biri değil ama buradakilerin çoğu onun harcadığı paralarla geçinir.”

“Çocukları antik bir heykel bulan aile gibi mi?”

“Bu heykel konusunu duymadım. Daha fazlası varsa sadece onların olsun diye aileler bunu sır olarak saklamalı. Sinyor Greenwood eski şeyleri sever.”

Carmelita kendilerini izleyen adamları işaret etti yine. “Onlar sizin burada uzun süre oturmanızdan hoşlanmaz, bu yüzden umarım daha uzun süre oturursunuz. Bana İngiltere’deki yaşamınız hakkında bir şeyler anlatın *Phaedra Blair*. Kimse suyunu evine götürmüyor çünkü sizden hikâyeler duymayı bekliyorlar.”

Anlattığı her şeyi onlara çevirmişti Carmelita, içlerinden kimisi gülümsüyor kimisi de kıkırdıyordu.

On sekizinden daha fazla olmayan bir kız çocuğu cesaretle yaklaştı ve dikkatle uzanarak onun kızıl saçlarına dokundu.

Phaedra bu samimiyetten rahatsız olmadı ama başka biri oldu. Bir erkek sesi yükseldi. Meydanın karşısında yaşlı adamlardan biri ileriye doğru adım attı. Kaşlarını çatarak bir vücut hareketiyle kızı yanına çağırdı.

Çocuk başı eğik ve korkmuş gözlerle ona koştu. Adam kızın kolunu kavradı, yolun yukarısına çekti ve alıp götürdü.

“Kocasının babası,” dedi Carmelita. “Villadan birinin metresiyle nasıl arkadaş olduğunu aileye anlatacak.”

Phaedra kızın başına gelecekleri düşünmek bile istemedi. Çeşmenin yanındaki diğer kadınların gözlerindeki ihtiyatlı ifadeyi fark etti.

“Hiçbiriniz için sıkıntıya neden olmak istemiyorum,” diyerek kalkmaya yeltendi.

Carmelita’nın eli *Phaedra*’nın kolunu sıkıca kavradı. “Sıkıntısız değişim olmaz. Bu kadınlar bu sahilin dışındaki dünyadan habersizler ve benim Napoli hikâyelerim eskiyor. Erkeklerden korkmayan ve yas tutan bir fahişe gibi görünen bir kadın olarak, yabancı bir ülkeye tek başına gelmeye nasıl cesaret ettiğinizi ve kendi ülkenizi anlatın bize.”

Phaedra çeşmenin başında, bu kadın birlikteliğinden memnun olarak bir saat kaldı. Onlara hayatını, Londra’da özgürce ve tek başına nasıl yaşadığını anlattı. Zaman geçtikçe yabancı sözcük sağanağı biraz daha anlaşılır gelmeye başlamıştı. Hatta sorulardan birkaçının çevirisine bile gerek kalmamıştı.

Tarpetta meydanın karşısından onları izliyordu. Biri ona oturup bacaklarını dinlendirmesi için sandalye getirmişti. Mutlu kadın topluluğu onun onaylamaz tavrını umursa-

madı. Kendisini patron sanıyor olabilirdi ancak Phaedra'ya göre şurası açıktı ki kadınlar başka bir güce riayet ediyorlardı ve onun adı da Carmelita Messina idi.

Sonunda kadınlar sularını taşıyarak ve birbirleriyle heyecanlı şekilde sohbet ederek gittiler.

Carmelita, "Erkekleri az sonra teknelerle dönecek. Onlar için öğle yemeği pişirmeleri gerekiyor," diyerek durumu açıkladı.

Phaedra ayağa kalktı. "Bana katıldığınız için teşekkür ederim. Sayenizde buranın kadınlarıyla tanıştım. Villaya dönmeden önce kasabaya ineceğim."

"Sizinle geleceğim, yoksa sizi oraya götüren patika yolu bulamayabilirsiniz. Tarpetta takip ederse orada yokmuş gibi davranın. Böylece aptal durumuna düşecektir, zaten onun gibi bir adam aptal olduğunu sık sık kanıtlar."

Ve az sonra bunu bir kez daha kanıtladı. Carmelita ile birlikte sahil yoluna girene kadar onları takip etmekten vazgeçeceğini düşündü. Tarpetta'nın bir gözünü onların üzerinde tutabilmek için rıhtıma doğru aksayarak ilerleyişini izledi.

"Bacağını nasıl yaraladı?" diye sordu Phaedra.

Carmelita ana kapıdan içeriye, kasabaya adım attı. "O bir askerdi ve Napoli'deki evimize Julia'nın kocası için gelen askerler arasındaydı. Bizi ele verdi. Umut olmasa da onlarla mücadele ettik. Onun tam şurasına ağır, demir bir tavayla vurdum." Carmelita kendi diz kapağını işaret etti. "Kafasına hedef alsaydım daha iyi olurdu."

"O zaman sizi her yerde izliyordur?"

"O beni değil sizi takip ediyor. Fakat benden nefret ediyor, çünkü Sinyor Greenwood'un Julia ile tanışmasını ben

sağladım. Cumhuriyet düşüp kocası idam edildikten sonra hiçbir şeyi kalmamıştı."

"Eğer kıskanıyorsa Greenwood'tan nefret etmeli, sizden değil."

Carmelita dolambaçlı taş merdivenlerden yukarıya doğru yöneldi. "Greenwood'dan nefret etmeye cesaret edemez. Çoğu gibi o da İngiliz parasıyla geçiniyor."

Kare şeklindeki bir odanın olduğu kulenin tepesine tırmandılar. Küçük pencereler karşılıklı iki duvarın içine oyulmuştu. Biri denize, diğeri ise dağ manzarasına bakıyordu.

Carmelita, "Denize bakan, limana saldıracak korsanlar için," diye açıkladı. "Diğeri ise tepeden baskın yapacak bir orduyu veya şehri görebilmek için."

Phaedra denize bakan pencereden dışarıyı izledi. Kiloetrelerce devam eden kıyı ve masmavi su uçsuz bucaksız uzanıyordu. Diğer pencereye doğru gitti. Güneş dağın tepesinin tam üzerine konuşlanmıştı. Bu kule askeri nedenlerden dolayı inşa edilmişti. Ancak her iki pencere de adeta cennete açılıyordu.

Nöbetçi odasında çok fazla eşya yoktu. Zemindeki kilim dışında oda boştu ve şaşırtıcı biçimde temizdi. Taş duvarlar yükseliyor ve bir tavan oluşturacak biçimde kıvrılıyordu.

Carmelita ayak ucuyla kilimi kaldırdı ve altındaki samanı ortaya çıkardı. "Âşıklar buraya sık sık gelir. Asırlardan beri kulenin gece ziyaretçileri olmuştur."

O ve Carmelita yeniden dışarı çıktığında, Sinyor Tarpetta'nın dik ve sağlam görüntüsü iskelede hâlâ görülebiliyordu.

"Bay Greenwood'un parasıyla nasıl geçiniyor?"

“Bilmiyorum. İyi yaşıyor ve askerlikten emekli kimse-
nin böyle güzel hayatı olmaz. Birbirlerini tanıyorlar. Ancak
herkes, birbirlerini tanısalara da nadir görüştüklerini söyle-
yecektir. Greenwood muhtemelen onun önemli arkadaş-
larına karışmamamızı temin etmek veya belki de sadece
Julia’dan uzak durmamız için ona ödeme yapıyordur.”
Omzunu silkti. “Şimdi size eşek sahibi bir çocuk bulalım.
Ben bile şu villaya kadar tüm yolu tırmanmam.”

Sahilden aşağıya doğru yürürlerken Lord Elliot rıhtım-
da gözüktü. Aniden Sinyor Tarpetta’nın kolu ve her iki
adamın gözleri sahilde onun tarafına doğru yöneldi.

Lord Elliot uzun adımlarla geriye, iskelenin aşağısına
yürüdü ve onların gelmelerini beklemeye başladı.

Carmelita, “Bu kim?” diye sordu. “Sevgiliniz sizin için
mi geldi?”

“O benim sevgilim değil.” Phaedra yüzünün kızardığını
hissetti.

Carmelita güldü. “Ama o istiyor, değil mi? Ah, çok ya-
kışıklı. Sanırım karşı koyamıyorsunuz. Fakat bakın, nasıl
da haşin bir şekilde bekliyor. Attığınız adımlara çok dikkat
etseniz iyi olur, Phaedra Blair.”

Lord Elliot’ın yanına ulaştıklarında Phaedra onunla
Carmelita’yı tanıştırdı. Elliot nazikçe karşılık verdi ancak
hoşnutsuzluğunu gizleyemedi.

“Hepimizi endişelendirdiniz Bayan Blair. Tek başınıza
kasabada yürüyüşe çıkmamalıydınız.” Lord Elliot’ın ses
tonu sonlara doğru yumuşamaya başlamıştı.

“Kasabayı gezen insanların zarar göreceğinden şüphe-
liyim.”

Lord Elliot, Carmelita’ya baktı. “Bayan Blair’e yardımı-
nız ve refakatinizi önerdiğiniz için size minnettarım.”

“Benim ne yardıma ne de refakate ihtiyacım var,” dedi
Phaedra. “Ancak, bir arkadaş edinmiş olduğum için mut-
luyum ve seni tekrar görmeyi umuyorum, Carmelita.”

Hâlâ gergin halde Elliot kiralamak için eşeklerin başın-
daki çocuklara doğru yürüdü.

“Ben sizi bu adamla anlaşılabilesiniz diye bırakacağım,”
dedi Carmelita. “Demir tavaya ihtiyaç duyarsanız haber
verin yeter.”

9. Bölüm

“Bu sabah oradaki müfettişe mektup yazarım,” dedi Matthias. “Gerçi İngiltere’den getirdiğiniz referans mektuplarının yeterli olması lazım.”

“Siz onu kişisel olarak tanıyorsunuz. Mektubunuzu yanıma alırsam memnun olurum.”

Elliot ilgisinin bir kısmını Pompeii’ye yapacağı ziyaret hazırlıklarına vermeye çalıştı ama verandanın üstündeki balkonu izlemekten kendini alamıyordu.

Son gece Phaedra kapılarını açık bırakmıştı.

Bunu cesur olduğu için mi yapmıştı? Yoksa bir ilgisizlik belirtisi miydi? Elliot kesin olarak biliyordu ki bu bir davetiye değildi.

Elliot gece, Phaedra’nın yakınlığının yarattığı acıya dayanabilmek için açık panjurlarının ötesindeki karanlığa bakıp sigarasını içmişti. Yan odadan gelen tek ses, iyi uyuyan rahat bir kadının yumuşak ve derin nefesleriydi.

Phaedra’nın kışkırttığı engel tanımaz dürtüleri kontrol altına almaya çalışarak kendisini odasına kapatmıştı. Ni-

hayet derin ve uzun bir uyku onu şafak vaktinden hemen önce kollarına almıştı. Uyandığında Phaedra’nın yine villayı terk etmiş olduğunu fark etti. Ona bunu yapmamasını daha bir gün önce söylemişti. Phaedra onun söylediklerine uymayarak kafasının dikine gitmişti. Matthias rahatlatıcı bir tavırla, “Sen Pompeii’ye giderken Bayan Blair burada kalabilir,” dedi. Sanki eski öğrencisinin dikkatini neyin dağıttığını kavramış gibiydi.

“Kendisi gitmek için çok kararlı.”

“Bunu yapması için senin eşlik etmene ihtiyacı yok. Şurası açık ki o senin canını sıkıyor. Seni bu rahatsızlıktan kurtarmak için daha sonra ona eşlik edebilirim. Bana Sansoni hakkında anlattığın işe gelince, değişikliğin farkında olsa bile eminim ki benim vekâletimi kabul edecektir.”

“Eminim ki etmez. Ona yemin ettim. Bayan Blair tam anlamıyla üstüme kaldı.”

“Onu yanında tutmaya kararlı olduğuna göre, saygın bir kadın için uygun olabilecek bazı otelleri önermeme izin ver.” Matthias gidecekleri yeri avcunun içi gibi biliyordu.

Tavsiyelerin sonlarına doğru Elliot’ın dikkati yamaca doğru yöneldi. Whitmarsh gayretinden dolayı yüzü kızarmış halde kasabadan yukarıya doğru yürüyordu.

“Senin için bile çok dik, ha Whitmarsh?” diye seslendi Matthias. “Şüphe yok ki sabah egzersizinden dönerken geç kaldın.”

Whitmarsh nefesini düzene koymaya çalışırken eğilip dizlerini kavradı. Güçlkle doğrulurken Matthias’a sessiz kalması için el salladı. “Sıkıntı... kasaba... kule...” Çalışmayı reddeden akciğerleri yüzünden durup tepenin aşağısını işaret etti.

Elliot ve Matthias ona doğru gittiler. Elliot dikkatle aşağıya baktı. Kasaba oldukça canlıydı. Büyük bir grup sahil yolunda toplanmıştı.

Whitmarsh birkaç derin nefes alarak kendini topladı. “Koşmaya kalkarsanız bu tepe sizi öldürebilir.”

“Bu yüzden koşmaman gerekir,” dedi Matthias. “Neden koşun?”

Whitmarsh tekrar aşağıyı işaret etti. “Bayan Blair orada, o kulede. Onu tutuklamak istiyorlar.”

Elliot öfkeyle tabancasını getirmek için odasına koştu. Bu kadın onun ölümüne neden olacaktı.

Onlar yamaçtan aşağıya giderlerken Matthias, “Ne yaptığını Tanrı bilir,” diyerek derin düşüncelere daldı. Elliot ise sadece tahmin edebiliyordu.

Derin solukları arasında Whitmarsh, “En iyi tahminim onun cadı ya da öyle bir şey olduğunu düşünüyor olmaları,” dedi. Tırmanmanın etkisinden kurtulamamıştı ve iniş de aynı biçimde zorluydu.

“Lanet olsun!” diyerek homurdandı Elliot.

“Görevimiz açık beyler,” dedi Matthias. “Onu tutuklamalarına izin vermeyeceğiz.”

Elliot’ın iç geçirmesinin, alalecele koya ve kuleye yönelmeleriyle ilişkisi azdı. Eğer Phaedra inat etmemiş ve villada kalmış olsaydı üç adam şu an koşuyor olmazdı.

Elliot’ın kızgınlığı göğsünde kurşun gibi ağır olan diğer tepkisini zorlukla bastırıyordu.

Burası Londra değildi, yabancı bir yerde تنها bir tepe kasabasıydı. Phaedra’nın kılığı ve davranışları onu saldırıya açık kılıyordu. Burada cadılık suçlaması komik olan bir şey değildi. Phaedra gerçekten tehlikedeydi.

Aşağıdaki yollara ulaştılar ve Santa Maria kilisesinin önündeki meydandan kestirme yola döndüler. Yeni boyanmış ve süslenmiş vagonlar, orada yarınki San Giovanni festivali için tören alayını bekliyordu.

Matthias’ın kılavuzluğuyla koya kadar geldiler. Ancak bir erkek kalabalığı yolu kapatmıştı. Bu küçük izdihamı oluşturanlar sadece zayıf ve yaşlılar değildi. Balıkçılardan bazıları, kuledeki debdebenin denizde ağlarını atmaktan daha ilginç olduğuna karar vermişlerdi.

Erkekler arasında heyecan yükselmişti. Gırtlaktan yükselen küfürler havada yankılanıyordu. Siyah gözler adeta yanıyordu. Her tarafta abartılı jestlerle bir şeyler konuşuluyordu. Ağırliğini kalın bir bastona vermiş, arkadaşlarını ilerlemeye teşvik eden iyi giyimli bir adam ise ortada duruyordu.

Matthias etrafı dinleyerek bilgi toplamaya çalıştı.

“Şafak vakti pencerede görülmüş,” diye mırıldadı Matthias. “Yükselen güneşe ya da onun gibi bir şeye dua ederken. Tarpetta, oradaki şu topal adam da onu dün kadınları yoldan çıkarmaya çalışırken izlemiş. Anlayabildiğim kadarıyla onu büyücülük, fahişelik ve kâfirlikle suçluyorlar.”

“Kafirlik mi?” diye sordu Whitmarsh.

“Bu kalabalığın önüne geçmeliyiz,” dedi Elliot. “Whitmarsh, şimdilik silahlarımızı saklamamız gerekiyor.”

Askeri tavırlarla adamların aralarına daldılar. Varlıkları durumu sakinleştirmede hiç etkili olmamıştı.

Sahildeki burunda ise opera gösterilerine yaraşır bir sahne vardı. Büyük bir kadın grubu kuleye giden yolu kapatmıştı. Kadınlar da erkekler kadar heyecanlanmışlardı ve mücadele için hazırlardı. Her biri eşarbını çıkarıp saçlarını salmıştı.

Carmelita Messina, kadınların arkasında durup savunmanın son çizgisine konumlanmıştı. Dalgalandıran sarı saçları ve uçuşan siyah elbisesiyle Phaedra Blair'in dininin bir rahibesi gibi görünüyordu.

Elinde büyük demir bir tava tutuyor, zaman zaman bastonlu adam Tarpetta'nın tarafına doğru sallıyordu.

Bir adam da kadınlarla erkekler arasında durmuştu. Kasabanın rahibi kollarını kaldırmış, her biri bir yönde, sanki tek başına iki öfke dalgasının birbirine çarpmasına engel olmuş gibiydi.

"Kesinlikle çok çarpıcı," dedi Whitmarsh.

Ne yazık ki çok da tehlikeliydi. Elliot dikkatle yukarı, kuleye baktı. Aynı anda Phaedra da yüksek pencereden dışarı bakıyordu. Elliot bakışlarıyla ona cesaret vermeye çalıştı.

"Bunu barışçıl biçimde çözüp çözemeyeceğimize bakalım Greenwood," dedi Elliot ve cesurca insanların arasına daldı. Yanında Matthias'la birlikte rahibe doğru yaklaştı.

Erkeklerin öfkesi kulaklarını kırmızıya çevirirken Matthias Greenwood rahiple konuştu. Ne var ki haberler iyi değildi.

"Büyücülük suçlaması güneşle yaptığı ritüel sebebiyle olmuş," dedi Matthias. "Fahişelik suçlaması ise görünüşü ve kasabada yalnız başına dolaşması sebebiyle yapılmış. Ne yazık ki hanımların zihnine erkekler hakkında yıkıcı fikirler sokmuş. Sanırım dün gece yatak odalarında tuhaf konuşmalar yapmışlar."

"Peki ya kâfirlik?" diye sordu Elliot.

"Bayan Blair güneşle ilgili meseleyi bir bilgeden daha kapsamlı biçimde açıklamaya çalışmış. Dinler hakkındaki

bu söylevi muhtemelen en iyi konuşmalarından biri değildi."

Elliot suçlamanın kadınlar tarafından Carmelita'ya aktarıldığını ve Phaedra'ya tercüme edildiğini hayal etti. Yaptığı upuzun açıklamaların her bir halkayı geçip erkeklere ulaşmaya kadar tüm anlamlarını yitirdiğinden emindi. Garip olan ise suçlamanın delilik değil kâfirlik olmasıydı.

Rahip beyaz saçlı, yumuşak yüzlü oldukça yaşlı bir adamdı. Kasabanın bu coşkulu tavrı onu endişelendirmişti. Yalvarışını vurgulamak için bir aşağı bir yukarı salladığı ellerini, dua ifadesiyle birleştirerek Matthias'la konuşmaktaydı.

Elliot rahibi yeterince anlamıştı. "Ona Bayan Blair'i kalabalığın ellerine bırakmayacağımı söyleyin."

"Bizim burada olmamızın meseleyi sadece alevlendirdiği konusunda haklı Rothwell," dedi Matthias. "Erkekler hain olduğumuzu düşünüyorlar ve kadınlar da şu an hiçbir erkek hakkında iyi düşünmüyor."

Son kısmı doğrudu. Kadınlar onu düşmanca bakışlarla süzüyor, kaba hakaretlerden oluşan öfkeli meydan okumalarda bulunuyorlardı. Onları aşsa bile elinde demir tavaşıyla Carmelita bekliyor olacaktı.

Yeniden erkeklerin arasına girdiklerinde Elliot, Matthias'ı kalabalıktan uzak bir kenara çekti. "Phaedra'yla konuşmak için o kuleye ulaşmam şart."

"O kule savunma için inşa edildi. Ona yaklaşmanın sadece iki yolu var. Karadan ya da denizden."

"O zaman oraya denizden ulaşmam gerekiyor."

Phaedra pencere kenarına oturmuş etrafı gözetliyordu. Aşağıdaki keşmekeş devam ediyordu. Erkekler kuşatmaya

olan ilgilerini kaybettikleri anda Tarpetta denen adam onları devam etmeye zorluyordu.

Elliot, Bay Greenwood ve Bay Whitmarsh ise oradan ayrılmışlardı. Muhtemelen bu küçük yangının kendi kendine sönmesini bekliyorlardı. Mantıklı davranmayı telkin eden rahiple birlikte Phaedra da aynı şeyi beklemekteydi. Phaedra, bugün bu kasabada yaşananların aslında tuhaf bir İngiliz kadınıyla ilgili olduğunu düşünmüyordu.

Çok eskilerden gelen alışkanlıklar ve son olaylar bu yangını beslemişti. Kendisi kurtulsa bile, bu kadınların ileriki günlerde bu ayaklanmanın faturasını ağır ödeyeceklerinden kaygılanıyordu.

Carmelita'nın kendi özgürlüğünün faturasını ödemesini umuyordu. Demir tavasını sallayan o sarışını kadını çok beğeniyordu.

Carmelita vücut hareketleriyle savunmasız olmadığını ilan ediyordu. Ayrıca Tarpetta'nın kendi suçlarını hatırladığına ve bu yüzden Carmelita'nın kasabanın onun gücüne boyun eğmesine izin vermeyeceğine emindi.

Aslında bu tümüyle kendi hatasıydı. Tarpetta, Phaedra'yı şafak vaktinin en erken saatlerinde kasabada yürürken görmüş, onu yine takip etmiş ve güneş doğarken kuledeki pencerede onu seyretmiş olmalıydı.

Phaedra denize bakan pencereye doğru koştu. Carmelita daha önce denizden gelebilecek saldırıya karşı uyarmak için Phaedra'ya seslenmişti. Bir saat önce bu yolu denemek için bir tekne yaklaşmaya cesaret etmişti ama Phaedra binanın gevşek taşlarını aşağıya atarak cesaretlerini kırmıştı.

Şu an başka bir tekne yaklaşıyordu. Positano rıhtımından gelmiyordu, Capri'den Normandiya kulesini görmeye gelen ziyaretçiler gibi batı yönünden geliyordu. Villadan

uşaklar kürek çekerken üç adam da teknenin başında duruyordu. Elliot, Bay Whitmarsh ve Bay Greenwood onu kurtarmaya gelmişlerdi.

Teknelerini kulenin olabildiğince yakınına getirdiler. Bay Whitmarsh el salladı. Bay Greenwood ona seslendi. Elliot az kalsın gülümseyecekti ama dudaklarının şekli sert bir çizginin ötesine geçmedi.

"Ne demek istediğimi şu an anlıyorsunuz Rothwell. Biri denizden kolaylıkla kuleye girebilseydi, bu kule önemini kaybetmiş olurdu," dedi Greenwood.

"Her koşulda kürek çekmek için mükemmel bir gün," dedi Whitmarsh. "Öyle gözüktüyor ki hiç kimse bu yoldan geri döneceğimizi tahmin etmemiş. İskeleler boş." Adam yukarıya, Phaedra'ya baktı. "Biraz erzak getirdik Bayan Blair fakat onları size ulaştıracak planımızın işleyeceğinden emin değilim."

Büyük bir bağırışma kulenin diğer tarafından yükseldi. Phaedra o tarafa koştu ve dışarı baktı. Erkekler rahibe çok daha fazla yaklaşmışlardı. Kadınlar ise saflarını sıklaştırmışlardı.

Phaedra deniz penceresine geri döndü.

"Lord Elliot yapabileceğinizi sanmıyorum- "

Elliot'ın ters bakışı onu susturdu ve Phaedre kulenin diğer tarafına yöneldi.

Üç defa duvara çarpan sert metali ve ardından suya düşen kancanın ağır çarpma sesini duydu. Planları işleyecek gibi görünmüyordu.

Bir anda büyük, ağır bir kanca pencerede gözüktü. Bir süre havada yükseldi ve sonra düşmeye başladı. Kancanın üç çengelinden biri pencerenin eşiğini yakaladı ve kavradı.

Phaedra kancaya doğru gitti, ucunu çıkardı ve pencerenin içinden duvar taşlarını derinden tutuncaya kadar çekti.

Dışarı baktı. Üç adam ipin güvenliğini test etmek için asılmaktaydı. Lord Elliot hoşnut biçimde tekneden sahil şeridine zıpladı. Whitmarsh iki büyük sepeti ona uzattı.

“Önce yiyecekleri gönderin,” dedi Phaedra. “Bugün yiyecek hiçbir şeyim yok.”

“Güneş tanrısını bekletmesek iyi olur.” Elliot sepeti bağlamış ama sıkıca tutuyordu. “Çocukken itaatsizlik ettiğimde akşam yemeği yemeden odama gönderilirdim. Belki de sizi de bugün yatağınıza aç yollamalıyız.”

Phaedra ipe ani ve kuvvetli bir biçimde asıldı.

“Accele etmeyelim ve mizah yeteneğimizi koruyalım.”

Sepet kısa ve can sıkıcı bir an boyunca direndi, daha sonra Elliot sepeti serbest bıraktı. Phaedra sepetin sapını kavrayıncaya kadar ipi çekti.

İçindekileri inceledi ve ipi aşağıya attı. “Bu tam bir ziyafet. Şarap, jambon, ekmek ve incir.”

“Umarım beğenirsiniz. Eğer kasabanın erkekleri hedeflerine ulaşır ve sizi hemen asmazlarsa önümüzdeki on yıl sadece ekmek yiyeceksiniz.” Elliot ipin ucunu yakaladı ve diğer sepete geçti. “Bir battaniye ve diğer ihtiyaçlar da burada.”

Kulenin öteki tarafında büyük bir gürültü koptu. Elliot yukarı baktı. “Ne oluyor?”

Phaedra hızla diğer pencereye koştu, sonra da bilgi vermek için döndü. “Korkarım çabuk yemek zorunda kalacağım. Sinyor Tarpetta rahibe kenara çekilmesini emrediyor.”

“Hızla bunları da alın ve ipi aşağı gönderin.”

Pencereden içeri taşan gürültü ona sepeti olabildiğince hızlı çekti. Sepeti boşaltır boşaltmaz ipi aşağı gönderdi ve bir kez daha kalabalığa bakmak için pencereye koştu.

Rahip yoktu. Ön saftaki erkekler kadınlarla burun buruna duruyorlardı. Kadınlar ordusunun etrafı zaten sarılmıştı. Büyük bir bozgun olacaktı.

Phaedra deniz penceresine döndü. Greenwood kıyayı işaret ediyordu. “Birkaç dakika sonra savaş hattına girmek için şuraya sokulacağız,” dedi Elliot’a.

Phaedra, “Diğer tarafta işler korkunç bir hal alıyor,” diye aşağıya seslendi.

“Yürekli olunuz,” diye seslendi Whitmarsh. “Greenwood’un kasabada biraz nüfuzu var ve Rothwell de silahlı. Güvende olacaksınız.”

Eğer kalabalığın ortasına dalmayı planlıyorlarsa çok fazla şansları olduğunu düşünmüyordu Phaedre.

Elliot kule duvarını inceledi; çizmelerinin altındaki ince kum şeridine ve tekneleri yıldırma için konumlanmış iri kaya parçalarına baktı. “Tamı tamına on iki metre. İpten aşağı inmenizi isteyerek düşmenizi göze alamam. Su daha derin olsaydı...” Hâlâ hesaplayarak ve mırıldanarak ellerini kaldırdı, ipi kavradı ve tırmanmaya başladı.

“Düşmemeye dikkat et Rothwell,” dedi Greenwood.

Onu ürperten çığlıklar sahil burnundan yukarı yükselmeye başladı. Phaedra ne olduğuna bakmaya gitmedi. Harcadığı güçten dolayı vücudu ve yüzü gergin, ipten yukarıya çıkmakta olan Elliot’tan gözlerini alamadı.

O, burundaki savaşın kadınlar ve kendisi için de iyi gitmediğinden emindi. Başını pencereden dışarı uzattı ve olanları Lord Elliot’a anlattı.

Elliot küfrederek yeni bir gayretle sarıldı ipe. Merdi-

venlerden yukarıya doğru garip sesler yükseliyordu. Metal bir tencere, yumuşak bir şeyin üzerine inmiş gibi bir ses geldi. Carmelita'nın azizlerden yardım isteyen sesi duyuldu ve tava sesi tekrar yankılandı. Bir adam acı acı inledi.

"Kule barikatını aştılar Lord Elliot." Phaedra sepetleri karıştırdı. "Son bir direniş için yiyecek ve battaniyelerin arasına silah eklemediniz değil mi?"

"Silah nasıl kullanılır biliyor musunuz?" Elliot'ın yakından gelen boğuk sesi şüphe doluydu. Phaedra onu görmek için aşağı baktı. Parmakları eşğin iç kenarına sımsıkı kenetlenmişti.

Phaedra onu yakaladı. "Yapmak zorunda kalsaydım kullanabilirdim." Omuzlarından ve pantolonundan asıldı.

Elliot en sonunda kulenin içine girmişti. Bir kedinin zarafetiyle ayaklarının üzerine indi. Greenwood ise uşaklarından, burnun etrafından dönmeleri için kürek çekmelerini emretti.

Elliot hırpalanış ceketinin altından tabancasını çıkardı. "Buraya gelirken Whitmarsh beni, bu ülkenin dağ kasabalarındaki sert adalet hikâyeleriyle eğlendirdi. Tehlikeyi hafife almamız aptallık olurdu. Burada kalın. Beni takip etmeyin, sesler kötüleşirse şu iple denizden şansınızı deneyin."

Elliot merdivenlerden sessizce inmedi. Ağır adımları tüm kızgınlığının belli ediyordu. Onun yaklaşması aşağıdaki adamları susturdu.

Son köşeyi döndü ve merdivenin altında demir tava-yı hazırlamış halde Carmelita Messina ile karşılaştı. Dört erkek Carmelita'yı tehdit ediyordu ancak dikkatleri şimdi ona değil Elliot'a odaklanmıştı.

Carmelita omuzlarının üzerinden baktı ve tabancasını

fark etti. Elliot ona gergin mi yoksa rahat mı olduğunu sormadı.

Kapının dışından ağır ama dengesiz adım sesleri duyuldu. Kapı kıvrımının altında Sinyor Tarpetta belirdi. O da tabancayı gördü ve askeri, dik duruşa geçti.

"Demek müdahale ediyorsunuz."

"Bayan Blair benim kontrolüm ve korumam altında."

Tarpetta küçümsemeyle baktı. "Kadınınızı pekiyi kontrol edemiyorsunuz."

Elliot buna itiraz edemedi. "Ben koruma kısmını çok daha iyi yapıyorum." Tabancasını doğrudan Tarpetta'ya yöneltti. "Herkes evlerine gitmelerini söyle."

"O bizim kanunlarımızı ihlal etti."

"O hiçbir kanunu ihlal etmedi," dedi Carmelita. "O sadece kendini küçük birer kral zanneden erkeklerin gururlarını rencide etti."

"Neden olduğu sıkıntıyı görmüyor musunuz? Kadınları büyüledi ve pagan ayinleri gerçekleştirdi. Biz Positano'da bu tür suçlara izin vermeyiz."

"Onu duydun!" dedi Carmelita haşın bir kahkahayla. "Bir kral gibi konuşuyor. Hepimiz onun tebaasıyız san-ki."

Elliot tartışacak havada değildi, tabancasını salladı. "Herkes kule dışına. Bayan Messina, lütfen dediklerimi çevirin."

Tarpetta geri geri kulenin dışına gitti. Erkekler ve Carmelita da onu takip etti. Elliot hepsinin arkasındaydı. Adımını dışarı attığında merdivenlerden gelen ses onun geriye doğru göz atmasına neden oldu. Bir tutam kızıl saç merdivenlerden aşağı sarktığını gördü.

Kadınlar gitmişti. Mücadeleden geriye kalanlarla yüz yüze geldi; yirmi adam vardı.

Tabancası onları etkilemişti. O konuşup Carmelita tercüme ederken, Greenwood'un teknesi burnun arkasına yanaştı ve Greenwood kıyıya atladı.

"Ben Lord Elliot Rothwell, Easterbrook Markisi'nin kardeşi. Krallığınızın mahkeme yetkilileri tarafından Bayan Blair'in sorumluluğu bana verildi. Biriniz ona zarar verirse bana hesap verir. O ne cadı, ne kâfir, ne de fahişe. Bu suçlamaları destekleyecek hiçbir kanıt yok ve size bir centilmen olarak kuşularınızın yanlış olduğunu söylüyorum."

Carmelita durmaksızın uzun bir çeviri yaptı. Adamların yüzündeki ifadelerden, Carmelita'nın lord, marki ve mahkeme kısımlarını öne çıkardığından kuşkulandı.

Carmelita cümlesini bitirirken Matthias Greenwood yanlarına yaklaştı ve Tarpetta azmini kaybederek ona doğru aksayarak yürüdü. İki adam özel olarak konuşmaya başladılar.

Daha sonra Tarpetta oradan uzaklaştı. Diğer adamlar liderleriyle birlikte geri çekilmenin iyi bir fikir olacağına karar vererek ona katıldılar.

Greenwood ise kuleye geri döndü.

"Ona dediğiniz her neyse size minnettarım Greenwood."

"Yanlış anladınız. Kazanmış değiliz," dedi Greenwood. "Onlar Napoli'ye birkaç adam gönderip fikir alacaklar ve ordudan yardım isteyecekler."

Carmelita öfke içinde kollarını yukarı kaldırdı. "Embessiller."

Tarpetta kasabaya dönüyordu fakat adamlarından on tanesi burnun ucunda kaldı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Elliot.

"Nöbetçi dikeyyorlar," dedi Greenwood. "Tabancadan dolayı kuleye girmeye kalkışmazlar, ancak Napoli'den cevap gelinceye kadar onun buradan ayrılmasına izin vermezler. Bu gece kuleyi denizden de gözetlemesi için bir ya da iki teknenin olacağını tahmin ediyorum."

Elliot lanet okudu, Phaedra'nın sığınağı tam bir hapis hane olmuştu.

"Bu ateşkesin ihlal edilmediğinden emin olmak için onlar Phaedra'yı izlerlerken biz de onları izleyeceğiz," dedi Carmelita.

"Kadınları bu adamı yenme hevesinize feda etmeyin," dedi Elliot. "Yardımlarınız için size teşekkür ederim ancak korkarım bunun arkadaşlarınıza bedeli zaten oldukça yüksek olacak. Bu işi şimdilik bana bırakın."

"İzleyeceğiz. Ben tabancanızın barışı sağlayacağına ve Greenwood'un tüm nüfuzunu kullanarak bu saçmalığa şafaktan önce son vereceğine inanıyorum."

Saçlarını her zaman yaptığı gibi ensesinde toplayarak oradan uzaklaştı.

"O siz isterseniz bunu çözebilirmişsiniz gibi konuşuyor," dedi Elliot Matthias'a.

"O benim buradaki nüfuzum hakkında yanılıyor. Ancak, Tarpetta'yı neredeyse hiç tanımadığım halde sakinleştikten sonra onunla anlaşmaya çalışacağım."

"Rüşvet alıp almayacağını anlayın."

Matthias sırtıttı. "O senin için ne kadar değerli?"

Elliot tabancasını yerine soktu ve kapıya doğru yürüdü. "Şu anda onu elimden alması için Tarpetta'ya ödeme yapabilirim."

10. Bölüm

Elliot ve Matthias konuşurlarken, Phaedra onları pencereden aşağı eğilmiş izliyordu. Konuşulanları duyamıyordu ancak yüzlerinin aldığı ifade ciddi olduklarını gösteriyordu.

Erkeklerden oluşan küçük bir grup burnun ucunda bir çember oluşturmuştu. Onların dışında dört kişi rıhtım-daki bir balıkçı teknesine yaklaştı ve kızakla onu denize indirdi.

Matthias en sonunda kulenin yanından ayrıldı. Kulenin taş basamakları çizme sesleriyle yankılandı, gelen Elliot'tı. Aşağıdaki hareketlilik Phaedra'nın ilgisini hâlâ meşgul etse de ona baktı. Elliot'ın ifadesi endişe ve kızgınlığını açığa vuruyordu. Phaedra bu endişeyi sevimli, hatta gurur okşayıcı buldu. Yine de kızgınlığının çabuk geçmesi için dua etti.

"Şimdilik güvendesiniz." Tabancasını bir kaza olmasın diye bir köşeye koydu. Şarap tulumunu sepetten çıkarıp havaya kaldırdı. Tulumdan akan suyu kana kana içti.

Phaedra'nın gözleri tulumdan akan suya sabitlendi. Boğazı gerildi. Şafaktan beri hiçbir şey içmemişti.

Elliot ilgisini fark ederek Phaedra'ya doğru yürüdü. "Kafanızı geriye yatırın."

Söylenene uydu ve ağzını açtı. Serin sıvı onu susuzluktan kurtarmıştı.

Phaedra eliyle dudaklarındaki suyu sildi. "Tulumun içinde sadece şarap olmasından korkuyordum."

"Diğerinde şarap var. Dikkatli kullanırsak bizi yeterince uzun süre idare eder."

Yeterince mi? Phaedra yeniden pencereden dışarı baktı. Burnun ucunda konumlanan adamların niye durduğunu anlamıştı. "Buradan ayrılamam, değil mi? Ne oldu?"

Elliot, Napoli'ye giden adamları anlattı. İğrenç Sansoni'ye ait anılar Phaedra'nın zihninde belirdi. Elliot'ın açıklamasını takip eden sessizlikte, hava yaşananlar ve olası tehlikeyle giderek daha da ağırlaşmıştı.

Elliot pencereden önlerinde uzanan kasabaya baktı. Phaedra onun dikkat dağınıklığına bakarak zihninin uzak-taki bir şeye yöneldiğini anladı.

Elliot, "Sözüme itaat etmediniz," dediğinde, düşüncelerinin ne hakkında olduğu ortaya çıktı. "Merdivenlerden aşağı geldiniz."

"Onlara görünmedim. Siz benimle tehlike arasındayken... bu küçük bir itaatsizlikti."

"Bu kuleye gelerek de itaatsizlik ettiniz. Size villada kalmanızı söylemiştim."

"Bu kulede birinin beni görmesini beklemiyordum."

"Ancak biri gördü. Bir pagan ayini yaparken hem de. Hem de bu topraklarda."

"Ortada bir ayın falan yok. Güneş tanrısına dua etmi-

yordum. Güneş doğarken Tarpetta beni sadece pencerede gördü. Ellerimi dua için kaldırmıyordum. Güneşin tam yerini belirleyebilmek için gözlerimi parlak ışıktan koruyordum.”

“Amacınızın ne olduğuna aldırmiyorum. Güvenliğiniz ve itibarınızla ilgili dikkatsizdiniz. Sonuç bu kasabanın kadınlarıyla erkekleri arasında bir savaşa ve sizin bu kuleye hapsolmanıza neden oldu.” Elliot’ın tavrı her sözüyle daha fazla gerilim yayıyordu. “Şu an kutsal bağımsızlığınız konusunda konuşmayı düşünmeyin bile. Kule duvarını tırmandım ve kendileriyle hiçbir sorunumun olmadığı adamları ölümle tehdit ettim. Sizin lanet inatçılığınızdan dolayı hâlâ daha birkaçını öldürmek zorunda kalabilirim.”

“Ben sadece bir kuleye şafak vakti ziyarette bulundum. Tüm bunları önceden tahmin edip ona göre davranmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?” Phaedra vücut hareketiyle aşağıdaki sahil burnunu işaret etti. “Olacakların tekini dahi bilseydim bunu yapmazdım. Şu an yaptığım şeyin aptalca gözüktüğünü kabul ediyorum ama o zaman değildi.”

Bu pek de bir özür değildi ancak Elliot’ın kızgınlığını azaltmaya yetmiş gibiydi. Elliot’ın bakışları Phaedra’ya, ona ne kadar yakın durduğunun altını çizerek kadar keskinleşti. “Yapmak istediğiniz için geldiğiniz şeyi gerçekleştirdiniz mi?”

Phaedra yüksek tepeyi işaret etti. “Matthias haklıydı. Siz bu pencereden izlerken güneş doğrudan şu zirvenin üzerinden veya şu an bulunduğumuz yerle düz bir hat içinde doğmuyor. Önce sağ tarafa, bir parça güneye düşüyor.

Phaedra alay konusu olmaya ve bu küçük deneyinin neden olduğu sıkıntının yaratacağı daha fazla kızgınlığa karşı kendini sağlama aldı.

Ancak bunun yerine Elliot kanıtlar üzerinde derin derin düşündü. “Bu şeyler kesin değildir. Gündönümünün tam zamanı değişiyor ve biz astronomideki ufak değişiklikleri kayıt altına alıyoruz. Beş asır önce yaz ortası sabahında, güneş şu zirveye iyice ulaşmış olabilir.”

Phaedra bir aptal olarak adlandırılmamış olmasını Elliot’ın nezaketi olarak düşündü. Artık doğru düzgün bir özür dilemeliydi. “Tüm bu problemi yaratmak istemedim ve yarattığım için de üzgünüm. Biraz kızgın olmana şaşırmıyorum.”

“Oldukça kızgınlam Phaedra. Ancak daha çok güvenliğin için endişeliyim. Güvenliğini sağlayıncaya kadar söylediklerimi yapacaksın.”

Elliot pencereye doğru yürüdü. Gördüğü şeye kaşlarını çatı. Phaedra da yanına geldi ve dışarıya göz attı. Üzerinde üç adam bulunan bir tekne kuleden on beş metre uzakta demir atmıştı. Güneş batmaya başlamıştı ancak karanlığa daha saatler vardı.

“Hapishanen tam anlamıyla hazır artık,” dedi Elliot. “Başımıza daha büyük dertler açılmaması için dua etmeli ve Napoli’den önce Matthias’ın görüşmeler yapıp serbest kalmanı sağlamasına güvenmeliyiz. Maalesef güç Tarpetta’da gibi ve Matthias onu hemen hemen hiç tanımıyor.”

Phaedra sepetlerin yanına diz çöktü ve içindekileri çıkardı. Şarap tulumlarını, meyve ve yiyecek bohçalarını duvarın karşısına dizdi. “Carmelita birbirlerini kabul ettiklerinden daha iyi tanıdıklarını düşünüyor.”

Elliot omzunu duvara yasladı ve Phaedra’nın sepetlerle ilgilenmesini izledi. “Haklıysan bu yararlı olabilir ancak Matthias’ın bana yalan söylemesi için bir neden yok.”

Phaedra yiyeceklerin altında seramik bir fincan buldu-
ğu için memnun oldu.

Az önceki deneyimi hoş olsa da Phaedra, bütün gün tu-
lumu kafasına dikerek su içmek istemiyordu.

“Matthias’ı ne kadar iyi tanıyorsun?” sordu Phaedra.
Greenwood onun kaderini ellerinde tutuyor olabilirdi an-
cak sorunun asıl sebebi tümüyle bu değildi.

Elliot pencereden uzaklaşıp, Phaedra’nın erzakını dü-
zenlediği yer olan gölgeliğe geçti. Sırtını taşlara vererek
yere oturdu ve incirlerden birine uzandı.

“Üniversitedeyken ona büyük saygı duyardım. Çalı-
şmalarımı cesaretlendirdi ve araştırma yöntemlerimde
bana rehberlik etti. Diğer öğretmenler gibi açgözlü olma-
dığından ilgisi gururumu okşardı.” Elliot inciri ısırdı, daha
sonra yiyecekleri işaret etti. “Bir şeyler yemelisin. Hayatta
kalabilmek için buradan yüzerek kaçmamız gerekirse zayıf
düşmüş olduğuna pişman olabilirsin.”

Phaedra biraz ekmek ve peynir aldı. “Şimdi ona derin
saygı duyar gibi gözük müyorsun.”

“Pekâlâ, ben artık bir öğrenci değilim, şimdi benim
kendi ismim var.”

“Demek istediğim, o eski roller üzerine inşa edilmiş ar-
kadaşıktan daha fazlası var gibi.”

Elliot onun merakını giderme eğiliminde gözük mü-
yordu. Zamanını incir yiyerek geçirdi ve Phaedra da kendi
yemeğine döndü.

“Babam sıcak bir adam değildi.” Elliot sanki Phaedra’nın
son yorumunun üzerinden on beş dakika geçmemiş gibi
rahat bir tavırla konuştu. “Erkek kardeşim Hayden gibiydi
ama babam sert olmanın kitabını yazmıştı. Çocukken ba-
bam ilgisini ona verip beni ihmal ettiği için kendimi şans-

lı hissedirdim. Matthias Greenwood’a gelince, o ilgisini
bana odaklamayı seçti. Benim değer verdiğime o da değer
verir ve överdi. Sanırım onun ilgisinde babalığa dair bir
şeyler vardı.”

Phaedra onun babasını tarif ederkenki ifadesini görmüş-
tü. Aslında Easterbrook soyunun son markisi hakkındaki
her şeyi biliyordu. O adam kesinlikle memnun edilmesi
mümkün olmayan türden bir ebeveyndi ve muhtemelen
çocuklarına karşı yaşamının diğer alanlarında olduğundan
daha sertti.

Phaedra’nın dikkatini çeken ise kontrollü uysallığına
ters düşen gözlerinde beliren o ateşti.

Elliot, Richard Drury’nin anılarında babası hakkında
yalan beyanlar bulunduğunda ısrar etmişti ancak onların
yalan olduğuna emin olamıyordu. Phaedra, onun da baba-
sının o subayı öldürtmüş olup olamayacağını merak etti-
ğini biliyordu.

Bilim insanları, tıpkı bazı hastalıklarda olduğu gibi
suçla ilgili davranışların da kan yoluyla geçtiğine inanırdı.
Ebeveynlerinden birinin bir cinayeti acımasızca planlama
kapasitesine sahip olduğunu öğrenmek, kanının delilikle
lekelendiğini ortaya çıkarmak kadar kötü olabilirdi.

“Matthias Greenwood’un çocukları yok,” dedi Phaed-
ra. “Sen onun entelektüel varisi ve mesleki mirasının bir
parçasısın. Onda babalığa dair bir şey varsa muhtemelen
sende de evlatlığa dair bir şey vardır.”

Elliot omuz silkti. “Haklı olabilirsin. Beni bu şekilde
görebilir, şu anki arkadaşlığımızda bile.”

Phaedra, Greenwood’un öyle gördüğü konusunda kuş-
kuluydu ancak Elliot’ın bu şekilde değerlendirdiğini dü-
şünüyordu. Onların birbirlerine karşı davranış biçimleri,

rahat arkadaşlığı Phaedra'ya babalar ve onların yetişkin oğulları arasındaki sevgiyi hatırlatıyordu.

Eğer durum gerçekten öyleyse Matthias Greenwood, Elliot için önemli bir kişiydi.

Bu taş zemin üzerinde mütevazı yemeklerini yerken şu anda yaşadıkları dünyadan çıkmışlardı. Yemek yerken çıkardıkları sesler, Phaedra'ya arkadaşlarıyla birlikte olmanın keyif aldığı eski zamanları hatırlattı.

"Neden Greenwood hakkında bu kadar meraklısın Phaedra?"

Aralarındaki bu rahat ortamı gözden geçirdi ve vereceği cevabı düşündü. "Onunla çok ilgileniyorum."

"Lanet olsun, o baban olacak kadar yaşlı."

Phaedra onun bu öfkeli tavrına neredeyse gülecekti ama Elliot'ın gözlerindeki kızgınlık ona engel oldu. Elliot kıskanmıştı. Phaedra bunu umutsuz biçimde demode, cüretkâr ve de çekici buldu. Phaedra aşağılamak değil kıkır kıkır gülmek istedi.

"Yanlış anlıyorsun Elliot. O benim annemi tanıyordu ve birkaç soruma cevap vermeye çalışacak kadar da nazik biri."

"Ne tür şeyler?"

"Son yıllarında annemin gizli bir sevgilisi olmuş olabilir."

Elliot kaşlarını çatı. "Richard Drury- "

"Son zamanlarında hayatında bambaşka biri varmış."

"Ve Matthias onun kim olduğunu biliyor? O dönem Cambridge'te yaşıyordu ve bazen Londra'yı ziyaret etmesine rağmen..."

"O zeki bir adam. Annemin yaşamında başka birinin olabileceğini öne sürdüğümde şaşırmadı. Bu şahıs her

kimse antikalarla ilgileniyordu ve Matthias bana annemin sahip olduğu çevreden birkaç erkek adı verdi. Onun yakın arkadaşlarının çoğu yalanlamalarla beni cevapsız bırakmıştı. Sanırım onlar Artemis Blair'in dünyadaki imajının de-ğişmesini istemiyorlar. Fakat o bana karşı dürüsttü ve ben ona minnettarım."

Elliot söylediklerine şaşırmıştı; hem meraklı hem de kuşkulu görünüyordu. "Neden bir isim bulmaya çalışıyorsun Phaedra? Eğer arkadaşları yalanlamışlarsa muhtemelen ortada bir âşık falan yoktu."

"Babamın anılarında yazdığı bir şeyden dolayı olduğunu düşünüyorum. Bu adam, her kimse, bir suçluydu."

Elliot'ın ifadesi karardı. "İsimsiz başka bir referans? Bir itibarı yok edecek başka bir dedikodu kırıntısı?" Elliot bir anda ayağa kalktı. Yanından uzaklaştı, duvara uzun uzun baktı ve onunla yüzleşmek için döndü. "O anıları yaksan veya sonsuza kadar bir yere kilitlesen ne iyi olurdu."

"Bu aileni kurtarabilir ancak annemin son sevgilisini kurtarmayacak."

"Neden olmasın?"

Phaedra peyniri nemli örtüsüne sardı. "Çünkü bu anılar yayınlanmasa bile sırf bu kısmı kendimi memnun etmek için açıklayacağım ve bu adamla kendi yöntemlerimle ilgileneyeğim."

Elliot'ın ruh hali düzelmişti ama gözlerinde dikkatli bir merak vardı. "Soğukkanlı fakat keskin bir kararlılıkla konuşuyorsun. Baban bu adam hakkında onu tanıman gerektiğini hissettirecek ne yazdı?"

Phaedra ayağa kalkmak için mücadele etti. Eteğinin silkeledi. "Bu adamın annemi baştan çıkardığını, sonra da onu ölüme götürecek biçimde alçakça ihanet ettiğini. Doğru olup olmadığını ortaya çıkarmaya ihtiyacım var."

“Çok zor.”

“Çok değil. Daha fazlası vardı.”

Elliot odanın ortasında dolaşıp etrafa baktı. “Eğer burada birkaç gün daha kalacaksan tabureye ihtiyacın olacak.” Elindeki sepeti ters çevirdi.

Elliot yiyeceklerle birlikte gönderilen bıçağı aldı. Sepeti penceredeki taşlarının üzerine yerleştirip sapını kesmeye koyuldu. “Babanın annen hakkında yazdıklarına gereğinden çok inanmamalısın. O terk edilmiş bir âşıktı ve bu, bir erkeğin muhakeme yeteneğine gölge düşürebilir.”

Phaedra samanın üzerini örten kilimi kaldırıp temiz mi diye kontrol etti. “Babam annemle olan ilişkisinden yerinin neresi olduğunun bilincindeydi. O kıskançlık içinde değil, aksine sevdiği kadının kötüye kullanıldığını gören bir adam olarak yazmıştı.”

Eliot kesmeye devam etti ama yüzündeki azim ifadesi sepetin sapı için değildi. “Onun bu konudaki sözlerini araştırırken adımlarını dikkatli at Phaedra. Yanlış adamı suçlama ya da iyi bir insanı harcama.”

“Eğer o iyi bir adamsa benden veya anılardan korkması için bir nedeni olmaz. İyi bir kimse asla korkmaz.”

Sepetin sapı tam bu anda bıçağın uyguladığı baskıyla kırılıp düştü.

Diğer saatleri daha arkadaşça şeyler konuşarak hoşça geçirdiler. Phaedra’nın arkadaşı Alexia Elliot’ın kardeşi Hayden’la yeni evlenmişti ve onlar bu çifti neyin bir araya getirdiği konusunda tahminlerde bulundular. Bu dedikodu, ilk konuşmanın neden olduğu gergin havayı yumuşatmıştı.

Ancak Elliot ‘ilk konu’ üzerinde derin derin düşünme-

ye devam etti. Phaedra’nın, annesine ihanet eden sevgilisi hakkında konuşurkenki yüz ifadesini ve ses tonunu kaçırmamıştı.

Phaedra iddia ettiği kadar meraklı bir gezgin değildi. O bir göreve odaklanmıştı. Bir nedenle bu görev onu Napoli’ye getirmişti. Bu yüzden Phaedra’nın keyfi, Elliot’ın onu Pompeii’ye götürmesindeki gecikme nedeniyle kaçmış olmalıydı. Marsilio ve Pietro ile olan arkadaşlığının altında bile onun bu araştırması olabilirdi.

Elliot’ın anladığı kadarıyla, Phaedra’nın her hareketi ve sözü, annesinin çöküşüne ve ölümüne neden olmakla suçladığı adamı ve annesinin son aylarını öğrenme planının bir parçasıydı.

Phaedra sohbet ederken mütevazı ikametgâhlarının düzenlemesiyle uğraştı. Odayla işi bittiğinde akşam karanlığı çöküyordu. Phaedra, kilimin üzerindeki battaniye ve tabure olarak ters çevrilmiş sepetle, tek kişilik kırsal fakat kullanışlı bir ev yaratmıştı.

“Evle ilgili organizasyon konusunda yeteneklisin Phaedra. Bu, hizmetçi olmadan işlerini yapmanın bir sonucu mu?”

“İyi yapmayı öğrendim, çünkü annem bu konuda çok kötüydü.”

Phaedra şarap tulumunu ve fincanı kasabayı gören pencereye taşıdı. Fincanı suyla doldurdu ve Elliot’a ikram etti.

Elliot pencereye yaklaştı ve fincanı alıp içti. Kulenin hemen ötesinde, Tarpetta’nın adamları ileride kamp kurmuşlardı. Uzaktan gelen kahkahalarından rahat ve iyi durumda oldukları belli oluyordu.

“Neden evden ayrıldın?”

“Annem kadınların bağımlılığı ailelerinden öğrendiklerine inanırdı. Bize özgürlükten korkmamız ve elde edilebilir olduğu zamanlarda bile reddetmemiz öğretiliyor. Bu nedenle, bağımlı bir yetişkin olmaktan memnun olarak büyümem yerine evden ayrılmamı ve kendi kendime yaşamamı teşvik etti.” Phaedra kulenin dibine doğru bakmaya çalışarak tembelce pencereden sarktı. Orada beş yaşlı kadın ve Carmelita Messina’dan oluşan başka bir kamp vardı.

Aşağıda gördüklerinden ötürü dikkati dağılarak, “On altı yaşındaydım,” diye ekledi.

Phaedra’nın kamplara gösterdiği ilgi nedeniyle Elliot’ın tepkisini göremedi. “Çocukmuşsun.” Ses tonundan kınadığını belli etmeye çalıştı. Phaedra annesiyle ilgili eleştiriden hoşlanmazdı ve Elliot’ın şu anda onunla tartışmak gibi bir arzusu yoktu.

Phaedra sahili seyretti. “Evet, çocuktum. Ancak o yaşta evlendirilen çok fazla çocuk var. Sanırım onlarınki çok daha korkunç bir kader. Onlar ailelerinin planları için çok gençti, ben de benim planlarım için. Annem kendini yaşamımdan çıkarmadı. O yüzden bu yaptığı, bana karşı olan sorumluluklarını reddetmek değildi. Bana ev işlerinde yardım edecek bir kadın kiralamamda yardımcı oldu, böylece ilk yıllarımda yalnız kalmadım. Onu sıklıkla ziyaret ettim ve birbirimizi neredeyse aynı çatı altında yaşarkenki kadar çok gördük.”

Phaedra bunun normal ve makul olduğu izlenimini veriyordu. Elliot onu, on altı yaşında ve parayla tutulan bir kadının sunduğu koruma dışında savunmasız bir evde yalnız başına hayal edemiyordu.

Elbette Phaedra Blair o yaşta da hiç de saf ve aptal biri

değildi. Artemis kızını kendi başına yürümesi ve yolunu çizmesi için büyütmişti. Yine de onu yalnız başına kalması için evden yollaması Elliot’ı kızdırıyordu. Bir kadının, radikal düşüncelerinin doğru olduğunu kanıtlamak için kendi çocuğunu kobay olarak kullanmaması gerekirdi.

“O zamanlar bunu önemsemedim ve her şey annemin beklediği biçimde sonuçlandı. Bir kadın böyle bir özgürlüğü bir defa tadarsa bir daha asla ondan vazgeçmez. Ancak öldüğü zaman... biraz kızgınlık hissettim. Şu son iki yılı onunla geçirebilmeyi isterdim. Tabii ki o da zamanının bu kadar kısa olduğunu tahmin edemezdi.”

“Ben tarif ettiğin bağımsızlığı hayal edemiyorum. Bir erkek olarak bile tek başına öyle bir yaşam süremem.”

“Önemli olan hâlâ Easterbrook’un büyük evinde yaşayıp yaşamadığın değil. Bir erkek olarak zaten cinsiyetinden ötürü özgürsün.”

“Mali durumdan, geleneklerden ve kanunlardan bahsetmiyorum. Yaşamdan söz ediyorum. Tek başına veya başkalarından tamamen bağımsız değilim. Hayatımda hep var olan kardeşlerim ve üzerimde hakları olan akrabalarım var. Ben onlara aidim ve onlar da bana ait. Kardeşlerim ve ben birbirimize nefret ederek büyüsek de hayatın yükünü hep paylaştık.”

Phaedra’nın ifadesi özlem dolu bir hal aldı. “Kız ya da erkek kardeşimin olmasını isterdim. Bu hoş olurdu, özellikle de şimdi.”

Phaedra’nın demek istediği tamamen yalnız olmasıydı. Annesi gibi evlilik dışı bir çocuk sahibi olmadıkça, o da kendisini sonsuza kadar yalnız bırakacak bir yol seçmişti. Elliot onun neleri feda ettiğini anladığını fark etmişti. Phaedra bunun önemini küçümseliyordu. O bunu iyice

düşünmüştü. Elliot, bedelinin bu kadar yüksek olduğu bir ödüle değmediğini düşünüyordu ama yine de onun cesaretine hayran kalmıştı.

Phaedra'nın yüzü asıldı. Elliot onu yalnızlığıyla yüzleşmeye zorladığı için kendini kötü hissetti. "Arkadaşlarının hiç sahip olmadığı ailenin boşluğunu doldurmada yardımcı olmasını umarım."

Phaedra'nın gözleri öfkeyle parladı, tabiatı ve ruhu düşüncelerini belli ediyordu. "Bir yönüyle olabilir fakat senin tanımladığın gibi bir aile benim ilgi alanıma girmiyor. Bazı arkadaşlarım kız ve erkek kardeş gibiler ancak bu tarz bağlar kalıcı olmuyor. Yıllar geçtikçe herhangi birinin arzulanacağından daha fazla bağımsızlığa sahip olmanın yararını göreceğim."

Phaedra'nın müstakbel sevgililerine yaptığı bu dolaylı gönderme, aralarındaki havayı bir anda değiştirmişti. Elliot ona daha yakın durmayı veya kur yapmayı istemedi. Ancak Phaedra'nın kendisiyle ilgileniş biçiminde bir davet olduğunu düşündü.

Arzu aniden onları, hep olduğu gibi çarpıcı biçimde avcuna aldı. Phaedra buna engel olmak için çaba sarf etmedi. Elliot ömrü boyunca bir dokunuşu veya öpücüğü bu kadar cesurca kabul eden bir kadına hiç rastlamamıştı.

Elbette geçmişinde başka kadınlar da olmuştu ama dün gece balkonda aralarında geçen konuşmayı unutamıyordu. Muhtemelen babasından gelen dik kafalı yanını kıskırtıp duruyordu. Ona dokunmak, sarılmak ve yiyip bitirmek istiyordu.

Elliot ansızın yanından uzaklaştı. Tabancasını ve bataniyelerden birini aldı ve merdivenlerden aşağıya doğru

inmeye başladı. Aksi takdirde kraliçe arının çevresinde dolaşan o erkek arılardan birine dönüşecekti.

Phaedra güneşin denize batışını seyretmekteydi. Karanlık usulca çökerken, mor ve turuncu ışıklar ipeksi şeritler halinde suyu renklendirmeye devam ediyordu. Aşağıda, teknedeki adamlar ona el sallayıp eğilerek arkadaşça selamlar gönderiyorlardı. Kendilerine ait şarap tulumları vardı ve bunun sonucu olarak daha sıcakkanlı kişilere dönüşmüşlerdi.

Phaedra, ona getirilenler arasında büyük bir mum buldu ve yaktı. Mumu gece rüzgârının söndüremeyeceği bir köşeye yerleştirdi. Elliot'ın aşağıdan gelen ve rahat etmeye çalışırken çıkardığı hareket seslerini duydu.

Nic yazık ki Phaedra'nın vücudu sakinleşmemiş ve düşünceleri birlikte oldukları son dakikalardan kopamamıştı. Kalbi dikkatini dağıtarak nazikçe çarpmaya devam ediyordu. Genellikle sadece Elliot yakındayken bununla uğraşmak zorunda kalırdı, ancak vücudu bu defa onun yeteri kadar yakın olduğunu ve ona rahat vermeyeceğini biliyordu. Göğüsleri şimdiden beklentiyle gerginleşmişti, her hareketiyle elbisesinin altında sızlıyordu.

Son konuşmaları Phaedra'yı yatıştırmıştı. Elliot'ı artık nazik biri olarak düşünüyordu. Onu kendisinden bile daha iyi anlamıştı. Phaedra'nın durumuna sinsice sevinmemiş, aksine onun yaşadığı hayatın daha az mükemmel yanlarına dair haklı endişelerini ifade etmişti.

Aslında annesi Artemis'i bu adamın kınamasından korumak için bir parça yalan söylemişti. Gerçek şu ki Artemis inançlarında haklıydı fakat yöntemlerinde her zaman öyle olmamıştı. On altısında serbest bırakılmak Elliot'a itiraf ettiğinden çok daha fazla tahrir edici ve korkutucu

olmuştu. Tam olarak hissettiği şeydi; annesi onu gemiden denize bırakmış ve onun nasıl yüzüleceğini öğrenmesini beklemişti.

Annesini yıllar önceki bu yanlış davranışından dolayı affetmişti, ancak başkaları bu sağlıksız uygulamanın büyük hatalarla dolu olduğunu bilselerdi, annesini kolayca affedeceklerini pek sanmıyordu. Bu gerçeği dünyanın kalaniyla paylaşmak, Artemis Blair'in iyi bir anne olmadığı veya normal bir kadın bile olmadığı yönünde bir kanıt daha sunmak demekti.

Elliot aşağıda artık gürültü yapmıyordu fakat Phaedra onun nefesini duyduğuna yemin edebilirdi. O kadar çabuk da uyumuş olamazdı. Bundan emindi. Phaedra vücudunun kendisine yaptığı işkenceyi hafifletmeye çalışarak sessizce gezindi. Duyduğu tutkunun sadece fiziksel değil, bunun çok ötesinde, bugün maruz kaldıkları tehlike sonucu doğan yakınlıktan kaynaklandığını da anlamaya başlamıştı.

Phaedra ellerini göğüslerinin üzerine koydu. Uyarılışı arttı ve vücudundan aşağıya adeta yolunu bulmaya çalışan bir su gibi indi. Göğüs uçlarını yumuşatmaya çalışmak için gözlerini kapadı ve annesinin arzu konusundaki derslerini anımsadı.

Cinsel haz erkeğin olduğu kadar kadının da ihtiyacıdır. Arzularını görmezden gelme ancak kimi seçtiğine dikkat et. Çoğu erkeğin özünde karşı tarafı fethederek elde etme arzusu vardır. Bu ilkel laneti aşmış birkaç aydın erkek bul. Eğer elde etme arzusuna sahip biriyle zevk almayı seçersen, bedenini yalnızca geçici bir süreliğine teslim ettiğine emin ol. Ve asla böyle bir erkeği değiştirebileceğin yanılgısına kapılma.

Phaedra aşağıdaki adamı gözünde canlandırdı. Odadan

çıkıp gitmişti ama ikisi de birbirlerini arzuluyorlardı. O elde etme arzusu olan biri olabilirdi ancak aptal değildi. O, Phaedra'nın vermek istediğinden fazlasını alamayacağını biliyordu. Ve Phaedra bunu iyi anlamasını sağlayacaktı.

11. Bölüm

Elliot gece boyunca uyanık kaldı, ona eşlik edense düşünceleriydi. Hayallerindeyse üst katında bulunan Phaedra vardı.

Aklını, yazamaya çalıştığı dünya tarihine odaklamaya çalıştı. Bunun için belgelere ihtiyacı yoktu. Notlar ve metinler, hepsi aklında kayıt altına alınmıştı ve istediği zaman onlara erişebilirdi.

Kardeşleri Christian ve Hayden'ın da kafalarında benzer gizli saklanma odaları vardı. Onlar içeri girdiklerinde kapıları arkalarından kapatır ve gerçeğe bağlarını koparırlardı. Elliot ise sadece, sanki kapı sürekli yarı açık bırakılmış gibi istediğinde içeri girme ve dışarı çıkma yeteneğiyle kutsanmıştı. Onun gerçek dünyayla olan bağlantısı daima bir düşünce mesafesindeydi.

Tam şu anda bu onun için gerçek bir nimetti. İçine dalmayı istediği dünya, duyduğu bedensel hayal kırıklığını unutmamasına yardımcı olmak zorundaydı. Çünkü bir yanı daldığı hayallerden rahatsızken diğer bir yanı, onurun ve gurun bedeli üzerine düşünmesine neden oluyordu

Her nasılsa Elliot bu düşüncelerin çoğunu kapının dışında tutmayı başardı. Dikkatini Roma tarihinden derlenen mezar örnekleri konusundaki bilgilere yöneltti.

“Elliot?”

Elliot gözlerini açtı. Her hücresi adeta beklentiyle inledi. Phaedra'nın sesini çok net duymuştu, kendisinden birkaç adım ötede duruyordu sanki. Duvarların ve basamakların taşları onun sesini aşağıya kadar taşımıştı. Sesini yükseltmek zorunda bile kalmamıştı.

Phaedra bir daha ağzını açmadı, onun duyduğunu biliyordu.

Elliot sadece mumla ilgili yardıma ihtiyaç duymuş olabileceğini düşündü. Veya belki de pencerelerinin birinden bir hareket görmüş ve gardiyanlarından gelebilecek bir sıkıntıyı tahmin etmişti. Bunu sadece yukarıya seslenerek sorabilirdi ama bunu yapmadı. Phaedra'nın ateşle oynamayacak kadar zeki olduğuna inanarak merdivenleri çıktı.

Bulanık ışıklar ve karanlık gölgeler odanın taş duvarlarının üzerinde dans ediyordu. Tek başına büyük bir mum, tombul aleviyle ay ışığının harika parıltılarına altını renklerle katarak nazikçe yanıyordu.

Tüm ışık bir yerde toplanıp yoğunlaşmıştı. Soluk bir figür, bakırdan ve porselenden yapılmış bir heykelmişçesine hepsini yansıtıyordu.

Phaedra yattığı yerde doğrulmuş, sırtını duvara yaslamıştı. Yüzü merdivenlere ve Elliot'a dönüktü. Elliot onu gördüğünde, güzelliği ve cesaretinden ötürü korku ve hayranlık karışımı bir duyguya kapıldı.

Phaedra çıplaktı. Saçları ipek dalgalar halinde, kaymak gibi omuzlarına, yumuşak kollarına ve yuvarlak göğüslerine dökülüyordu.

Kendisini izlemesine izin verdi Phaedra, bakışları yaklaşan fırtınanın habercisi gibiydi.

Phaedra vücudunu tamamen ortaya çıkararak saçlarını omuzlarının sırtına attı. Dolgun göğüslerinin uçları koyu renkti ve dikleşmişti. “Bu gece sen de istersen zevk alabiliriz,” dedi Phaedra.

Elliot ceketini çıkarıp ona doğru yürüdü. “İstersem mi? Seni ilk gördüğüm andan beri sana sahip olmak istiyorum.”

Phaedra vücudunu gevşetti ve çıplak güzelliğini onun önüne serdi. Elliot’ın gömleğini çıkarmasını izledi. “Bir-birimizc sahip olacağız.”

“Nasıl istersen, bu teslim olma koşullarını önemsemiyorum.” Elliot, o an onu zorlayan arzudan başka bir şeyi önemsemiyordu. Dizlerinin üzerine Phaedra’nın yanına çöktü.

“Bu teslim olma değil Elliot. Bu bir ateşkes. Arkadaşlığımızın tadına vardığımız bir gece.” Phaedra, pantolonunun düğmelerini çözmeye yardım etmek için uzandı.

O eller uyarılmasını daha da vahşileştirdi. Elliot onun çıplak vücuduna doğru baktı. Çok narin ve davetkârdı. Bu manzara Elliot’ın beynine kazındı ve arzu kanını ateşledi. Eğer Phaedra bunun arkadaşlıkla ilgili olduğunu sanıyorsa erkekleri pek de iyi tanımıyor demektir.

“Kesinlikle Phaedra.”

Elliot şehvetli ve harika görünüyordu. Diz çökmüşken bile uzundu. Çıplak gövdesi ve omuzları hasır şiltenin ve Phaedra’nın üzerinde, ona kendisini küçük ve... savunmasız hissettiren bir kule gibi yükseliyordu. Bu heyecan yeniydi. Bu adamla karşılaşmadan önce böylesini hiç yaşamamıştı. Kesinlikle tatsız değildi. Kendini zevkin kolla-

rına koşulsuzca bıraktı, çünkü Elliot’ın gerçekte tehlikeli olmadığını biliyordu.

Bu ışık altında Elliot’ın belirgin kasları göz alıcı görünüyordu. Yumuşak görünen hiçbir şey yoktu onda. Tutku, Rothwell soyunun en sıcakkanlı üyesini adeta deliye çevirmiş gibiydi. Elliot’ın soyunmasına yardım etmek için uzandığında gözleri siyah kristallere dönmüştü.

Phaedra’nın yardımına izin vermek için ellerini indirdi. İsteğinden geri dönüp dönmeyeceğini anlamaya çalışıyor ama devam etmesini istiyordu.

Kasıklarına sıcak dalgalar yollayan heyecanlar Phaedra’nın tüm bedenini sarmıştı. İçinin titremesi daha da yoğunlaştı, çünkü neyin gelmekte olduğunu biliyordu. Olacakları bilmek aralarında öyle harika bir çekim yaratmıştı ki bu Phaedra’nın o güne kadar yaşadığı en büyük zevklerden biri olacaktı.

Elliot’ın tenine dokundu, yumuşak cildinin ve sert kaslarının o erkeksi birleşiminin keyfine varmaya çalıştı. Parmak uçları onun vücudunu her santimini keşfediyordu. Ellerini kaydırarak Elliot’ın sert kalçalarına ve baldırlarına indi. Erkekliğinin nasıl sertleştiğini parmak uçlarında hissetti ve daha saldırganca okşamaya başladı.

Elliot kendisini yoldan çıkaran dürtüyü frenlemeye çalıştı ama Phedra’nın onun kontrolünü ele aldığını görebiliyordu. Elliot’ın yüzü, bakışları ve tüm vücudu gerilmişti.

“Toplum rızası ya da tören olmadığından onurunu kaybedeceksin Phaedra.”

Phaedra bu tehdidi ve bedeninin uyarılışını düşündü. “Umrumda değil. Ben bunu aştım.”

Tek öpücük. Derin, samimi öpücük öyle ağır ve cezbediciydi ki tuhaf ve tatlı bir arzu Phaedra’yı ele geçirdi.

Elliot'ın daha yakınına sokulması için bacaklarını ayırdı, içgüdüsel olarak onu kendisine katılması için davet ediyordu.

Elliot ona baktı. "Sen çok cömert bir kadınsın."

"Cömert değilim. Bir kadın yatakta dürüst olursa kazanır."

"Bu takdire şayan, tarafsız bir bakış açısı. Ancak beni yatağa azgın bir âşık olduğum için kabul ettin."

"Cinsel durumumu bütün dürüstlüğümlle kabul ediyorum" O kadar rahatça kabul etmişti ki bu onu çılgına çevirmişti. Elliot'ı cesaretlendirmek için kalçasını biraz kıpırdattı.

Elliot'ın tepkisi belli belirsiz, zekice ve etkileyiciydi. Phaedra'ya nerdeyse hiç dokunmayışı korkunç ve harika bir baştan çıkardı.

Elliot vücudunu onu okşayabilmek için kaydıldı. Parmak uçlarıyla Phaedra'nın göğüs uçlarının oluşturduğu hafif izleri takip ederken, Phaedra'nın elleri de onun kalçasında ve baldırlarında hareket ediyordu.

Elliot onun göğüs uçlarına hafifçe dokundu. Şiddetli bir titreme onu tepeden tırnağa ürpertti. Bedeni Elliot'ı itmek için gerildi, böylece her ne kadar enfes olsa da bu şehvetli işkenceden kaçabilirdi.

Elliot, onun göğüslerine daha da hevesli bir şekilde dokundu. Uçlarını ovuyor, titreyişine rağmen durmaksızın devam ediyordu. Phaedra bu baştan çıkarişe emin olarak başlamıştı. Şimdi ise öylesine kırılgandı ki tüm sahip olduğu güven tuzla buz olmuştu.

Akıntıya direnememişti. Elliot da bu çabasını sezmiş benziyordu. Ne zaman hazır olduğuna Phaedra'nın değil kendisinin karar verebileceğini ilan edercesine bedenini

hareket ettirdi. Phaedra'yı uzun ve kendinden emin darbelerle okşuyor, sahiplenici dokunuşlarını tüm tenine ve uzuvlarına taşıyordu.

Elliot, Phaedra'nın umduğu gibi, ruhunun ihtiyacı olan şekilde bir tepki vermişti. Elliot, onun göğüslerini sonsuz zevklere sürüklercesine avuçluyordu. Dayanılmaz hazlar daha da kusursuz bir hal aldı ve açlık ikisini de el geçirdi.

Elliot başını onun göğüslerine doğru eğdi. Dudakları ellerinin yerini aldığında, bu yeni haz diğerlerini geride bıraktı. Tatlı ve yoğun zevk o kadar güçlüydü ki Phaedra'yı gerçek dünyadan başka diyarlara taşıdı. Elliot'ın omuzlarına ateşli bir dokunuşla yapıştı, böylece akıntıya tek başına kapılmayacaktı.

Yeni bir dokunuş. Memnuniyetle karşıladığı ve korku duyduğu bu yeni dokunuş, o kadar kaçınılmazdı ki Phaedra bayılabileceğini düşündü. Bilinçaltı kontrolden çıkmıştı. Elliot durmasın diye bacaklarını biraz daha araladı. Derinden gelen titreşimler kadınlığında toplandı ve çektiği işkence artık dayanılmaz bir hal aldı.

Elliot, onu çileden çıkartırcasına yavaşça, kalçalarının arasına yerleşti. Phaedra'nın içine girerken, onu vahşi bir güçle öpüyor ve zincirlerinden boşalmışçasına inliyordu.

Sert ve derin darbeler Phaedra'yı memnuniyete taşıdı. Muhteşem zevk patlaması onu huzura ve tarifsiz güzellikte hislere boğdu.

Phaedra, onun nemli saçlarını ve hâlâ alev alev yanan gözlerini seyretti.

"Halinden memnun görünüyorsun Phaedra."

O kadar memnundu ki ömrü boyunca bu kadar memnun olduğunu hatırlamıyordu. "Nasıl görünüyorsa öyle."

Elliot, onun içinden çıkmayarak yavaşça hareket etti. “Zevk almada bu kadar becerikli bir kadınla daha önce tanıştığımı sanmıyorum.” Elliot dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. Phaedra’nın içinde memnuniyet gittikçe azalıyordu. Yeni ihtiyaçlar hafifçe ama açıkça belirliyordu.

Elliot ne yaptığından çok emin ve sakin bir şekilde onu süzdü. “Daha önce bir kadın tarafından bu denli doyuma ulaştırıldığımı hatırlamıyorum.”

“Eğer böyle bir tatmini daha evvel yaşamadıysan sakın beni suçlama. Normalde, bu tarz durumlarda bir ahenk vardır.”

“Seninle uyum içinde olduğumuz konusunda şüpheliyim. Partnerler karşı tarafın tatmin olmasını sağlarken kendileri de tatmin olurlar ama bu farklıydı.”

Elliot’ın gözleminde bir hakaret sezmişti. Eğer Elliot’tan fışkıran bu maskülen gücün farkında olmasa ya da yeni heyecanların ürpertisi onu endişelendirmese bu küstahlığı için onu aşağılayacak kelimeler bulabilirdi.

Baş döndürücü haz içinde yeniden uyandı fakat Phaedra için bu erişilmezdi. Onu cesaretlendirmek için kalçalarını oynattı. Elliot ise eliyle, onun kalçasını çıldırtan bir yavaşlıkta okşadı. “Sana yavaşça sahip olmak istiyorum.

“Ben bitirdiğim halde senin bitirmemiş olman büyük kabalık.”

Cevap olarak en büyük gülümsemesini sergiledi. Elliot kalçasını tutmayı bıraktı. Phaedra, onun teslim olduğunu düşünüyordu. Bunun yerine, Elliot arkaya uzandı ve onu kalçalarını yakaladı. Tekrar içine girdiğinde Phaedra güçlükle soluk alıyordu.

Hissettikleri Phaedra’yı sersemletti ve bu coşkuya teslim oldu. Fakat bu defa doruk noktasına ulaşması bam-

başka bir deneyimdi. O asla kendini, gerçek dünyadan soyutlayacak kadar kaybetmemişti. Phaedra hayretle kendi haykırışlarını duydu.

Elliot kontrolünü hiç kaybetmedi ve boyun eğmedi. Bu defa uyum içindeydiler. Phaedra kayıtsız biçimde yalnız değildi. Bu muhteşem rahatlama, bir şimşegın ağacı ikiye ayırdığı gibi onu da ikiye ayırıyordu, fakat Elliot bu süreçte yanında ve gerçek olan tek şeydi.

Phaedra, onun kolları arasında ve sert bedeninin kendisini sardığını hissetti. Elliot yorgun, mutlu ve sessizdi fakat tüm çıplaklığıyla gerçektir.

Phaedra daha önce kendini hiç böylesine tamamlanmış ve bütün hissetmemişti. Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı.

Elbette, bu gizemli his Elliot gittiğinde yok olacaktı. Sebebi yalnızca duyduğu hazdı.

Elliot ağırlığını onun üzerinden alırken dirseklerinin üzerinde doğruldu. Phaedra onun derin, sıcak ve yoğun bakışlarının kendi zihnini dağlamaya çalıştığını düşündü. Daha sonra Elliot onun üzerinden yuvarlanarak Phaedra’nın yanına uzandı ve bir kolu onun üzerinde uykuya daldı.

Tüm gece burada kalmak istiyor gibiydi Elliot. Phaedra daha önce hiçbir yatak arkadaşının bunu yapmasına izin vermemişti, ancak onu uyandırıp aşağıya odasına, taşların üzerindeki battaniyesinde yatmaya gönderemedi.

Phaedra, duvardaki taşların üzerine düşen loş ışıkları uzun uzun seyretti. Elliot’ın o son ve uzun bakışı sıcak ve dokunaklıydı. Ayrıca bu gözler, Phaedra’nın bu birliktelikte gücün kimde olduğunu anlamasını da istiyordu.

Fakat başka bir şey daha vardı. Bir adamın gözlerin-

de daha önce hiç görmediği bir şey, en azından bir adam onunla ilgilenirken.

Phaedra fethetme isteği olan bir adamın gözlerine uzun uzun bakmıştı.

Elliot'ın kazandığı yanılışına kapılıp kapılmadığını merak ediyordu.

Elliot tam anlamıyla uykuya dalmamıştı, zihni bir şekilde uyanıktı. Phaedra'nın uykusunda soluk alışlarını ve mırıldanışını duyuyordu. Gün doğuyordu ve Phaedra az sonra uyanacaktı. Şu an için Elliot diğer konularla uğraşmayı bir kenara bırakmış, yaşadığı huzurun, Phaedra'yla olan birlikteliğinin ve etraflarını saran mükemmel havanın keyfini çıkarıyordu.

Bir ses onu yeni bir günün belirsizliğine uyandırmıştı. Bir şekil yavaş yavaş ortaya çıkarken dikkatle bakıyordu. Odada başka bir sepet vardı. Yeni bir sepet. Merdivenlerin tam ucunda duruyordu. Yaşlı kadınlardan biri daha fazla erzak getirmiş olmalıydı.

Phaedra mırılayan bir kedi yavrusu gibi uyandı. Çıplak olmasına rağmen zevkle gerindikten sonra, güzel vücut hatlarına Elliot'ı hayran bırakacak biçimde yan tarafa döndü.

Şu an yaşından çok küçüktü, bir çocuk gibi görünüyordu. Sert davranışlarından arınmış, dünyaya karşı ördüğü duvarlardan yoksun ve hiç olmadığı kadar kırılğan.

Dün gece Phaedra'nın başka yanlarını ortaya çıkarmıştı. Tutkusu hem dünyevi hem de hamdı, hem kendine güvenli hem de ürkekti. Elliot, onun dünyaya göstermeye cesaret edemediği zayıflığını ve yumuşaklığını fark etmiş-

ti. Phaedra bu tezatlıkları kimsenin görmesine izin vermeden kısıtlı bir yaşam sürüyordu.

Elliot onu yeniden istiyordu. Çünkü o bu sabah çok güzeldi, çıplak vücuduyla onu büyülüyordu. Dahası onu uzun süre istemeye devam edeceğini tahmin etti.

Phaedra onun düşüncelerini duymuş gibi uyandı. Sırt üstü uzandı. Güçlkle kalkan göz kapakları arasından neredede ve kiminle olduğunu anlamaya çalışıyordu. Belli belirsiz bir kızarıklık Phaedra'yı boynundan göğüslerine kadar kaplamıştı. Göğüslerinin uçları sertleşti. Nedeni serin okyanus esintisi olmalıydı.

Utanması çocuksu ve sıkılğan görünmesine neden oldu. Elliot, hangi düşüncelerin onu rahatsız ederek bakışlarını kendi vücuduna yöneltmesine neden olduğunu merak etti.

Elliot siyah bir öbek şeklindeki elbisesini ona uzattı. Phaedra dik oturdu ve elbisesini başına geçirdi.

Elliot yanına oturdu. Phaedra'nın dün gece hakkında konuşup konuşmayacağını ve kendisinin de konuşurken ne demesi gerektiğini merak ediyordu. Karşısındaki özür ya da memnuniyet bekleyen bir kadın değildi. Kesinlikle ödeme veya yardım teklifi de beklemezdi. O, Elliot'tan kesinlikle hiçbir şey beklemiyordu ve böyle bir teklifi de kötü karşılardı.

"Alexia var," dedi Elliot. "Dün yalnızlık hakkında konuşuyordun fakat Alexia sadık bir dost." Elliot Phaedra'nın hemcinsleriyle olan arkadaşlıklarını merak ediyordu.

Böyle bir arkadaşlığının olup olmadığını da. Pek çok ailenin, kızlarına Artemis Blair'in kızıyla arkadaşlık etmesine izin vermeyeceğini düşünüyordu.

Phaedra, onun yanağına bir öpücük kondurmak için

uzandı. Elliot bugün bir noktada bu gizli yakınlığın son bulacağını ve bu geceye mazi diyeceklerini düşünmüştü. Ancak şimdi Phaedra bu hareketiyle onun ilgisini en azından cezbedici bulduğunu göstermişti.

Elliot bu fırsatı kullanıp kollarını ona doladı ve sırtını duvara yasladı. Omzunda hoş bir kadının kafası, denizin kokusu ve pencereden içeri dolan güneşli bir gün kötü olamazdı.

“Alexia onunla olan arkadaşlığımıza izin vermesi için Hayden’den söz aldı,” dedi Phaedra. “Ben sadece... Onun düğün davetini geri çevirdim ve neden olarak da bunun yeni kocasıyla bir tartışmaya neden olacağını yazdım. O da bana yazdı ve, ne olursa olsun arkadaşımısın, dedi.” Derin bir nefes aldı. Sesi giderek alçaldı. “Mektubu okuduğumda ağladım. Bu, bugüne kadar bir arkadaşımın benim için yaptığı en asilce şeydi. Alexia böyle bir anda sadece beni düşündü... Kardeşinin bunu kabul ettiğine inanmak zor. Ben çoğu erkeğin eşlerinin tanınmasını isteyecekleri türden bir kadın değilim. Bir sosyete fahişesi daha hoş karşılanırdı sanırım.”

Elliot kardeşinin bu cömertliğinin, daha büyük bir planın parçası olduğunu tahmin etti. Hayden için Phaedra Blair, istediği kadına sahip olmak için verilmiş basit bir tavizdi.

“Hayden hiçbir zaman seçkinlerin esiri olmadı. Alexia’nın mutlu olmasını ister. Onun seninle olan arkadaşlığından Alexia’ya zarar gelmeyeceğini biliyordur.”

“Eğer buna inanıyorsa aşk onu aptallaştırmış olmalı. Bana iyi gözle bakmayan babalara ve kocalara gücenmiyorum Elliot. Onların yerinde olsam ve onların inandıklarına inansam aynı kuralları koyardım.”

Elliot başını eğip ona baktı. Sabahın kristal ışığında Phaedra’nın saçları kızıldan daha çok altın renginde görünüyordu. Yalnız geçen çocukluğundan dolayı onun kendisine acımasını istemiyordu. Dünyanın uyum sağlayabileceği bir yere dönüşmesini beklemiyordu.

O sadece seçtiği aykırılık içinde yalnız kalmayı istiyordu.

Bunu anlamak Elliot’ın yaşadığı memnuniyete yeni bir sıcaklık kattı. Maalesef onu tek başına bırakmak imkânsız olacaktı.

“Lord Elliot?”

Carmelita’nın çağrısı taş merdivenlerden gelmiyordu, kulenin dışından yukarıya doğru bağırıyordu. Elliot ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. Kafa kafaya vermiş beş yaşlı kadın Carmelita’nın etrafını çevirmişti.

“Lord Elliot, Bay Greenwood buraya doğru geliyor.” Carmelita, yeni güne uyanan adamların kamp yaptığı yerin ilerisinde bir yeri işaret etti.

Greenwood şu an balıkçı tekneleriyle dolu olan rıhtımı geçiyordu. Kasabadaki gürültü Elliot’a neden kimsenin denize çıkmadığını hatırlattı. Bugün San Giovanni Festivali vardı.

Adamlar Greenwood’un geçmesine izin verdi ama oradan geçerken onlara bir şey söyledi. Elliot’ı pencerede fark etti ve ona eliyle selam gönderdi. Gülümsemesi ve kaygısız yürüyüşü iyi haberlerinin olduğunu işaret ediyordu.

Greenwood, Carmelita ve diğer yaşlı kadınlara selam verdi ve yukarıya baktı. “Sen ve Bayan Blair bana çok çok teşekkür edeceksiniz Rothwell. Öylesine diplomatik ve zekice davrandım ki bir takdiri hak ediyorum.”

“O aptalı buna son vermeye ikna ettiniz mi?” diye sordu Carmelita.

“Siz hanımların hizmetlerinin gelecekte gerekmeyecek olmasına yetecek kadar.”

Carmelita olanları yaşlı kadınlara açıkladı. Yine de bu sözler biraz dirençle karşılandı. Ardından küçük bir tartışma oldu ancak Carmelita onları ikna etti. Kadınlar kasabaya geri dönmeye başladılar.

“Yukarıya gelip açıklayacağım,” dedi Matthias Greenwood.

Elliot, Phaedra’ya döndü. Nasıl da sakın, görkemli ve olağandışı görünüyordu. Elliot’ın sadece birkaç saat önce elinde tuttuğu seyrek dokunmuş, ince siyah elbise Phaedra’nın vücudunu sarmıştı. Yere eğildi ve kilimin üzerindeki battaniyeyi, gece yaşananların en somut izlerini silerek düzeltti.

“İçimdeki sese karşı koyup seni daha erken uyandırمام gerekirdi,” dedi Elliot. “Böyle bir gece aniden bitmemeliydi.”

Phaedra’nın hafif gülümseyişi gergindi. “Bir anda veya yavaş yavaş, hep bir şekilde sonlanır.”

Buna karşılık olarak Elliot’ın söyleyeceği çok şey vardı ancak Greenwood’un ayak sesleri yaklaşıyordu.

Matthias’ın beyaz saçları ve gülümseyen yüzü ortaya çıktı. Başardıklarından dolayı çok mutluydu.

“Size hapis hanenizin anahtarını getirdim Bayan Blair. Maalesef bunun işe yaraması için Positano’dan hemen ayrılmalısınız.”

12. Bölüm

“Tarpetta’yı şarapla ikna etmeye çalıştım,” dedi Matthias. “Onu, bir İngiliz markisinin erkek kardeşinin de karıştığı uluslararası bir tatsızlıkta kralın canını sıkılamaması gerektiğine ikna ettim.”

Phaedra, “Umalım da mantıklı bir çıkarım tehditten daha fazla işe yararsın,” dedi. Özgürlüğünün bir kez daha Elliot’ın elinde olması içine dert olmuştu.

Aslında minnettar olması gerekirdi. Dün gecedan sonra bu adam tarafından kurtarılmayı romantik bulması gerekirdi. Bu duygu onu memnun etse de beyni bir yandan Elliot’ın kontrolünde daha ne kadar zaman geçireceğini hesaplıyordu.

“Hangisi işe yararsa,” dedi Elliot.

Ses tonu adeta, sessiz ol kadın ve bu sorunu halletmeyi erkeklere bırak, diyordu

Matthias Greenwood gönlünü alırcasına tebessüm etti. “Bayan Blair, Tarpetta kendi gururu ve otoritesine oldukça düşkün. En uygun yol hareketlerinin onun kendisine zarar vereceğini anlamasını sağlamaktır.”

“Haklı olabilirsiniz. Yine de güvende ve özgür kalabilme ihtimalim olduğunu bilseydim suçsuzluğumu kanıtlama yolunu seçmeyi tercih ederdim.”

Elliot araya girip, “Hemen ayrılması gerektiğini söyle-diniz, bu ne kadar çabuk demek oluyor?” diye sordu.

“Villaya döneceğiz, valizlerinizi alacağız ve sizi bir tek-neye bindirip hemen göndereceğiz.” Matthias sepetleri ve battaniyeyi işaret etti. “Bunlar kalsın. Aldırmak için daha sonra birilerini gönderirim.”

Phaedra onların kule dışına kadar refakat etmelerini kabul etti. Merdivenlerden inmeden önce son kez odaya baktı. Oda hâlâ mütevazı bir ev gibi gözüküyordu ancak dün geceki kadar büyüleyici değildi. Şimdi sadece neyse oydu. Tehlike ve korku nedeniyle inşa edilmiş, basit bir kule.

Phaedra bu gece yaşadıklarının tek sebebinin, yalnızca tehlikeye karşı sergilemiş olduğu kadınsı bir tepki olup olmadığını düşünüyordu. Daha önce ışıldayan zırhı içinde bir şövalyeden yardım ummayı hiç anlamamıştı, ancak daha evvel başı belada olan bir küçük hanım pozisyonuna da düşmemişti.

Zihni tüm bu olan biteni mantıklı bir şekilde yorumla-mayı başardı. Günün parlak ışıkları gece yaşanan roman-tizmi sevgiyle hatırlanan bir rüyaya dönüştürmüştü, işte hepsi buydu. Phaedra nihayet merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladı. Elliot da rehberlik ederek onu aşk kulesinden götürmek üzere, hem nezaket hem de emir barındıran bir hareketle Phaedra’nın elini tuttu.

Elliot’ın ona eşlik ederken gösterdiği nezaketten do-layı yüreği burkuldu. Elliot’ın teması nabzını hızlandı-rmıştı. Merdiven boşluğunu aydınlatan bir aralığın önün-

den geçerlerken, ışık Elliot’ın güzel yüzüne düştüğünde Phaedra’ya tıpkı dün gece olduğu gibi görünmüştü. Bir an için Elliot’ın her şeyi değiştirebilecek ve kendisini de büs-bütün etkisi altına alabilecek edası karşısında yarı korku, yarı hayranlıkla sersemlemişti.

Bir yaz günü onları dışarıda karşıladı. Sıcak ve nemliydi. Denizden gelen sabah esintisi azalmıştı. Güneş, kasabayı aydınlık ve derin gölgelerden oluşan parçalara bölmüştü. Sahil burnu insanlardan arınmıştı. Rıhtım da...

“Şenlik sürüyor,” dedi Matthias. “Herkes kilise meyda-nında.”

“Etrafından dolanalım,” dedi Elliot, endişeyle kaşlarını çatmıştı.

Phaedra, bilmediği bir bölgede Elliot’ın dikkatli biçim-de yol almakta olan bir kedi gibi tehlikeye karşı uyanık ol-duğunu fark etti.

“Elbette, ancak tören alayının yaptığı hazırlıkları kaçıra-caksınız. Çok renkli olur.” Matthias onları meydanın yanı-başındaki bir yola çıkardı. “Temkinli olman takdire değer Rothwell. Ancak Bayan Blair şu an tamamen güvende. Tarpetta taviz vermenin kendi yararına olduğunu biliyor.”

Görünürde eşek sahibi çocuklar yoktu. Bu yüzden pa-tikadan villaya doğru uzun bir tırmanışa geçtiler. Meydan-dan gelen sesler, ıssız evlerin arasından onlara ulaşıyordu. Güneye bakan bir sokağı geçerlerken, Phaedra gözlerinin ucuyla siyah bir parıltı gördü. Kasabadaki herkes kilisede değildi.

Tepeyi tırmanmak zordu. Phaedra bacaklarını, giderek artan ağrısından dolayı hissetmemeye başlamıştı. Güneş amansızca vuruyordu ve ter Phaedra’nın elbisesini ıslat-maya başlamıştı. Elliot en küçük biçimde rahatsız olma-

mıştı ancak Matthias o kadar genç değildi ve nefesi kesilmeye başlamıştı.

“Yavaşlamalıyım Bay Greenwood. Bana benimle kalarak bir iyilikte bulunur musunuz? Lord Elliot devam edip hazırlıklara başlayabilir.”

“Elbette, Bayan Blair. Siz biraz solgun görünüyorsunuz. Durup dinlenmek ister misiniz?”

“Güneş beni biraz çarptı ama eminim biraz daha yavaş yürürsem- ”

“Ne- ” Elliot’ın sesi sözünü kesmişti. Phaedra ve Matthias dikkatlerini birbirlerinden alarak Elliot’ı neyin durdurduğunu görmek için ileriye baktılar.

Patikada beş kişi vardı. Dul kadınların giydiği türden siyah giyinmişlerdi, Araplar ya da rahibeler gibi peçeleri vardı. Carmelita’nın yaşlı kadınları onların yolunu kesmişti.

Yaşlı kadınlara sıcak bir ifadeyle bakıp, “Sadece gülümseyin ve yürümeye devam edin,” dedi Matthias.

Tek engel onlar olsaydı bu yöntem işe yarayabilirdi. Maalesef diğerleri de onlara katıldı. Phaedra kadınlardan bazılarını çeşmedeki tanışmadan, diğerlerini de erkeklere karşı gelmelerinden tanıyordu. Hepsi de çok ciddi ifadelerle patika yolun aşağısına doğru bakıyorlardı.

Carmelita toplanan kalabalığı yararak ortaya çıktı. Yaşlı kadınları azarlarken kolları sürekli hareket ediyordu. Kadınların tepkisi hançer kadar keskindi ve bakışları Elliot’a sabitlenmişti.

Matthias başka bir yol bulmak için döndü. “Aman Tanrım!” diye mırıldandı.

Phaedra arkasına baktı. Çok daha fazla kadın arkalarının da kalan yolu kapatmıştı.

Carmelita hemen yanlarına geldi. Özür dileme ve bo-

yun eğme ifadesiyle yüzünü buruşturdu. “Küçük bir problem var.”

“Tarpetta ve Greenwood anlaşılmaya vardılar,” dedi Elliot. “Bunu onlara söyleyin. Bayan Blair’i korumak için kendilerini riske atan bu kadınlar şimdi onun zamanında kaçmasına engel olmaktadır.”

Carmelita, Elliot’a katıldığını göstermek için başını salladı. “Hâlâ onu korumak için uğraşıyorlar. Onlar şimdi Bayan Blair’in onuru nedeniyle kaygılanıyorlar.” Carmelita bilmiş bir ifadeyle Elliot’a baktı. “Onlar sizi... sanıyorlar ki... aslında biliyorlar.”

Phaedra yüzünün kızardığını hissetti. Elliot’ın yüzü hareketsiz kaldı ancak o da bir parça kızardı.

“Hiçbir şey bilmiyorlar,” dedi Phaedra.

“Phaedra Blair, o kulede bir adamla yalnız kalmanız onların gözünde kendinizden taviz verdiğiniz anlamına geliyor. Maria sabahleyin oraya ekmek ve su getirdi ve...” Carmelita ellerini iki yana açarak her şeyin ortada olduğunu anlatmak istedi. “Ona gördüklerini unutmasını söyledim. Ancak, kasaba kadınları... her biri şu an sizi kız kardeşi olarak görüyor. Onlar sizin için mücadele ettiler ve bir işgalcinin doğru şeyi yapmadan sizi bir kenara atmasına göz yummayacaklar.”

“Ne? Bana bakın, ben...”

Matthias derin bir nefes aldı. “Rothwell çok dikkatsiz davrandın.”

Phaedra öne çıkarak, “Kadınların böylesine kişisel bir konuda mücadele etmelerine ihtiyacım yok Carmelita. Ben yetişkin bir kadıyım ve inanıyorum ki... Tanrım, rahibin burada işi ne?”

Düinkü mücadelenin ortasındaki talihsiz rahip, şimdi de kalabalığın arasından onlara doğru itiliyordu.

“Beterin beteri bu işte,” dedi Elliot kendi kendine.

“Elliot, bir şeyler yap.” Phaedra sözcükleri paniğe yakın bir tonla fısıldamıştı. Şimdi tüm kasaba onları kuşatmış gibi görünüyordu. İnsanlar patika yollara yönelerek yavaşça akan bir nehir oluşturmuşlardı.

“Ne öneriyorsun Phaedra? Bir beyefendi olarak şerefini tehlikeye attığım bir kadınla evlenmeyi reddedemem.”

“Tanrı aşkına, bu bir zorlama ve bu durumda evlenmeyi reddetmek seni onursuz yapmaz. Ayrıca benim şerefimi tehlikeye falan atmış değilsin. Gerçekten buna boyun eğmeyi mi düşünüyorsun?”

Elliot şu an ne düşündüğünü bilmiyordu. O sadece şu an burada bulunmanın tehlikeli bir hata olabileceğini biliyordu. Kasaba yakında gerçekleşecek düğünden dolayı keyiflenmişti! Tarpetta’nın en yakın destekçileri bile gülüyorlardı.

Phaedra’nın gözleri her adımda dehşetle açılıyordu. “Ben reddedeceğim.”

Matthias kafasını Phaedra’ya doğru yaklaştırdı. “Bayan Blair, Sinyor Tarpetta’yı sizin... Namussuz bir kadın olmadığınıza ikna etmek için saatler harcadım. Eğer samimi biçimde görüldüğünüz bir adamla evlenmeyi reddederse- nüz tüm çabalarım boşa çıkabilir.”

“Hayatım pahasına bile olsa evlenmeyeceğim.”

Elliot’ın da baskı altında evlenme arzusu yoktu, ancak bu fikri Phaedra kadar korkutucu bulmuyordu. Elliot daha önce bir kadına evlilik teklif etmemesine rağmen evliliğe prensip olarak Phaedra kadar karşı değildi. Elbette

onun aile geçmişi kötü bir evliliğin hayatı cehenneme dönüştürebileceğini göstermişti ancak bu mevcut koşullarda önemsizdi.

Phaedra, Matthias’a sordu: “Bu aynı zamanda yasal mı olacak? Biz Katolik değiliz. Burası İngiltere değil. Evlilik belgesi yok. Bu tür evlilikler ülkemizde de geçerli mi? Dahası, tek başına Katolik bir tören ülkemizde yasal olarak meşru sayılmaz ve ...”

“Gerçekten de kesin olarak bilmiyorum. Her şeyin zamanla çözülebileceğine eminim.”

“Zamanla çözülmek mi? Ya çözüm benim hoşuma gitmezse? Onlara söyleyin. Onlara deyin ki...” Phaedra’nın tepkisi kalabalıktaki hareketlilikle kesildi.

İnsanlar bir anda daire oluşturacak biçimde çekildi. Kalabalık yeniden ve daha seyrek bir düzen aldı ancak hâlâ kalın bir duvar oluşturuyorlardı. Küçük dairelerine yeni biri daha katıldı. Sinyor Tarpetta aksayarak Elliot’ın yanına kadar geldi.

“Bu iyi bir son,” dedi kendini beğenmiş bir edayla. “Evlendirse erkeklerin kuralları onun için de geçerli demektir. Belki de bu sayede üzerinde daha çok otorite sahibi olursunuz.”

Elliot dilinin ucuna kadar gelen küfrü tuttu. Tarpetta’nın orada bulunması tesadüf değildi. Şüphe yok ki yaşlı kadınların kasabayı bu saçmalıkla galeyana getirmesine o da katkıda bulunmuştu.

Matthias doğruca Tarpetta’ya gidip mütevazı şekilde bir şeyler mırıldandı ve hemen Elliot’a doğru döndü.

“Şu tekne hazırlıklarına bakacağım Rothwell. Bir İngiliz şahidin olmaması bunun yasal yapmamak için yeterli.”

Elliot olanları kafasında sıralıyordu. Phaedra sunağa de-

ğil de işkence yapılmaya götürülen bir kadın gibi görünüyordu. Elliot'ın onun çaresizliğine duyduğu anlayış, aslında bir içerleme de barındırıyordu. Phaedra, sanki onunla evlenmek ölümden daha kötü bir kadermiş gibi davranıyordu.

Aslında bu onların ne önceden tahmin ettikleri ne de istedikleri bir şeydi. Elliot, onun canını ve şerefini kurtarmak için bunu yapacaktı. Phaedra en azından bu duruma karşı nezaket gösterebilirdi.

Matthias oradan hızla uzaklaştı. Kalabalık ayrılarak rahibe ve müstakbel çifte kilise kapılarına gitmesi için izin verdi. Phaedra çok solgun görünüyordu.

Rahip yüzünü müstakbel çifte çevirdi. Bir rahip yardımcısı rahibin giydiği cüppeyle hızla kiliseden dışarı fırladı. Hemen sonra rahip kalabalığa konuşmaya başladı.

“Ne diyor?” diye sordu Phaedra.

“Nikâhın burada gerçekleşeceğini ve belgeleri imzalamak için kiliseye gireceğimizi duyuruyor.”

“Burada mı?” Phaedra, buranın neresi olduğunu merak edermiş gibi etrafa baktı. Elliot bir an için onun baygınlık geçireceğini düşündü. “Şimdi mi?”

“Korkarım öyle.” Elliot, Phaedra'nın elini tuttu. “Cesaret, güzel karıcığım.”

Bu şaka Phaedra'nın yüzüne biraz renk getirdi. Yine de Elliot'a vurmak ister gibi görünüyordu.

Rahip dualarına başladı. Kalabalık sustu. Elliot hızlı biçimde düşünüp taşındı. Az sonra evliliği kabul edip etmedikleri sorulacaktı. Elliot omzunun üzerinden pürdikkat dinleyen kalabalığa baktı. Kilise kanunları hakkında bir şeyler bilmeyi istedi.

Rahip törendeki görevine ısınmıştı. Yükselttiği sesi

mezdanda çınlıyordu. Phaedra, kurtarıcısını bekleyen çaresiz bir prenses gibi etrafa bakınıyordu.

Rahip yemin sözcüklerini söyledikten sonra damadı beklemeye başladı. Phaedra kabul etmemesi için yalvaran gözlerle Elliot'a baktı.

Tarpetta'dan gelen küçük bir öksürük Elliot'ın dikkatini dağıttı. Bu öksürük dünkü tehlikeyi ve Napoli'ye giden habercileri hatırlatıyordu.

Elliot tekrar Phaedra'ya döndü. O, bu törenin yasal olacağını düşünmüyordu fakat olabilirdi de. Eğer öyleyse onlar sonsuza kadar bağlanmış olacaktı.

Elliot, kabul etmek anlamına gelen sözcükleri tekrarladı.

Phaedra'nın bu sözcükleri söylemesi uzun zaman aldı. Sanki ağzından çıkmamak için Phaedra'nın boğazında düğümlenmişlerdi. Bilinçli biçimde uzak durduğu kadere kendi ayaklarıyla gidiyordu. Bir hapishaneyi diğeriyle takas ediyor olabilirdi.

Çaresizliğini gizleyemeyerek uzun uzun Elliot'a baktı.

Elliot nazik bakışlarına rağmen sert bir yüz ifadesiyle sabırla bekledi. Phaedra, Elliot'ın içinden neler geçirdiğini biliyordu. Sinyor Tarpetta'nın karanlık silueti bir uyarı gibi on adım ilerisinde duruyordu. Saçma sapan bir sürü şeyin olduğu tuhaf bir rüya gibiydi.

Phaedra'nın belli etmemeye çalıştığı panik gittikçe artıyordu. O belki de... Yıllarca...

Phaedra aklından geçenlere mantıklı anlamlar yüklüyordu. Tabii ki bu yasal bir nikâh değildi. Tabii ki bir sorun çıkarsa Elliot bunu çözmeye yardım ederdi. Elliot da bunu

ondan daha fazla isterdi. Bir gecelik mutluluk bir erkeğin düşünce yapısını değiştirmezdi.

Cevap vermeden beklemesi iyice tuhaf bir hal almaya başlamıştı. Kalabalık kendi arasında uğultu halinde konuşmaya başlamıştı. Rahibin kaşları kalktı; yarım ay şeklindeki iki göz Phaedra'ya doğru bakıyordu.

Carmelita, Phaedra'nın değerini yeniden gözden geçirmişçesine kızgın bir bakış fırlattı.

Phaedra derin bir nefes aldı ve yemin sözcüklerini tekrarladı.

Bir sevinç çılgılığı koptu. San Giovanni Festivali coşkusuyla başlamıştı.

Rahip geri giderek kalabalığa tören alayının başlamaya hazır olmasını söyledi. Yeni evlileri kiliseye doğru çevirdi.

"Belgeleri imzalamamız için onunla gitmemizi istiyor," diye açıkladı Elliot.

Phaedra güçlükle kazandığı sükûneti korumaya çalışıyordu. "En azından bu güneşten kurtulacağız. Ömrümde böyle sıcak görmedim."

Elliot ona doğru yanaşarak, "Solgun görünüyorsun. Senin güneş seni hasta etti. Umarım bayılmazsın," dedi.

Elliot'ın ilgisinde özel bir şeyler var gibiydi. Phaedra önce Elliot'a, daha sonra kilise kapısında bekleyen rahibe, daha sonra da azalan kalabalığa baktı.

Phaedra elini önce yanağına sonra da alnına bastırdı. "Kendimden geçmiş haldeyim. Yanımda tuz da yok. Heyecandan ve sıcaktan..." diyerek biraz sendeledi.

Elliot hemen onu tuttu. "Seni içeriye götüreyim, canım."

Carmelita onlara eşlik etmek ve belgelerde şahit olmak için ilerledi. Sinyor Tarpetta da...

Elliot adama, "Hayır," dedi. "Siz karımın arkadaşı değilsiniz." Elliot, Carmelita'ya baktı. "Başka birini seçin. Başka her kim olursa."

İşlemler başlamıştı fakat Phaedra gerçekten de hasta hissediyordu. Elliot ona kilisenin serin karanlığına kadar yol gösterdi. Carmelita ve bir balıkçı da gelmişti. Kapıyı meydana gelen gürültünün üzerine kapattılar.

Loş ışıkta Phaedra kürsünün üzerine eğilen rahibi izlemekteydi. Rahip bir kâğıda uzun uzun bir şeyler yazıyordu. Kalın bir kâğıt tomarı da hazır bekliyordu.

Phaedra Katolik törenleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ancak o, İngiliz kanunları hakkında bir-iki şeyden haberdardı. Sözleri tekrar etmek bunlardan bir tanesiydi. Belgeleri imzalamak da diğeri... Özgür iradesiyle adını oraya yazarsa korkunç kaderine mahkûm olabilirdi.

Avuç içini Elliot'ın göğsüne bastırarak onu durdurdu. Artık güneşten hasta olmuş numarası yapmak zorunda değildi. Serin hava Phaedra'nın tenindeki teri arttırmıştı. Kan adeta bütün uzuvlarından çekilmişti.

Elliot'ın yüzü gözünün önünde titreyişken hızla karanlığa doğru uzaklaştı.

"Numara mı yapıyor?" diye fısıldadı Carmelita.

"Öyle gözüküyor." Elliot kollarında tuttuğu bedene baktı. Phaedra düşerken, en iyi aktrislerle yakışır biçimde bayılma numarası yapabilme yeteneğinden etkilenmiş halde onu tutmaya çalışmıştı. Ancak Phaedra'nın solgun rengi bunun bir numara olmadığını gösteriyordu.

Rahip hızla oraya koştu. Elliot ona Latince bir şeyler söyledi. "Karımı iyileştirmek için villaya götürüyorum. Bu öğleden sonra evlilik belgesini ve kayıtları imzalamak için döneriz."

Rahip için son iki gün iyi geçmemişti. Sıkıntılarından kurtulmuş halde el sallayarak onları uğurladı. Elliot ön kapı yerine kilisenin iç tarafına yöneldi. “Bana başka bir çıkış yolu gösterin,” dedi Carmelita’ya.

Carmelita hızla ilerleyerek yan koridora açılan küçük bir kapıyı işaret etti. Tüm yardımlarından dolayı Carmelita’ya teşekkür etmek için kısa bir süre durduktan sonra, تنها bir yoldan denize doğru uzun adımlarla yürüdü.

Kollarındaki Phaedra kendine gelmeye başladı. Gözlerini açtı. Elliot birkaç adım daha attıktan sonra, Phaedra kendine geldi ve ne olup bittiğini anlamaya çalıştı.

“Neden beni taşıyorsun?”

“Bayıldın.”

“Bırak beni. Ben hiç bayılmam.” Elliot durdu ve onu ayaklarının üstünde yere indirdi. “Bu defa bayıldın. Kendini kaybettin.”

Phaedra kendi gücünü yokladı. “Ben daha önce hiç bayılmadım.”

“Daha önce benimle evlenmeye zorlanmadın diyedir. Durum seni o kadar korkuttu ki şok yaşamaya engel olmadın.”

“Bana bayılmaktan bahseden sendin.”

“Başından beri beni dinlemiş olsaydın seninle evlenmek zevk olurdu.” Phaedra kendine gelmiş görünüyordu. Elliot kolunu uzatarak, “Tutun bana. Yol çok dik,” dedi.

Phaedra onun koluna tutunarak uzun adımlarına uyum sağlamaya çalıştı. “Villaya gitmiyoruz.”

“Tören alayı yolunu oraya çevirmeden önce Greenwood’un tekneyi hazırlatacağını var sayıyorum. Şansımız varsa kimse haberdar olmadan denize inmiş olacağız.”

Phaedra kaçma umuduyla adımlarını hızlandırdı. Rıhtıma vardıklarında Matthias’ı dört adamlık mürettebatla birlikte, teknenin yanında beklerken gördü.

Matthias onlar gelmeden mürettebata denize inmeye hazır olmaları emrini verdi. “Binin. Merasim ve uzun vedalaşmalar için zaman yok. Bagajınız teknede.”

Elliot, Phaedra’nın tekneye binmesine yardım ettikten sonra vedalaşma için yine durdu. “İngiltere’ye gelmelisiniz. Son geldiğinizden beri çok zaman geçti.”

Matthias yüzünü yakıcı güneşe çevirdi. “Ben bu adaya çok alıştım Rothwell. İngiltere’nin rutubetinin bir çekiciliği yok. Fakat belki... Neden olmasın.”

“Sana Pompeii’de yazıp nasıl olduğumuzu bildiririm.”

“Rica mektubu evrakların arasında. Onu oraya ben koydum.” Elliot tekneye binerken Greenwood Phaedra’ya döndü. “Whitmarsh evliliğiniz için tebriklerini yolladı.”

“Ben evlenmedim.”

“Pekâlâ...” Matthias’ın omuz silkmesi bu konunun çelişkisini vurguluyordu. Oradan ayrılmak için başıyla onları selamladı.

“Bay Greenwood,” dedi Phaedra, “sizinle yeniden görüşme şansım olmayabilir. Konukseverliğiniz ve yardımlarınız için teşekkür ederim.”

“Artemis Blair’in kızını konuk etmek benim için zevkti. Tartıştığımız şu küçük gizemi çözüp çözemediğinizi bildirmek için bana yazın.”

Tekne iskeleden ayrıldı. Uzaklaştıkça küçülen Positano’nun dik patikalarını ve evlerini izlediler.

Artık güvende ve unutmak istediği tehlikeden uzakta olmak, Phaedra’nın içini ferahlatmıştı.

Elliot’ın kolu Phaedra’nın beline dolanmıştı, sonra ona

iyice sarıldı. Phaedra, onun sunduğu bu yakınlığın güvenlik ve korumasına karşı koymadı. Elliot'a sokulup, kendini onun gücüne bıraktı.

13. Bölüm

Phaedra kollarında uykuya dalmıştı. Elliot onu tekne korkuluğundan, ağaçtan yapılmış bir banka taşıdı. Phaedra'nın açık tenini tepelerindeki güneşten korumak için mürettebata, geçici olarak üzerlerine yelken bezinden bir güneşlik hazırlamalarını emretti.

Elliot ise kendi düşüncelerine gömülerek iki saat geçirdi. Positano'da ettikleri yeminler gülünç bir operadaki son satırlar olabilirdi, ancak en başından niyetlendiği işi daha karmaşık hale getirmişti. Elliot, şu an Phaedra için hissettiği sorumluluğu onun kabul edeceğini sanmıyordu. İngiliz kanunlarının neye karar vereceği önemli değildi, Phaedra bir erkeğin onu koruma hakkı olduğunu asla kabul etmezdi.

Phaedra'nın gözleri, karşısındaki adamın düşünceleri onu bir savaşa çağırmış gibi birden açıldı. Hâlâ Elliot'a sokulmuş halde uzaktaki kıyı boyunca uzanan sahili izlemeye başladı.

Phaedra güneşin konumunu belirlemek için gökyüzü-

ne baktı. “Kıyıda biraz uzaktayız. Şu sıralarda Amalfi’de olmamız gerekmiyor muydu?”

“Onlardan bizi Paestum kıyısında indirmelerini istedim. Oradaki tapınakları görmek istediğini söylemiştin.”

Phaedra bu değişiklikleri düşünürken kirpiklerini aşağı düşürdü. “Beni uyandırıp Paestum’u ziyaret etmenin ben- ce de uygun olup olmadığını sorabilirdin.”

Elliot sormamıştı, çünkü ona seçme şansı vermek istememişti. Pompeii’ye vardıklarında Phaedra bir kez daha peşinde olduğu görevle meşgul olacaktı. Daha sonra Napoli’ye döndüklerinde ise Elliot da kendi araştırmasını tamamlamak zorundaydı. Çok yakında yeniden anlaşmazlığa düşeceklerdi. Elliot bu tür tartışmalardan birkaç gün uzak durmak istiyordu.

“Kilisedeki rahatsızlığın ciddiydi. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

Saçları Elliot’ın omuzlarının üzerine düşen Phaedra, başını hafifçe sallayarak onayladı. Elliot onun bu sarılma- dan kendini kurtarmaya çalışmamasından memnundu. Uyuyan Phaedra denizle yarışacak kadar güzel bir manza- raydı. Elliot son saatlerini onun en küçük detaylarını ince- leyerek, kadınsı kokusunu soluyarak ve yumuşak bedenini kavrayarak geçirmişti. Fakat Phaedra uyanırken onu çok daha fazla ilgilendiriyordu.

Phaedra, saatlerdir bu konu üzerinde konuşuyorlarmış gibi, “Gerçekte evlenmedik tabii ki,” dedi.

“Sanırım İki Sicilya Krallığında fiilen evliyiz.”

“Hiçbir belge imzalanmadı.”

“Burası Katolik bir ülke. Onlar evliliğe bir anlaşma ola- rak değil, dinsel bir tören olarak bakıyorlar.”

“Biz Katolik değiliz.”

“Bu her şeyi değiştirebilir. Kesin olarak bilmiyorum an- cak evlilik burada geçerliyse ülkemizde de öyle olabilir.” Elliot, onun kızgınlıkla haykırmasını bekledi.

Ancak Phaedra şiddetli bir tepki vermek yerine öyle- sine şaşkınlıkla baktı ki Elliot bir an hâlâ hasta olduğunu düşündü.

“Bu krallığın neyi yasal kabul ettiği önemli değil,” dedi Phaedra. “Çok yakında kanunların daha iyi işlediği İngiltere’ye döneceğiz. Önemli olan her ikimizin de ger- çekte evli olmadığımızı bilmemiz.”

Teknenin başı güneydoğu tarafına, kıyıya yöneldi. El- liot gözlerini kısarak uzağa, hedeflerindeki küçük limana dikkatle baktı.

“Söyle,” dedi Phaedra.

“Neyi söyleyeyim?”

“Bizim gerçekte evli olmadığımızı söyle.”

Phaedra’yı rahatlatmak için bunu söyleyebilirdi ancak yalan söylemek de istemiyordu. Belirsizlikler Elliot’ın si- nirlerini olması gerektiği kadar bozmuyordu. Elliot, Pha- edra Blair gibi bir kadınla evlenmeyi kesinlikle istemezdi ancak o yeminleri tamamen bilerek etmişti.

Bu adada onun kocası olmanın faydası da vardı. Elliot, soyadının verdiği özel dokunulmazlık sayesinde onu daha iyi koruyabilirdi. Ayrıca gözü gece gündüz Phaedra’nın üzerinde olabilirdi. İngiltere’ye döndüklerinde Positano’da ettikleri yeminlerin bağlayıcı olduğunu öğrenirlerse bu da yararlı olacaktı.

Eğer gerçekten evlilerse, o kitabı yayınlama kararı ar- tık sadece Phaedra’ya ait olmayacaktı. Elliot ailesinin adını korumak için bu kadar etkili bir yolu hiç düşünmemişti

ama kader, onları bir araya getiren probleme beklenmedik bir çözüm bulmuş olabilirdi.

Phaedra bu çözümden elbette tiksinecekti. Bu yüzden Elliot tekne mürettebatına Paestum'a yönelmesini söylemişti. Phaedra Blair yaşamının onun varlığıyla cehenneme dönüşeceğini fark etmeden önce Elliot onu cazibesıyla kendine esir etmeyi istiyordu.

"Hiçbir şey bilmediğim halde bildiğimi söylememi bekliyorsun. Sen de bilmiyorsun. Gerçekten tam olarak bilgi sahibi olmadığım bir konuda seni rahatlatmamı, istediğimiz gibi davranmamız gerektiğini söylememi istiyorsun."

"O şekilde bakmak en doğrusu olurdu."

"Sana katılmıyorum. Bence böylesine büyük bir şans heba etmek talihsizlik olurdu."

Phaedra, karşı çıkmasına ve sesindeki alaycılığa sinirlenerek ondan uzaklaşıp ayağa kalktı. Karşısındakini kendi tarafına çekinceye kadar onu paylamayı planlayan bir kadın gibi ellerini kalçalarının üstüne koyup Elliot'a döndü.

Yelken bezinin altındaki gölgenin loşluğu Phaedra'nın tenine hoş bir pırıltı veriyordu. Rüzgâr, saçının tutamlarını dans ettirerek havalandırıyor. Geriye doğru uçan eteği bacaklarının ve kalçalarının şeklini ortaya çıkarırken, Elliot'a onun çıplak vücudunu ve bugünün nasıl başladığını hatırlatıyordu.

"Biz İngiltere'ye dönünceye kadar bu nikâhı neden yok saymamız gerektiğini açıklamama izin ver." Phaedra kendi gerekçelerini parmaklarıyla sayarak, ayrıntılı biçimde anlatmaya başladı.

Elliot onun sesini uzaktan gelen bir ilahi gibi duyuyordu. Zihni kuleye dönmüştü, dizlerinin üzerine çökmüş halde Phaedra'nın çıplak vücuduna bakıyordu. Ona tıpkı

dün geceki gibi yeniden sahip oluyordu, ancak bu defa kocası olduğundan gerçek bir elde etme durumu vardı.

Phaedra onun önünde, gölgenin sınırlarında ileri geri yürümekteydi. Elliot daldığı hayalden açıklamalarını zorlukla duyarken, bu tek kişilik konuşma sürdürükçe sürdü.

Phaedra aniden durdu. Elleri bir kez daha kalçalarının üzerine gitti.

"Dinlemiyorsun bile."

"Ben... Mantığın üniversitede olsaydık ödüllendirilirdi. Bir kelimesine bile itiraz edemiyorum. Ben sadece şu an neyin doğru olduğuna aldırmiyorum."

Phaedra karşısında oturan bu aptal adama kızarak derin bir nefes aldı. "Hayatın boyunca istemediğin bir kadınla beraber olma ihtimalini düşünmeye değer bulmuyor musun?"

"Ben bunu en ince ayrıntısına kadar zaten düşündüm. Sorundaki 'istemediğin kadın' kısmına gelirsek, orası biraz karışık."

Elliot birden onu kucağına çekerek öpmeye başladı. Phaedra'ya dün geceki yakınlığı yeniden yaşamaya zorladı. Onun arzularına kendisinininkilere katılma emri verdi. Böylece bu uğursuz gelişmenin sadece bu tarafının Elliot'ı ilgilendirdiğini anlayacaktı.

Han sahibinin karısı, bir kraliçe nedimesine yakışır gösterişle Phaedra'nın yatak odasının kapısını ardına kadar açtı. Han sahibi ise koridorun ilerisinde başka bir odayı Elliot'a gösteriyordu.

Koridorun iki ucunda olan Elliot ve Phaedra birbirlerine baktı. Phaedra onun odalar arasındaki adım sayısını hesapladığına emindi. Elliot'ın kendisini etkilemesine kar-

şı bir koruma alanı bulmuşçasına odasına girdi ve hemen kapıyı kapattı.

Teknede geçen son yarım saat, Phaedra'nın kendisini içinde bulduğu bu tuhaf durum konusundaki düşüncelerini daha da karıştırmıştı. Elliot'ın öpüşleri onun aklını, bedenini ve kalbini çıkmaza sokuyordu. Zevkle dolu geçen her dakika Elliot, onu bildiği ve kendisini güvende hissettiği yerden yavaş yavaş koparıyordu. Phaedra kendisini hiç bilmediği sulara çekilmiş gibi hissediyordu.

Phaedra ettikleri yeminlerin geçerli olmadığına neredeyse emindi, ancak yine de gelecekte korkunç sorunlara neden olacak gibiydi. Bir evliliğin olmadığını kabul etmek mantıklı olacaktı. Maalesef Elliot bu evliliği faydalı bulmuş gibi gözüküyordu.

Phaedra ona cazip gelenin sürekli bir ilişki olduğunu sanmıyordu. Kocasını olarak başka konularda da hak talep edebilirdi. Phaedra'nın düşüncelerini ve planlarını bilmek. Korumak ve hâkimiyet sağlamak. Karşı çıkıldığında müdahale etmek.

Han sahibinin karısı portmantoyu açtı. Elbiseleri kaldırıp silkeledi. Onları daha sonra gardıroptaki askılara astı. Siyah gözleriyle ince kumaştan bürümcük elbise sırasına baktı. Onların matem elbiseleri olduğunu düşündü. Phaedra onun bu konudaki yanlış düşüncelerini düzeltecek sözcükleri bilmiyordu. Positano'daki açıklamaları da çok işe yaramamıştı zaten.

Kadın su getirmek için gitti. Döndü, yıkanma leğenine bir miktar su döktü ve Phaedra'nın soyunmasına yardım etmeye başladı. Phaedra'nın sırtındaki kopçaları çözerken "Kocanız... *bello, elegante*," dedi.

O benim kocam değil. İtiraz sessiz bir karşı çıkış olarak

kalmıştı. Bu kadının ne düşündüğü önemli değildi. Eğer insanlar evli olduklarını düşünürlerse bu gezi daha kolay gerçekleşirdi. Phaedra farkı görmüştü. Yaşamında hep karşılaştığı horlanma yerine, teknede ve handa saygı ve hürmet görüyordu.

Phaedra odasına yerleştiği sıralarda akşam karanlığı çöktüyordu. Kadın odasından ayrılırken kapıya Elliot gelmişti. Elliot'ın son hafta boyunca Güney dilinde emir verme bilgisi gelişmişti ve han sahibinin karısına bazı talimatlar verdi.

"Ona ne dedin?"

"Açık havada akşam yemeği yiyeceğimizi. Hoş bir bahçeleri var. Ona akşam yemeği sonrasında banyolarımızı hazırlamasını da söyledim. Şimdi aşağıya inelim. Bütün gün teknedeki ekmek ve peynirden başka bir şey yemedik."

"Az sonra sana katılacağım. Önce birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum."

Kapı kapandı. Phaedra onun gidişiyle odaya çöken sessizliği içine çekti. Elliot'ın giderken çıkardığı seslerin tümüyle kaybolması için bir süre daha bekledi. Bu umduğundan daha uzun sürdü.

Bunun için dün geceyi suçladı. Samimiyetin dozu kaçmıştı. Yaşananlar Elliot'ı gerçekten de fazlasıyla memnun etmişti. Phaedra daha evvel sınırlarını açıkça belli etmiş fakat Elliot kasıtlı bir şekilde cazibesini kullanmıştı. Phaedra ona karşı koymakta çaresiz kaldığını inkâr etmiyordu, çünkü Elliot onun zaaflarından yararlanabilecek ilk erkekti.

Odasını inceledi, bu odanın hanın en iyi odası olduğuna kanaat getirdi. Oda, Napoli'de çok yaygın olan özenle oyulmuş taşra tarzındaki ahşap mobilyalarla döşenmişti. Fazla lüks olmayan yatağın üzeri, soluk mavi desenli ku-

maşla örtülüydü ve el örgüsü halı tahta döşemeli zeminin üzerinde çiçeklerle süslüydü.

Phaedra, bahçede yemek yemeyi dört gözle bekliyordu, aslında bir banyo da ona iyi gelebilirdi. Elliot onun ihtiyaç duyacağı şeyleri önceden tahmin etmişti ve sırf bu yüzden Phaedra, planlarına isterse göz yumabilirdi. Elliot onunla, bir erkeğin bir kadınla ilgilenmesi gerektiği gibi ve diğer tüm kadınların hoşuna gidecek şekilde ilgileniyordu. Bunu inkâr etmek kabalık, hatta belki de nankörlük olurdu.

Ama sorun şuydu; Phaedra bunun kontrolsüz biçimde devam etmesine izin vermesi halinde neler olabileceğini biliyordu. Elliot onun kadar tehlikede değildi. Dünya, kadınları toplumun emrettiği 'normal' bir hayat sürmeye zorluyordu. Tabuları yıkmamanın çok zor ve imkânsız göründüğü öyle zamanlar olmuştu ki bu, Phaedra'yı inançlarını sorgulamaya itmişti. Toplumun beklentilerinin aksini yapmak çok yorucuydu.

Tuvalet masasının karşısına oturdu ve saçlarını taradı. Elliot'ın hatırı için, saçlarını ensesinde topuz yaptı, böylece eğer diğer konuklar da bahçedeki yemeğe katılacak olursa Elliot onun aykırı görünümü yüzünden mahcup olmayacaktı. Gardirobunu açtı, şapkasını buldu ve başına taktı.

Aynaya uzun uzun baktı. Görünüşündeki bu değişiklik yapılması kolay, küçük bir fedakârlıktı. Ona hiçbir şeye mal olmamıştı ve Phaedra bunu, bu seçimi neden yaptığıının tamamen farkında olarak yapmıştı. Bu tarz küçük jestler karakterinden ödün vermek demek değildi.

Bahçede bekleyen adamı düşündü, çok yakışıklı ve çekiciydi. Birkaç günlüğüne evli numarası yapmak çok cezbediciydi. Ruhunun yorgun kısmı, bir erkeğin bir süreliğine onunla ilgilenmesi için can atıyordu. Belki de bir-iki

haftalığına savaşmayı bırakıp İngiltere'ye geri döndüğünde silahlarını tekrar kuşanabilirdi.

Birden zihninde annesinin hatırası canlandı. Phaedra hayalinde, Artemis Blair'in sevimli yüzünü tek kaşı kalkık halde canlandırdı. Artemis, kızını kendisi gibi olması için hiç zorlamamıştı. Birinin böylesine bir özgürlük istemesi durumunda, neler kaybedip neler kazanabileceğini açıklamıştı. Aynı zamanda Phaedra'yı, kabul edilebilirliğin ve saygınlığın herhangi bir ölçüsünün ve süresinin olamayacağı konusunda da uyarırdı. Dünya, kadınların uzlaşmanın mümkün olduğu bir yer bulmalarına izin vermiyordu. Kanunlar, normal ve makul bir kadın olma kararını mutlak hale getirmek için yapılmıştı.

Phaedra hazırlıklarını tamamladı. Bu topraklarda yabancılara, Elliot'la onun evli olduğunu düşünmelerini sağlayacaktı ama gerçekten evli olduklarını, hatta bunun geçici bir süreliğine dahi olduğunu düşünemiyordu. Eğer bu oyunu oynayacaklarsa, kaybeden taraf kendisi olacaktı.

Phaedra, gün batarken daha da güzel görünmeye başlamıştı. Akşam karanlığı etkileyici renkleriyle ona yumuşak ve çarpıcı bir etki kazandırmıştı. Yemeklerini bitirirken Elliot kendini şiirsel bir duygusallığa kaptırmıştı. Bahçedeki çiçekler, oturdukları bahçenin etrafında zengin bir çember oluşturunuyordu.

Akşam yemeğini, bir sonraki gün Paestum tapınaklarına yapacakları gezi hakkında konuşarak geçirmişlerdi. Phaedra karanlık çöktükçe sessizleşti. Elliot, onun ilerleyen saatleri ve üst kattaki odaları düşündüğünü sezmişti. Phaedra'nın gözleri aralarındaki gergin bekleyişin farkında

olduğunu yansıtıyordu. İlk defa bunu gizlemeye çalışsa da başarılı olamamıştı.

Konuklar bahçeyi birer birer terk ettiler. Hancı getirdiği kahveyi özenle servis ettikten sonra tekrar içeriye döndü.

“Güneş battı ve misafirler de içeri girdi, şapkanı artık çıkarabilirsin Phaedra.” Şapkanın bir taviz simgesi mi yoksa güneşten korunmak için mi olduğuna emin değildi. Şapka Phaedra’nın yüzünü gölgeliyor, iri gözlerinin görünmesini engelliyordu. Elliot, hiçbir şeyin ona olan arzularını saklamasını istemiyordu.

“Sanki bana izin veriyormuşsun gibi geldi Elliot. Ya da emrediyormuşsun gibi...” Yine de şapkasını çıkarıp masaya koydu. “Şu anki durumumuz hakkında ne düşünüyorsun bilemem ama bana karınmışım gibi emredemezsin. Bu hiç hoşuma gitmez.”

Nerden bilebilirdi ki daha önce biriyle aile olmamıştı, hatta bir aile ortamında bile büyümemişti.

Elliot sözlerini kabul ettiğini belli etmek için gülümse-di, böylece loş ışıktaki Phaedra’ya eşlik etmeye devam edebilirdi. Phaedra daha açık ve net bir onay istercesine dik dik ona baktı. Bu isteğinde gayet kararlıydı.

“Sana nasıl davranmalıydım Phaedra? Bir metresmişsin gibi mi? Basit bir flörtmüşsün gibi mi?”

“Bir arkadaş gibi.”

“Dün gece arkadaşlık ve sen izin verdiğin sürece sana öyle davranmayı çok isterim.”

Elliot, loş ışığa rağmen Phaedra’nın yüzünün kızardığını gördüğüne emindi. “Tam olarak dün geceki gibi değil. Endişe ettiğim şeylerden biri de bu.”

“Dün gece pek de endişeli görünmüyordun. Her ney-

se, ben değişmeye hazırım. Söyle bana, arkadaşların sana nasıl davranıyorlar?”

“İstekli bir biçimde... Eğer dün gecedan söz ediyorsan, dün gecenin ikimiz için de bir teslim oluş ya da bir zafer olmasına gerek yok. Bunun bir teslim olma ya da sahip olma meselesi olmasına gerek yok. Ve bir erkeğin ya da herhangi birinin başkalarının duygularıyla bu kadar oynamasına da hiç gerek yok.”

Elliot içgüdüsel olarak bu imaların Phaedra’nın eski aşklarıyla ilgili olduğunu düşündü. Kötü olan şuydu ki Phaedra daha önce eski erkek arkadaşlarıyla duygusal anlamda bir şey yaşamadığını itiraf etmişti.

Elliot büyük kıskançlık hissetti. Bu daha önce çok fazla yaşadığı bir duygu değildi. Kıskançlığın tehlikeli gücüyle sessizliğe hapsolan ve bozguna uğrayan Elliot, bu duyguyu ruhunun zindanlarına hapsetmeye çalışıyordu. Hiç şüphesiz, Phaedra’nın bütün o ‘*gerek yok*’ları içinde erkeklerin onu sevmeye hakkı olmadığına karar vermişti.

Elliot içindeki çılgınlığı kontrol altına aldı ama bu duygudan tam olarak kurtulamadı. Sıkıntısı kızgınlığa dönüşüyordu. “Anladığım kadarıyla neye gerek olup olmadığı konusunda bolca kafa yormuşsun Phaedra. Tüm bunlara benden çok daha fazla önem veriyorsun, felsefen benim için fazla karmaşık ve yorucu.”

“Bu ses tonunu tanıyorum. Bana karşı kaba ve alaycı olmayın. Biliyordum, senin asla biriyle o zevki paylaşman ve- ”

“Ve ne? Güneşin doğumunu yanımdaki kişiyi önemsemeden izlemem mi mümkün değil? Cahilce konuştuğunu düşünmesem, senin hiçbir şey talep etmeyen cömert bir kadın olduğunu söyledim. *Malum* arkadaşlarınla gü-

neşin doğuşunu hiç izlemiyorsun, değil mi? Bahse girerim ki kimse üzerinde hiçbir iddiada bulunamasın diye onları güneşin doğuşundan önce gönderiyorsundur.”

“O kadar umursamaz değilim ama birine ait de değilim. Kimseye tutkunun yaratabileceği sahte bağlarla bağlanmadım. Ve kimsenin bana hükmetmesine de izin vermedim.”

Elliot, onun *diğer* erkeklerle geçmişte neler yaşadığını duymak istemiyordu. “Arkadaşların, seninle ilgili gerçek düşüncelerini ve hissettiklerini saklamanın kendi yararlarına olacağını düşünmüşler, hepsi bu.”

İşte Phaedra şimdi sinirlenmişti. “Onlar ahmak ya da alçak değil aksine iyi ve dürüst adamlardı. Sadece *senin* gibi değillerdi, hepsi bu.”

Kelimeleri sert, zalim ve soğuktu. Zeki bir adam, Phaedra’nın bu ağır sözlerinden sonra geri adım atardı. Ama elbette Elliot bunu yaparsa kahrolurdu.

“Eğer erkek olsalardı, benim gibi olurlardı. Bir erkek, yanındaki kadın erkeklerin düşünme tarzından hoşlanmıyor diye düşünce şeklini değiştirmez. Arkadaşların senden faydalanabilmek için sana numara yapmışlar. Biz erkekler böyle şeyleri hep yaparız.”

“Öyle olsaydı, ikiyüzlülüklerinin farkına hemen varırdım.”

“Belki de o kadar zevk meraklısıydın ki onların sana duygusal anlamda da yakınlaşmaya çalıştıklarını fark etmekten kaçındın.”

Phaedra, dün geceki davranışlarıyla ilgili eleştirisi karşısında afalladı.

“Ben sanmıştım ki... Annemin haklı olduğunu şimdi

anlıyorum. Çoğu erkek ne istediğimi anlayabilecek kadar zeki değil ve bu gerçeği değiştirmek imkânsız.”

Şapkasını alıp kalktı. “Arkadaşım olamayacağın için çok üzgünüm Elliot. Bunun için uygun değilsin.”

Bahçeden geçerek hanın kapısına doğru yöneldi. Kraliçe arı seçimini yapmıştı, bu arı başka yerlerde de vızıldayabilirdi.

Elliot normalde kadınlar tarafından reddedilmeyi şakaya vurur ve nezaketle karşılardı. Hafif bir rahatsızlık dışında reddedilmek umrunda bile olmazdı. Bu kadının tavırları ise pek çok yönden şakaya vuramayacağı türdendi. Phaedra ona yeniden meydan okumuştı ve bunu görmezden gelemezdi.

Elliot çekilmez bir adamdı. Bir insan nasıl olur da bu kadar zekiyken aynı zamanda bu kadar aptal olabilirdi?

Ne cesaretle Phaedra’ya böyle bir şeyi üstü kapalı bir biçimde söylerdi - hayır, üstü kapalı biçimde söylemek değil, açıkça ima ederdi - hayır, ima bile değil, nasıl olur da kurduğu ilişkiler nedeniyle onu bir fahişeden farklı olmakla suçlardı?

Phaedra odasına gidene kadar söylenip durdu. Elliot’ın muhtemelen hiç kız arkadaşı olmamıştı. Lord Elliot Rothwell’in sadece haklarında çok şey bildiğini sandığı fahişeleri ve metresleri olduğuna şüphe yoktu.

Phaedra odasının kapısına ulaştı. Elliot umutsuz vakaydı ve Phaedra ona günlerdir takılıp kalmıştı. Kapıyı ardına kadar açtı ve nemli bir sıcaklık onu karşıladı. Hizmetçi onu eğilerek selamladı ve hızlıca şöminedeki yanmış odun ateşinin üzerinden büyük kovaları alıp içlerindeki suyu metal küvete boşaltmaya başladı.

Phaedra aniden iki gündür birikmiş olan tüm sıkıntısını hissetmeye başladı. Vücudu geceden kalan kötü kokuları yayıyor gibiydi. Burnuna, ona hazzı ve henüz reddetmiş olduğu şeyi anımsatan baştan çıkarıcı ve tatlı bir koku geldi. Hayatının son birkaç gününden arınmak ona iyi gelecekti.

Hizmetçi küveti hazırlamıştı. Phaedra onu gönderdi ve yıllardır olduğu gibi kendi işini kendi gördü. Elbiseyle kombinezonunu çıkardı, her hareketiyle bir erkeğin kendi bencil nedenleri için koruduğu şımartılmış bir köle olmadığını ilan ediyordu. O Phaedra Blair'dı; özgür, kendi başının çaresine bakabilen ve kendi kuralları dışında hiçbir kural tanımayan.

Küvetin içine otururken sesli bir biçimde inledi. Suyun sıcaklığı tenini ürpertti. Vücudu muhteşem bir rahatlamayla gevşedi. Küçük dalgalar bahçede gerilmiş sinirlerini yatıştırdı.

Uzunca bir süre kendini suda serbest bıraktı, sonra oturdu ve saçlarını açıp yıkadı. Vücudunu kokulu sabunla temizledi ve köpüklerle oynadı.

Artık zihni açık, arınmış ve kendinden emindi, son günlerde olduğundan çok daha fazla kendisi gibi hissediyordu. Küvetin içinde ayağa kalktı ve akşam esintisinin vücudunu okşamasına izin verdi. Tüm duyuları harekete geçti. Günlerdir ilk kez rahat olmanın memnuniyeti içindeydi.

Ne var ki kapı mandalının tıkırtısı tüm mahremiyetini bozdu. Biri bedenlen ve ruhen izinsizce içeri girmişti. Bu kasten yapılmış bir davranıştı. Phaedra bir süre hareketsiz kaldı, odadaki ve kendi içindeki değişim karşısında sessizliğe büründü, vücudunu saran heyecanla afallamıştı ama çabucak dikkatli bir seçim yaptı.

Küvetin yanındaki iskemle üzerine serili havlusuna uzandı, ancak bronz tenli bir erkek eli daha hızlı davranmıştı.

14. Bölüm

Elliot, Phaedra'nın odasına yönelirken, onun banyo yapmayı bitirmiş olacağını düşünmüştü. Kapıyı açtıktan sonra neredeyse içeri girmekten vazgeçecekti ama nedeni mahremiyetini korumak istemesi değildi. Phaedra'nın küvetteki çıplak görüntüsü bir anda ağzının kurummasına neden oldu. Genç kadın bir heykel gibi hareketsiz ve sakindi. Elliot'ın bakışları onun sırtının harika kıvrımlarını takip ederken, belkemiğinin üzerindeki gamzesinin büyüüne kapılmıştı. Zaman adeta onun için yavaşlamıştı. Kalçasının erotik ve yumuşak kıvrımları gizli davetler vaat ediyordu. Dik omuzları, bu özel anda bile ne kadar gururlu olduğunu gösteriyordu.

Elliot'ı durduran şey fiziksel çekim değildi, Phaedra'ya karşı hissettikleri şiddetli bir arzudan çok daha fazlaydı. Elliot bunun da bahçede yaşadığı kıskançlık duygusu kadar tehlikeli olduğunu kabul ediyordu. Aynı zamanda daha önce bilincine varmaktan kaçındığı şeyleri de idrak etmeye başlamıştı. Phaedra'ya olan açlığı, bilmek istemediği bazı gerçekleri açığa çıkarıyordu.

Ona doğru yürüdü. Elliot vücudunu seyrederken, bir süre boyunca hiç kıpırdamayan Phaedra şimdi hareket etmişti. Elliot havluya uzandığında sanki korkmuş gibi o da umutsuz bir hızla havluya elini uzattı.

Küçük su damlaları çıplak omzunda ve havluya uzanan kolunda hâlâ parlıyordu. Solgun parmakları Elliot'ın elindeki kumaşı kavradı. Donup kalmışlardı, havlu Phaedra'nın teslim etmek istemediği bir ziyneti gibiydi.

O benim. Elliot'ın iç sesi davetsizce yükseldi, bu Phaedra'nın içinde uyandırdığı hislerin kanıtıydı. İç sesi artık sakın bir güven duygusuyla konuşuyordu. Phaedra ona gitmesini emretmemişti. Aksine içeri girmesine ve çıplak vücuduna bakmasına izin vermişti. Odada sessiz ve ilkel bir nabız gibi atan şehvetli havayı yok etmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Bunu henüz bilmiyor olsa bile çoktan teslim olmuştu.

Elliot elini havludan çekti. Phaedra havluyu hızla aldı ve çıplak vücuduna dolayıp uçlarını ön kısmında birleştirdi. Küvetten çıktı ve Elliot'ın yüzüne baktı.

Phaedra'nın cüretkâr bakışları onu çılgına çevirmeye yetecek kadar uzun bir süre boyunca yüzünden ayrılmamıştı. Daha önce bir kadını arzulayan bir erkeğin bu denli mantıksızca ve dikkatsizce davranmasına anlam veremezdi ama şimdi bunu anlayabiliyordu. Phaedra, onun kolları kıvrılmış gömleğine, pantolonuna ve çıplak ayaklarına bir göz attı.

"Saçların nemli, sen de banyo yapmışsın," dedi Phaedra. Kendi ıslak saçları ise karmakarışık bir şekilde tek omzunun üzerine dökülüyordu.

Küvete doğru baktı. Sabun köpükleri hâlâ bir o yana

bir bu yana doğru geziniyordu. “Küvette epey fazla oyalandım.”

Vücudunun tamamını kapamayan havluya sarınmış halde yaptığı bu sohbet onun için yeterince uzundu. Nemli vücudunun çok azını gizleyen havlu kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı.

Arkasını döndü ve çana uzandı. “Hizmetçiler küvetteki suyu bu gece boşaltmak isteyeceklerdir.”

Elliot’ın onu durdurması sadece birkaç adımına mal oldu. Phaedra çanın ipini çekmeden onun ellerini kavradı. Serin suyun ve çiçeklerin hoş kokusu Elliot’ın tüm zihnini kapladı.

“Seni buraya davet etmedim.”

“Hayır, etmedin.”

“Bence biz- ” Phedra’nın sesi, Elliot’ın ona daha da sıkı sarılıp boynunun en zevk veren yerlerini öptüğünde sessiz bir soluğa dönüştü.

“Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun,” diye mırıldandı Phaedre.

“Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum.” Elliot, onu kendisine doğru daha da sıkı bastırdı. Az önce seyrine doyamadığı o çıplak vücudu, şimdi havlunun üzerinden okşuyor ve elleriyle onu keşfediyordu.

Phaedra yumuşak bir ifadeyle güldü. “Bu yaptığın çok yanlış.”

“Muhtemelen öyle.” Phaedra’nın elleri hâlâ göğsünde tutturduğu havlusuna kenetliydi. Elliot havluyu bırakması için ellerine uzandı ama o havluyu daha da sıkı kavradı.

Phaedra’nın tahrik olduğu belliydi ama Elliot bir karşı koymanın oluşmaya başladığını seziyordu. Elliot bir anda ellerini havlunun altına doğru kaydırды.

Phaedra hafifçe titredi ama karşı koymaya devam ediyordu. “Sana arkadaşlarımdan biri olamayacağını söylemiştim.”

“Sana Napoli’de onlardan biri olmakla ilgilenmediğimi söylemiştim.” Bir kez daha Phaedra’yı havluyu bırakması için zorlamaya çalıştı. “Artık bu tavrını bir kenara bırak, çünkü bu şeyi sen de istiyorsun, nasıl adlandırdığının bir önemi yok.”

“Ben buna şeytani bir ayartma diyorum.”

Elliot, onun boynunu yeniden öptü. Phaedra kollarının arasında küçük ve narindi. “Tehlikeli falan değilim, seni bu gece istiyorum, hepsi bu.”

“Söylediklerinin doğru olduğuna inanmıyorum,” dedi Phaedra ama hangi noktada şüpheleri olduğunu söylemedi. Belki de Elliot’ın her sözünün yalan olduğunu düşünüyordu.

Elliot daha fazla zorlamadı. Ellerini Phaedra’nın kenetlenmiş parmaklarının üzerine koydu, onun havluyu tutma çabasının nafile olduğunu biliyordu.

Phaedra kendi içindeki savaşını da sessizce yapmaktaydı. Taze bir rahatlama hissi yavaşça bütün vücudunu sardı. Elliot, elinin altındaki parmaklar gevşediğinde, Phaedra’nın kendisini ona teslim edeceğini artık biliyordu.

Elliot havluyu aşağıya çekti, böylece onu okşayabilmesi için hiçbir engeli kalmamıştı. Phaedra’nın teni serin ve zevk vericiydi ama içindeki ateş Elliot’ın dokunduğu her yerden kanına karışıyordu. Elliot, onun göğüslerini avuçlarken, derin nefesleri zevkin verdiği yumuşak inlemelere dönüşene kadar göğüs uçlarıyla oynadı. Ağzını, Phaedra’nın boyun kıvrımına gömdü böylece heyecandan hızla atan nabzını diliyle hissedebilecekti.

O benim.

Elliot'ın körüklediği yangın, Phaedra'nın sıkıca tutunmaya çalıştığı mantığını yakıp kül etmeye devam ediyordu. Phaedra bulanmış zihnini toparlamak için uğraşırsa da Elliot'ı bahçede bırakıp gitmesinin ardındaki mantıklı nedenleri bir türlü bulamamıştı.

Şimdiyse Elliot'ın elleri vücudunda dolaşüyor, onu tahrik ediyor ve sahipleniyordu. Her okşayışıyla, Phaedra'ya dün gece yaşadığı coşkuyu tekrar yaşayacağını sözünü veriyordu. Phaedra'nın yaptıkları şeyin tehlikeli olduğu ve bedelinin ağır olabileceğiyle ilgili söylemleri artık aptalca ve önemsiz geliyordu.

Elliot'ın ellerinin ona yaptıklarını seviyordu. Elliot'ın güçlü vücuduna yaslandı, her bir kendinden emin dokunuşu teninde karış karış hissetti. Elliot'ın, baldırları ve göğüslerindeki parmaklarının hassas dokunuşlarının zevkine varıyordu. Her bir temasla titriyordu, çünkü Elliot sahip olduğu gücün farkındaydı.

Özgürlük, tüm bunların ne anlama geldiğini umursamamayı seçmekteydi. Umursamaz, neşe veren özgürlük. Cinsel açlığını inkâr etmeye çalıştıktan sonraki bu teslim oluş Phaedra'ya ilaç gibi gelmişti, coşkuyu kucaklamış ve bir sonraki gün için düşünüp taşınmayı bırakmıştı.

Teslim oluşuyla, Elliot'ın dokunuşları baştan çıkarmaktan çok bir erkeğin kendisinin olanı hakkıyla almasına dönüşmüştü ama Phaedra bunu umursamıyordu. Umursamaktan çoktan vazgeçmişti. Teslim olmanın şehveti onu şaşırtmaktan daha çok büyülüyordu. Elliot'ın gücünün kendisini kontrol etmesine izin verdi. Vücudunu daha fazlası için yalvarırcasına ona sundu, zevkin verdiği titre-

melerin ne anlama geldiğini düşünemeyecek kadar kendinden geçmişti.

Elliot'ın kolları onu sımsıkı sarmıştı. Göz kapaklarını açtı ve Elliot'ın parmak uçlarıyla yavaşça göğüslerini okşamasını izledi, her küçük darbe onu keskin bir ok gibi vuruyordu. Kendini geriye doğru itti, göğüslerini öne doğru çıkarıyor, daha fazlası için umutsuzca çırpınıyordu.

Elliot, uzun süren bir okşamayla onu ters çevirdi. Eli, Phaedra'nın baldırları arasındaki güzel kokulu ıslaklığı aradı ve onun zevk aldığına emin oldu.

Phaedra kendine güçlkle hâkim olabiliyordu. Zorla nefes alıyor ve her kısa soluk onu sabırsız bir inlemeye sürüklüyordu. Kendini Elliot'a doğru döndürmeye çalıştı, böylece vücudunun arzuladığı şekilde ona sarılabilir ve dokunabilirdi.

Elliot buna izin vermek yerine, onu kollarıyla sıkıca kavrayarak kaldırdı ve karyolanın ayakucundaki tahtanın üzerine oturttu. Aniden onu tutmayı bıraktı ve Phaedra elleriyle oymalı ahşap köşeye sıkıca tutundu.

Phaedra, Elliot arkasında dururken neler gördüğünü gözünde canlandırdı. Çıplaklığının korunmasızlığıyla kalakalmıştı.

Başını çevirerek Elliot'a baktı ve onun soyunduğunu gördü. Gömleğini çoktan çıkarmıştı. Phaedra önüne dönmeye yeltendi.

“Hayır. Kıpırdama. Olduğun yerde güzelsin.”

Kalbi şiddetle çarpıyordu. Güzeldi, kabul ediyor ve bekliyordu. Heyecanı yeni renklere bürünmüştü, büyüleyici parlak tonlardaydılar. Farklı bir uyarılma vücudunu sarıyor, sinsi ve dayanılmaz bir işkence yapıyordu.

İnsana kendini çok ilkel hissettiren bu yeni arzuyu

kontrol edebilmek için gözlerini kapadı. Bu arzusun gücü onu korkutuyordu, çünkü bu karşısındaki adamı bir sorun ve tehlike haline getiren çok fazla şey içeriyordu.

Elliot altındaki kıyafetlerini çıkarıp ona yaklaştı. Vahşi bir heyecan, Phaedra'yı şeytani bir beklentiyle titretti. Elliot ona sarıldı; en ufak bir çaba sarf etmeden ona hükmediyordu.

Phaedra, onun kendinden emin avuç içlerini vücudunda hissetti; omuzlarından kollarına doğru kayıyor ve tekrar yukarı çıkıyorlardı. "Kafanı çevirme. Böyle kal ki yüzünü görebileyim."

Dokunuşları sırtından göğüslerinin çevresine doğru geçti. Parmak uçları şimdi daha da hassastı, en ufak dokunuşu Phaedra'nın vücuduna olağanüstü titreşimler gönderiyordu.

Phaedra yüzünü çevirmedi ama gözlerini kapalı tutmaya devam etti. Elliot'ın onu yatağa taşıyacağını düşündü ama öyle olmadı. Elliot büyük bir iştahla göğüslerini okşuyor, onu büyük bir çılgınlığa itiyordu. Phaedra'nın bedeni daha fazlasını bekliyordu. Tekrar inledi ve içgüdüsel olarak sırtını geriye itip kalçalarını ona sunmak için kaldırdı, tam çılgılık atacağını düşündüğünde Elliot onu tekrar kollarına aldı.

Bir eliyle Phaedra'nın göğüslerini avuçluyor, diğer elinin parmakları ise kalçalarının ayırımından, baldırları arasındaki sıcak derinliğe doğru hareket ediyordu.

Phaedra'nın daha önce buna benzer bir deneyimi olmamıştı. Bir şeye tutunabilmek için uzandı ama gerçekler, giderek daha da yoğunlaşan ve daha da zorunlu hale gelen zevkin gölgesinde kalıyordu. Görmüyor, konuşmuyor,

duymuyordu ama zihninde sözcükler, söylemesi gereken kelimeler, arzuları ve talepleri vardı.

Elliot nihayet onu kaldırdı. Kalçalarını sert bir tutuşla kendine çevirdi ve hızla içine girdi. Phaedra doyuma ulaşmıştı fakat Elliot bu cennetsel ızdırabı sürdürmeye devam etti. Onu heyecanlandırmak için ellerini kullanıyor, daha fazlasını vaat ederek onu baştan çıkarıyordu.

En şiddetli titremelerin ne zaman başladığını biliyor gibi bir hali vardı. En derin hazlar her bir parçasını titretiyordu. Elliot'ın sertliğini hissetti, derinlemesine içindeydi, ona kılavuzluk ediyor, kalp atışları ve yaşama enerjisiyle birleşinceye kadar onu titretiyordu. Tamamıyla onunlardı, bırakmayı reddediyordu. Phaedra'nın titremeleri haykırışa döndüğünde ve zevk seli bütün bedeninde çağıldığında bile onu bırakmadı.

Tekrar Elliot'ın kollarındaydı, onun tarafından kucaklanmış, terli vücutları birbirine bağlanmıştı. Son çılgın anlarının iniltileri hâlâ odada yankılanırken, Elliot'ın derin solukları kulağındaydı. Elliot'ın kalbinin yanında attığını hissetti, ritmi kendi vücudundaki çarpıntıyla uyumluydu.

Elliot, panjurların çıtalarının arasından sızmaya başlayan ışık şeritlerini izlemekteydi. Phaedra, yakında tapınaklara yapacakları geziye hazırlanmak için uyanacaktı.

Elliot ise tüm günü bu yatakta geçirmeyi tercih ederdi. Phaedra'nın aksine, o bu harabeleri daha önce görmüştü. Phaedra uzun gecelerinde, Elliot son kez birlikte olmaları için ona usulca yaklaştığında bile neredeyse hiç itiraz etmemişti ve tüm gece boyunca sohbet etmeleri onu rahatlatmıştı. Elliot, kendisi kadar onun da günlerdir bu şekilde olmasını istediğini düşünmemişti.

Elliot'ın bu tür şeylerin nasıl olması gerektiği hakkında hiç fikri olmasa da muhtemelen bu gizli ilişkiyle ilgili birkaç şeyi kararlaştırmaları gerekiyordu. Bu sıradan bir ilişki değildi. Normalde şimdiye kadar en azından geçici bir bağlılığa ihtiyaç duyuyor olurdu. Herhangi bir kişiyle olsaydı, böyle bir tutkuyu paylaştığı bir kadının unvanı çoktan belli olmuş olurdu.

Metres. Dost. Sevgili. Phaedra, bu etiketlerin herhangi birini reddederdi, zaten hiçbirisi de ona uymuyordu. Elliot yine de ona sahip olmayı düşünüp duruyordu. Ona güzelliğine yaraşacak elbiseler giydirmek ve parasının yetmeyeceği hizmetkârları emrine amade etmek hoşuna giderdi.

Eş. Aslında en uygunu olsa bile, söz konusu olamazdı ve kesinlikle kavgaya sebep olurdu.

Fahişe. Günahkâr. Dünya Phaedra'ya o gözle bakabilirdi ama onun aklından geçenleri bilen hiç kimse davranışlarını yanlış olarak nitelendiremezdi.

Arkadaş.

Bu kelimeyi kafasında evirip çevirdi. Phaedra'nın hayatındaki erkekler için olanak verdiği tek unvandı. Beraber geçirdikleri gece, onu uzlaşmaya hazır yumuşak başlı biri haline getirmiş olabilirdi.

Kendi içindeki ilkel canavar da beslenmiş ve sakinleşmişti, bu nedenle artık kızgınlıkla gürlemiyordu. İlk seferkinden çok daha emin bir şekilde, güvenle konuşacaktı. Yine de sahiplenme dürtüsünü görmezden gelemezdi. Dürtüleri Phaedra'yı arkadaşı olarak düşünmesine izin vermiyordu. Arkadaşlık daha az kesinlik, daha az ihtiyaç ve daha çok özgürlük demektir.

Phaedra gözlerini ovuşturarak açtı ve çarşafın altındaki hareketsiz vücutlarını inceledi. Dönüp Elliot'a baktı.

"Eğer öğlen sıcağına kalmak istemiyorsak harabelere gitmek için erkenden çıkmalıyız," dedi Phaedra.

"Yarın da gidebiliriz."

Parmaklarını Elliot'ın göğsünde gezdirmek için uzandı. "Bende hâlâ yürüyecek hal varken, bugün gitsek iyi olur."

Onun şen hali Elliot'a epey keyif vermişti. Phaedra'nın aralarında kurulan bağı koparmamaya karar vermesinin sinyalleri de onu keyiflendiren bir başka şeydi. Zaten Elliot'ın böyle bir şeye izin vermek gibi bir niyeti de yoktu.

"Dün gece bambaşkaydı," dedi Phaedra. "İnanılmazdı. Sence bu güneşin İngilizlere yaptığı bir şey mi? Bizim ülkenizin insanların yurtdışında olduklarında çok garip davranmak ve sağduyularını bir kenara bırakmak gibi öteden beri gelen bir huyları vardır. Zaten güneşe hiç alışkın değilizdir. Güneşin etkileriyle başa çıkmak için yeterince donanımlı ve tecrübeli değiliz."

"Bir kadını arzulamak için Akdeniz güneşine ihtiyacım yok, en azından seni arzulamak için yok Phaedra."

Phaedra'nın gözlemlerine göre Elliot'ın sözlerinde itiraf ettiğinden daha fazla gerçeklik payı vardı. Phaedra'yla birlikteyken mantığını bir kenara bırakmıştı, ona duyduğu istek kadınlara normalde hissettiğinden çok farklıydı.

Phaedra, onun cevabına gülümseyerek karşılık verdi ama aklı başka yerdeydi. Belki de dün gecenin sarhoşluğuna bir isim bulmaya çalışıyordu.

"Muhtemelen haklısın. Bunun güneşle ilgisi yok. Bu, evden ayrı olmakla ve bize şekil veren geçmişimizden ve zorunluluklardan uzak olmakla ilgili. Bir kişi evinden çok uzaklardaysa, yeni bir hayatı olur ve farklı bir insana dönüşür."

şür. Yabancılar Londra'yı ziyaret ederken, onlar da muhtemelen farklı hayatlar yaşamayı deniyorlardır.”

“Ve muhtemelen onları çılgına çevirenin sis ve yağmur olduğunu söylüyorlardır.”

Phaedra güldü. Sırtını döndü, çarşaf göğüsleri ve karnı üzerinde zarif kıvrımlar oluşturdu. Phaedra'nın karnındaki hafif şişlik Elliot'ın dikkatini çekti.

“Hamile kalırım diye korkmuyor musun Phaedra? Ben sabırsızca davranmak gafletinde bulundum ama gelecekte dikkatli olmalıyız.”

Eli aşağıdaki o şişliği aradı ve orada durdu. “Önlemlerden hoşlanacağımı sanmıyorum. Eğer çocuğum olursa, onu annemin beni büyüttüğü gibi büyütürüm. Ben bir kadını, neticede çocuk sahibi olmak kadınlar için doğal bir şeydir.”

Artemis Blair, Phaedra'yı doğurup büyütmüş olabilirdi, o her şey olabilirdi ancak Richard Drury ile asla evlenmemişti. “Çocuğun benden olduğunu inkâr etmemi beklemeyeceğini umuyorum.”

Phaedra'nın gülüşü sıcaktı. “Elbette hayır. Senden asla böyle bir şey beklemezdim. Aksine sırnaşık bir baş belası olmanı beklerdim. Yine de bu zamana kadar çocuğum olmadı ve asla bu kadar kutsanmış olmamın mümkün olduğunu düşünmüyorum.”

Kutsanmış. Hamile kalmaktan hiç korkmuyordu. Phaedra'nın bu konuyla ilgili beklenmedik görüşü, Elliot'a onun bildiği bir dünyada yaşamadığını ya da diğer kadınların korkularını ve umutlarını yöneten kurallara riayet etmediğini hatırlattı. Metres, eş, günahkâr, arkadaş. Bu kelimelerin hiçbiri Phaedra için uygun değildi.

Phaedra'nın üzerine tekrar çıktı, böylece onu tekrar al-

tında hissedebilirdi. Phaedra'nın teninin ipeksi sıcaklığının baştan sona tadına vardı. Onun neşeyle parlayan gözlerine baktı.

“Bence arzularımıza boyun eğmeliyiz Phaedra. Ülkemizin insanları kadar çılgın olmamıza izin vermeliyiz. Rotamızı Napoli'ye doğru geri çevirirken, bırak da bu yabancı güneşin neden olduğu farklı hayatları yaşamamanın özgülüğünün tadına varalım.

Phaedra'nın yanağının ve çenesinin narin kıvrımını okşadı, başını hafifçe yana eğişini hissetti.

Başını sallamasını bir söz gibi düşünmeden Phaedra'yı öptü. Ve bunun, bir kadını karşılık beklemeksizin ilk öpüşü olduğunu fark etti.

15. Bölüm

“Korkuyorum Elliot. Bu son hafta beni çok bunalttı ama bu yaşadığım bugüne kadarki edindiğim tecrübelerin en etkileyici olanı.”

“İnanıyorum ki bu, her tecrübeyi değil, sadece gördüğün diğer şehirleri ve yerleri gölgede bırakmıştır.”

İçten bir şekilde bakıştılar, bu birbirini çok iyi tanıyan iki sevgilinin paylaşabileceği türden özel bir bakıştı. Ah, evet, Phaedra sadece antik şehirlerden bahsediyordu. Tüm ıssızlığıyla ve görkemiyle Paestum ve bir sanatçı tarafından tasarlanmış benzeyen Amalfi, bunlar diğer etkileyici deneyimler için sadece bir başlangıçtı.

Pompeii’ye karadan ulaşmadan önce Amalfi’de gerektiğinden fazla oyalandılar. Elliot, dünyadan uzak bu geziden öyle zevk almıştı ki kolaylıkla bir gün içinde yapabilecekleri gezilerini üç gün sürecek şekilde ayarlamıştı.

Dün gece küçük bir köyde konaklamışlardı. Delicesine, çığıncasına sevişmişlerdi. Belki ikisi de gecenin bitmesini rüyalarının sona ereceğini biliyordu.

Phaedra gün doğarken üzgün ve özlem dolu bir şekilde uyandı. Pompeii’yi anımsadı ve bununla birlikte görmezden geldikleri gerçekleri hatırladı.

Elliot, Pompeii’ye yeni kitabı nedeniyle gelmişti fakat Phaedra onun bugünkü oyalanışının tek nedeninin araştırması olduğunu düşünmüyordu.

Phaedra, sokağın dolu meydanına doğru dümdüz giden tekerlek izlerinin derin yarığında parmak ucunda yürüdü. “Romalı atlı arabalarının tekerleklerinin bu yoldan geçtiğini düşünüyorum. Toz beni çok fazla rahatsız etmiyor, çünkü biliyorum ki bu iki bin yıl önce kalkan tozun aynı.”

“İşte bu da fırın. Birçok açıdan bizimkilere benziyor.” Elliot ona binanın içine doğru yol gösterdi. Duvarlarda fırınlar için derin oyuklar olduğu görülüyordu. Phaedra, burada ekmek yapan insanları ve aileler için somun ekmek almaya gelen hizmetkârları gözünde canlandırabiliyordu. Ayrıca yakınlardaki Vezüv Yanardağı’nın büyük kül bulutlarını püskürtmeye başladığında hissettikleri korkularını ve lavların bütün şehri sarıp tüm Pompeii’nin ve insanların üzerini örttüğünde duydukları acıyı da tahmin edebiliyordu.

Diğer turistler de sokaklarda dolaşıyorlardı. Çoğunun rehber ihtiyacı vardı ama Phaedra’nın yoktu. Onun her şeyi güzelce açıklayan Elliot Rothwell’i vardı.

Kendilerini mevcut kazı yerinin yanında buldular. Çalışma, molanın sona ermesiyle devam ediyordu. Bir sürü erkek insan zinciri oluşturmuş, ağır ağır eski uygarlıklara ait kalıntıları ortaya çıkarırken kovalarla toprak taşıyorlardı. Diğerleri el arabasındaki toprağı şehrin duvarlarının

dışındaki bir yere götürüyorlardı. Kasaba yavaşça, bölüm bölüm geliştiriliyordu.

“Buldukları her şeyi kaydetmelerini bekliyorum. Bildiğim kadarıyla bu en doğru yöntem.”

“Eskiden sadece define için kazarlardı ama şimdi her kırık çömlek parçası her tuğla belgeleniyor.”

“Sadece define için kazdıklarında da bulduklarını kayıt altına almıyorlar mıydı?”

“Krallar mülklerinin envanterini iyi hazırlatırlardı ve Napoli kralları Pompei’yi önceden beri kendilerine ait olduğunu iddia ederler. Bir önceki yüzyılın envanterleri bilimsel olmaktan uzaktı ama değerli olan her şey kaydedilmişti.”

Phaedra mevcut kazı yerinin çevresinde gezinip duruyordu. Phaedra’ya ağırlık yapan ufak bir şey, dikkat çekmeye çalışarak kalçasına hafifçe vuruyordu. Bu sabah neredeyse akik taşını getirmeyi unutacaktı. Elliot onu faytonu hazırlatmak için yalnız bıraktığında aklına gelmişti.

Onu bu hale getiren bir adamın ona verdiği memnuniyetti. Şimdi de taş elbisesinin kullanışlı iç cebinde kalçasına vuruyordu. Pat. Pat. Pat. *Gerçekten neden burada olduğunu sakın unutma.*

Phaedra, Elliot’ın başka türlü düşüncelere gömüldüğünden şüpheleniyordu. Bazı sebeplerden dolayı İngiltere’den ayrılmıştı. Pompeii’deki araştırması bittiğinde, dikkatini başka bir hedefe yöneltmeden önce ne kadar zaman geçmesi gerekecekti?

Phaedra, onun babasının anılarını değiştirmesi yönündeki tavrı yüzünden dargındı. Elliot sanki babasına olan sorumluluğu, Phaedra’nın kendi babasına duyduğu sorumluluktan daha önemliymiş gibi davranıyordu.

Güneş batmıştı. Aralarındaki sessiz bekleyiş an ve an daha da uzuyordu.

Dolaşmayı bıraktılar. Beraber kazılara tepeden göz gezdirdiler.

Phaedra geçen haftayı anımsadı. İlişkileri büyük ihtimalle birkaç gün daha dayanırdı. En azından Napoli’ye dönene kadar. Ama eskisi gibi olmazdı. Başka hayatları ya da görevleri yokmuş gibi davranmaya devam edemezlerdi. Phaedra kim olduğunu yadsıyamazdı.

“Sanırım, buradan sorumlu müfettişi bulmalısın,” dedi Phaedra. “Burada yapılacak araştırmaların var.”

Elliot hemen cevap vermedi. Orada öylece durdu, Phaedra’ya yakın durarak hâlâ onu etkileyebiliyordu. Phaedra’nın içindeki arzuların harekete geçmesi için gece olmasına gerek yoktu.

“Evet, muhtemelen zamanı geldi.” Elliot elini Phaedra’nın elinin üzerine koydu. “Benimle gel. Seni onunla tanıştıracam. Büyük ihtimalle anneni eserlerinden tanıyan biriydi.”

Elliot kazılarının arasında ona rehberlik ederken etrafta çalışanlar buna karşı çıkmadı. Yine de durup merakla bakıyorlardı.

Elliot hepsinin dikkatlerinin yanındaki kadında olduğunu biliyordu. Şapka, kıvılcak saçlarını ve güzelliğini gizleyemiyordu. Sıradan kıyafetleriyle bile göz alıcıydı.

Üstü başı tozla kaplı bir adam onlara doğru yaklaştı fakat üzerindeki paltosuna ve şapkasına bakılacak olursa kendisinin kazı yapmadığı belliydi.

Koyu renk gözleri davetsiz gelen misafirleri çabucak

seçti. Gülümsemesi, bu misafirleri azarlamak yerine hoş karşılamaya karar verdiğini gösteriyordu.

“Günaydın, beyefendi ve hanımefendi.” Hafifçe başını eğerek selamladı. “İngilizce biliyor musunuz?”

“Evet. Davetsiz geldiğimiz için özür dilerim. Ben Lord Elliot Rothwell ve bu da-” Son birkaç günde çok sık yaptığı gibi takdimde bocaladı. Phaedra’yı alçak gönüllü han sahiplerine eşi olarak tanıtmaması bir şeydi ama diğer erkeklerle onu karısı olarak takdim etmesi bambaşka bir konuydu. “Bu da Bayan Phaedra Blair. Biz müfettiş Michele Arditi’yi arıyoruz. Kendisi müzede değildi. Bana bugün kazıları ziyaret ettiği söylendi.”

“Michele Arditi benim. Bizi ziyaretinizle onurlandırmanıza çok memnun oldum Lord Elliot. Bay Greenwood gelmenizin an meselesi olduğunun haberini bir hafta önce yollamıştı ve başınıza bir şey geldiğinden korktum. Oraya gittiğinizde Portici’de olmadığım için üzgünüm.”

“Portici’nin köşklerini görmek her zaman bir zevktir.”

Elliot, Arditi’yle daha önce karşılaşmamıştı. Bu adam daha evvel Pompeii’yi ziyaret ettiğinde orada değildi. Arditi saygılı ve güven veren bir adamdı.

Arditi arkasındaki kazıyı işaret etti. “Görülecek bir sürü yeni şey var. Ne yazık ki bazıları bir bayan için uygun değil ve ayrıca arazi tehlikeli olabilir. Yavaşça Phaedra’yı süzdü. “Bay Greenwood sizin de geleceğinizi ve Artemis Blair’in kızı olduğunuzu yazmıştı.”

“Evet.”

“Onun Pliny tercümesini biliyorum. Belki en iyi İtalyan tercümeleri kadar ince ayrıntılı değil ama bir İngiliz kadınına göre seçimleri etkileyici.”

Phaedra bu sönük övgüyü zarif bir şekilde kabul etti.

“Belki de bir kadın için uygun olan şu keşifleri görebilirim. Böylece ben duvarların dışındaki bir misafir evinde dinlenirken, Lord Elliot boş zamanında geri kalanını inceleyebilir.”

Arditi bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Son zamanlarda ortaya çıkarılmış eserler turuna şahsen kılavuzluk yapacaktı.

Fortuna Tapınağı’nın ve yakındaki harabelerin etrafında gezindiler. Tarihçiler arasında büyük heyecan yaratan yeni keşiflerden olan Via di Mercurio’ya ve evlere dikkatlice bakarak bir hayli zaman geçirdiler. Erkeklerden oluşan küçük bir topluluk dikkatlice duvarları temizlerken, Arditi de Phaedra’ya buranın yeniden düzenlenme çalışmaları- nın uzun tarihinden bahsetti.

Phaedra ve Elliot evden çıktıklarında Arditi onlara bir mesaj iletmesi için işçilerden birini gönderdi.

“Kazıların şu anki mimarı ve yöneticisi olan Nicola d’Apuzzo’yu çağırdım. Size görmek istediğiniz her şeyi gösterecek Lord Elliot. Hava karana kadar şantiyede kalabilir ve önümüzdeki günlerde de istediğiniz sıklıkta buraya gelebilirsiniz. Ancak Bayan Blair’in, misafir evini uygun bulmayacağını düşündüğümü söylemek zorunda hissediyorum. Bayan Blair’e Portici’ye kadar eşlik etmeyi önerebilir miyim? Onu daha sonra müzede bulabilirsiniz. Ben sizi ikiniz için de daha uygun olan konaklama yerlerine yönlendireceğim.”

Arditi’nin planı kafalarına yatmıştı. Müdür geldi ve Arditi, Elliot’ı ona teslim etti. Sonra müdür kolunu Phaedra’ya uzattı. Elliot, adamın eşlik ettiği bu genç kadına olan hayranlığını belli ettiğini fark ederek uzaklaşmalarını izledi. Onun süslü övgüleri tozun içinde kayboldu.

Arditi'nin yaltaklanmasını izlerken hissettiği kıskançlığa içten içe güldü. Aklını toplama zamanı gelmişti, aksi halde bugün duyduğu hiçbir sözü hatırlamayacaktı.

Portici, Vesuvius'un batısında görkemli bir villalar dizisiydi, evlerin hepsi son yüzyılın popüler klasik stilini gözler önüne seriyordu. Sanki biri İngiltere'nin en güzel kır evlerini toplayıp denize uzanan bir yolda sıralamış gibiydi.

Michele Arditi müzede bir tur attırmayı teklif ettiğinde, Phaedra bu teklifi geri çevirmedi. Phaedra'yı gezdirirken, bir yandan da bütün eserlerin keşfiyle ilgili abartılı hikâyelerle kendini övüyordu.

Turu uzatabildiği kadar uzatsa da en nihayetinde bitti. Elliot müzeye henüz varmamıştı ve akşam karanlığının çökmesine en az bir saat daha vardı. Bay Arditi bunun farkında olarak Phaedra'ya ofisinde kahve içmeyi teklif etti.

Bay Arditi iyi biri olsa bile düzgün bir kadın onun eşliğini muhtemelen kabul etmezdi. Ama Phaedra zaten normal şartlarda da öyle biri değildi.

Arditi ferah ofisine kurulduktan sonra, "Lord Elliot sizin yüksek müfettiş olduğunuzu söyledi ve anlıyorum ki siz aslında kazı yapmıyorsunuz," dedi Phaedra. Antik Pompeii'den parçalar raflara serpiştirilmişti.

"Mimarlar ve çalışanlar kazıyı ve restorasyon işini yaparlar. Bense, bölgenin ve içinde bulunduğumuz müzenin faaliyetinden sorumluyum."

"Uzun süredir mi buradasınız?"

"1807'den beri. Napolyon tarafından görevlendirildim. Napolyon mağlup edildiğinde ve monarşi yenilediğinde devam edip etmeyeceğimi sordular." Tavrı, bir kralın bir

müfettişi gördüğünde tanıdığını ima etmeye çalışıyordu. "Metotlar Fransızlarla geliştirildi. Kazıların yönetilmesinde önemli değişiklikler yaptık. Ancak önceki kral yaptığımız işe destek olmadı. Sekiz yıl önce kazıcı sayısı on sekize düşmüştü. Fakat şu anki kral, şehri yeniden geri kazanmanın ve bunu doğru şekilde yapmamın faydalarının farkında. Bu bizim tarihimiz. Bizim mirasımız."

Konuyla ilgili uzun uzun konuştu. Phaedra'yı doğru yöntemler ve Pompeii'yi şu anki haline getirmekteki önemli rolü hakkında bilgilendirdi. Bu sırada Phaedra'nın eli elbisesinin cebindeki ufak ağırlığa gitti.

Arditi'nin konuyla ilgili heyecanı azalmaya başlayınca, Phaedra en sonunda gerçekten konuşmak istediği konuyu açabildi.

"Bay Arditi, acaba sizin uzmanlığınıza biraz daha yararlanmama izin verir misiniz, buna özel olarak ihtiyacım var."

Adamın kaşları kavislendi. "Yardımcı olabilirsem kesinlikle Bayan Blair."

Phaedra taşı cebinden çıkardı ve masaya koydu. "Bana bunun Pompeii'den geldiği söylendi. Çok eskiymiş. Eğer bu doğruysa sanırım anlarsınız."

Taş Arditi'nin ilgisini çekmişti. Taşı uzun uzun inceledi, onu aldı ve pencereye doğru götürdü. "Bunu nereden buldunuz?"

"Söylemesem daha iyi olur."

Taşa dikkatle baktı, üzerindeki oyulmuş figürleri kaşlarını çatarak göz gezdirdi. "Size bunun bir taklit olduğunu bildirmekten üzüntü duyuyorum. Çok iyi bir taklit. Bunun gibi birkaç tane var ama bunları kimin yaptığını hiçbir zaman keşfedemedik. Uzun zaman önce burada çalışan

birilerinden şüpheleniyorum. Her kimse çok sinsi biri olmalı. Bunlardan çok fazla yapmıyor ve özel olarak çok yüksek fiyatlara satıyor. Bu tarz şeyleri alıp sorgulamadan satan vicdansız tüccarlar var.”

“Sahte olduğundan emin misiniz?”

“Oldukça.”

Phaedra o kadar da emin değildi. “İleride başka vicdansız satıcılara yem olmamak adına, nasıl bildiğinizi sorabilir miyim?”

“Biliyorum. Bilmek benim işim. Eğer gömülmüş olsaydı, üzerinde izler olurdu. Fazla temiz, fazla mükemmel. Çevresi de az bile olsa altınla kaplanmış olmalıydı. Ayrıca yirmi yıldır bu bölgeyi denetliyorum ve son on beş yıldır buradaki hazineden bir şeyler kaybolmadığını garanti altına almak için şehir duvarları içinde çeşitli önlemler aldık. Her eserin kataloglandığını ve hesabının tutulduğunu garantilerim. Bizzat ben müzeye ya da Napoli’ye yollamadıkça Pompeii’den hiçbir şey çıkamaz.”

“Siz buraya gelmeden çıkarılmış olamaz mı? Metotlar daha az bilimsel olduğu zamanlarda?”

“Bu değerli bir parça. Eski zamanlarda kilden yapılan eserler, sıradan ve kırılmış olanlar heba edilmiş olabilir ama değerli taşlar asla. Böyle bir parçayı çalan işçi asılırdı. Hayır, bu taklit. Size bunu söylediğim için üzgünüm.”

Taşı almak için elini uzattı. Arditi, taşı Phaedra’ya verirken isteksiz gibi görünüyordu fakat taşı avcunun içine bıraktı.

Müze sessizleşmişti. Arditi camdan dışarı baktı. “Ve Lord Elliot’ın faytonu da geldi. Ona boğazındaki tozu ancak kırmızı şarabın alabileceğini hatırlatmalıyım. Pompeii’nin tozu bile özeldir.”

Elliot, Arditi’nin söylediği her sözü bilerek konuştuğundan emindi. Onlar konaklayacakları Portici’de misafir evinde yemeklerini yerlerken, Arditi de kadehini kaldırıyordu.

Çok sayıda İngiliz ziyaretçi konakta onlarla birlikteydi. Kazı yerlerini ziyaret ederken lüks içinde yaşıyorlar ve Napoli’deki sıcaktan kaçan Napolili aristokratların misafirperverliklerinin tadını çıkarıyorlardı.

Elliot bu sefer iki oda ayarlamış, Phaedra’yı da karısı olarak takdim etmemişti. Diğer konuklarının hiçbirini tanıımıyordu ama kendi ülkesinden gelen bazı insanların, onu ya da sıra dışı Phaedra Blair’i tanıma ihtimali vardı.

Belki de yoktu. Phaedra akşam yemeği için mavi bir elbise giymişti. Bunun olağan elbiselerinden biri olduğunu söylemişti. Ayrıca saçlarını Paestum’da yaptığı basit bir topuzdan modaya daha uygun bir şekilde toplamıştı. Normal görünmek, Phaedra Blair için muhtemelen çok etkili bir kılık değiştirme yöntemi olmalıydı. Elliot onun niyetinin de tam olarak bu olduğunu tahmin ediyordu.

“İstedığın şeyi öğrendin mi?” diye sordu Phaedra.

“Evet, yarın geri dönüyorum.” Elliot çok fazla şey öğrenmişti. Nihayet konsantrasyonu keşiflerine dönmüş, zihni bir diğer tutkusuna yönelmişti. Rehberi Elliot’ı harabelerle ilgili hararetli bir tartışmayla meşgul ederken, bu konudaki fikrini sorarak ve eserlerin esas kaynakları hakkında tartışarak fikir alışverişinde bulunmuşlardı.

Kendini tekrar çalışmalarına gömmek Elliot’a iyi gelmişti. Uzun zamandır onlardan uzak kalmıştı. Phaedra yüzünden dikkati çok fazla dağılmıştı. Bugün ise diğer yarısı yeniden uyanmış, gerinmiş ve canlanmıştı. Pompeii’den,

oraya geldiğinden daha hoşnut bir biçimde ayrılmıştı, haftalardır olduğundan daha çok kendi gibi hissediyordu.

“Ya sen Phaedra? Sanıyorum ki sen de bilmek istediğin şeyi öğrendin.”

“Senin böyle düşünmene neden olan şey ne?”

“Buraya bir nedenden dolayı geldin ve kader sana sorularını en iyi şekilde cevaplayabilecek kişiye sorma fırsatını verdi. Bu şansı geri teptiğini düşünmüyorum.”

“Evet, sorularımı sordum ve cevaplarımı aldım.”

“Babanın anılarındaki diğer paragrafla mı ilgili?” Phaedra’nın yüzü, Elliot’ın kitaptan bahsetmesi onu üzmüşçesine düşmüştü. Elliot, kuledeki o günden beri ilk kez kitaptan bahsettiklerini fark etti.

“Annem bana işlemeli bir akik taş bıraktı ve onun Pompeii’den geldiğini söylemişti,” diye açıkladı Phaedra. “Babam ise diğer adamın anneme sahte bir taş sattığını yazmış. Tabii ki bilmem gerekiyordu. Bu taşın değerini büyük ölçüde etkiler.”

“Eğer gerçekten sahteyse, sence bu annenin sevgilisi hakkında yazdığı geri kalan şeylerin de doğru olduğu anlamına mı gelir?”

“Evet.”

“O halde, senin adına umarım ki gerçektir.”

“Ne yazık ki Bay Arditi taşın eski zamanlardan kalmadığına oldukça emindi. Taş sahte ve o, bu tarz akik taşlarının yıllardır yapılıp satıldığından bahsetti.”

Soğuk tatlısından bir kaşık aldı. Buz gibi krema ağzında eriyip giderken, bir yandan da kafasında türlü düşünceler dolaşıyordu.

“Matthias, annemi tanıyan iki tüccarın ismini verdi. Bu sahte malları almak muhtemelen bir tüccarın işidir diye

düşünüyorum. Babam da dayaklık dolandırıcıların kurduğu tezgâhtan bahsediyor. Yani birden fazlalar.”

“İsimler elinde olsun ya da olmasın kimliğini tespit etmek zor olacaktır.”

“Bir yolunu bulurum. Ancak düşündüğüm şey o değil. Kafamı kurcalayan Arditi’nin kendisi. Ona inandığıma emin değilim.”

“Bir uzmanın fikrini almak için Pompeii’ya kadar geldin. Dünyadaki en iyi uzmanlardan biriyle görüştün. Şimdi ona inanmadığını mı söylüyorsun?”

“Taşı görmek onu rahatsız etti. Yalan söylemek için çok iyi bir nedeni var. Eğer mallar çalınıyorsa, bundan o sorumlu demektir.”

Bu zamana kadar ısrarla bir kanıt arayıp durmuştu fakat şimdi de reddediyordu. Elliot, o taşın değerli olmasına ihtiyacı olduğu için mi yoksa Artemis’in aptal yerine konmuş olmasını kabul etmek istemediğinden mi böyle davrandığını bilmiyordu. “Phaedra, umuyorum ki Arditi’yi böyle bir şeyle suçlayacak kadar aptal değilsindir.”

“Derdim kimseyi suçlamak değil. Kendim için gerçeği öğrenmek istiyorum.”

Elliot, onun amacını gerçekten anladığından emin değildi. “Sadece şüphelerini doğrulayacak bir şey arıyorsun. Böyle bir suçlama ile bir adamın ismini karalamaya hakkın yok. Yalnızca küçük fısıltılar bile bunu yapabilir.”

Phaedra hızlıca eriyerek krema havuzuna dönüşen tatlısına baktı. Elliot, onun düşüncelerini saklayan bir eş gibi durmasından nefret ediyordu.

Elliot’a bakmak için kafasını kaldırdığında gözleri doluydu. Onun üzüntüsü Elliot’a dokundu. Söylediklerine pişman oldu. Bu konuyu sonsuza dek kapatmış olmalarını diledi.

“Özür dilerim Phaedra. Hâlâ bunu yapabilecekken eski ve yeni tartışmaları bir kenara bırakalım. İtalya’nın güneşi beni özgür ve kural tanımaz yapıyor olabilir. Arditi’nin senin görmene izin vermediği eserlerden bahsedeyim mi?”

Phaedra barış teklifini kabul etti. Yaramaz bir gülümseme üzüntüsünü sildi. “Tahmin edebiliyorum. Kraliyet koleksiyonunun belli bir bölümünü gördüm sonuçta, oldukça erotiktiler.”

“Napoli’deki koleksiyonun, Pompeii’nin duvarlarındaki fresklerle uyuşup uyuşmadığını merak ediyorum. Bu resimlerdeki yaratıcılığı çok etkileyici buldum. Doğru bir tespit için sadece basit bir tarifi yeterli olacağını düşünmüyorum.”

“Kadınların bu konuda dışlanması hiç adil değil. Çocuk değiliz biz. Erkekler şaşırp mahcup olacağımıza inanmak istiyorlar fakat bu çok nadiren olur. Benim de gelmeme izin verilmesi gerektiğine katılmıyor musun?”

Eh işte. Elliot, ayağa kalktı ve elini uzattı. “Haksızlık berbat bir şey. Sözler bu durumda işe yaramaz ama belki acımı telafi edebilirim.”

Phaedra tereddüt etmedi. Etraflarındaki kimse gözle-rindeki tutkuyu fark edemezdi ama Elliot her zamanki gibi bunu görmüştü. Phaedra’nın içten duyduğu istek onu da heyecanlandırmıştı.

Phaedra’yı odasına bırakmak yerine kendi odasına getirdi. Ferahlık ve dekorasyon açısından son kaldıkları odaların sadeliği burada yoktu.

Phaedra’ya karşı duyduğu tutkunun haricinde hiçbir şeyin önemi yoktu. Akşam yemeğinde tartışmadan uzak durmuşlardı ancak yakında olacaktı. Tıpkı birbirlerine karşı duydukları arzusun kendisi, geleceği ve anlamı,

Elliot’ın hakları ve Phaedra’nın özgürlüğü hakkında meydana gelecek anlaşmazlıklar gibi. Elliot, yaşadıkların şeyin ismini hâlâ koyamamıştı ve buna tek başına karar vermek istemiyordu.

Elliot kapıyı ardından kilitledi. Şamdanları yaktı. Phaedra bu sırada onu izledi. Bir bakışı bile Elliot’ı tahrik etmeye yetiyordu. Napoli’deki odasını ilk ziyaretinde olduğu gibi bu akşam da çok sakin görünüyordu Phaedra. Eski benliği yeniden canlanan sadece o değildi.

Phaedra’nın ortaya çıkarttığı yeni duygular harekete geçti. Onu sahiplenmek istemesine neden olan duygulardı bunlar. Phaedra’nın fazlasıyla kararlı ve rahat bir duruşu vardı bu akşam. Bugün yaşadıkları yormuştu onu.

Elliot son mumu yakana kadar mantıklı düşünmeyi bırakmıştı. Phaedra, zevki beraber paylaşmaya, bütün kalbiyle vermek istediklerini verip istemediklerini saklamaya hazırdı.

Elliot saklama fikrinden hoşlanmadı. Onları da yakında paylaşacaktı nasıl olsa.

Bana ait. En azından bu gece. Şimdilik tamamıyla bana ait.

Phaedra, mavi elbisesini çıkarmak için Elliot’tan yardım istedi. Hizmetçileri göndermişlerdi ve bu sıradan elbisenin de kendince zorlukları vardı.

Elliot’ın onu soymaya devam edeceğini düşünmüştü Phaedra. Fakat Elliot onu yalnız bırakarak uzaklaştı. Phaedra, elbisesini çıkarırken ve çoraplarını çıkarmak için eğildiğinde göz ucuyla Elliot’a baktı. O da sakince üstünü çıkarıyordu.

Bu gece bir şeyler farklıydı. Elliot farklıydı. Kötü anlamda değil. Sadece farklı. Belki de ruh hali beklentilerini de etkilemişti. Pompeii’deki erotik resimlerin örnekleri

onu ateşlemişti. Aptalca bir düşünce olabilirdi bu, çünkü o resimlerin ne anlattığından emin bile değildi.

Bu değişiklik Phaedra'nın dikkatini dağıtmıştı. Onu gömleğini ve giysilerini çıkarırken izledi. Gözleri alev alev yanıyordu fakat yanan başka şeyler de vardı. Bu adam tahrik olduğunda bambaşka oluyordu. Tutku onu tehlikeli hale getiriyordu.

Onu çok iyi tanımasa gerçekten korkabileceği kadar tehlikeli görünüyordu bu gece. Yine de güçlünün karşısında zayıf olmaktan doğan bir korku hissetmişti. Bu duygunun farkına varmıştı Phaedra. Bu, gezdikleri harabelerden daha eski, şehirlerin ve uygarlığın olmadığı bilinmeyen zamanlardan kalmaydı.

Elliot giysilerini ondan önce çıkarmıştı. Phaedra artık yanına gelip soyunmasına yardım edeceğini düşündü fakat o sadece izledi. Phaedra bilinçli bir şekilde daha temkinli olmaya çalıştı, ancak bir bakışı onu heyecanlandırdı. Elliot'ın çıplak haliyle kendinden emin ve güçlü durduğu yere bakmadan edemedi.

Nihayet kombinezonunu çıkardı Phaedra. Onunla iken ilk kez kendi çıplaklığından utandı. Yüz yüze geldiler. Yanına gelip onun kendisini kucaklamasını bekledi.

Elliot, ona uzun uzun baktı. Vücuduna değil, gözlerinin içine bakıyordu. Gözleri dipsiz bir kuyu gibiydi. Bakışları şehvetli olduğu kadar sertti. Phaedra'nın göremeyeceği kadar çok şey vardı gözlerinde. Evet, eğer onu iyi tanıyor olsa bu uyarı işaretlerini dikkate alırdı.

“Yatağa gir Phaedra.”

Gururu bu emre bozulmasına rağmen içi ürperdi. Elliot, bariz bir şekilde patron rolünü oynuyordu. Kuşkusuz

bugün gördüğü o fresklerde de durum aynı bu şekildeydi. Yine de...

Phaedra ortamı yumuşatmaya çalışarak, “Hazırlık evresi olmayacak sanırım,” dedi.

Elliot cevap vermedi.

Phaedra usulca yatağa girdi. Elliot da yanına geldi ve Phaedra, onun kollarına uzanmasını bekledi. Bu gecenin hızlı ve zorlu geçeceğini düşündü. Zevki doruklarında yaşayacakları kavuşmalardan biri olacaktı. Önemi yoktu. Duyduğu arzu, Elliot'ın gelip doyurulmayı bekleyen ihtiyaçlarına karşılık vermesi için onu yoldan çıkarmıştı.

Fakat Elliot onun yanına yatmadı. Öpmedi bile. Diğer tarafa doğru yatsın diye Phaedra'yı ayak bileklerinden tutup yana doğru çevirdi.

Phaedra şaşırılmıştı. “Roma kanepesi tarzı mı bu?” diye sordu.

“Sanırım bunu göreceğiz.”

“Umarım fazla beklemeyiz.”

Bunu söylemekle hata etmişti. Anlamıştı. “Dilediğin şeye dikkat et. O freskler erkekleri fahişelerle beraber gösteriyordu.”

“Senin bana o gözle bakmadığını biliyorum.” Phaedra freskleri kast etmemişti, yalnızca onu bir an önce istiyordu. Elliot tahrik olmuş ve onu okşamadan baştan çıkarmıştı.

“Eğer sana o gözle baksaydım sanırım sonraki haftalarda içim daha ferah olurdu. Bir adam görmesin diye bir fahişeyi kilitleyip saklamazdım. Öyle bir kadına asla özel ilgi göstermezdim.”

Bu gece Phaedra'nın sezdiği değişiklikti bu. Açık sözlülüğüne hayret etmişti. Sahip olma dürtüsü hep orada hazır bekliyordu ama Elliot genelde dürtülerine söz geçirebilirdi.

Elliot, onun bacaklarını ayırdı ve arasında diz çöktü. Gözleri aşağıda, parmak uçlarının yavaşça Phaedra'nın vücudunda gezinişini izleyerek duruyordu. Elliot'ın ufak bir okşaması ile Phaedra tatlı bir ürperti hissetti ve dişlerini sıkı.

Hafif bir yumuşaklık hissi daha hissetti. Şimdi daha da ateşliydi. Dizinin arkasını, sonra daha da yukarısını öpmeye başladı Elliot. Ağzı ve elleri daha iyi kavrayabilsin diye Phaedra dizlerini büktü.

Phaedra, kendisiyle nasıl seviştiğini görmek için aşağı doğru baktı. Bacakları ile sanki taptığı güzel bir şey, değerli bir malı gibi ilgileniyordu.

Aldığı keyif Phaedra'da merak uyandırdı. Kararsızlığa düştü. Bütün vücudu karşılık veriyordu, özellikle de alev alev yanan kadınlığı. Elliot'ın öpücükleriyle savunmasızdı ve artan öfkesi sebebiyle kalbi küt küt atıyordu. Bedeninden süzülen terin yatak örtüsüne damladığını hissetti.

Elliot kalçasının üst kısmını okşadıktan sonra avcuyla nazikçe uyluğunun tam üstüne bastırdı. Phaedra, hissettiği mükemmel rahatlığı engellemek için dişlerini sıkı. Buna rağmen, inlemesini engelleyemedi.

Elliot elini olduğu yerde tuttu, ona tatlı bir acı vererek kadınlığına bastırmaya devam etti. Elini hareket ettirdi ve daha hafif dokunmaya başladı. Nefes alışığı Elliot'ın yarattığı heyecanla hızlandı.

Elliot yaklaşarak öptü ve, "Beni durdurmayacaksın," dedi.

Phaedra ne demek istediğini anlamıştı. Biliyordu, çünkü ruhu bunun için yalvarmıştı. Elliot rica etmemişti, sözleri emir niteliğindeydi.

Phaedra hayretler içerisindeydi. Onu durduramamıştı.

Dahası durdurmak istemiyordu. Elliot'ın öpücükleri onu önce kıskırtmış, sonra diliyle mahvetmişti. Rahatlamak için kıvranıp inliyordu. Patlama anı geldiğinde bilinçsizce çılgılık atmaktaydı.

Yatak sarsılmıştı. Hayır, sarsılan Phaedra idi. Artık içindeydi, o kadar sert ve eksiksizdi ki Phaedra şükran duası etmek istiyordu. Buğulu dünyasından uyanarak yanı başında duran Elliot'a baktı. Elliot ise onu kalçalarından kavrayarak kendine çekti. Gergin yüz ifadesi o anın gelmek üzere olduğunu söylüyordu.

"Bu gece benim olduğunu söyle Phaedra."

Neredeyse söylüyordu. Mutluluktan doğan bir dilek işte, diye düşündü. Sözü yalnızca şafağa kadar geçerli olur, bir anlam ifade etmezdi.

Fakat Elliot için anlamı vardı. Gözlerindeki içtenlik ve ses tonundaki kararlılık ciddi olduğunun göstergesiydi. Öpüşleri ve dokunuşları her zaman vücudundan daha fazlasını kontrol etmeye yönelikti. Bu gece ondaki farklılığın bir ismi vardı.

Elliot cevap vermeyeceğini anladı. Bir daha da sormadı ama yine de üzerindeki hakkını sonuna kadar kullandı.

Phaedra, Elliot'ın yatağında, komodinin üzerindeki şamdanın ışığında kitap okuyordu. Başını kitaptan kaldırıarak arzuladığı adama hayran hayran baktı. Elliot kaldıkları misafir evinin kibar sahibinden aldığı büyük bir çalışma masasının başında oturuyordu.

Phaedra'nın odada olduğundan habersiz gibi görünüyordu. Sayfaları çevirip uzun uzun notlar alıyordu.

Bir haftadır Portici'deydiler. Gündüzleri Elliot Pompeii'ye giderken, Phaedra tembel metresi oynuyor-

du. Elliot'ın antik şehre yaptığı ziyaretler içindeki tarihçiyi uyandırmıştı. Nicola d'Apuzzo ile arkadaş olmuşlardı ve bu akşamla beraber toplam iki kez müfettiş de onlara yemekte eşlik etmişti. Diğer uzun akşamlar ise bugün olduğu gibi Elliot'ın düşüncelerini kâğıda dökmesiyle geçiyordu.

Napoli'ye dönmekte bir acelesi yoktu. Phaedra bunda, onun araştırmalarının yolunda gitmesinin rol oynayıp oynamadığını merak etti. Eğer kendi de zamanını mühim bir şeyle uğraşarak geçiriyor olsaydı, zihnini bu konuya odaklardı. Kendini meşgul etmenin bir yolunu bulmuş olsa da onunkiler şimdi olduğu gibi sadece zaman öldürmek için yapılan aktivitelerdi.

Elliot'ın yüzü doğal özellikleri sebebiyle neredeyse kusursuz fakat inkâr edilemeyecek derecede erkeksiydi. Londra sosyetesinde ilgi gören güzel, şairane yüzlerden değildi. Dikkat ve tutkunun öne çıktığı kurnaz ve sert bir ifadesi vardı. Gözlerinde, araya girmesinin hoş karşılanmayacağını belirten yoğun düşüncelerin pırıltısını görebiliyordu.

Elliot, çalışırken her zaman olduğu gibi şimdi de biraz dağılmış görünüyordu. Gömleğinin düğmeleri açık ve parmaklarıyla sık sık arkaya doğru bilinçsizce tarama alışkanlığından saçı darmadağındı. Her zamanki gibi bir tutam saçı isyan ederek kaşlarının üzerine düşmüştü.

Phaedra, Porticito'da ilk gece uyandığında Elliot'ı tuvalet masasının önünde otururken bulmuştu. Etrafı boşaltmış ve kalemi ile mürekkebinin koymak için el yıkama leğenini yerinden kaldırmıştı. Phaedra, onun kendini soyutladığını ve müdahale etmesinin iyi olmayacağını hemen anlamıştı.

O yüzden şu anda kozasından çıkıp ona katılmasını

bekliyordu. Gerçi Elliot bunu başarana kadar gün ağarmaya başlayabilirdi.

Ne var ki Phaedra başka şeyleri de sabırsızlıkla ve hasretle bekliyordu. Bunlar daha çok Napoli'ye dönmelerini sağlayacak sözcüklerdi. Kitabında ilerlemesi, dönüşlerini geciktirmesine yetecek bir nedendi. Bir yazara böyle bir ilham geldiğinde, onu engelleyecek herhangi bir harekette bulunmak aptalca olurdu.

Phaedra'nın ise burada beklemek için bir nedeni yoktu. Elliot dışında elbette. Heyecandan ve şehvetten içi kıpır kıpır halde onu bekliyordu. Tek başına onu beklemesi bile fazlasıyla kaçındığı sadık eş pozisyonunu andırıyordu. Bekleyiş sona erdiği zaman, Elliot'ın vücudunun sıcaklığını ve ona sıkıca sarılışını hissetmek her şeyi unuttururdu nasılsa.

Şimdiden unutmaya başlamıştı. Birkaç kez Elliot'ın gözünü kırptırdığını gördü. Bu, dünyaya döndüğünün işaretiydi. Duruşu rahatlamıştı. Arkasına yaslandı, kaleminin tüy kısmını çenesine dokunduruyordu. Bir şeyler karaladı ve daha sonra kalemi elinden bıraktı.

Başını ona doğru çevirdi. "Uyanmışsın," dedi. Ayağa kalktı ve yatağa doğru yürüdü.

Phaedra bir saatten uzun bir süredir uyanıktı. "Benim yüzümden işini bölme."

"Şimdilik bu kadarı yeter."

"İyi gidiyor mu?"

"Evet, şaşırtıcı bir biçimde iyi gidiyor. Birkaç not almaktan fazlasını düşünmemiştim fakat iki bölüm yazdım."

"Ortam sana ilham veriyor. Böyle olacağını düşünmemiş miydin?"

"Hiçbir şeyin arzuladığım kadının vereceği ilhamla ya-

rışamayacağını düşünüyorum. Acaba bir gün bu kitabı bitirebilecek miyim diye merak ederdim.”

Art niyet içermeyen yorumundaki iltifatı düşündü. “Yani, arzuların tatmin olması ilham veriyor. İlham perin olarak sanırım daha fazla ayak diremeliydim, değil mi?”

“Öyle yapmadığına memnunum. Yoksa yapmış olmayı mı isterdin?”

İster miydi? Bu almaya hazır olduğu bir risk değildi. Elliot’ın kitabını yazmasına engel olmayı kesinlikle istemezdi. Yine de bu hafta birbirleri ile gereğinden fazla rahat olduklarını inkâr edemezdi.

Bu gece benim olduğunu söyle. Haz Elliot için tek başına yeterli değildi. Hiçbir zaman ona ait olduğunu söylememiştir ama Elliot öyle olduğuna inanmıştı. Yanılıyor da sayılmazdı. Gerçekten de öyleydi. Phaedra burada metresi olarak kalıyordu. Burada kaldıkları süre boyunca Elliot, çok arzuladığı sahiplik duygusunun tadını çıkarıyordu.

Phaedra’nın bu ilişkideki görevi ise, bu yakışıklı adamın şu anda ona yönelmekte olan ilgisini ve vereceği zevki beklemektir.

Bu coşkuyu dışarıya vurmadan içinde hissediyordu. Kaynağı kalbine yakın bir yerde, ruhunun derinliklerinde gibiydi. Oradan bedenine yayılıyordu. Dayanılmaz heyecan ve delice arzulama dürtüsü ile birleşiyor fakat ortaya çıktığı yerde asla bir doygunluk hissi olmuyordu.

Phaedra bazen bu şekilde birbirlerini yavaşça öperek uzandıkları zamanı ve son zamanlarda gecelerini meşgul eden erotik dersleri düşündüğünde, şimdi olduğu gibi garip bir şekilde ağlamaklı oluyordu.

Elliot yanına gelip onu okşamaya başladığında ona sıkı sıkı sarıldı. Bu duyguya, her şeyi mahveden hasret duygu-

sunu bir anlam veremiyordu. Delice acı veren bir şeyden keyif almak da hiç mantıklı değildi.

Belki de ortam yüzünden böyle hissediyordu. Pompeii’nin gizemli freskleri şehvet yayıyor olabilirdi. Teslim olmanın verdiği gizli zevki çok fazla hissetmişti.

Sarılabildiği kadar sıkı sarıldı Elliot’a. Burnunu omzuna dayadı ve kokusunu derin derin içine çekti. Bu anı sonsuza kadar hatırlayacağını biliyordu, sadece biliyordu. Onlarca yıl sonra Elliot bu yazı çoktan unutmuşken, bu an Phaedra’nın hatıralarında yeniden canlanacaktı.

Bu düşünce şu anda garip bir huzur vermişti ona. Duyguları sakinleşmişti. Elliot’ın kulağına doğru yaklaştı ve, “Sonsuza kadar burada kalamayız,” dedi.

Elliot cevap vermedi. Phaedra çok kısık sesle fısıldamış olabileceğini düşündü. Elliot kolları Phaedra’yı tamamen kavrayıp vücudunu sıkıca onunkiyile birleştirene kadar sarıldı.

“İstersen, Napoli’ye döneriz.”

Phaedra istiyor muydu gerçekten? Pek istediği söylemezdi. “Göreceğimi gördüm.” Öğreneceğini de öğrenmişti. Sorulmayı bekleyen birkaç soru daha vardı fakat doğru cevaplar, eğer öyle bir şey varsa İngiltere’deydi. “Ya sen?”

Phaedra’ya baktı, yazı yazarken beliren o ifade vardı yüzünde. “Napoli yazın sağlıklı bir şehirdir. Seni burada tutarak Napoli’nin barındırdığı tüm o tehlikelerden korumayı tercih ederim.”

“Senin gibi benim de şehirde yapmam gereken işler var.”

Elliot’ın belli belirsiz gülümsemesi, Phaedra’nın onları Napoli’de asıl bekleyen şeyden bahsettiğini acı bir şekilde

doğruluyordu. Phaedora, ayrıca gözlerinde klasik Rotwell kıvılcımlarından birini yakaladığını düşündü.

Bu adım kaçınılmazdı fakat Elliot, bunu ona zorlamasından hoşnut değildi. Belki de Phaedora burada kendisine ait olarak kalırsa kim olduğunu ve yapmak zorunda olduğu şeyi unutacağını düşünmüştü.

Phaedora, ondan babasının anılarını yok etmesini teklif etmesini bekledi. Bunu istemenin daha iyi bir zamanı olmazdı. Kendisi de teklif etmeye yarı hevesliydi. Elliot'ın gözlerine baktığında babasına verdiği söz ve yayınevinin finansal talepleri çok uzak göründü.

Ancak Elliot hiçbir şey istemedi, onun yerine yalnızca Phaedora'yı öptü.

16. Bölüm

Sıcaklık Napoli'nin binalarından yükseliyordu. Uzak-taki koyun üzerinde kötü kokulu sisler uzanıyordu. Temmuz ayı Akdeniz'in mücevherini ziyaret etmek için iyi bir zaman değildi.

Araçları Capodimonte'de sallana sallana ilerlerken, Phaedora kokulu bir mendili burnuna tuttu. Sürücü aracını berbat kokan bir kavşakta durdurdu. Yanlarından geçmekte olan bir adamla boğuk sesiyle bağırarak konuşuyordu. Konuşmaları merhabalaşarak başlamıştı fakat Phaedora adamın ses tonunun ciddileştiğini fark etti.

Elliot dinlemek için kafasını okumakta olduğu kitaptan kaldırdı. Yüzü endişeli bir hal aldı. Döndü, kapıyı açtı ve adamların konuşmasına katıldı. "Umarım bir ihtilal haberi değildir," dedi Phaedora. Elliot ona dönerek, "Sıtma salgını patlak vermiş. Bu, Napoli'de yazları sıradan bir durum. Spanish Quarter'a dönemezsin," dedi.

"Sinyora, Cirillo'nun odaları ferah ve- "

“Hemen Palazzo Calabritto’ya gidelim. İngiliz Konsolosluğu’nda çalışanlar hangi yerlerin kalmaya elverişli olduğunu bilirler.”

Elliot rotasını belirlemiş bir adamın kendinden emin ve kararlı ses tonu ile konuşmuştu. İtiraza izin vermeyecek bir ton olmasının yanında, Phaedra’nın duymaya alışık olduğu bir havada da değildi. Yataktayken buna benzer şekilde konuşurdu aslında. Daha sakin ve kibarca olmasına rağmen, Phaedra şimdi olduğu gibi aynı otoriter tavrı o seste hissedirdi.

Elliot, Napoli’ye bu kadar erken dönmek istememişti. Phaedra, sabırsızlığının onlara nasıl tehlikeli bir konuma soktuğu hakkında onun çıkışacağını düşündü. Fakat Elliot da Phaedra’nın tartışmaya başlayacağını beklediğinden cevap vermesi için süre tanıdı, sesi çıkmayınca da kitabına geri döndü.

Chiaia Sahili tenhaydı. Sıtma ya da sıcaklar, ziyaretçileri deniz kenarındaki parktan uzak tutmuş olmalıydı. Faytonları bir dönüş yaparak Palazzo Calabritto’nun geniş keme-rinden geçti ve avluda durdu.

“Ben burada beklerim,” dedi Phaedra. “Seninle beraber gelmem zaman kaybettirir. Zaten uygunsuz olur.”

“Hiç de uygunsuz falan olmaz. Böyle düşünmene izin veremem.” Phaedra’nın beklediği çıkış gelmişti ama tahmin ettiği nedenden dolayı değildi. Elliot, kendine hâkim olarak daha mantıklı bir şekilde konuşmasına devam etti. “Oraya sensiz gitmemin bu ziyareti daha resmi göstereceğini düşünüyorsan tabii buna karşı çıkamam.”

Bugün Elliot’ın kocasıymış gibi konuşmak istemediğine emindi Phaedra. Bu hareketin, şehre geri dönmeleriyle

ilişkilerinde meydana gelen belirsizliğe karşı bir tepki olduğunu düşünüyordu.

Phaedra, şu anda ona yönlendirilmeye ihtiyaç duyan ya da üzerine titrenilmesi gereken bir kadın olmadığını hatırlatmayacaktı. Nihayetinde karşılıksız, geçmiş ve geleceği olmayan bir tutkunun tatlı fantezisine tutunmak istemek çok normaldi. Elliot şu anda buna çok sıkı tutunuyor olabilirdi ama sonunda bırakacaktı.

Phaedra da yakında aynı şeyi yapacaktı. Şu anda kalbini sıkıştıran Elliot’a duyduğu arzu, sınırlar koymasına ve mantıklı kararlar almasına engel olacak kadar güçsüz bırakmıştı onu.

Elliot tahmin ettiğinden daha uzun süre ortadan kaybolmuştu. Phaedra buna aldırış etmedi. Yüksek taş bina, avluyu gölgede bırakıyor ve koydan gelen esinti kemerli girişten içeri doğru süzülüyordu.

Elliot faytona döndüğünde suratında anlamsız bir ifade vardı fakat Phaedra onu çok iyi tanıyordu. Gülümsemesi ve dikkatli duruşunun arkasında yatan dalgınlığın farkına vardı. Gözlerinin ötesindeki karmaşık duyguları gördü.

“Halkın çoğu şehri terk edip yazlıklarına ve adalara gitmiş. Beni İspanyol bir ailenin yeni boşalttığı evlerine yönlendirdiler. Burada kalacağımız birkaç gün boyunca işimizi görür.” Elliot, katılmadığı halde emirleri yerine getirmesi gereken bir kaptan gibi pes etmiş bir ifade ile çenesini sıkıyordu.

“Bahsettiğin bu ev nerede? Şehir dışında değildir umarım.”

“Burada, Chiaia’da. Bir kraliçeye yaraşır olduklarını söylediler.”

“Bir kraliçeye yaraşır derken mecazi konuştuğunu sanıyorum.”

Phaedra koya bakan yüksek pencerelerin kenarında yürüyordu. Villa Maresche’nin büyük salonunun görkemli bir manzarası vardı. “Kraliçemiz ziyareti sırasında gerçekten burada kaldı demek, şunu bil ki burası benim için fazla gösterişli.”

“Gösterişli ya da değil, tek uygun yer burasıydı. Bu bölge diğer yerlere göre daha sakin ve sıtma henüz buraya ulaşmamış.”

Dediklerinin hepsi doğruydı, ne var ki konsoloslukta çalışanlar Kraliçe Caroline’in prenses iken Napoli’ye yapmış olduğu ziyareti sırasında kaldığı yer dışında başka iyi adresler de önermişlerdi.

Ancak Phaedra ile böyle bir yerde kalma fikri Elliot’ın hoşuna gitmişti. Phaedra lüks hayat sürmüş biri değildi ve Elliot da son birkaç haftadır onu pek fazla şımartmamıştı. İpek kumaşlar, Şam işi minderler ve altın varaklı şamdanlarla dolu bu yerde onu görmek hoşuna gitmişti.

“Arkada büyük bir bahçe var, yemek odasının dışında,” dedi Elliot.

“Bir bahçe. Demek burası da son zamanlarda kaldığımız yerlerden pek farklı değil.”

Temiz fakat sıradan çarşaplarda sevişmeden önce alacakaranlıkta yemek yedikleri otellerden çok da farklı değildi. İpekler ve manzarayla birlikte daha sakindi burası.

Ceketinin cebindeki bir kâğıt Elliot’a tüm o farklılıkları hatırlattı. Christian’dan, geçen hafta Napoli’ye ulaşan bir gemiyle mektup gelmişti. Easterbrook’un böyle bir kargo

hizmetinden yararlanmasını garipsememişti, ne de olsa bir markinin bazı ayrıcalıkları vardı.

Elliot cebindeki mektubun ağırlığını hissedebiliyordu. Önemli hiçbir şey yoktu içinde. Bir haber ya da Elliot’ı Napoli’ye getiren aile meselesi hakkında bir şey barındırmıyordu. Aslında düşününce Christian’ın bu mektubu yazması için bir neden bile yoktu.

Fakat yazmıştı. İşlerin nasıl gittiğini tahmin etmek ve biraz itelemenin iyi olacağını düşünmek Christian’a özgü bir hareketti. Başkalarının ondan sakladığı şeyleri sezme gibi olağanüstü bir yeteneği vardı.

Phaedra şapkasını çıkardı ve işlemeli masanın üzerine koydu. Elliot, onun bu hareketinden kalmaya karar verdiğini anladı. Phaedra açık gül rengi kanepeye oturdu. Kumaşın rengi siyah elbisesini daha da koyu gösterdi. Elliot, burada yeni elbise ve tuvaletler sipariş etmesine ikna etmeye yetecek kadar kalmalarını diledi.

Phaedra’yı bir marki oğlunun metresi olmanın avantajları olduğu konusunda inandırması gerekiyordu. İki si evlenmeden bu ilişki böyle belirsiz bir şekilde devam edebilirdi. Birbirlerini arzuladıkları sürece. Son günlerde Elliot’ın kalbinde hissettiği yükün, bir sis tabakası gibi üzerine çöken kaybetme korkusunun hiçbir mantıklı sebebi yoktu.

“Şehre döndü mü?” diye sordu Phaedra. “Jonathan Merriweather. Kıbrıs’tan döndü mü?”

Bu soru, Elliot’ın düşüncelerine acımasız bir cevap gibi gelmişti. *Aslında Elliot, çözmemiz gereken bir durum var. Hangimizin ailesine karşı olan sorumluluğunu yok sayacağına hâlâ karar vermedik.*

“Neden konsolosluğa benimle gelmeyi reddettiğini an-

lamıyorum, yapacağım her hareketten zaten haberin vardı.”

“Varlığımla seni işinden alıkoymak istemedim.”

“Sadece kalmak için yer sormaya gitmiştim.”

Aslında tam da dediği gibi yapmıştı Elliot ama yine de Merriweather’ı sormuştu. Görevini yerine getirme zorunluluğu son birkaç gündür mutluluğuna gölge düşürmektaydı, özellikle de Portici’ye yaptığı kısa seyahat boyunca. Tabii, Phaedra bu durumun farkındaydı. Elliot’ın hissettikleri tek taraflı değildi.

“Evet, o şehirde.”

“Belki sana yardımcı olur.”

“Olacağına eminim. Yarın için bir görüşme talep ettim. Bu saçmalık çok yakında son bulacak.”

Phaedra anlayışla gülümsedi. Şehirden ayrıldıklarından beri Elliot’ın aile adını korumak için verdiği söz dışında pek çok şey değişmişti.

Gözüne giren parlak ışıklar Elliot’ı serseme çevirdi. “Yarın demek. O zamana kadar ne yapacağız?”

Mimar Vanvitelli tarafından tasarlanan Palazzo Calabritto üç katlı, klasik görünümlü büyük bir binaydı. Geçen yüzyılda inşa edilen bu yer, Napoli’de özellikle İngiliz olan her şeyi simgeliyordu. Kral, Katolik olmayan bir kilisenin yapımına izin vermediğinden, İngiltere Kilisesi bile ayinleri burada gerçekleştiriyordu.

Merriweather soyunun tüm özelliklerini taşıyan, tam bir İngilizdi. Sarışın, uzun boylu, al yanaklı ve iri yapılıydı. Orta yaşlarına yaklaşmakta olan zengin bir kasaba beyefendisi portresi çiziyordu. Napoli’nin yerlileri ile kendi

görünüşü öyle bir tezatlık oluşturunuyordu ki bir kilometre uzaktan bile fark edilebilirdi.

Elliot’ı, Palazzo’nun özel bölümündeki çalışma odalarından birinde ağırladı. İngiltere’deki her soylu erkek çocuğu gibi onlar da daha önce tanışmışlardı. Kahve ikramında bulunmasından Merriweather’ın bunu bir dost ziyareti olarak gördüğü anlaşılıyordu.

Merriweather koltuğa otururken, “Kıbrıs’tayken beni aradığınızı söylediler,” dedi. “Burada olamadığım için üzgünüm. Tarihe duyduğunuz meraktan dolayı mı ziyaretiniz?”

“Nedenlerden biri de o.”

“Bu konuda epey yardımcı olduklarını düşünüyorum. Yine de yardımcı olabileceğim bir konu olursa lütfen söyleyin. Ah, işte kahveniz. Kardeşinizin düğününden bahsedin. Easterbrook nasıl?”

“Easterbrook her zamanki gibi, Hayden’in düğünü ise bütün aile için büyük bir mutluluk oldu.”

Merriweather’ın yüzü zayıf ve solgundu. Bir diplomat olarak yüz ifadesini kontrol etmeyi öğrenmiş olmasına rağmen gülümsemesine mani olamadı. Easterbrook’ta pek bir şey değişmemiş olmasına mı yoksa Hayden’in ani ve aile arasındaki düğününe mi vermişti bu tepkiyi belli değildi.

“Tarihsel çalışmalarım nedeniyle buradayım, aynı zamanda ailevi bir meseleyle de ilgileniyorum. İkincisi hakkında bana yardımınız olabilir.”

“Lütfen söyleyin. Elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım.”

“Geçen kış vefat eden Richard Drury ile tanışıklığınız varmış sanırım.”

Merriweather güldü. “Olsa olsa bir tanıdıktı. Radikal görüşlerine rağmen Avam Kamarası’nda nüfuzu artmaya başlamıştı ve yavaş yavaş Dışişleri Bakanlığı’na kadar geldi.”

“Bay Drury ölmeden önce anılarını kaleme almış.”

“Öyle mi, yanınızda mı şu an? Okuması ilginç olurdu.” Merriweather’ın tebessümünde en ufak bir değişiklik olmadı ki bu iyiye işaretti.

“Çok uzun ve ayrıntılı olduğunu duydum. Yazılanların yanlış olduğunu kanıtlayacak bir delil olmadığı sürece yayımcı basmaya kararlı. Olayların çoğu şahsi olduğu için böyle bir eser insanların kafasını karıştırabilir.”

“Bazı insanlar için rahatsız edici olabilir. Anılar böyledir. Umarım burada da yayınlanır. Biz de herkes gibi dedikoduyu severiz.”

“Ne yazık ki Bay Merriweather, siz de o dedikodularda adı geçecek kişilerden birisiniz.”

“Ben mi?” Şaşkınlıktan yüzü şekilden şekle girdi. “Ben çok az- ”

“Bir akşam yemeği. Yıllar önce, siz Cape Kolonisi’nden döndükten hemen sonra Drury ve Artemis Blair ile yediğiniz özel bir akşam yemeği.”

Merriweather gerçekten çok korkmuş görünüyordu.

“Görünen o ki Drury’nin hafızası onu yanıltmış. Eğer siz böyle bir yemeğe katılmadıysanız ya da yemeğe katılmış ama bir hata meydana gelmişse, yayımcı bu kısmı sizin sözünüzle kitaptan çıkarmaya hazır,” dedi Elliot.

Merriweather’ın suratı daha da asıldı. Başını kaldırıp Elliot’a baktıktan sonra, gözlerini başka yöne doğru çevirdi.

Odaya sessizlik çökmüştü. Elliot bekledi. Göğsündeki

o ağırlık daha da can yakıcı olmaya başladı. Hayır, bu bir ağırlıktan ziyade bir boşluktu.

“Ailem, bilhassa Easterbrook, Drury’nin söz ettiği bu yemek sohbeti konusunda endişeliler.”

Merriweather burnundan soluyordu, “Endişelenmekte çok haklısınız,” dedi.

Elliot’ın beklediği türden bir cevap değildi. Şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışırken zaman sanki çok yavaş ilerliyordu. Merriweather olayı inkâr etmemiş, aksine doğrulamıştı.

“Drury o yemek ile ilgili ne yazmış?” diye sordu Merriweather.

Elliot, Phaedra’nın söylediklerini ona aktardı.

Merriweather kafasını salladı. “Kahretsin. Benim de ismim geçiyor öyle mi? Emin misiniz?”

“Evet, anladığım kadarıyla sadece siz. Ölen subay ya da sanık değil. Benim ailemden kimsenin ismi de geçmiyor. Ama...”

Çok endişeli hatta çaresiz görünüyordu. “Eğer uygun-
suz bir şekilde- ” Odaya şöyle bir göz attı, saygınlığı ile beraber zarar görecektir her şeyin dökümünü çıkarır gibiydi.

Elliot kafasını toparlaması için onu yalnız bıraktı. Yemek olayının doğruluğu kanıtlanmıştı fakat bu durum sadece Elliot’ın olayın gizli kalması yönündeki kararlılığını arttırmıştı. Babasının bu olayla ilgisinin olup olmadığı konusuna gelince, düşüncesi bile midesini bulandırıyor.

Bu korkunç fikri zihninde bir kenara itmeye çalıştı. Ancak suçlayıcı, esrarengiz bir gölge gibi aklında daha da yer etti. *Biliyorsun. Elbette biliyorsun. Phaedra sana söylemişti zaten.*

“Dediğim gibi, eğer siz Drury’nin yanlış hatırladığını

söylüyorsanız yayımcı o bölümü kitaptan çıkarmaya hazır.”

“Esterbrook, yayımcıya böyle cömert bir seçenek sunması için herhangi bir ücret ödedi mi?”

“Yayımcı bir ödeme teklifine sıcak bakmıyor. Eğer bu anılarda bir yanlışlık varsa masum insanların zarar görmesinin anlamı yok.”

Merriweather ayağa kalktı ve avluya bakan pencereye doğru yürüdü. Orada hareket etmeden uzun bir süre durdu.

Elliot bir anda değişen duruma ayak uydurmaya çalıştı. Buraya sadece gerçeği öğrenmek isteyen biri olarak gelmişti ama şimdi Merriweather ya onu mahvedecek ya da kurtaracaktı.

Merriweather tabii ki durumu inkâr edecekti. Drury ile aralarında Cape Kolonisi’nde yanlış ihbar edilmiş bir ölüm haberi olduğu yönünde bir konuşma geçmediğine dair yemin edecekti. Yaşlı insanlar ve çarpık hayalleri üzerine gülüp şakalaşacaklardı. Phaedra sözüne sadık kalacak ve kitap, o talihsiz acı olaydan bahsetmeden yayımlanacaktı.

Halinden memnun, zafer kazanmış biri gibi hissetmesi gerekiyordu. Ancak çalışma odasına mezar kadar soğuk bir hava hâkimdi.

Elliot çenesini sıkıyordu. Babasının bu suçu işlemiş olabileceği gerçeğini daha fazla inkâr edemezdi.

Bunca zamandır bu gerçeği görmezden geldiğine ve kendine yalan söyleyip durduğuna ise hayret ediyordu. Babasının acımasız olabileceğini her zaman farkındaydı. Bunu en iyi erkek kardeşlerinden ve kendisinden biliyordu.

Nihayetinde buradaydı, değil mi? Sakince bir adamın

kariyerini korumak için onurlu olmayan bir yolu seçmesini bekliyordu. Aile onurunu kaybedip kaybetmeyeceği karşısındaki adama bağlıydı. Babasının kanı, Merriweather bir kere konuşmaya başladığında sorunları nasıl bertaraf edeceğini hesaplıyordu. Phaedra ve kitapla sorun olmamalıydı. Kim bilir o zaman bu ilişki nasıl bir yön alırdı?

Olabilecekleri düşünmek ve Merriweather’ın saygınlığını kaybetmesini ufak bir bedel olarak görmek son derece kolaydı. Christian’ın dengeyi nasıl sağlayacağını bildiğinden emin değildi. Ona göre, ne gerçek ne de doğru mutlak bir olguydu.

“Yayımcı kim?” diye sorarak sessizliği bozdu Merriweather.

Elliot pencereye doğru yöneldi. Eğer Merriweather’ı böyle korkunç bir seçim yapmak zorunda bırakacaksa en azından bunu yüz yüze yapmalıydı.

“Drury’nin kızı, Phaedra Blair.” Yayınevinin Blair’a nasıl geçtiğini anlattı.

Merriweather gözlerini kapattı ve, “Yüce tanrım! Geçtiğimiz yazın başlarında o buradaydı,” dedi.

“Hâlâ burada. Onunla karşılıklı konuşabilirsiniz. Açıklamanızı kâğıda dökmenize gerek kalmaz.”

“Beni aramıştı ve ben- ”

Phaedra, Merriwaether’ı görmeye çalıştığından hiç bahsetmemişti. Bunun hakkında tek kelime bile etmemişti. “Görüşmeyi kabul ettiniz mi peki?”

“Ben... Her kesimden İngiliz vatandaşı burayı kendi evi gibi görüyor. Buraya sıklıkta gelirler... Ben yanlış anlamışım.”

Phaedra ile görüşmemişti. Çünkü o bir diplomatın görüşmeye tenezzül edeceği “kesimden” değildi. Yeteri kadar

zengin ve mevki sahibi değildi. Elliot, Merriweather'a karşı artık daha az sempati duyuyordu. "Ne zaman aradı sizi?" diye sordu.

"Bir ay önceydi, belki daha da fazla olmuştur. Hatırlıyorum, çünkü... Aslında kendisi Londra'da tanınan biri. Benim de duymuşluğum vardı. O ve onun- "

"Alışılmadık tavırlarını?"

Merriweather gülümser gibi oldu. "Berbat bir durum bu Rothwell. Neden bu kadar uzun uzun düşündüğümü merak ediyorsunuzdur muhakkak."

"Ne durumda olduğunuzu anlayabiliyorum. Böyle bir durumda şu anki halinize tanık olduğum için üzgünüm. İsterseniz gidebilirim. Ayrıca, kimseye bu durumdan bahsetmeyeceğime de yemin ederim."

Merriweather, onun böyle anlayışlı davranmasına minnettardı. "Gördüğünüz üzere bütün olay benim üzerime kaldı. Bir subayın ölümü. O zamanlar gerçekleri çarpıtarak anlatmak doğru gelmemişti. Bunun uygunsuz bir şey olacağını düşünmüştüm. Her şeyi doğrudan anlatmak en iyisi dedim ve zan altında olan subayın ismini tamamen temize çıkartmasına izin verdim. Ancak görevimde yeni olduğumdan olanlara hiçbir faydam dokunmadı. Fakat albay alayına kötü bir laf gelmesini istemedi. Hiçbir kanıt yoktu, bölgede karışıklık vardı." Derin bir iç çekti ve, "Yemek davetini kabul ettiğimde olay henüz yeniydi. Drury hoş sohbeti ve eşi Blair da öyle sıcakkanlıydı ki... Yolculuktan ötürü yorgun olmalıyım," diye ekledi.

"Onlara güvenmekle hata etmediniz. Olay hakkında hiçbirini tek kelime etmedi."

"Drury'nin anılarını kâğıda dökmesi dışında değil mi?" İçini çekti. "Öyle düşünüyorum ki istediğinizi yapmazsam

Easterbrook kellemini alacaktır. Herkesin sandığından daha fazla nüfuzu olan bir kişidir."

Merriweather'ın rüşvet teklifini duymasına gerek bile yoktu.

"Easterbrook tüm garipliğine rağmen, aile adımızın boş dedikodulara malzeme olmasını istemez."

"Boş dedikodu mu? Kahretsin! Babanızın, o subayı Cape Kolonisi'ne sürgün ettirmesiyle ilgili dedikodudan haberim var."

O dedikoduyu herkes biliyordu. Sorun da buydu zaten. Merriweather vicdanını dinleyip istediğini yapmaya karar verirse Easterbrook'un yapacaklarını engelleyebileceğinden emin değildi.

Ailesi ile beraber kendi iyiliği için de artık sözünü dinletmesinin zamanı gelmişti. Merriweather'a bazı belirsizliklerden bahsetmeliydi. Subayın ölümüyle ilgili ayrıntılar belli değildi. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

Merriweather keyifle güldü. "Ben küçük bir çocukken babam, şerefimin bedelini bir gün çok ağır bir şekilde ödemek zorunda kalabileceğimi söyler dururdu. Hep düello yapacağımı söylemeye çalıştığını düşünmüştüm. Kendi kılıcıma yenik düşeceğim ise aklımın ucundan bile geçmezdi." Kafasını salladı ve birkaç kez iç çekti. Başını çevirdi ve Elliot ile yüz yüze geldi. "Her ne kadar istesem de yalan söylemeyi kendime yakıştıramam."

"Kararlı mısınız?"

"Evet, Tanrı yardımcım olsun. Subay göğsünden vurularak öldü ve onu vuranın diğer subay arkadaşının olduğunu düşünmem için bir sebep vardı. O akşam bunu Drury ile paylaşmıştım. Paylaşmadım dersem bu yalan olur."

Seçme şansı olduğunu ikisi de kabul eder gibi sessiz

kaldılar. Ne var ki Merriweather verdiği karardan memnun görünüyordu ve Elliot nedenini anlayabiliyordu.

Elliot tam oradan ayrılıyordu ki kapıda durdu. “Diğer subay, adı neydi?”

“Hiç bilmeseniz daha iyi.”

“Şüphesiz. Yine de adını öğrenmek isterim.”

“Wesley Asltcombe.”

“Ona ne oldu?”

Merriweather duraksadı. “Sonradan yüklü bir miktarda paraya kondu. Bir miras. Kendi payını sattı ve Suffolk’ta bir yer satın aldı. Bu kalan mirası bir-iki kez incelemeyi düşünmüş olsam da sonuçta geceleri rahat uyumama bir faydası olmayacağına karar verdim. Eğer adaletten kaçmış olsaydı, az da olsa bir şeyler yapılabilirdi. Dedğim gibi, en iyisi her şeyi olduğu gibi bırakmak.”

“Sinyora! Bu evlilik haberi ile Pietro’nun kurşunundan daha kötü yaraladınız beni. Ölmek istiyorum!”

Marsilio’nun sesi bütün bahçeyi çınlattı. Güzel yüzü kederli bir hal aldı. Göz kapakları siyah gözlerini perdeledi ve elini kalbine götürdü.

“Yasal olduğunu zannetmiyorum. Bildiğin gibi Katolik değilim. Ne var ki İngiltere’ye dönene kadar bu sorunu çözemeyeceğiz.”

“İngiltere mi? Gidiyor musun? Sevgilim, senin için düelloya girdim. Ölümüne o kadar yaklaşmıştım ki meleklerin sesini duyabiliyordum. Şimdi ise evleniyor ve beni terk ediyorsun. Ne zaman ayrılıyorsunuz?”

“Yakında.” Öyle olacağını tahmin ediyordu fakat çok da yakında değildi. “Gitmeden önce, düellodan sonra iyileştigine emin olmak için seni görmek istedim.”

Marsilio uzun süren acılı halinin ardından sakinleşti. Phaedra’nın da cesaretlendirmesiyle düello sahnesini tekrar canlandırdı. Her şeyin nasıl meydana geldiğini göstermek için uzun adımlarla yürüdü ve dimdik durarak pozunu aldı.

Çok yakışıklı bir erkekti. Şık, terzi elinden çıkmış ve onu bir sanatçı gibi gösterecek biçimde renkli giyinmişti. Dalgalı koyu renk saçları çoğu erkeğe göre daha uzundu. Uzun sakalı ise onu umduğu gibi yaşından büyük göstermiyordu.

Marsilio rolünü canlandırırken Phaedra da bir yandan yelpazesini sallıyordu. Vurulduğu bölüme geldiğinde tekrar Phaedra’nın yanına gelip oturdu.

“Böylesi daha iyi,” diyerek moral vermeye çalıştı Phaedra’ya. “Fakat ara sıra, eh- ” İki büklüm durdu ve sonsuza kadar onun hatırasıyla yaşayacağını göstermek ister gibi yüzünü ekşitti.

Phaedra’yı bakışlarıyla şöyle bir süzdükten sonra gözü saçlarına takıldı. “Saçın? Neden topladın? O mu zorluyor seni?”

“Böylesi daha rahat.”

Parmağı ile saçını dürttü. “Çok yazık. Lütfen aç saçlarını sevgilim. Yardım ederim.”

Eline vurarak, “Hayır Marsilio, yapma,” dedi.

“O zaman sen aç. Ruhun gibi özgürce dalgalanmalarına izin ver. Bunu benim için yaparsın değil mi?”

“Elbette yapmaz.”

Phaedra ve Marsilio, konuşmalarını bıçak gibi kesen erkek sesi karşısında donakaldı.

Marsilio sesin nereden geldiğini anlamak için sağa sola bakındı.

Tam arkasındaydı. Zavallı Marsilio kendisinden on adım uzakta olan Elliot'ı geç fark etmişti. Bunun nedeni de sırtının dönük olmasıydı. Marsilio arkasını döndüğünde Elliot'ın daha zararsız görüneceğini sanmıştı.

Fakat öyle olmadı ve Elliot hızla yanlarına geldi. Marsilio, Phaedra ile arasına mesafe koyacak şekilde yavaş yavaş ve dikkatlice uzaklaştı.

Elliot gülümsedi, havayı yumuşatacak türden bir gülümseme değildi bu. Marsilio kendinden emin ve masum görünmeye çalıştı fakat fena halde başarısız oldu.

"Elliot, sonunda döndüğüne çok memnunum. Bu Marsilio. Sana bahsetmiştim, hatırladın mı?"

Gülümsemesinde yumuşama olmadı. Çelik kadar sert ve soğuktu. "Sevgilim, arkadaşlarıyla tanışmaktan her zaman mutluluk duyarım."

Marsilio yanlış anlamıştı. Rahatlamış bir ifade ile gülümsedi ve İngilizcesinin el verdiğinden daha hızlı konuşmaya başladı. "Evet, eski bir arkadaş. Sadece bir arkadaş, değil mi? Sevgiliniz değerli bir arkadaşım olur. Veda etmeye ve bir gün yeniden görüşmeyi umduğumu söylemeye gelmiştim." Ayağa kalktı. Phaedra'ya doğru hızlıca eğilerek selam verdi ve, "Artık ben gideyim," dedi.

"Sizi geçireyim," dedi Elliot.

"Teşekkürler ama hiç gerek- "

"Israr ediyorum."

Elliot'ın geri dönmesi biraz zaman aldı. Phaedra onu bahçede beklemekteydi. Tartışacak olurlarsa hizmetçiler onları duymayabilirlerdi. Nihayet Elliot geri döndü. Phaedra, onun itina ile budanmış çalılar arasındaki geniş taş yoldan yürüyerek gelişini izledi. Marsilio'dan çok da yaşlı

değildi fakat bazı konularda aralarında mukayese söz konusu bile olamazdı.

Az önceki sertliği hâlâ yüzünden okunuyordu.

"Ona ne dedin?" diye sordu Phaedra.

"Eğer onu bir daha seninle yalnız yakalarsam düelloya çağıracağımı ve bu sefer o kadar da şanslı olamayacağını söyledim. Her şeyden önce seni nasıl buldu? Daha bir gün oldu geri döneli."

"Ona bu sabah bir not yolladım."

Elliot'ı uzun zamandır bu kadar sinirli görmemişti Phaedra. Belli etmemeye çalışıyordu ama sanki etrafındaki bahçe alev alacaktı.

"Bu bana özgür ve bağımsız olduğunu hatırlatman için seçtiğin yol mu Phaedra? Neredeyse evlilik yeminimizin gerçek olmasını umacağım, bu sayede arkadaşlarından birini daha mazur görmek zorunda kalmam."

"Evlilik yemini bu tür konularda garanti sağlamaz Elliot."

"Lanet olsun, sağlamaz." Kendi gücünü çok iyi bilen bir adamın cevabı gibiydi. Hem bir meydan okuma hem de bir lanet gibi aniden dile getirilmişti. Elliot teklifsizce serbest kalan ilkel ruhunu kontrol altına almaya çalışırken Phaedra bekledi.

"Neden ben yokken çağırdın onu buraya?"

"Daha erken dönersin diye bekliyordum. O vardığında, senin de burada olacağını düşünmüştüm."

"Her şeyden önce, neden davet ettin ki? Onunla tanışmak istemeyeceğimi bilmeliydin."

"Benim yüzümden düelloya girdi. Aptalca bir düelloydum ama en azından ona teşekkür etme inceliğini borçluydum ve iyileştikten emin olmalıydım. Ayrıca, buraya

son gelişimde insanlar beni reddedip geri çevirirken benimle arkadaş oldu.”

“Arkadaş. Kahretsin, bu kelimedenden nefret etmeye başlıyorum.”

Elliot’ın içini rahatlatmak için söyleyebileceği daha pek çok şey vardı. Ancak bu konuşma, Marsilio ile gizliden gizliye istediği türde bir arkadaşlığının asla olmayacağı gerçeğini acı bir şekilde ortaya koyuyordu sadece. Elliot Rothwell, Richard Drury gibi değildi.

Tümüyle teslim olmanın ve bedeli ne olursa olsun, her şeyini Elliot’a vermenin cazibesini sık sık olduğu gibi şimdi de fazlasıyla hissetti. Bu his o kadar kuvvetliydi ki onu korkuttu.

Elliot’ın sinirinin geçmeye başladığını fark etti.

“Marsilio, Sansoni’ye burada olduğunu söyleyecektir,” dedi Elliot. Yeniden sağlıklı düşünmeye başlamıştı.

“Söyleyebileceğini tahmin ediyorum.”

“Sansoni, Marsilio’nun buraya geldiğini duymaktan de pek memnun olmayacaktır.”

“Muhtemelen.”

Phaedra’yı elinden tutarak ayağa kaldırdı ve kollarına aldı. “Geç kaldım, çünkü limana uğradım. İngiltere’ye dönüş için bilet ayırttım. Seni yakında bu şehirden götüreceğim.”

Yakında. Ama çok da yakında değil.

Öpüşü, üstesinden henüz geldiği kıskançlığın izlerini taşıyordu. Phaedra’ya sözleri ve elleri ile emrediyordu. Phaedra, elbisesinin bağlarının çözülerek üzerinden kayıp gidişini hissetti. Sadece çiçeklerin etrafında uçan arı vızıltılarının duyulduğu bahçede Elliot onu çırılçıplak soydu.

Ağacın karşısındaki taş banka oturdu ve Phaedra’yı ku-

cağına aldı. Boynunu öpmeye başladı. Dili göğüslerini tat-tı. Bütün vücudunu okşuyordu. Her dokunuşu Phaedra’yı adeta eritiyordu.

Parmak uçlarını Phaedra’nın göğsünün ucunda gezdirdi ve, “Saçlarını aç. O çocuk istediği için açmadın ama şimdi benim için aç,” dedi.

Phaedra kollarını kaldırdı ve tokasını çıkardı. Elliot’a vermiş olduğu bir başka küçük zaferdi bu. Erkeklik gurununu okşayan küçük bir itaat sembolüydü.

Elliot’ın her dokunuşu Phaedra’yı kendinden geçiriyor, tanıdık bir coşkuyla zevkini okşuyordu. Phaedra her zaman olduğu gibi kontrolü elinden bırakmıştı. Elliot’ın onu kucağına yerleştirmesine izin verdi. Elliot’ın etrafında dolanmış çıplak bacakları banktan aşağı sallanıyordu.

Ortak bir ritimle ve tüm kuvvetleriyle ileri geri giderken, Elliot onun çıplak vücudunu öpebilmek için eğildi. Phaedra ağacın gölgesinde sevişirken tüm benliğini ona sunuyordu.

17. Bölüm

Bunaltıcı sıcakların ardından rahat bir nefes aldırان yağmur geldi o gece. Elliot, perdeleri uçuşturan ferah ve serin bir havaya uyandı. Şafak vaktinin gümüş rengi ışıkları odasını dolduruyordu.

Ayağa kalktı ve sabahlığını giydi. Çalışma masasına gitti ve üzerindeki bazı sayfaları evirip çevirdi. Önceki gece ilhamla saatlerce yazmıştı. Şimdi ise hangi sözcükleri kullandığını zar zor hatırlıyordu. Birkaç sayfayı hızlıca okudu ve çok da fena olmadığını görünce şaşırdı.

Yatağa doğru baktı. O yazarken Phaedra da yanındaydı. Ne zaman gitmişti? Hatırlayamıyordu. Bu hiç ona göre bir hareket değildi. Kendi köşesine çekildiği zamanlarda, dünya ile bağlantısının kopması gibi bir sorunu hiç olmamıştı.

Yaşadıkları son gece hariç. Phaedra ile son defa tamamen özgür olabilecekleri gecelerden birini boşa harcamıştı. Gemi ile dönerken baş başa vakit geçirebilmelerini sağlayabilirdi fakat durumun gizliliği açısından acemice bir

hareket olurdu bu. Burada, yani Napoli'de, kimse bu tür şeyleri dikkate almazdı gerçi.

Terasa çıktı ve Phaedra'nın odasına gitmek için aşağıya doğru yürüdü. Odaların arasındaki mesafe Positano'daki gibiydi, yalnız daha geniş ve gösterişliydi.

Phaedra'nın üzerinde gecelik yoktu. Sadece kalçasına doğru inen sıradan bir kombinezon vardı. Uçuşan saçları, pencereden içeri süzülen loş ışıktaki parlıyordu. Üst üste konmuş yastıklara sanki aniden uyuya kalmış gibi yaslanmıştı. Uykuya daldığında yanına düşen kolu garip bir şekilde gergin duruyordu. Avucu bir şeyi tutarcasına yarı açık kalmıştı.

Elliot biraz daha yaklaştı. Elindeki şey ışıktaki parlıyordu. Yavaşça çekti avcundan. Oymalı bir akik taşı. Şüphesiz annesinin sahip olduğunu söylediği taşı.

İriceydi ve etkileyici bir işçiliğe sahip kıvrımları vardı. Bu kalitede antika bir akik taşı çok değerli olmalıydı. Daha iyi incelemek için kapı aralığına gitti.

Phaedra'nın dikkatini üzerinde hissetti. Kendisini izleyip izlemediğini anlamak için ona doğru şöyle bir baktı. Beyazlar ve altın sarılarının içinde, etrafında lüks ipek ve saten yastıklarla çok güzel görünüyordu. Phaedra onu arada sırada büyülerdi böyle. Aslında sık sık.

Elliot, uyandığında Phaedra'nın odada olmayışını kastederek, "Gitmişsin," dedi.

Phaedra, onun olağanüstü dikkatine atıfta bulunarak, "Hayır, sen gitmiştin," dedi. "Alexia, erkek kardeşinin de dünyadan nasıl aynı şekilde koptuğunu anlatmıştı, sanırım Rothwell erkeklerine özgü bir durum bu."

Elliot yatağa, onun yanına gitti. "Affedersin."

"Sen de böylesin."

Elliot taşı Phaedra'nın göğüsüne yerleştirdi. "Çok güzel."

"Değil mi? Eğer gerçekte ne olduğunu bilmeseydim broş olarak kullanırdım."

"Sahte olması güzelliğini azaltmıyor. Değeri çok düşük fakat işçiliği hâlâ güzel."

"Değeri umrumda bile değil."

Phaedra'nın yüzünü net bir şekilde görebiliyordu artık. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Belki o da dün gece pek uyuyamamıştı.

Phaedra taşı eline aldı ve inceledi. "Dün gece gerçeklerle yüzleştim. Her şey kolaylıkla gözümün önünde canlandı. Gizli saklı bir alışveriş, gizlilik yemini, işin aslını bilmeden nadir bulunan taşları ucuza almanın sevincini yaşayan tüccarlar. Çok akıllıca bir plan. Alıcılara taşların Pompeii'den geldiği söylenecek, onlar da hepsini almak isteyeceklerdi. Fakat çalıntı mal aldıklarından ağızlarını sıkı tutacaklardı."

"Bir entrika olduğundan kesin şekilde emin değilsin."

"Babam olduğunu söylüyor. Entrikanın başındaki kişi hem zeki hem de kötü biriymiş. Öyle anlatıyor babam. Geldiği yer şüpheli olan değerli bir parçadan ve bunun gibi foyası meydana çıkacak diğer parçalardan söz ediyor."

Anılardan bahsetmesi Elliot'ın keyfini kaçırmıştı. Merriweather ile yaptığı görüşmeyi dün gece işine gömüldüğü sırada unutmuştu. O saatlerde aklında korkunç seçenekler yoktu. Acı gerçekler, geçmişi irdeleyen sorular ve acımasız hesaplar da yoktu.

"Yaptıkları içinde en adi olanı ise anneme bu taşı satması." Phaedra, derin düşüncelere dalmıştı. "Sırf sattığı çalıntı mallara iyi paralar ödeyecek insanlarla tanışabilmek

için annemin aklını çeldi. Onun vasıtasıyla tanıştırılmak yaptığı iş için ruhsat gibiydi."

Dikkatlice seçtiği birkaç kelimeyle Phaedra'nın iddialarını çürütmeyi umuyordu fakat bunu yapmasına imkân tanımayacak kadar mantıklıydı söyledikleri.

"Sevgilim, neden bunlar seni bu kadar ilgilendiriyor?"

Phaedra, ani bir hareketle yattığı yerden doğruldu ve ona doğru baktı. Kızgındı. Öfkeliydi. Ancak sebebi Elliot değildi.

"Babam, annemin ölümünden o adamın sorumlu olduğunu söylemişti. Sanırım neler yaptığını ve onu nasıl kullandığını fark etmişti. Daha önceleri ne demek istediğini anlayamamıştım fakat dün gece birden her şeyin farkına vardım. Senin anlayacağın, annem bu adamda babamdan daha fazlasını bulmuştu. Yaptığı şeyin tek açıklaması bu."

Phaedra'nın yüzü gerildi. Gözlerinden öfke kıvılcımları çıkıyordu. Taşa sanki iğrenç bir şeymiş gibi bakmaktaydı. Etrafin aydınlık olmasından yüzünün ağlamaklı olduğunu görebiliyordu Elliot.

Geceyi kendi işleriyle uğraşarak geçirdiğine iki kat pişmandı şimdi. Onun odasında yalnız başına kalıp, az bilgi sahibi olduğu şeyler hakkında bu tür acı sonuçlara vardığını düşünmek hoşuna gitmedi.

Phaedra sanki tartışmayı bekler, hatta umut eder gibi baktı.

"Phaedra, senin dediğin gibi olsa bile tüm bunların annenin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmek pek akla uygun değil."

"Kötüye gitmesinin sebebi olduğu kesin... onu yiyip bitiren bir şeyler vardı. Doktor, herhangi bir müdahale bulunmak için yeterli belirti olmadığına kadar vermişti. Fakat..."

“Doğal bir ölüm değil miydi? Bana pek de aşk acısı çekiyormuş gibi gelmedi.”

Phaedra ayağa kalktı, sinirden titriyordu. Gözleri öfkeyle parlıyor, dişlerini sıkıyordu. “Sen anlamazsın. O adam, annemi her şeyini bırakması için baştan çıkardı. Sadece babamı değil kendini de. Beni bile. O yüzden beni evinden attı. Adamın onu ne kadar zavallı biri haline getirdiğini görmemi istemedi.”

“Bunu bilemezsin.”

“Biliyorum. Bu adam uğruna kendi inançlarından vazgeçti ve benim bunu görmemi istemedi. Arkadaşlarından kimse adamın ismini bilmiyordu. En yakınlarına sordum. Herkes böyle birinin olduğunu farkında fakat kesin bir isim veremiyorlar. Mathias ve Whitmarsh bile.”

Avcunu taşın üzerine kapattı ve elini sıkı bir yumruk haline getirdi. “Onun için her şeyden vazgeçtiğinin farkındaydı. Bir adamın, Artemis Blair’i kölesi haline getirdiğini dünyanın görmesini istemiyordu. Sonradan her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu, adamın onu kendi menfaati için kullandığını gördü. Tabii ki böyle bir şey onu çaresizliğe sürükledi.”

Phaedra öfke saçıyordu. Elliot, öfkesinin kendine yönelik olmadığını biliyordu. Öfkesi, adeta bir din gibi inandığı düşüncelerinden vazgeçen annesine yönelikti. Annesi bu davranışıyla, yıllardır savunduklarının gerçekte var olmayacak ütöpik bir teoriden farksız olduğunu ispatlamıştı. Eğer Phaedra bir gecede böyle düşünmeye başladıysa...

Acımasız düşünceleri Elliot’ı gafil avladı. Kardeşlerinden farklı olarak anne ve babasının en kötü yanlarını almadığına inanmıştı. Ne var ki şimdi babasının en kötü huyunu almış olabileceğinden kuşkulanıyordu.

Annen hiçbir şeye ihanet etmedi sevgilim. Sadece ona kadın olduğunu hatırlatan bir adamla tanıştı. Bu ihanet etmek değil, suç değil. Dünyadaki en normal şey.

Neredeyse bunu dile getirecekti. Phaedra’yı annesinin yaptığı fedakarlığın normal ve kaçınılmaz olduğu konusunda ikna edebilirse, kendisini de uzlaşmaya ikna etmek kolay olurdu. Ondan ödün vermesini istediği şeyler vardı. Hem de çok.

Taşı elinden aldı ve yatağın yanındaki masanın üzerine bıraktı. Sonra Phaedra’yı kendine doğru çekti. Geceyi birbirlerinden ayrı ve kendi dünyalarında geçirmişlerdi. Muhtemelen yakında hayatlarını da bu şekilde geçireceklerdi. Şimdilik tek istediği kendi yarattıkları bu yerde Phaedra’ya sıkı sıkı sarılmaktı.

Elliot, onu rahatlatmak için elinden geleni yapmak istercesine sarılmıştı. Phaedra yavaş yavaş sakinleşti. Öfkesi uçup gitmiş, içi huzur dolmuştu.

“Ona karşı acımasız olma Phaedra. Bu dünyada zor bir yol seçti. Yani, birçok yönden kimsenin yapamayacağını yaptı. Belki de haklısın. Sonlara doğru bocalamış. Eğer kendini hiç affedemediyse bu çok acı bir durum fakat en azından kızı daha anlayışlı olabilir.”

Phaedra o kadar hareketsizdi ki Elliot nefes aldığını bile hissedemiyordu. Elliot’ın göğsüne bir öpücük kondurduktan sonra omzuna başını yasalarak ona iyice sokuldu.

“Bazen çok anlayışlı olabiliyorsun Elliot. Haklı olabilirsin. Eğer annem bir adam uğruna her şeyinden vazgeçmişse benim de daha anlayışlı olmam gerekir.”

Öğlen Sansoni, sanki dostça bir ziyarette bulunacakmış gibi bir pusula yolladı.

Onu salonda konuk ettiler. Phaedra, Sansoni'nin son kez gördüğünden daha zararsız olduğunu düşündü.

Belki de farkı yaratan şey bulundukları ortamdı. Bu ışıklı ve havadar yerin, Phaedra'nın sorgulandığı izbe ve karanlık yer ile hiçbir benzerliği yoktu. Koyu renk kıyafeti, saç ve gözleri ile odanın pastel renkleri ve altın sarısının yanında küçük bir leke olarak yerini almıştı.

Elliot bu görüşme için evin her yerini hazırlatmıştı. Koltuğunun yanında dimdik ve gururlu bir şekilde dururken aristokrat tavrını dışa vuruyordu. Üçünün arasında sadece Elliot bulunduğu yere ait görünüyordu.

Phaedra, Sansoni'nin eğilerek selam vermesine şaşır-mıştı. Ardından gülümsemesi ise onu daha da fazla şaşırt-tı.

"Evlilik haberinizi aldım, sizi kutlarım sinyora. Lord Elliot ile Napoli'ye döndüğünüzü duydum ve krallığımız-dan ayrılmadan önce hürmetlerimi sunmak istedim."

"Elliot," dedi Phaedra, "dilimizi bilmeyen birine göre çok iyi İngilizce konuşuyor, değil mi?" "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Elliot.

Sansoni omzunu silkerek, "Bilmemek pek çok durum-da daha doğru bir durum olabiliyor," dedi.

"Zannediyorum ki öyle," dedi Elliot. "İyi dilekleriniz ve ziyaretiniz için teşekkür ederim. Yarın yola çıkıyoruz ki siz bunu zaten biliyorsunuzdur."

Sansoni onaylar şekilde başını salladı. "Bazı şeyler kula-ğma geldi. Yine de emin değildim."

"Şimdi eminsiniz."

"Evet, efendim." Siyah ceketinin içinden bir parşö-men kâğıt uzattı. "Ordu subayı bir arkadaşımınla geçenlerde

Positona'daydık. Bir olayla ilgili onu bir arkadaşı aramış. Kule, ayaklanma ve kafirlikle ilgili bir şey."

"Ne kadar eğlenceli!" dedi Elliot.

"Evet, bizler çok eğlenceli insanlarızdır. Arkadaşım ora-dan bu belgeler ile döndü. Positano'daki rahip bunlar eli-nize ulaşmadığı için çok endişeliymiş."

Phaedra unutmak istediği kâğıtlara dikkatle baktı. Yine çirkinleşmeye niyeti olup olmadığını anlamak için Sansoni'nin yüzünü inceledi.

Elliot belgeler için elini uzatarak, "Teşekkür ederim. İngiltere'ye varır varmaz her şeyi ayarlayacağız. Buraday-ken halletmek aylarımızı alır," dedi.

Sansoni önce Elliot'a sonra tekrar belgelere baktı. "Ay-lar? Sadece bir imza- "

"Her şey olduğundan daha da karışık bir hal alır. Eğer yarın o gemide olmak istiyorsak İngiliz mahkemelerinin bu işi sonlandırmasına izin vermek en iyisi olur."

Sansoni karşı tarafa avantaj tanıyacak türden biri de-ğil-di. O yüzden gönülsüz bir şekilde kabul etmek zorunda kaldı. Elliot, Sansoni'yi belge teslim görevinden kurtarır kurtarmaz, bu küçük iğrenç adam gitmek için hazırlandı.

"Bay Sansoni, sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?" dedi Phaedra. "Lord Elliot'ın konuşmalarımızı elinden geldiğince çevirmek zorunda kalacağını düşünmüştüm fa-kat siz İngilizceyi mucizevi bir şekilde öğrendiğinize göre buna gerek kalmayacak. Söz veriyorum çok kısa sürecek."

Sansoni'nin kaşları bu cesareti onaylamaz biçimde kalkmıştı ancak onayını almak için Elliot'a baktı. Elliot'ta herhangi bir hoşnutsuzluk belirtisi yoktu. Phaedra bunu sonraya sakladığını düşündü.

Elliot başını salladı ve salon kapısına doğru yürüdü.

Phaedra da ona eşlik etti. “Tabii ki kalabilirsin,” diye fısıldadı. “Ama tehlikeli olduğunu düşünmüyorum.”

“Onunla özel olarak konuşmak istedin Phaedra. Bunun için sizi yalnız bırakıyorum.”

Elliot gittikten sonra Sansoni ile yüz yüze geldi. Adam ellerini arkasında bağladı ve çok ciddi bir tavırla Phaedra’ya baktı.

“Öyle sanıyorum ki eşiniz, burada ve Positano’da yaratığınız onca problemden dolayı benden özür dilemenizi emretti.”

“Lord Elliot bana o şekilde emretmez. Marsilio’nun yaralanması dışında özür dileyecek hiçbir şeyim de yok. Sizinle tamamen farklı bir konu hakkında konuşmak istiyordum.” Taşı cebinden çıkardı ve pencerenin yanındaki masanın üzerine koydu.

Sansoni kaşlarını çatı. Masaya doğru yürüdü ve taşı dikkatle baktı. “Neden baş başa kalmak istediğinizi anladım şimdi. Bu sahte şeyi alarak dolandırıcılığınızdan eşinizin haberi olsun istemiyorsunuz. Üzgünüm ama size bu konuda yardımcı olamam. Üstelik, Lord Elliot bu dikkatsizliğinizi öğrendiğinde sizi onun öfkesinden korumam için bana geçerli hiçbir neden sunmadınız.”

“Sahte olduğunu hemen anladınız? Nasıl?”

“Daha önce bunu ve bunun gibileri görmüştüm. Nerede yapıldıklarını ve nasıl satıldıklarını biliyordum. Bunları yabancı alıcılara ve sizin gibi dikkatsiz ziyaretçilere antika diye satanları tanıyorum. Yıllardır süregelen bir durum bu.”

“Böyle bir durumdan haberiniz varsa neden durdurmak için bir şeyler yapıyorsunuz?”

“İşin başındaki kişi serbest kalması karşılığında bana il-

ginç bilgiler vermeyi teklif etti. Ben de onu ve çetesini rahat bıraktım. Kraliyetimizi korumakla karşılaştırıldığında, bazı yabancıların sahte mal satın almasını neden umursayayım ki?”

“Bu adamın adı ne?”

Güldü. “Sinyora, o kişinin bana yararının dokunduğunu söyledim. Eğer böyle işlerle uğraştığı öğrenilirse, bu krallığı terk etmek zorunda kalır ve artık bir faydası olmaz.”

Phaedra taşı kaldırdı ve baktı. “Bunlardan çok var mı?”

“Eğer çok olsaydı şüphe çekerdi, değil mi? Bahsettiğim adam ve arkadaşları oldukça zeki. Anlıyor musunuz?”

Phaedra anlamıştı. Düzinelerce sahte malın çabucak pazara düşmesi kaçakçıların yararına olmazdı. “Bunlar burada, Napoli’de mi yapılıyor?”

“Buna müsaade etmem. Kralımız bu tür olayların burunun dibinde gerçekleşmesini istemez.”

Diğer bir deyişle, kralın bu tür olaylardan haberi yoktu. Sansoni izin veriyordu, çünkü işine yarayacak bilgiler ediniyordu. Ya da rüşvet alıyordu.

“Eğer burada değilse, nerede peki?”

Derin bir iç çekti Sansoni. “Sinyora çok meraklısınız. Hakikiymiş gibi davranın. İngiltere’de kimse anlamaz.”

“Meraklıyım, çünkü bu konuya çok canım sıkılıyor. Lord Elliot’a hatamı itiraf edebilirim sanırım. İngiliz Konsolosluğu’ndaki arkadaşlarından olayı incelemelerini isteyebilir. Onlar saraydakilere, saraydakiler de kralınıza sorabilir...”

“Yeter. Anladım,” diyerek homurdandı Sansoni. “Esnaf güney tarafındaki dağ kasabalarına dağıldı. Dediğim gibi, kendi sebeplerimden dolayı onları aramıyorum. Bana satı-

cının ismini verin, ben de kendisine paranızı iade etmesini söylerim.”

“Hayır. Saklayacağım sanırım. Aslında, gerçekten sevmeye başladım bu taşı.”

Sinirli bir şekilde gözlerini devirdi Sansoni. Eli ile Phaedra’nın çok kaba olduğunu düşündüğü bir hareket yaptı. “Delisiniz. Gittiğinizden emin olacağım ve sonra gittiğinize şükredeceğim.”

Selam verdi ve odadan çıktı.

Elliot içeri girdi. “Görüyorum da onu ziyaretine pişman etmişsin. Söylene söylene gitti.”

“Görünen o ki sorgucu, sorgulanmaktan pek hoşlanmıyor.”

Elliot elindeki taşı gördü. “Buraya gelmesini bekledin, çünkü ona elindeki taşla ilgili soru sormak istedin, değil mi? Bu yüzden Marsilio’ya mektup yazdın.”

“Sansoni’nin bu sahtekârlıklar hakkında az çok bilgisi olacağını düşünmüştüm. Görünen o ki her şeyi biliyor-muş.”

“İstedğini öğrenebildin mi bari?”

“Bunu yapanların isimlerini vermedi. Öğrenebileceğim her şeyi burada, İtalya’da öğrendim ve bu benim için yeterli değil.” Taşı tekrar cebine koydu. “Peki ya sen Elliot. Öğrenmek istediklerini dün Merriweather’la görüşünce öğrenebildin mi?”

Cevap vermeden önce duraksaması ikisinin de bu görüşme hakkında konuşmaktan kaçındıklarını doğrular gibiydi. Phaedra, Elliot’ın İtalya’da geçirecekleri son günlerini eski anılarla mahvetmek istemediği için konuşmaktan çekindiğini düşündü.

“Hiç bilmediğim şeyler öğrendim. Merriweather’ı daha önce görmeye çalışman gibi mesela.”

Konuyu saptırmıştı Elliot. Bunun, asıl öğrenmek istediklerini aslında öğrenemediği anlamına geldiğinden korktu Phaedra.

Merriweather’ı villaya getirme konusunda ona güvenmişti ve böylece sorun da ortadan kalkacaktı. Fakat onu buraya getirmedeği gibi şimdi de konuyu değiştiriyordu. Merriweather, babasının uzun zaman önceki akşam yemeği hakkında bahsettiklerini doğrulamış olmalıydı.

Hayal kırıklığı Phaedra’yı felç etmiş gibiydi. Tahmin ediyordu fakat hâlâ umudu vardı. Dün gece, öfkesinin derinliklerindeyken nasıl olacağını tahmin etmişti. Belki de Elliot’ın geçen gece işine gömülmesi tüm konudan uzaklaşmak için bir yoldu.

“Neden Merriweather’ı görmek istedin Phaedra?”

“Seninle aynı nedenden dolayı Elliot.”

“Öyleyse haklıydım. Konuyu açıklığa kavuşturmak istedin.”

“Hayır. O kısmın yanlış olduğunu öğrenmeyi umdum. Onu ve Alexia’yı kitaptan çıkarmak için bir bahane aradım. En iyi arkadaşlarımdan biri ve tanıdığım herkesten daha sadıktır. Babamın hata yaptığı yönünde bir kanıt bulabilseydim, o zaman Alexia da bu dedikodu ve skandalla yaşamak zorunda kalmazdı.”

Elliot kıpırdayamadı. Phaedra ise tam tersini yapmasını, ona bu sabahki gibi tüm sevecenliği ile sarılmasını umuyordu. Eğer Elliot ondan rica ederse... Phaedra ne yapardı?

Babasının anılarını hiç görmemiş olmayı diledi Phaedra. En azından babasının ona söz verdirtmiş olmamasını

diledi. Hatta Tanrı yardımcısı olsun, bu sözü babası ölüm döşeğindeyken vermiş olmamayı diledi.

Her kelime doğruydı. Ortada bir iftira yoktu.

Babasının hatalı çıkmasını ve söylediklerinin doğru olmamasını ümit etmişti. Böylece hem o kısım kitaptan çıkartılır hem de Phaedra sözünü tutmuş olurdu.

Fakat dilediği gibi olmadı.

Elliot, ona çok yakın aynı zamanda garip bir şekilde uzak durup gözlerini tam olarak bir şeye odaklamadan bakarken, Phaedra odadaki sessizliğe katlanamıyordu. Elliot tam buraya ait gibi görünüyordu bugün. Hali ve tavrı bu gösterişli salona lüks mobilyalardan daha uygundu.

“Bunu benden istemeyeceksin, değil mi?”

Elliot’ı hiç şaşırtmadı bu soru. Neden bahsettiğini biliyordu, kaçınılmazdı sonuçta.

“Eğer istersem her öpücüğümün ve her dokunuşumun bu noktaya gelmemiz için hesaplanmış şeyler olduğunu düşüneceksin.”

Elliot’ın görüntüsü bulanıklaştı; Phaedra’nın gözleri yanıyordu. “Öyle düşünmeyebilirim. Alexia’yı incitmeyecek bir bahanem olduğuna memnun olurum hatta. Her şeyi düşünüp tarttıktan sonra, aslında o kadar da önemli olmadığına karar verebilirim. Belki- ”

Elliot onu kollarına aldı ve şefkatle öperek susturdu. “Bunların hepsini yapabilirsin ama hiçbirine inanmazsın. Şimdi bırak konuşmayı. Başka bir güne bırak. Eve dönüş yolumuz uzun ve henüz bir şey yapmak zorunda değiliz.”

Elliot’ın kendisini öperek üzüntüsünden uzaklaştırmasına ve baştan çıkarmasına izin verdi. Kafasını bu sabah yaptığı gibi omzuna yasladı. Böyle desteklenmek, onun sıcaklığı ve kuvvetiyle sarılmak, bu ilişkinin en güzel ta-

rafıydı. Böyle anlarda hiçbir tehlike ya da endişe hissetmiyordu.

Bu sabah onun sarılışı yine acısını dindirmiş ve onu yatıştırmıştı. Dün gece Phaedra’nın kalbi paramparça olmuştu. Boş inançlar uğruna çok fazla şey feda eden annesine yardım etmeye çalıştığı için kendini aptal gibi hissetmişti. Elliot bu andan pek çok şekilde faydalanabilirdi. Fakat onun yerine parçaları toplamasına ve onları tekrar yerine koymasına yardımcı olmuştu.

Phaedra’nın başına bir öpücük kondurdu.

“Merriweather’ı aramanın diğer nedeni neydi? Kitap dışında başka bir şey daha olduğunu söylemiştin.”

“Beni buradaki İngiliz topluluğundan bazı kişilerle tanıştırabileceğini düşünmüştüm.”

“Seni görüşmeye kabul etmeliydi. Kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmamalıydı.”

Phaedra, onun da tüm bunları başka bir güne bırakmasını ister gibi Elliot’ı yanağından öptü. Şu an bunları konuşmak istemeyecek kadar mutluydu.

18. Bölüm

Eylül ayında Londra, Temmuz ayındaki Napoli kadar boştur. Bu ay, nazik İngiliz sosyetesinin Oxford Caddesi'ndeki dükkânları ve parkları doldurduğu zaman değildir.

Ancak Easterbrook'un malikânesi henüz kapatılmamıştı. Elliot, Southampton'dan döndüğünde evi tamamen dolu bulmuştu. Hizmetçiler, halası Henrietta'nın ve kuzeni Caroline'in Aylesbury'ye yerleştiklerini fakat markinin şehirde kaldığını söyleyerek açıklamışlardı durumu.

Elliot, erkek kardeşinin yanındaki kadınlardan kurtulduktan sonra tek başına alem yaptığını tahmin etti. Burada kalacağı sürede Christian'ı günlerce görmeyebilirdi bile.

Kendini yeniden ev düzenine ve her ihtiyacını karşılayan uşağının hizmetine alıştırdı. Bu, eski hayatı artık gerçek değilmiş gibi hissetmesine yetecek kadar uzun süredir yaşamadığı bir tecrübeydi. Çocukluğundan beri bildiği yerler ve rutinler içinde kendini rahatlatmaya çalıştı.

Phaedra'yı düşünmeden edemiyordu. Yolculukları baş-

langıçta keyifliydi ama sonunda çaresizliğe dönüşmüştü. Geçen hafta Phaedra'ya karşı olan tutkusu baskın ve öfkeyle karışık bir hal almıştı.

Hararetli bir ilişki yaşamalarına rağmen, hiçbir şey tam olarak yerine oturmamıştı. Napoli'deki o öğleden sonra Richard Drury'nin anıları hakkında bir daha konuşmadılar. Phaedra, Elliot'a sadık kalacağına dair herhangi bir söz vermedi. Sevgili olarak ilişkilerine devam etmeleri ile ilgili bir konuşma da olmadı. Hatta Phaedra sadece arkadaş kalmalarını bile teklif etmedi.

Elliot onu Algae'nin yakınlarındaki küçük ve tuhaf evinde kendi özgürlüğü ile baş başa bırakmıştı. Phaedra'nın geri dönmesini istediğinden bile tam olarak emin olmaya-
rak oradan ayrılmıştı.

Bardağına biraz konyak koydu ve odasına götürdü. Evraklarını çıkardı ve oturma odasındaki masaya oturdu.

Aklının kapılarını kontrolünde olmayan düşüncelere kapatmıştı ki içeri bir hizmetçi girerek o kapıları yeniden açtı.

"Marki bu akşam yemekte ona eşlik etmenizi rica ediyor, efendim."

Kabul etmek istemedi. Erkek kardeşiyle yapmak istemediği bu konuşmadan sonsuza kadar kaçamazdı fakat Christian'ın dikkatinin çabucak dağılıyor olmasına ve bunu geciktirebilecek her şeye bel bağlamıştı.

"Geleceğimi söyleyin."

"Akşam yemeği için ineceğini söylemiştin."

Ses Elliot'ı sarstı. Çok yakından gelmişti. Christian, masanın üzerindeki kâğıtlara dikkatle bakarak etrafta dolaş-
lanıp duruyordu.

Elliot cep saatini aradı.

“Zahmet etme. Saat on buçuk.” Christian eğildi ve bir sayfayı çevirdi. “Hiç olacak şey değil Elliot.

“Hayden’in ara sıra tuhaflaşması zaten yeteri kadar kötü ama en azından yeni karısı iyileştirebilir onu. Şimdi sen de onun gibi davranıyorsan- ” Elliot’a baktı. “Neden gülüyorsun?”

“Hayden’ı tuhaf biri olarak tarif etmeni komik buluyorum.”

“Matematiksel araştırmaları sana da garip gelmiyor mu? Geçen bahar ne olduğu anlaşılmayan hastalıklı bir hal aldı ve bu ilk kez olmamıştı.”

“Senden daha garip değil. Ben ise onun yarısı kadar bile olamam.”

“Tuhaflaşmadıysan da kabalaştığın kesin. Seni yemek odasında bekliyordum. Giyinip kuşandım bile.”

Gerçekten de dediği gibiydi, eğer açık yaka ve taranmış uzun saçlar giyinip kuşanmaktan sayılıyorsa tabii. Yine de robdöşambır yoktu üstünde ve ayakları da çıplak değildi.

Christian yürüyerek uzaklaştı. Kendini okuma koltuğuna atarak yanındaki masayı işaret etti. “Bir tabak yemek ve biraz şarap getirdim. Uzun geçen yolculuğundan sonra doğru düzgün bir şeyler yemek isteyeceğini düşündüm. Fakat bana katılamayacak kadar yorgun değil de meşgul gördüm seni.”

Elliot ayağa kalktı, tabağı ve şarabı alarak masasına döndü. “Gayet formda ve sağlıklı görünmektesin Christian. Son gördüğümdeki gibi çelimsiz değilsin.”

Christian ayaklarını uzattı ve ayaklarını üst üste attı. “Sporla uğraşıyorum. Boks, kürek çekme gibi şeyler. Haf-

tada üç kez eskrim yapıyorum. Tam bir karın ağrısı ama seçme şansın yok.”

Elliot tavuğun bir parçasını ağzına attı. Easterbrook’un aşçısı çok iyiydi ve bu tavuk harika kokan sosun içinde adeta yüzüyordu. Gemideki yemeklere kıyasla bir ziyafetti.

“Seni aylar önce değil de şimdi bu denli yoğun bir idmana iten nedir?”

Christian yine ayağa kalktı ve kitaplıkta bir şey aradı. Sigaraları buldu ve bir tane yaktı. “Yakında düello yapmayı bekliyorum. Bunun için sıkı bir bedene sahip olmak iyi olur.”

“Kimi bu kadar kızdırdın da seni düelloya çağırıyor?”

“Sadece meydan okuyacağımı sanıyorum aslında, düello en kötü ihtimal.” Miskin miskin sigarasını salladı.

“Suttonly küçük kuzenimiz Caroline’e sulanıyor. Hayden da bilmediğim nedenlerden dolayı onların görüşmesini istemiyor. Daha sayayım mı?”

“Evet.”

“Caroline ilk sezonunda kafasının dikine gitti. Henrietta da onu cesaretlendirdi. Hayden onların tomurcuklanan aşklarını bozmaya çalışmasına rağmen, Henrietta Suttonly’nin kur yapmaya devam etmesine izin verdi. Hayden, Hen Hala’ya eğer Caroline ile Suttonly evlenirse evinin kapılarının onlara kapanacağını ve aile ilişkilerinin kesileceğini söyledi.” Öfledi ve devam etti. “Burası benim evim ve kimin gelip gelmeyeceğine ben karar verdiğim için buna karar vermek kardeşimizin haddi değildi. Fakat Hen Hala’yı öyle bir dize getirdi ki müdahale etmeye gerek duymadım.”

“Christian, öyle zannediyorum ki herkes Aylesbury’ye gittiğinden beri tek insanla bile konuşmamışsın. Olayları

hararetli hararetli anlatman, kendi sesine bile hasret kaldığını gösteriyor.”

“Aile haberlerini veriyorum işte, skandallar eğlenceli-
dir.”

“Düello konusuna geri döner misin?”

“Hayden, Suttonly’yi tehdit ederek kovdu. Caroline günlerce ağladı. Hen Hala ve Alexia da kendisini toparlaması için onu şehre götürdü. Suttonly de şehri terk etti. Geri kalanı da aşikâr.”

Elliot’a göre kesin olan tek şey, Christian’ın son sekiz ayın toplamından daha çok konuşmuş olmasıydı.

“Tanrı aşkına, anlat hadi.”

“Viscount Suttonly amacından vazgeçmeyecektir. Gurur meselesi oldu artık. Caroline’ı evden onunla kaçmaya ikna edecektir. Hayden da onları evlenmeden önce yakalamak için takip edecek fakat imzalar çoktan atılmış olacak. Hayden’ın Suttonly hakkındaki düşünceleri değişmeyecek. Hen Hala’nın ayılıp bayılmaları başlayacak, Caroline mahvolacak ve ben Suttonly’ı meydan okumaya çağıracağım.”

“Hayden yapamaz mı? O daha güvenilir ve koruyucu.”

“Böyle bir şeye izin veremem. Eğer ölürse, Alexia dul ve doğmamış bebeği ile yalnız kalır.”

“Alexia hamile mi?”

“O da başka bir haber.” Koltuğunda yeniden rahatladı ve sigarasının külünü silkti. Aniden hoş sohbet kardeş olmayı bıraktı ve tam bir Esterbrook oluverdi. “Bu konuyu kapattık. Şimdi seyahatinden bahset.”

Elliot tavuktan biraz daha yedi. Uzun bir süre boyunca çiğnedi. Şarabından içti. Christian’ın göz kapakları Elliot’ın her bir hareketiyle daha da düştü.

“Bayan Blair’i Alexia’nın verdiği adreste buldum.”

“Kitap yanında mıydı?”

“Hayır ama onda. O konuda yanılmadık.”

“Bu bana ne kadara mal olacak?”

“Maalesef para almayı kabul etmiyor.”

Christian’ın odaya girerkenki samimi neşesi kaybolmuştu. “Ne kadar teklif ettin?”

“Belirli bir miktar söylemedim. Teklif edilmesini bile hakaret olarak gördü.”

“Kim olsa aynı şeyi hisseder. O yüzden teklif etmezsin. Miktarı söylersin. Büyük bir miktar. O zaman bu parayla neler alabileceklerini hesaplamaktan, alınmak için vakti olmaz.”

“Hiçbir miktar onu etkilemezdi. Babasına ölüm döşeğindeyken anılarını yayınlayacağına dair söz vermiş. Şimdi bu görevinden vazgeçmeyecektir.”

Phaedra’nın sorumluluğunu onaylamaz bir şekilde sigarasının külünü silkti. “O zaman başka bir yol denemeliyiz. Kitabın taslağı nerede?”

“Yanında değildi, o yüzden Londra’da bir yerde olduğunu düşünüyorum.”

“Bulması çok zor olmamalı. Fazla mülkü yok. Evin-
dedir, orada değilse bir arkadaşında ya da avukatındadır.”
Christian bu sorun hakkında düşünmeye başladı. “Ne zaman eve dönmeyi düşünüyor? Ne kadar zamanımız var?”

Elliot yalan söylemeyi düşündü. “Döndü. O da benimle aynı gemiyle geldi.”

Christian’ın dikkati sigarasının yanmakta olan ucuna odaklandı. Sonra Elliot’a döndü. Bakışı en ince ayrıntıları keskin bir şekilde gören bir şahin gibiydi.

Ayağa kalktı. “Elinden geleni yaptığına eminim. Fakat bu konuyla artık ben ilgileneneceğim.”

Elliot da ayağa kalktı. “Hayır ilgilenmeyeceksin. Ondan uzak duracaksın. Onu hiçbir şey yapmaya mecbur etmeyeceksin.”

Christian yeniden Elliot’ı inceledi. Bakarak, merak ederek ve sonunda iyice anlayarak. “Kahretsin. Seni baştan çıkarmış.”

“Hayır.” Öyle bir şey yapmamıştı, tam olarak değil. “Öyle bir şey değil.”

“Nasıl olduysa bir şekilde güvenini kazanmış. Sen bu güzel küçük hanımın sana sunduğu şeylerin keyfini çıkarırken en çok istediğin şeyi rica ettin mi bari? Mutlu bir kadın, sevgilisinin isteklerini yerine getirmek için çok istekli olabilir.”

“Lanet olsun, onun hakkında böyle konuşma.”

Kızgın bir şekilde Elliot’ın oturduğu masaya doğru elleri ile işaret ederek, “Nasıl bahsedeyim? Sevgilin olarak mı? Metresin olarak mı?” diye sordu. “Bahse girerim onun herhangi bir şeyymişsin gibi düşünmene yol açacak bir neden sunmamıştır. Bu yüzden kendini hayallerde kaybettin. Hayallerin burada yüzleşmek zorunda olduklarından daha basit.”

Bağırıp çağırmıyorlardı ama sesleri ortamı ve birbirlerini bıçak gibi kesiyordu.

“İçimizden biri neden böyle olduğunu biliyorsa o sensin Christian. Lanet olsun, bütün hayatını orada geçiriyorsun.”

“Şu an orada değilim ama bu olay halloluncaya kadar da olmayacağım.”

Tehdit etmek gibi bir niyeti yoktu ama tehditkâr olmayı

başarmıştı. Ağzından çıkan her öfke dolu sözle kendisinden önceki Lord Easterbrook gibi görünüyordu.

Elliot, erkek kardeşinin gerekçesini de desteklemek için daha makul bir şekilde konuşmaya çalışarak, “O, aile adımızı korumakla ilgili endişelerimize kayıtsız biri değil,” dedi. “Bizim için taviz vermeye bile hazırdı.”

“Sadece senin için demek istiyorsun.”

Aslında Alexia içindi. Kitapta nelerden bahsedildiğini ve babalarının isminin açıkça söz edilmediğini açıkladı. Merriweather ile istediği gibi geçmeyen görüşmesini anlattı.

Christian merakla dinledi. “Merriweather tam bir aptal.”

“Şerefi yalan söylemesine müsaade etmiyor. Bu yüzden onu suçlayamazsın.”

“Bayan Blair’in olduğu gibi şimdi de Merriweather’ın koruyucusu mu oldun? Hayır, dur biraz, onun hayatında böyle bir rolün yok değil mi? Onun bağımsız aşka olan inancı karşı tarafın sahip olduğu hak ve beklentilerden kendisinin bağımsız olması anlamına geliyor.”

Elliot, Christian’ın babalarının aslında o subayı öldürmüş olabileceği ihtimaline daha fazla tepki vereceğini beklemişti. İnkâr. Öfke. Ancak Christian ifadesizdi ve ilginç bir şekilde sakindi.

“Kahretsin. Gerçeği biliyorsun,” dedi Elliot şaşkınlıkla. “Doğru olup olmadığını biliyorsun.”

“Bir şey bildiğim falan yok.”

“O zaman nasıl öğrenebileceğini biliyorsun.”

“Öğrenmek istemiyorum. Eğer Bayan Blair o kısmı çıkarırsa, babamı savunmak zorunda da kalmayacağım. Eğer öyle yapmaz ve Merriweather da boşboğazlık etmeye de-

vam ederse, milletin dedikodusu dışında uğraşacak daha büyük sorunlarımız olur.”

“Doğru değilse korkacak hiçbir şey yok, hatta gerçek ortaya çıkarsa kazançlı bile çıkarız. Bence gerçek olup olmadığını öğrenmeliyiz ki emin olabilelim.”

“Bir kez daha söylüyorum, öğrenmek istemiyorum.”

“Christian, bu doğru olmayabilir.”

Christian kapıya doğru yürüdü. “Ne kadar iyimsersin. Gerçi, babamızı o kadar da iyi tanıımıyordun. Bayan Blair meselesine gelecek olursak, senin hatırın için uzak duracağım. Fakat o kitapla ilgili ilgilenen başka insanlar da var. Karşısına çıkan her adama büyü yapacak hali yok.”

19. Bölüm

Phaedra, elinde sıkıca tuttuğu ağır bir paketle arabadan indi. Yanında oturan kadına el salladı. Uzun zaman önce, biraz cesaretle vasıtasını ve biletini onunla paylaşacak yabancılar bulabileceğini öğrenmişti. Sonuç olarak şehre gidişi uzun sürmemiştir.

Babasının anılarını düzenleme işine birkaç günlüğüne ara vermişti. Kuşkusuz, yolculuktan sonra dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sonra da bazı eski arkadaşlarını aramalıydı.

Bazılarının da özellikle Alexia’nın, onu aramasını bekliyordu. Yokluğunun ve Alexia’dan bir mektup ya da kart gelmemesinin, yanında taşıdığı paketten dolayı arkadaşlıklarını yok sayması değil de meşgul olmasından kaynaklandığını umut ediyordu.

Eğer bu kitap yüzünden Alexia’yı kesinlikle suçlayamazdı. Bir parça bile.

Dürüstlük, bilhassa kendi kendine tecrübe etmeye çalıştığı bir erdemdi. Bu nedenle sabah giyinirken gerçekle yüz yüze geldi. Hiç istemediği bir görevi vardı ve artık yerine getirmesinin zamanı gelmişti. Döndüğünde onu bek-

leyen mektuplar bunu açıkça belli ediyordu. Geçen gün ulaşan mektup ise bas bas bağırıyordu.

Elliot dışında herkes bu kitap taslağının yok edilmesini istiyordu ve bunun için ne kadar gerekiyorsa ödemeye hazırlardı. Dün gelen mektup rüşvet teklifinin de ötesindeydi. Üstü kapalı bir tehditti ama tüylerini diken diken etmeye yetecek kadar da barizdi.

Eğer babasına söz vermemiş olsaydı hepsinin istediğini yapardı. Bütün sayfaları yakar ve yayınevini de iflasa mahkûm ederdi. Sonunda beş parasız kalsa bile umursamazdı.

Sokağına ulaşan köşeyi döndü ve kapısına yaklaştı. Durdu ve Dilenci Bess'e birkaç peni verdi.

Bess arkasındaki binaya kafasıyla işaret ederek, "Kediler geldiğinizi anladı," dedi.

Phaedra kedilerin miyavlamasını Bess gibi işitmemişti. Fakat yan evin camında duran biri, siyah ve diğeri beyaz olan kedileri görmüştü. Yaşlı kadın birini, Phaedra da diğerini seviyordu. İtalya'ya gittiğinde komşuları kedileri almıştı.

"Bir fayton geldi," dedi Bess. "Sesinden anlaşıldığı kadarıyla büyük bir araçtı. Durmadı, yavaşça geçti gitti. On-
dan önce kimse gelmedi kapına."

Bess beş yıldır buradaydı. Kör olmasına rağmen, Phaedra'nın ziyaretçilerinin bu sokağa gelen çoğu insandan daha çok parası olduğunu fark etmiş ve Bayan Blair'in kapısına yakın bir yerde durmanın kazançlı olabileceğine karar vermişti.

Şimdi kapıda o ziyaretçilerden biri bekliyordu. Kapıya yaslanmıştı. Büyük bir resim çantası bacağına dayalıydı, çizim yaptığı küçük bir defter önünde açıktı.

Geçen kış arkadaş olduğu genç ressam Harry Lawrence, Phaedra'nın eve dönmesini bekliyordu. Dün ulaşan ve ressamın uğrayacağını bildiren mektubu belli ki unutmuştu Phaedra. Diğer mektup aklından çıkarmıştı bunu.

Phaedra merhabalaştıktan sonra, "Özür dilerim," dedi. "Şehre ziyaretim beklediğimden uzun sürdü."

"Önemli değil. Dilencinin ve yolun karşısındaki cam-
da duran fahişenin resmini çizdim. Bir ressam asla sıkılmaz."

Phaedra onu oturma odasına davet etti. Ev sahibesi rolünü oynaması bitene kadar kitap taslağını divanın yanındaki masanın üzerine koydu. Harry ile bir saati çizimlerine bakarak geçirdiler. Phaedra karalama defterindeki etkileyici çizimleri, Harry'nin Kraliyet Akademisi'ne sunmayı planladığı büyük resmin hazırlığında yaptığı itinalı çalışmalara göre daha çok beğendi.

Tam nedenini açıklayacaktı ki başka bir misafir kapıyı çaldı. Kapıyı açtığında Elliot'ı karşısında buldu.

Onu gördüğünde kalp atışı hızlandı. Sevinçten dondu kaldı. Elliot'ın onu böyle heyecanlandırmasından bir kez daha serseme dönmüş bir halde sadece bakakaldı. Uzun bir süre sadece birbirlerine baktılar.

Elliot esprili bir şekilde, "Umarım Bayan Blair bugün evdedirler," dedi.

Espriyi yakaladı ve ciddi bir ifadeyle düşündü. "Şey, belki de sadece sizin için evdedir." Phaedra kapıyı sonuna kadar açtı ve Elliot kapı eşiğine adımını attığında, yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu. Elliot kapıyı kapattı ve onu kucaklayarak öptü.

"Hiç yazmadın," dedi Elliot. "Daha fazla bekleyemedim."

Phaedra yazmamıştı, çünkü ne yazacağını bilmiyordu. Tek bildiği şey ilişkilerinin acı bir şekilde bitmesini istemediği. Eğer burada da ilişkilerine devam ederlerse böyle bir sonun kaçınılmaz olacağından korkuyordu.

Şimdi Elliot'ın öpüşü, sıcaklığı ve sadece onun yanında olmakla bile hissettiği mutluluk, ayrılırlarsa bunun ne kadar üzücü olacağı konusunda uyarı gibiydi. Yine de bu düşünce mutluluğunu azaltamazdı. Henüz dört gün olmasına rağmen Elliot'ı deli gibi özlemişti. Ne kadar özlediğini o ana kadar fark etmemişti.

Phaedra, gözlerini bir an olsun yüzünden alamadan onu oturma odasına götürdü. Elliot kapı aralığında durdu. Gülümsemesi arkadaşlıktan uzak bir sertliğe büründü.

Elliot'ın, Harry'nin hâlâ defterine karalama yapmakta olduğu yere attığı imalı bakışı gördü.

"Görünen o ki Bayan Blair sadece benim için evde değil," diye mırıldandı Elliot. "Arkadaşlarından biri mi Phaedra?"

Londra'dayken aralarındaki her şeyin yanlış olacağını habercisi olmasına rağmen, Phaedra o kadar mutluydu ki Elliot'ın kıskançlığını iltifat olarak algıladı. İki adamı tanıttı.

Elliot içtendi. Oturdu ve çizimlerle ilgileniyormuş gibi davrandı. Phaedra, onun istediği gibi gitmeyen ziyaretle ilgili rahatsızlığını hissetmişti.

"Sağ salim dönüşüm hakkında konuşmanız için sizi başa bırakıyorum," dedi Phaedra. "Birazdan içkilerle dönerim."

Harry, at sırtında duran bir general resmi ile ilgili sanatsal planlarından bahsederken Phaedra sessizce mutfak-

ğa gitti. İki bardağa konyak koydu ve oturma odasına geri döndü.

Harry çizimlerini de alıp gitmişti. Elliot duvarın karşısında durmuş, dehşet verici bir hapishane gravürünü inceliyordu.

Phaedra'nın elindeki bardakları almaya gitti. Birini divanın yanındaki masanın üzerine koydu, diğerini de içmeye başladı.

"Bay Lawrence'ın gitmesi gerekiyormuş," dedi Elliot.

"Görünen o ki ani olmuş."

"Bir erkeği sanırım daha hızlı koşarken görmüştüm ama ne zaman hatırlamıyorum."

"Ona, burayı bu kadar acele terk etmesini sağlayacak ne söylemiş olabilirsin Elliot?"

"Olağanüstü yeteneğine olan hayranlığımı belirtip yeni tablosunu Easterbrook'un sanat koleksiyonu için satın alma ihtimalinden bahsettim. Ve bir de ona ya gitmesini ya da ölmesini söyledim."

Harry'nin tepkisini hayal ederken kıkırdamamak için kendini zor tuttu. "Bu sana hiç yakışmayan bir hareketti."

"Zerre suçluluk duymuyorum." Oturma odasına şöyle bir baktı. Bakışları eski divana takıldı. Üzerini kaplayan Venedik kumaşının güzel dokusunu görmemek imkânsızdı.

"Bu ev annenin miydi?"

"Piccadilly'deki evden ayrılmıştım, kendi ayaklarımın üzerinde durmaya başlayınca bu evi aldım."

"On altı yaşındaydın. Yanlış mahalle seçimin o zamanki deneyimsizliğinin sebebi ama sen hâlâ burada yaşıyorsun."

"Burası benim evim, artık buradaki insanları tanıyorum. Burada mutluyum."

“Kapının dışında bir dilenci ve yolun karşı tarafında pencerede göğüslerini teşhir eden bir kadın var.”

“İkisi de zararsızlar, ayrıca yangın çıkarsa ikisi de benim için kendisini riske atabilir.”

“Söz konusu bu sokaktaki binaların durumu olunca yangın konusunda emin olamadım. Sana daha iyi bir yer bulmama izin vermeni istiyorum.”

Phaedra divana oturdu. Elliot ise ilk geldiğindeki mutlu ifadeye sahip değildi. Rothwell katılığı kendini göstermişti. Phaedra sebebini biliyordu fakat o bu konuşmayı birkaç saat daha erteleyebileceklerini umuyordu.

“Elliot, sen buraya beni yanına almayı teklif etmek için mi geldin?”

Elliot da yanına oturdu. “Senden daha fazla uzak kalamadığım için geldim.”

“Yani yeni bir eve geçme fikri sadece anlık bir karar mıydı?”

“Geçen gün seni bırakmaya geldiğimde bu mahallenin bu kadar fakir olduğunu fark etmemişim. Düşündüğüm tek şey ayrılığımız ve bunun olmasını ne kadar istemediğimdi. Bir de seni bu kadar kısa sürede bir erkekle görmeyi beklemiyordum. Dişlerini sıktı ve biraz daha konyak içti.

“Elliot, Londra’da her yerde erkekler kadınları ziyaret ederler. En güzel evlerde, hatta ev sahibinin erkek olduğu bir evde bile. Şüphesiz ki sen de aynı şeyi yaptın. Bir erkeğin bir kadını ziyaret etmesi bir ilişki başlangıcı anlamına gelmez.”

Kulağa bir açıklamadan çok emir gibi gelmesinden korkarak, “Hislerine karşılık bekleyen o ressamın sevgilin olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu.

Phaedra bu tepkinin çok tatlı olduğunu düşündü. “Ben,

onun şu anda sevgilim olmadığını ve yakın gelecekte de olmasını beklemediğimi söylüyorum. Başka hiçbir kadın da sana bundan daha fazla garanti veremez. Neden benden daha fazlasını istediğini aklım almıyor.”

Elliot’ın ifadesi yine de mutlu olmadığını gösteriyordu. “Her şeye rağmen senin başka yerde yaşamayı isterim.”

“Ben bir fahişe değilim Elliot.”

“Seni yanıma almaktan bahsetmiyorum. Güvende olduğunu görmek istiyorum sadece.”

“Önce emniyetim, sonra konforum, sonra güvenliğim. Başladığında adını ne koyarsan koy, bittiğinde yine aynı yerde bitecek.” Phaedra elini onun yüzüne koydu. Dokunmanın verdiği his başını döndürdü. “Beni İtalya’da senden kabul ettiğim ufak destek için pişman etme. Bunu bilmeliydin, aynı şeyin burada devam etmesine izin vermezdim. Bana bir ev verirsen, kendimi nasıl görürsem göreyim bir fahişe olurum.”

“O zaman en azından seni başka adamlarla görmem Phaedra. Az kalsın o ressamı dövüyordum.”

Elliot onun şefkatli elini aldı ve avcunun içini öptü. “Londra’ya döndüğümüz için seni daha az falan görmek istemiyorum. Benim arzularımın sebebi güneyin güneşi değildi ama orada bulduğumuz sırada bana verdiğin birkaç hakkı kaybetmekten dolayı büyük pişmanlık duyuyorum.”

Phaedra ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. Anılar ve duygular, Phaedra’nın aklını ve kalbini istila etti.

“Senin benim koruyucum olmana izin vermeyeceğim. Senin metresin olmayacağım. Burada İtalya’da yaşadığımız gibi yaşayamayız. Ama arkadaş olabiliriz Elliot. Hayatları-

mızı bildiğimiz gibi devam ettirip aramızdaki o şey neyse artık, hâlâ birbirimizle paylaşabiliriz.”

Elliot dudaklarını yine Phaedra’nın avucuna bastırdı. Gözlerini kapadı. “Eğer bunu devam ettireceksek, hayatında başka bir adam olamaz.”

“Eğer zamanla başkasını istersem bunu sana söylerim. Eminim ki bana aynı saygıyı gösterirsin. Eğer böyle bir şey olursa arkadaşlığımızın o tarafını anlayışla bitiririz.”

Elliot onu öptü. Phaedra onda bir dalgınlık sezmişti, böylesi bir anlaşmayla neleri kaybedip neleri kazandığını tartıyor gibiydi. Ciddi bir ifadeyle uzun uzun baktı.

Dehşet dolu bir korku Phaedra’nın kalbini ürpertti; o reddedebilirdi. Elliot şu anda buna karar vermeye çalışıyordu.

Acı Phaedra’nın kalbini ikiye bölüyordu. Acı adeta içini yakıyordu. Keder, dehşet, panik, korku.

Phaedra güçlü bir şekilde onu öptü. Umutsuzca. Elliot’ın onu neden istediğini hatırlatmak için kendi arzusu ona sundu.

Elliot hızla karşılık verdi, onu kollarının arasına aldı ve kafasını kavrayıp onu bir öpücükle cezalandırdı. Bu, Phaedra’ya gemideki ateşli kucaklaşmalarını hatırlattı, verilmemiş emirlerle doluydu. Phaedra, kızgınlıkla hazzı aynı anda hissetti ama şu anda bunu önemsemiyordu. Kalbi o kadar rahat ve huzurluydu ki.

“Yatak odası nerede?” diye sordu Elliot kısıp sesle.

“Benimle gel.” Elliot’ın elini tuttu ve onu merdivenlerden yukarı yatak odasına doğru yönlendirdi.

Elliot oradaki kötü mobilyalara dikkat etmedi. Phaedra ona farkına varacak zaman tanımamıştı bile; elbisesinin düğmelerini açtı ve yere düşmesini sağladı.

Elliot ona yaklaşmaya başladı. Phaedra onu iki eliyle göğsünden tuttu ve, “Yatağa geç,” dedi.

Elliot bu emre şaşırılmıştı, Portici’de kendisinin verdiği emir gibiydi. Elliot’ı yavaşça itti. Gülerek kendisinin yatağa düşmesine izin verdi.

“Kendi namusum için endişelenmeli miyim?” diye sordu Elliot.

“Kesinlikle.” Phaedra tırmandı ve dizlerini ayırarak onun üzerine oturdu. Parmak uçları Phaedra’nın iç etekliğinin kumaşında geziniyordu. Elliot’ın eline yavaşça vurdu ve, “Burada azdırma işini ben yapıyorum, bayım,” dedi.

“O zaman sen çıkar. Güzelliğin beni baştan çıkarsın.”

Phaedra, ona yüksekte bakarak kendisini geri çekti ve oturdu. Elliot’ın gülüşü onu etkiliyor, gözleri onun en gizli sırlarını bilirmişçesine bakıyordu.

“Sen bir tanrıçasın Phaedra. O gece kulede merdivenlerden çıkıp seni gördüğümde düşündüğüm de buydu. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel ve kendine güvenen bir kadın görmedim. Eminim ki bir daha da görmeyeceğim.”

Phaedra gülümsemeye çalıştı ama dudakları titriyordu. Elliot’ın kullandığı kelimeler onu harekete geçirdi. Phaedra öpmek için eğildi ve onu soymaya başladı. “Benim güzelliğim seni baştan çıkarırken, ben de senin tadını çıkaracağım.”

Phaedra onun düğmelerini açmakla meşgulken Elliot da onu okşamaya çalışıyordu. Phaedra düğmeleri açmaya çalışırken Elliot’ın ellerini kendinden uzaklaştırması bir oyuna dönmüştü. Tatlı kıkırdamalar ve sakarlıkların ardından, en nihayetinde Elliot çıplak bir şekilde uzandı.

Phaedra yine onun kasıklarının üzerine oturdu. Sevinç

yerini ruhlarının ve arzularının tatmin olduğu tatlı bir huzura bıraktı. Elliot parmaklarıyla onun saçlarının uçlarıyla oynuyordu. Bir yandan onu izlerken diğer yandan saçlarını parmakları arasında dalgalandırıyordu. Sonra bakışlarını Phaedra'nın yüzüne sabitledi.

Duydukları zevkle beraber sanki odanın da ısısı artıyordu, paylaştıkları samimiyet ve aralarındaki özel ilişki Elliot'ın gözlerinden okunuyordu.

“Sen bir erkeği nasıl kendinden geçirmen gerektiğini bilir misin ki Phaedra? Bu kadar cesaretli olmana rağmen bence bilmiyorsun.”

Phaedra yüzünün kızardığını hissetti. “Hayır biliyorum. Fakat bilgi ve deneyim aynı şey değil. Tahmin ettiğim kadarıyla kafamda canlandırabilirim.” Bir erkeği daha önce kendinden geçirmemesinin çeşitli sebepleri vardı. Örneğin önceki arkadaşlıkları asla bunun gibi değildi.

Elliot yavaşça saçlarını kendine doğru çekti ve Phaedra onun davetini kabul edercesine eğildi. Karşısındaki adamı öptü. Elliot'ın ipleri devralma dürtüsünü hissetti, en azından rollerini eşitlemeye çalışıyordu.

Phaedra daha aşağıyı yönelip, boynunu ve göğsünü öptü. İçinde fırtınalar kopuyordu. İçindeki tahrik hissi iyice öne çıkarken, adeta büyülenmiş gibiydi. Daha önce de ilişkilerinde baskın olan taraf olmuştu ama bu defa farklıydı.

Kendi aldığı zevkin Elliot'a da zevk verdiğini anlamaya başlamıştı. Phaedra, Elliot'ın vücudunu ve onda yarattığı etkiyi hissetmenin tadını çıkarıyordu. Phaedra'nın gücü kendini büyüledi. Vücudunun tamamını öpmek onun için en doğal şey gibiydi, kalçalarını, belini, karnını.

Phaedra, onu baştan çıkarmak için dudaklarını kulla-

nıyordu, en azından nasıl yapacağını çözebiliyordu. Elliot ona engel olamamış, kendi kontrolünden daha önce hiç yapmadığı şekilde vazgeçmişti. Phaedra yine bacaklarını açıp onun üzerine oturdu ve Elliot'ın gözlerinin derinlerinde onun teslim oluşunu gördü. Ancak Phaedra'nın ilgisi, içindeki sertliğe, vücudunun isteklerine ve kalçalarının hareketlerine yönelmişti.

Bu defa boşalması bile daha farklıydı, daha güçlü ve daha sert. Phaedra yaşadığı her zevki tadarken sonuna kadar tetikte kalmaya özen gösterdi.

Elliot kollarıyla onu kendisine doğru sertçe bastırarak Phaedra'yı sardı. Şiddetli nefes alış verişleri yavaşlamaya başlamıştı. Elliot'ın gözleri kapalıydı ama onun ilgisini hissedebiliyordu. Yüzünde belli belirsiz bir gülücük belirdi. “Sen kısıtlamalara gerçekten inanmıyorsun Phaedra.”

Phaedra, yaşadıkları tecrübenin böyle hoş bir şekilde nihayete ermesinin Elliot'ı ne denli şaşırttığını merak ediyordu. “Bu kadarı fazla mı geldi yoksa?”

“Tabii ki hayır.” Elliot kafasını çevirdi ve ona baktı. “Ben, senin yeterince bilgili olmandan mutluluk duyacak kadar bencilim fakat daha önce bu tecrübeyi yaşamamış olmandan da mutluluk duyuyorum.”

Daha önce bu yaşadığını tecrübe etmesine elbette imkân yoktu, daha önce kimseye Elliot'a olduğu kadar taviz vermemişti. Bir sevgili ve arkadaş arasında fark vardı.

“Normal ve ahlaklı bir kadının yapacağı bir şey değil derler,” dedi Phaedra.

“Bence bir sürü normal ve ahlaklı insan bu konuda yalan söylüyor.”

“Sen hiç normal ve ahlaklı bir kadınla beraber oldun mu?”

“Daha önceden mi bahsediyorsun?”

Phaedra ahlaklı sayılırdı fakat normal olma kısmı...

Elliot kıkırdadı ve parmağıyla Phaedra’nın burnuna dokundu. “Kendi gücün seni o kadar etkilemişti ki bunu söylemeye çekindim ama...”

Phaedra durdu, söyleyeceklerini merak ediyordu.

“Tecrübem yoktu ama benim de bilgim vardı.”

Elliot parmaklarını Phaedra’nın göğüslerinin arasından aşağı inen o ipeksi boşlukta sürükledi. Kelimelerin kendisini etkilemesine çok şaşırmıştı. Keyfi yerine gelmişti. Çocuksu ve saçmaydı bu. *O benim.*

Elliot gece yarısı geldiğinde neler olacağını merak ediyordu. Bunun için kaygı değil de mutluluk hissetmesi kendisini şaşırtmıştı. Ancak arkadaşlıklarının, yayınlanacak olan kitapta babası hakkındaki yazıları çıkarmasında yardımcı olacağını düşünmüyordu.

Yoksa olur muydu? Olabilir miydi? Elliot bunu bilmiyordu. Phaedra’nın görevini bir ihanet olarak görmeliydi. Elliot kendi iyiliği için onun taviz vermesini bile istemiyordu. Tutkularının, bu tarz anlaşmalarda ne koz olmasını ne de harcanmasını istiyordu.

Ancak Elliot’ın ailesine ne kadar vefa borcu varsa Phaedra’nın da o kadar vardı. Aslında Elliot’ın kabul ettiğinden daha fazla minnettar olması gerekirdi.

Christian bilmek istemiyordu ama gerçeği bilmek sorunu çözmenin tek yolu olabilirdi.

“Senden bir şey istemeliyim,” dedi Elliot.

“Seni geri çevirebilirim Elliot. Sen kendini istemek zorunda hissediyorsan ben de vermek zorunda kalabilirim.”

Bu doğru değildi. Phaedra her şeyi öylesine kendine saklıyordu ki Elliot’ın ona verilenin yarısına bile razı olu-

şu bu nedenleydi. Bu yüzden Phaedra’nın verebildiklerini kabul etmek için kasabadan bu yoksul sokağa gelmişti. Büyük ihtimalle zamanla kendini bu haklardan tümüyle yoksun oluşuna ve Phaedra’nın ona vermediklerine alıştıracaktı fakat bir gün daha fazlasını isteme hakkının olup olmayacağından da kuşku duyuyordu.

“Napoli’de babanın anlattığı akşam yemeğinin gerçekleşmiş olduğunu Merriweather inkâr edemedi. Yaptıkları sohbetleri de... Fakat kendi tahminlerinin doğruluğundan emin değil. Eğer yanlışlığına ya da Cape Kolonisi’ndeki ölüm olayının ucu aileme uzanmadığına dair bir kanıt bulursam o kısmı çıkaracak mısın?”

Phaedra’nın bu öneriyi ilginç bulduğu her halinden anlaşılıyordu. “Ben de gerçekten babam gibi düşünerek ailenle ilgisi olduğunu varsayıyorum. Babam bana yazdıklarının basıldığını görme görevini verdi. Eğer doğru değilse ya da birine iftira atma ihtimalim varsa... Evet Elliot, silebilirim.” Phaedra pişmanlık dolu bakışlarla gülümsedi.

“Belki de *Times*’a bunu başkalarına da bildiren bir ilan vermeliyim. Richard Drury’nin anılarıyla nedeniyle bana rüşvet vermeye çalışan tek kişi değilsin. Mektup kutum ağzına kadar tehdit ve itirazlar notlarıyla dolu. Şurası açık ki eski ortağım onlar üzerinden kendi entrikasını çevirmeye kalkmış olsa da onlar artık hem anıların hem de yayınevini kime ait olduğunu biliyorlar.”

“Bu kadar onurlu biri olmasaydın çok daha önceden daha iyi bir ev satın almak için yeterli servete sahip olurdun. Easterbrook tek başına sana bir servet verirdi.”

Amacı aynı tartışmaları tekrar gündeme getirmiş gibi zannedilmek değildi ama Phaedra o servetin büyüklüğüne

karşı en ufak ilgi belirtseydi... Elliot bu probleminden kurtulmaktan rahatsızlık duymazdı.

“Bir servet mi? Hem de Easterbrook’tan! Tanrım, şantajın hiç bu kadar kârlı bir iş olduğu aklıma gelmezdi.” Yaşadığı tereddüdü ve kafasındaki düşünceleri abartılı hareketlerle sergiliyordu. “Ne kadar büyük bir servet?”

“Beş bin.” Bu tutar Elliot’a bu sabah ulaştırılmıştı. Kahvaltı tepsisinin üzerinde erkek kardeşinin düzgün el yazısıyla yazılmış bir parça kâğıtla gelmişti. Pound simgesi olmadan, sadece rakamla beş ve yanında sıfırlar.

“Bu çok komik bir meblağ. Korkarım, Easterbrook o kadar da akıllı değil. Neyse ki onu kendi iflasından kurtaracağım, çünkü kabul etmeyeceğim.”

İşte, Christian hatalıydı. Ne kadar fazla olursa olsun, rüşvet herkesi yola getirmezdi. Phaedra aşağılanmamıştı ve bu parayla neler yapabileceğinin hesabını da yapmıyordu.

“Bana bu meblağda bir servet kalsaydı, buna göre yaşamak zorunda kalırdım,” diye düşündü Phaedra. “Sonuçları düşünsene. Yeni bir gardırop, tabii ki. O zaman lüks şeylerim ve beni giydirmek için hizmetçilere de ihtiyacım olurdu.”

Anlaşılan en sonunda hesap yapmaya başlamıştı. Christian’ın haklı çıkması sinir bozucuydu.

“Lüks şeyleri sevmeyi öğrenirdin.” Ve Elliot, onun o lüks şeylere sahip olmasını görmeyi çok isterdi. Bu evden ve katlanmak zorunda olduğu sıkıntılardan daha iyisini hak ediyordu.

“Ah, bütün o hizmetçiler başa bela olurdu. Bütün öğlen ve akşam boyunca yatmak ve sadece kendim için hazırlanacak bir akşam yemeği için kalkmak zor olurdu.”

“Akşam yemeğine kalmamı mı teklif ediyorsun? Bizzat senin pişirdiğin bir yemeğe?” Fikir, aklında büyüleyici ve eve ait görüntüler uyandırmıştı. Neredeyse akşam yemeğinin ardından gelen geceyle ilgili düşünceler kadar büyüleyiciydi.

“Kesinlikle. Aç mısın?”

Elliot elini hafifçe hareket ettirdi ve Phaedra’nın göğsünü hemen buldu.

“Ben seninle olduğumda her zaman açım Phaedra.”

Elliot odanın gözden kaybolan karanlığında giyindi. Phaedra’nın vücudunu süzdü, birbirine karışmış yatak örtülerinin arasında soluk ve güzeldi. Saçları su gibi yastığın üzerine dökülmüştü ve bacakları da ayrıktı.

Phaedra’ya saatlerce bakarak durabilirdi ki bu da Elliot’ı olduğundan daha da aptal kılardı. Phaedra uyurken yanından ayrıldı ve aşağıya indi.

Mutfak, hâlâ dün gece Phaedra’nın ahşap masada servis ettiği akşam yemeğinden kalanlarla doluydu. İkisi de çıplak oldukları için porselen takımları kaldırmayla uğraşmak komik olacaktı.

Birbirinden farklı sanat eserleri ve mobilyalarla dolu olan oturma odası, sabahın ilk ışıklarını diğer odalardan daha iyi gösteriyordu. Divana ve onun yanındaki masaya yürüdü. Bir konyak bardağı dokunulmamış halde, büyükçe bir paketin yanında öylece duruyordu.

Elliot o paketi dün geldiğinde de fark etmişti. Tam bir kitap müsveddesi büyüklüğündeydi.

Paketin mührünü kırdı ve parçaları yere düştü. Richard Drury’nin anılarının ilk sayfasını incelemeye başladı.

Yazıların kronolojik şekilde sunulduğunu tahmin edi-

yordu. Hoşa gitmeyen sayfaları bulmak isterse onları bulmak çok da zor olmayacaktı.

Evin sessizliği etrafını sarmıştı. Phaedra yukarıda mışıl mışıl uyuyordu. Sokakta ise hayat belirtisine dair pek az işaret vardı. Düzenli bir biçimde istiflenmiş sayfalara dokunmadan edemiyordu. Parmağını sayfaların uçlarında gezdirdi, nazikçe sayfaları çevirdi.

Başka bir kopyası olduğu konusunda şüpheliydi. Phaedra'nın bunu burada bırakması çok dikkatsizceydi. Eğer taslak ya da o meçhul sayfalar yok olsa Phaedra, babasına olan sözünden kurtulmuş olacaktı.

Peki ya bunu bir ihanet olarak görürse? Christian, bunun karşılığında kardeşinin gönül ilişkisinin küçük bir bedel olduğunu düşünürdü. Ayrıca Elliot eğer isteseydi, Christian fark etmeden Phaedra'ya bunun bedelini ödemenin bir yolunu bulurdu.

O zaman Phaedra güvende olurdu işte. Bu kadar sade ve ucuz yaşamasına gerek kalmazdı. Eğer biraz daha moda-ya uygun giyinip batıya taşınıyorsa, Artemis Blair'in Londra'nın berbat doğu kısmında oturan, tatlı fakat tuhaf kızı olmayıp edebiyatçılar arasında annesinin yerini alabilirdi.

Küçük bir hırsızlıkla bütün hayatı daha iyi bir hal alırdı. Görevi sona erebilirdi. Son Lord Easterbrook'un, düşmanını öldürmek için adam tuttuğuna dair kimse dedikodu çıkarmazdı. Oğulları babalarının bunu yapmış olabileceğini bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kalabilirlerdi.

Elliot ne kadar acımasızca hesap yapıp kafa yorduğunun farkındaydı. Başparmağını yine kâğıdın uçlarında gezdirdi.

Phaedra sabah geç saatlerde yataktan kalkmış ve Elliot'ı yanında bulamamıştı. Kıyafetleri de yoktu, ya evden gitti ya da aşağıya indi, diye düşündü.

Elini dün gece Elliot'ın uzandığı yere kaydır-
dı. Onu hâlâ orada olduğunu hayal etti. Defalarca tıka basa yedik-
ten sonra onu da kendisi gibi doymuş olarak düşündü.

Elini Elliot'ın güzel kafasını koyduğu yastığa götürdü. Tül ve kuş tüyünden başka bir şeye dokundu. Dirseklerin-
den destek alarak merakla kalktı.

Babasının anıları kahverengi bir paket kâğıdına öyle-
sine sarılmış halde yatağının üzerinde duruyordu. Paket kâğıdının mührü kırılmıştı fakat sayfalar düzgün istifiyle kalın bir kalıp oluşturunuyordu.

Nefesi kesildi. Harry geldiğinde masaya bırakmış ve tamamen unutmuştu. Tabii ki Elliot paket kâğıdının neyi gizlediğini tahmin etmişti. Büyüklüğü ve şekli şüpheye yer bırakmıyordu.

Elliot erkenden kalkmış ve ne olduğuna bakmıştı. Emin olmak için paketi açmıştı.

Belki de yayınlanmasını istemediği sayfaları almıştı.

İçine bir rahatlama yayıldı, derin bir minnettarlık hissetti. Gözleri buğulanmıştı.

Paket kâğıdını düzeltmek için doğruldu. Elliot'la bu konuda konuşmayacaktı. Şimdi değil. Daha değil. Belki hiç bir zaman. O sayfaları çalması bir hataydı, büyük bir hata fakat Phaedra bunun için ona kızmıyacaktı. Ya da Elliot'ın neden olduğu acıyı söz konusu bile etmeyecekti. Herhalde şimdi, belki-

Elleri paketin üstünde kaldı. Kafasını kaldırdı. Metne yeni bir sayfa daha eklenmişti. Sayfayı kahverengi paket kâğıdının altından kaydır-
dı.

Sevgilim,

Bu yadigâra daha fazla dikkat etmelisin. Bu, acımasız insanların aklını çecek çok büyük bir hazine. Sana gelen mektupların da gösterdiği gibi bunu memnuniyetle çalabilecek insanlar var.

Bu yazıları evde tutman hiç güvenli değil. İngiliz Müzesi'nin okuma bölümüne götür. Ben onları yayınlanacak çalışman için bilgilendiririm. Kütüphane görevlileri senin ziyaretlerinden sonra bu sayfaları saklarlar. Bu metni arayanlar da çok geçmeden metnin nerede saklandığını öğrenirler, sen ve evin de rahat bırakılmış olursunuz.

Aradığım sayfaları almadım, o yüzden kontrol etmene gerek yok. Bana olan güvenini ihlal ederek dostluğumuzun bozulmasından korktum. Akşam yemeği için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi.

Minnettar arkadaşın,

Elliot.

20. Bölüm

“Madem soru sormak için kararlısın, o zaman senin bu işi tek başına yapmanı istemiyorum,” dedi Elliot. “Needly ile buluştuğunda olanlar, bana bu adamların seni ciddiye almadıklarını gösteriyor ki bu da çok şaşırtıcı değil.”

“Needly kızgın değildi. Bana güldü,” dedi Phaedra.

Ancak Bay Needly'nin gülüşünde bolca küçümseme vardı. Phaedra'ya ve annesine yönelik bir küçümseme. Bir gün önce geniş bir ofiste bir toplantı yapılmıştı. Matthias'ın adını verdiği ilk antika satıcısı Bay Needly oldukça yaşlı, zarif ve kendini beğenmişti. Phaedra'nın taşı hakkındaki sorularını hızla cevaplandırmıştı.

Adam ciddiyete bürünmüş ağzını hor görüyle büzerek, “Dolandırıcılık,” dedi. “Annen onu bana getirdiğinde ona da söylemiştim ama bana sırf bunu sormak için gelmesine rağmen sözlerime aldırmadı. Benimle tartıştı. Sanki bu tarz şeylerde uzmanlığı varmış gibi. Büyük Artemis Blair taşralı genç kızlar gibi dolandırıldı. Şimdi de onun kızı beni aynı taşla ilgili sorguya çekiyor.”

Elliot, “O adamın sana gülmesi, bu adamın da senin sorularının önemini görmezden geleceği anlamına gelmiyor,” dedi. “Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum ama senden ihtiyatlı olmanı rica edeceğim.”

Phaedra’nın bulduğu adrese gitmek üzere yola koyuldular. Elliot geldiğinde ne planı hakkında tek kelime etti, ne de Phaedra’yla orada buluşmanın memnuniyetsizliğini dile getirdi. Metnin taslağını üç gece önce tahrip edilmiş bir halde bırakan Elliot, Phaedra’nın kitabı yayınlamak için kendini ikna ettiğinden şüpheleniyordu. Elliot ise hâlâ Phaedra’nın verdiği sözü yerine getirmesi için yeterli kanıt bulabileceğine inanıyordu.

Phaedra da öyle umuyordu. Bu felaketin mutluluklarına gölge düşürmesini istemiyordu. Son birkaç gün cennet gibiydi, İtalya’daki günlerden bile daha iyiydi. Phaedra daha önce hiç olmadığı kadar mutlu olduğunu fark etmişti. Annesiyle ilgili araştırmalarını tamamlaması bile ruh halini olumsuz etkilemiyordu.

Thornton’un kitabevi İngiliz Müzesi’nin yakınındaki bir sokakta küçük bir dükkânda yer alıyordu. Yılların bir araya getirdiği büyük kitaplar, kirle kaplı pencere camlarından gördüğü kadarıyla her yeri kaplıyordu.

“Ben bazı araştırmalar yaptım,” dedi Elliot. “Geçmiş çok karışık. Babasının İngiliz ve annesinin ise İtalyan olduğu, Bologna’da eğitim gördüğü söyleniyor. Bunun aksini ispat etmek zor ama onunla tanışanlar onun eğitilmiş olduğuna eminler.”

“Eğer yarı İtalyansa, Pompeii’de yapılan kazılara ulaşma şansına sahip olabilir,” dedi Phaedra.

“Bu sefer doğru adamı bulmuş olabilirsin.”

Kitabevine girdiler. Sessizlik ve karanlık bir sis gibi

üzerlerine çökmüştü, raflar tavana kadar uzanıyordu ve hepsi eski ciltlerle doluydu.

Uzakta gölgeler yer değiştirdi. Kitaplarla dolu duvarın arkasında birileri belirdi. Mekânın sahibi öne çıkıp onlara selam verdi. Elliot geri gidip kapıyı tekrar açtı, böylece söz konusu adama biraz ışık tutmuş oldu.

Nigel Thornton bütün belirtilere rağmen eski kafalı bir kitapçı değildi. Her şeye rağmen otuzundan daha yaşlı göstermiyordu, son moda pamuklu ceket ve koyu renk saç yaşını saklamasına yardımcı oluyordu. Yine de Phaedra’nın hayal ettiğinden çok daha gençti.

Adamı kafasında daha genç, yakışıklı ve enerjik bir biçimde canlandırdı. Artemis gençliği avcundan kayıp gittikçe, yenilenme arayışını kendinden daha genç bir adamla yaşayacağı bir ilişkide mi aramıştı?

Onları sıcak şekilde selamladı fakat yarıda bıraktığı önemli işleri varmış gibi bir tavrı vardı.

Siyah gözleri Elliot’ı süzdü ve onu tanıdığını belirtti. Bakışları ani bir hareketle Phaedra’ya kaydı ve yüzünde belli belirsiz bir ifade oluştu.

“Onur duyduğum Lord Elliot. Galiba siz yeni bir kütüphane hazırlamaya geldiniz. Biz de Roma tarihinin en iyi baskıları var ve isterseniz başka yeni ciltler de ayarlayabiliriz.”

“Easterbrook’un kütüphanesini şimdilik yeterli buluyorum. Sizi esas arayan yanımdaki hanım ve o bir kütüphane hazırlamakla değil bir hikâyeyle ilgileniyor. Ben sadece ona eşlik ediyorum.”

Thornton bunu kabullendi ama düşmüş göz kapakları, bu öğleden sonrasının çok kârlı geçmeyeceğini anladığını belli ediyordu.

“Bayan Phaedra Blair’i size tanıtmama izin verin,” dedi Elliot. “Annesini tanıyordunuz.”

Kapıdan sızan ılık, Nigel Thornton’ın yakışıklı yüzünü verdiği tepkiyi belli edecek kadar aydınlatıyordu. Donup kaldı fakat düşmüş göz kapaklarının altındaki koyu gözleri, Phaedra’nın yüzünü inceledikçe daha çok parlamaya başladı.

“Annenizi bir davette cömert bir ev sahibesi olarak tanıdım Bayan Blair. Fakat maalesef onunla ilgili hikâyeler anlatacak kadar samimi olmadım.”

“Ben başka şeyler duydum Bay Thornton. Annemle hayatının son yıllarında ara sıra değil, sık sık görüştüğünüz söyleniyor.”

Kafasını ne aynı fikirdeymiş gibi ne de değilmiş gibi salladı ama arkadaşlık seviyelerinin tartışmaya açık olduğunu ima etti.

“Ayrıca bana yıllar önce kitaplardan başka şeyler sattığınız da söylendi Bay Thornton.”

“Şimdi bile bazen çeşitli ürünler elime düşüyor.”

Phaedra taşı cebinden çıkardı. Kapıdan gelen ışığın vurduğu kitap yığının üzerine koydu. Karanlığın ve tozlu ciltlerin arasında göz kamaştıran el işçiliğiyle parlıyordu.

Thornton’ın bakışları taşın üzerinde yoğunlaştı. Gözlerinde tanıdığını belli eden bir ifade belirdi.

“O mücevheri Artemis Blair’e sattın mı yoksa verdin mi Thornton?” diye sordu Elliot.

“Merak ettiğiniz hikâye bu muydu? Şu akik taşının hikâyesi?”

“Evet,” dedi Phaedra.

“Size yardım edemeyeceğim için çok üzgünüm.”

Yardım edebilirdi. Yardım edebileceğini biliyordu Phaedra. “Fakat taşı anımsadınız değil mi?”

Onu nazıkçe eline aldı ve yakından inceledi. Taşın minik kakmaları üzerinde parmağını gezdirdi. “Bu onundu.”

“Bana en iyi bilirkişiler tarafından bunun sahte olduğu söylendi.”

“Öyleyse ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Yine de çok iyi işlenmiş ve çok güzel.”

Phaedra şu anda taşın çok güzel olmasını önemsemiyordu. “Annem bunu sizden mi aldı?”

“Eğer aldığını söylersem sahtekârlığımı kabul etmiş olurum, değil mi? Eğer almadığını söylersem de bana inanmak için hiçbir nedeniniz yok.”

“Çünkü bu sadece sahtekârlık olur,” dedi Elliot. “Bana birkaç yıl öncesine kadar sikke satmakta ün sahibi olduğunuzdan söz edildi.”

Thornton iç çekti. “O madeni paralar bana sağlam bir kaynaktan gelmişti. Onları sahici görüntüsüne güvenerek satmadım. Bu tarz bir ticaret çok risklidir ve müşteriler yalnızca duymak istediklerini söylemenizi isterler. İşte bu yüzden eski kitapları tercih ediyorum.”

“Bu taş da bu mu olmuştu? Annem de duymak istediklerini mi duydu?”

“Bu taşı gerçek sandıysa bunu bilemem. Ama öyle gibi görünüyordu.”

Taşı Phaedra’ya geri verdi. Bir saniyelğine ikisinin de elleri taşın üzerinde kaldı, Thornton sanki elini çekmeye tereddüt etmiş gibiydi.

“Satmaya karar vererseniz haber verirsiniz.”

“Onu satın alır mıydınız? Yani tekrar satabilmek için?”

Arkasını dönüp karanlık köşesindeki kitaplardan oluşan

kalesine gitti. "Satın alırdım, çünkü çok güzel. Ve o annenizin."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Phaedra. Thornton'la yaptıkları görüşmeyi kafasında tartıp dururken o ve Elliot İngiliz Müzesi'nde tur atıyorlardı.

"Bence oydu. Bunu kabul etmek dışında her şeyi yaptı. Eğer bu kadar üzerine gitmeseydim bana her şeyi anlatabilirdi. Bu bir hataydı. Ancak bütün davranışları ve sözcükleri taşın hakiki olduğuna inandığını gösteriyordu."

Elliot'tan bir cevap gelecek gibiydi ama gelmesi zaman alacaktı.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Phaedra daha fazla beklemeden yeniden sordu.

"Sanırım sen bunun cevabını buldun ama bir şekilde babanın bulduğu cevaptan daha farklı."

"Nasıl yani?"

"Nigel Thornton, durumdan yararlanıp annenin gönünü çalan ve büyük dolandırıcılık komploları yapan bir hain değildi. O Artemis'e âşık. Bence hâlâ da öyle."

Gözlemleri Phaedra'yı şaşkına çevirmişti. Aynı fikirde olmak istemiyordu. Babasının anılarında anlattığı, hayatlarını mahveden kişiyle uyuşmuyordu. Eğer o adam Artemis'i sevdiyse bu her şeyi daha karmaşık hale getirmiş olurdu.

Elliot'ın haklı olabileceğinden şüpheleniyordu. Thornton akik taşını gördüğünde dükkândaki hava tamamen değişmişti. Taş sayesinde hatırlanan anılar ve duygular neredeyse elle tutulur cinstendi.

"Eğer Thornton onu sevdiyse ondan nefret etmeye hakkım yok, değil mi?"

"Hangi hikâyeyi tercih edersin Phaedra? Bir adamın annenin ilişkilerini kullanmak için onu baştan çıkarıp onu mahvedecek suçlara dahil etmesi ve bu son ilişkinin onun hayatına mal olmasını mı? Yoksa annenin, cehaletinden yararlanıp hakiki olduğundan emin olmadığı taklit taşı ona veren ya da satan ve kendisinden çok daha genç birine âşık mı olmasını mı? Olayın hangi yönde gittiğini düşündüğüne karar vermelisin fakat ben o adamın kasten anneni kullandığına inanmıyorum."

"Ben babamın Thornton'ın karakteri ve niyetleri hakkında bu kadar yanıldığına inanmayı imkânsız buluyorum."

"Baban hayatının aşkını, varoluş nedenini kendisinden çok daha genç bir rakibe kaptırdı. Baban, annenin aklını da kalbiyle beraber kaybettiğini düşünüyordu. Duruma objektif bakabilmesi olanaksız."

Elliot nasıl olduğuna dair hiç şüphesi yokmuş gibi konuşuyordu. Phaedra, Nigel Thornton'ı gizemli bulabilirdi ama Elliot, onun âşık bir adam sinyalleri verdiğini fark ederek kitabevinden kendinden çok emin bir şekilde ayrılmıştı.

"Eğer ona bu taşı satarsam herhalde bunu yeniden antika diye satar. Onun bazı alışverişlerinde sorunlar olduğunu söylemiştin. Eğer öyleyse, büyük olasılıkla annemden faydalanmış demektir."

Elinden tuttu ve onu galerinin bir köşesine sürükledi. "Buna inanman çok mu önemli Phaedra? Napoli'deyken, annenin neden bir sevgili edindiğini anlayabildiğini söylemiştin. Eğer adam da onu sevdiyse, bu durumu kabul etmeyi zorlaştırmaktan çok kolaylaştırıyor mu?"

Phaedra ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kalbi,

Elliot'ın kolaylıkla kabul ettiği en basit açıklamaya bile isyan ediyordu.

“Sanırım biri Thornton’ının anlaşmalarını ve alışverişlerini incelediğinde açık kandırmacalar yerine muğlak ifadeler ve beyanlar bulacaktır,” dedi Elliot. “Thornton’ın dediği gibi, koleksiyoncular duymak istediklerini duyarlar. Sahtekârlığa bulaşmadan bu işten nasıl faydalanacağını bildiğine eminim. Taşa gelirsek, eğer ona satarsan Thornton’un taşı satmayacağını düşünüyorum. Bence ölene kadar onu annenin bir anısı olarak saklayacaktır.”

Phaedra, Nigel Thornton’ı kitabevinde hayal etti. Onu sekiz yaş daha genç, yaşlanan Artemis’i ise özgüveni ve güzel yüzüyle onu büyülerken düşündü. Phaedra, adamın taşı gördüğünde ve annesinden bahsettiklerinde gözlerinin nasıl parladığına şahit olmuştu.

Tanrı aşkına. Elliot muhtemelen haklıydı. Bu annesinin hiçbir arkadaşının onun yeni sevgilisinin ismini neden bilmediklerini de açıklıyordu. Thornton çok genç olduğundan Artemis, insanların aptal olduğunu düşünmemesi için onu sır gibi saklamış olmalıydı.

“Benim büyük sırrıma ne kadar utanç verici ve sıradan bir çözüm,” diye homurdandı Phaedra.

Elliot kollarıyla Phaedra’nın omuzlarını sardı ve ona cesaretlendirecek şekilde bağına bastı. “Hayal kırıklığına mı uğradın?”

Uğramış mıydı? Geçen haftalar annesinin sevgilisine olan kızgınlığını hafıflemişti fakat babasının suçlayıcı sözleri hâlâ kalbindeydi. Muhtemelen annesinin ölümü için birini suçlamak istiyordu ve babası ona bunu yapacak bir sebep vermişti. Belki de aslında, bağımsız aşkın mükemmelliğine ihanet ettiği için Artemis’e kızgındı.

Napoli’den beri içinde taşıdığı derin hiddeti açığa çıkardı. Nigel Thornton, büyük ihtimalle bir dürüstlük örneği değildi ama o her şeyi hesap ederek Artemis’in kalbini çalmaya çalışan biri de değildi. Artemis muhtemelen taşla ilgili öğrendiği gerçekler hakkında hayal kırıklığına uğramıştı fakat bu olayın onu mahvettiğine inanmıyordu.

Cebindeki taş dokundu. Belki de onu, hâlâ Artemis’i kalbinde taşıdığı için Nigel Thornton’a vermeliydi.

“Ziyan yaşantına geri dönebilirsin Christian. Evden kaçma olmayacak. Düello da. Caroline bu konuda benim yetkili olmamı kabul etti.”

Lord Hayden Rothwell kararlı ve kendine güvenen bir tonda, dünyanın kendi emirlerine uymasını bekleyen bir adam gibi konuştu. Phaedra bu varsayımın genellikle yanlış olduğunu düşünüyordu.

Alexia’nın ev sahipliği yaptığı akşam yemeği partisi Phaedra’nın tahmin ettiğinden daha küçüktü. Parti üç Rothwell kardeşten, Alexia ve kendisinden ibaretti.

Phaedra daveti aldığı anda kabul etmeyi düşünmüyordu. Alexia ve Hayden taşradan birkaç gün önce dönmüşlerdi ve büyük ihtimalle babasının yazdığı anılardan haberdar olmalıydılar. Eğer öyleyse, Phaedra gerçekten iyi karşılanmayacak demektir. Şimdi ise Alexia ve Hayden’in durumu bildiklerinden o kadar da emin değildi. Ancak Easterbrook biliyordu. Phaedra’ya karşı davranışları kibar hatta cana yakındı fakat Phaedra, birkaç defa kendisine bir atmaca gibi baktığını yakalamıştı.

“Bir erkek olarak konuyu tamamen anladığından ya da kuzenimizin mizah anlayışını doğru yorumladığından şüpheliyim.” Easterbrook, Hayden’in güvencesiyle bu ce-

vabı vermişti. “Karın bana katılsaydı daha rahat olurdum, hatta seninle anlaşmayı bile onaylardım.”

Easterbrook’un bu sözleri üzerine Alexia’nın rengi kızardı.

Alexia’nın Hayden’a âşık olması Phaedra’yı hâlâ şaşırtıyordu. Alexia mantık evliliği yapmış ama sonra kalbini kaptırmıştı. Phaedra, olayların bu şekilde gelişeceğini hiç tahmin edememişti.

Lord Hayden kesinlikle yakışıklıydı fakat ciddi ve soğuktu. Elliot’ın aksine tavrı ve karakteri, ailesinden miras aldığı çehreyi yumuşatmaya yetmiyordu. Alexia, yine de onun gerçek yüzünü bilmedikleri konusunda ısrarcıydı.

“Christian, karı koca arasına anlaşmazlık tohumları ekmemelisin,” dedi Elliot. “Eğer Alexia kocasından farklı düşünmeyi seçerse öyle yapar. Ev sahibemiz gerektiğinde asla kafasındakileri söylemekten çekinmemiştir.”

Alexia, Elliot’ın müdahalesinden hoşnut görünüyordu. Phaedra onların bir dostluk bağı paylaştığını fark etmişti. Kardeşlerin üçü de Alexia’ya saygı duyuyordu.

Bu durum, Phaedra’nın yemekte daha rahat olmasını sağlıyordu. Hem toplumdan hem de bu oturduğu masadan hiç de dışlanmış biri gibi muamele görmüyordu. Alexia davetiyesinde ona gelmesi için yalvarmıştı. İkisi aşağı inmeden önce misafir odasında sessizce konuşmuş ve haberleri paylaşmışlardı.

“Saçmalık,” dedi Easterbrook. “Hayden karısının tavrından ödün vermesine aldırılmaz. Kadınların aklının nasıl işlediğini bizden daha iyi bildiğine eminim. Sen ne diyorsun Alexia? Caroline korkup sinmiş midir yoksa bir kumpas kurmayı mı planlıyor?”

“Kimse kimsenin aklını okuyamaz Lord Easterbrook,”

dedi Phaedra. “Ayrıca tüm kadınların aynı şekilde düşündüklerini sanmak büyük bir yanılgı. Alexia, bir unvandan etkilenecek genç bir kızın aklını bilemeyecek kadar düzgün biridir.”

Easterbrook’un dikkatini kendisine çekebilmede bir hayli başarılı olmuştu. Phaedra’ya o kadar dikkatle bakmıştı ki diğerleri koltuklarında huzursuzca kıpırdanmıştı.

Elliot imdadına yetişti. “Sanırım Caroline’in değil, Hen Hala’nın ne düşündüğü önemli. Onun bir unvandan, kızından daha çok etkilenmiş olması mümkün.”

“Bence de,” dedi Alexia. “Olayla ilgili mantıklı olması gereken Henrietta olmalıydı.”

Hayden konuyu değiştirdi. Erkekler muhabbeti devam ettiriyordu. Phaedra ve Alexia bakışlarıyla konuşurken sessiz kalmayı tercih ettiler.

Elliot bunu fark etti fakat tepki göstermedi. Bu gece Phaedra biraz garipti. Faytonunu dışarıda gördüğünden beri biraz... farklı görünüyordu. Napoli’deki o handa ilk defa gördüğü zamanki gibi baktığını anladı.

Muhtemelen Elliot’ı etkileyen de buydu. Bu gece kendi dünyasındaydı. Elbisesinin mavi olması dışında olduğundan daha farklı görünmeye çalışmamıştı. Fazla uysal ve sıradan olmanın ona bir yararı dokunmazdı. Easterbrook’un onu korkutmasına veya tehdit etmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

Yemek bitmişti. Alexia en iyi arkadaşını tekrar misafir odasına çağırdı. Kapı, erkeklerin puro ve porto şaraplarıyla yalnız kalması için kapandı. Phaedra, erkeklerin Caroline’in onuru ya da Richard Drury’nin anılarının basılması hakkında tartışıp tartışmadıklarını merak ediyordu.

Alexia koltukta yanına oturup, “Gelmeyi kabul ettiğin

için çok memnun oldum,” dedi. “Hen’i Aylesbury’de bırakmam için bir bahane oldu.”

Başka bir deyişle Hen, Phaedra Blair’i onaylamıyordu ve onunla aynı masaya oturmazdı. “O zaman geldiğime sevindim.”

“Gerçekten zevk aldın mı? Biliyorum, Easterbrook bazen- ”

“İnanılmaz zevk aldım.” Ve gerçekten de öyleydi. Kardeşlerin birbirleriyle olan ilişkilerini dokunaklı bulmuştu. Elliot’a gıpta etmişti ve kan bağının neden her koşulda kazandığını anlamıştı.

“Ayrıca seni, tümüyle onlardan biri olarak görmekten dolayı mutluyum Alexia. Seni daha önce bu geceki gibi onların arasında görmemiştim. Sanki içinde doğduğun bir aile bulmuş gibisin. Bence bu masadaki her erkek seni ve çocuğunu korumak için hayatını tehlikeye atar.”

Alexia kızardı. “Öyle değil mi? Elliot’ı bugün tekrar gördüğümde benimle konuşma şekli çok tatlıydı. Yine de İtalya gezisinin tamamen isteği gibi olup olmadığını merak ediyorum. Bir şeyden dolayı dikkati dağılmış görünüyor, sanki bu gece bu partide olmak yerine tek başına kalsa da olurmuş gibiydi.”

Tam o anda Elliot misafir odasına girdi. Şu anda hiç de dikkati dağılmış gözüküyordu, aksine ciddi ve kararlıydı.

“Alexia, lütfen beni affet fakat Bayan Blair’le yalnız konuşmak istiyorum. Onu kısa bir süreliğine almamın sakıncası var mı? Acil bir konu var.”

Alexia’nın kaşları havaya kalktı. Phaedra’ya ince bir bakış attı. *Bu konuşmanın neyle ilgili olduğu konusunda bilgilen-
dirilmeyi bekliyorum.*

“Kesinlikle. Kütüphaneye gideceğim.”

“Bayan Blair, belki bahçede bir yürüyüş sizin için uygundur. Yeni açan çiçeklerin kokularının keyfini çıkarırken konuşabiliriz.”

Alexia’nın bunu ilginç bulmasına Phaedra aldırmadı. Elliot’ın bu sıradışı özel görüşme talebine hangi konunun sebep olduğunu merak ederek kabul etti.

21. Bölüm

“Kardeşlerin benimle kavga etmen için mi seni buraya yolladı Elliot?”

“Onlar da yemek odasından ayrılışıma senin kadar şaşkırdılar.” Phaedra’yı banka yönlendirerek oturmasını sağladı ancak kendisi ayakta kaldı. “Onlara kızarak uzaklaştıydım haklı çıkardım, Christian Hayden’a babanın basılacak anılarından bahsediyordu. Diyebilirim ki bu konuyu uzun süre tartışacaklar.”

“Beni tartışacaklar demek istedin herhalde.” Phaedra, Elliot’ın baş başa kalma isteğinden pişmanlık duyup duymadığını merak ediyordu. Karanlıkta Elliot’ın surat ifadesini göremiyordu ama zihninin çalıştığını biliyordu. Hesap yaparak karar vermeye çalışıyordu.

“Phaedra, bizim istenmeyen gelişmemizle ilgili başka istenmeyen gelişmeler olmuş.”

Phaedra’nın, onun Positano’daki düğüne gönderme yaptığını anlaması biraz zaman almıştı. “Çokta istenmeyen değildir umarım.”

“Şaşırtıcı şekilde istenmeyen gelişmeler. Bu sabah avukatım bana evliliğin büyük olasılıkla geçerli olduğunu söyledi.”

Bütün düşünce ve duyguları yaşadığı şokla ansızın yok oldu. Sonra kalbinde bir sürü değişik duyguyu hissetti. Bağırıyor ve çarpışıyorlardı. Aklı, nasıl olduysa hayret verici bir berraklığa kavuştu.

“Akşam yemeği boyunca bana öyle garip bakman bu yüzdendi. Bu olayların üzerine içmemen bir mucize.”

Elliot buna cevap vermedi ki bu centilmence bir tavidir. Phaedra ayrıca onunla neden burada, karanlıkta konuşmak istediğini de anlamıştı. Phaedra onun yaşadığı hüsrancı kendisinden daha fazla saklayabileceğini düşünmüyordu.

“Evlenmeyi seçmemişken, bir belgeyi imzalamamışken ve Katolik merasimiyle nasıl evlenebileceğimi anlamıyorum,” dedi Phaedra.

“Öğleden sonramı benzer davalarla uğraşan bir hukuk danışmanıya geçirdim ve bunu o açıkladı. Bir ülkede yasal olan bir evlilik olduğu yerde bağlayıcıdır ki bu da kilise mahkemeleri tarafından desteklenir. Bu tarz durumlarda, yeminleri resmileştiren kişinin İngiliz kilisesinin bir papazı olması şartı aranmaz. O yine de bir şekilde çözüleceğine inanıyor ama öncelikle merasimin feshedilmesi için burada tekrar edilmesini öneriyor.”

“Neden hiç vermediğim yeminleri tekrar edeyim ki?”

Elliot kafasını çevirdi ve eve baktı. Bahçeye bakan pencereleri süzdü ve elini uzattı. “Lütfen benimle yürü Phaedra. Bana anlatılanları harfiyen açıklayacağım.”

Bahçe yolunda aşağı yukarı dolanırken sessizce konuştular. Phaedra’nın kalbi her adımda ve her kelimede daha hızlı çarpıyordu.

“Bu evlilik hukukun olağan kategorilerine uymuyor. Bu yüzden, mahkemede geçerliliği kesin değil. Bu yüzden geçersiz olması sadece bir ihtimal,” dedi Elliot.

“Başka bir hukuk danışmanı, daha sonra miras veya çocukların meşru olması hakkında bir sorun çıkacağını hesaba katarak yeminlerin tekrarlanmasını önerdi. Bu yüzden avukatım da her ihtimali değerlendirmemizi söyledi. İkisi de evliliğin geçerliliği konusunda şüpheler olduğunu söyleyerek, birisinin daha sonra bu belirsizliklerden faydalananmaya çalışarak skandal yaratmasını engellemek adına yeni bir merasim düzenlememizi önerdi.”

“Avukatlardan her şeyi tekrar gözden geçirmelerini iste Elliot.”

“Phaedra, İngiltere’de bile kanunlar her zaman insanların beklediği kadar açık ve net olmaz. Referans gösterilen bazı yargılar beni çok şaşırttı. Doğru düzgün evlilik izni olmamasına rağmen insanların evlilikleri geçerli olabiliyor. Yeminlerimiz sadece o ülkede ve o kanunlar altında geçerli olsa da Positano’da evlilik belgesini imzalamamış olmamız çok da mühim değil.” Elliot onu bir ağacın gölgesine doğru çekti. “Öyle görünüyor ki benimle takılıp kaldın, sevgilim.”

Phaedra duyduklarına inanamıyordu. Panik duygusu her geçen an daha da arttı.

Elliot ona sarılmak için harekete geçti ama Phaedra onu saran kollarını itti. “Bu ters giden bir gelişme değil Elliot. Bu bir felaket.”

Phaedra mantığını geri kazanmakta zorlanırken hızla uzaklaştı. Elliot kesinlikle yanlış duymuş olmalıydı. Durumu kurtarmanın bir yolu olmalıydı.

“Phaedra- ”

“Hayır. Hayır. Ben boş yere evlendim, olanlar talihsiz bir kazaydı. Konuyu esaslı, çok uzun süre düşündükten sonra karar vermedim. Eğer bunu geri döndürecek herhangi bir yol varsa bana söylemelisin.”

Elliot, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Phaedra erkeklerin bu tavrı takınmasından nefret ediyordu. Nefret!

“Seni boşayabilirim. Bu olayı geri almanın bir yolu bu. Ancak bana bir sebep göstermek zorundasın, aksi halde böyle bir şeyin olmasına izin vermem.”

İzin vermek? Tanrı Phaedra’yı korusun, bir koca gibi davranmaya başlamıştı bile.

“Boşanma bir evliliğin gerçekleşmiş olması durumunda olur ve ben bunu reddediyorum. Belki de yemin ederken istekli olmadığımızı söylemeliyiz.”

“Yeminlerimizi ederken bizi bütün kasaba duydu ve kimse boynumuzda bir kılıç görmedi.”

“Açıklama yaptığımızda, kiliseye her şey daha net gelecek. Eğer onlara o kelimeleri istekli bir şekilde söylemediğimizi açıklayabilirsek yeterli olacaktır.”

Elliot ona yukarıdan baktı. Phaedra ise onun yüzüne düşen gölgelerde rahatlama belirtisi arıyordu.

“Mecbur değildim Phaedra. Seni korumak için yaptım ve bu doğrudur. Ama sözlerin bağlayıcılığını kabul ederek söyledim. Bu konu hakkında yalan söylemem.”

Bu evliliği sakince kabul edişi Phaedra’yı şoke etmişti. “Bunu istiyorum olamazsın.”

“Ben bunu istemiyordum ama senin kadar endişeli de değilim. Paylaştığımız o kadar şeyden sonra bu çok büyük bir adım.”

“Yakında sen de endişeli olacaksın. Benimle paylaşabi-

leceğin herhangi bir şey için bir evliliğe ihtiyacın yok. Sana verebileceklerim içinde evlilikle benden alabileceğin hiçbir şey yok.”

Bunu söylediği anda bu evliliğin Elliot’a kazandırabileceği bir şey olabileceğini anladı.

Phaedra gecenin yansıyan karanlık gölgelerinin arasından ona gözünü dikti.

Bir evlilikte her şeyini kaybeden kadındı. Kanun kadının mülkünü, sorumluluğunu, çocuklarını ve hatta kendini bile kocasına veriyordu.

Elliot bunu yapar mıydı? Babasının kitabının kendi kontrolünde olmasını sağlamak için bu kadar düşüncesizce bir adım atar mıydı?

Phaedra’ya doğru yürüdü ve onu kollarına aldı. Onu şehvetle öptü, sanki tutku Phaedra’nın kafasında beliren korkunç şüpheleri yok edebilirmiş gibi.

“Sebebi o değil,” dedi Elliot alçak sesle. “Eğer isteseydim taslağı geçen hafta yatağına bırakmazdım.”

Öpücüğü Phaedra’nın aklını daha da karıştırdı. Düşünceleri dağılmıştı ve bir türlü sıralayamıyordu. “O zaman neden benimle evli olmak istiyorsun?”

“Bu yüzden.” Elliot onu tekrar öptü, uzun ve derinden.

“Buna zaten sahipsin,” diye fısıldadı Phaedra.

“Bu evliliğin geçerli kılınmaması için mahkemeye başvurursan daha fazla sahip olamayacağım.”

“Ben istersem olur. Bu benim kararım- ”

“Artık değil. Sözcükleri baskı altında söylediğini ileri sürersen şimdiki gibi devam edemeyiz. Böyle yeminler edemeyiz, bir yatağı paylaşamayız ve sonra evli olmadığımızı iddia ederiz. Eğer bilinirse geçmiş tek başına bu evliliği ge-

çerli kılmaya sebep olabilir. İtalya’da ihtiyatlı değildik ama bir ilişki burada, yargıçların senin talebini reddetmelerini kesinleştirir.”

Samimiyetten uzak, net ve katı ses tonu kulağa acımasızca geliyordu.

Phaedra’nın kalbinde çaresizlik ve öfke vardı. Elliot’ın sözlerinin içinde nasıl fırtınalar kopardığını güçlkle gizleyebiliyordu.

Seçenekleri açık bir şekilde önündeydi ve bu onun midisini bulandırıyor. Arkadaşlıklarından feragat etmek, bir daha Elliot’ın dokunuşunu hissedememek, bütün bu samimiyetten vazgeçmek ya da kanunun kadın için tarif ettiği yasal prangaları kabul etmek ve başka bir insanın her kuralına boyun eğmek.

Her iki alternatifi de şiddetle reddederek, “Bu şekilde olmak zorunda değil,” diye haykırdı Phaedra. “İtalya’da gerçekten neler olduğunu kimse bilmiyor. Kimse bizimle değildi ki. Eğer burada tedbirli davranırsak yine kimse öğrenemez.”

Elliot, delirmiş bir kadını sakinleştirmeye çalışıyormuşçasına iki eliyle Phaedra’nın kollarını dirseklerinden kavradı. “Lanetleniriz. Ben yalan söylemeyeceğim. Sen de.”

“Bunu istiyor olamazsın. Olamazsın. Düşün Elliot, karı koca olursak herkes seninle dalga geçecektir. Herkes gülecek ve senin değişik fikirleri ve tuhaf huylarıyla garip bir eşe sahip olduğunu söyleyecek. Onlar- ”

“Onlar erkek kardeşim kadar garip bir kadınla evlendiğimi söyleyecekler. Bense söylenenleri umursamayacağım.”

Phaedra’nın gözleri yandı. Gözyaşlarının akmasını en-

gellemeye çalışırken elleriyle gözlerini kapadı ve sertçe bastırdı. Kalbi ağırlaştı.

Kollarını bırakıp onu yeniden kucakladı. Bu durumu daha da kötüleştirdi. Aralarındaki samimiyet ve anılar, onu o kadar derinden etkiledi ki duygularıyla olan savaşına yenildi ve ağlamaya başladı.

Onu bekleyen kederi ve ayrılırlarsa kaybedeceklerini ve hissedeceği özlemi düşündü. Bu acının onu, diğer seçeneği kabul etmesi için ikna etmesini çok istiyordu.

Ağlamaktan fenalaştığı bir anda Elliot onu kollarıyla sımsıkı sardı. Ağzının sıcaklığını alnında hissetti.

Phaedra'nın kalbi paramparça oldu. Bunu ve arkadaşlıktan daha öteye uzanan bu şeyi her şeyden çok özleyecekti.

Elliot'ın ruh hali değişmişti. Sanki Rothwell soyunun hoşgörüsüzlüğünü etkisini kaybetmiş gibiydi.

Nemli gözlerini Elliot'ın omzuna bastırdı. "Hiçbir evlilik bu şekilde olmamalı, en azından benimki. Bu durumu düzeltmeliyim Elliot."

Elliot elini onun kafasının arkasına koydu. Rahatlama-sını isteyen tavrı onu neredeyse tekrar ağlatacaktı.

"Bana yardım eder misin Elliot? Yalan söylemeni bekle-miyorum ama bununla savaşmayacak mısın?"

"Senden tamamen vazgeçmemi istiyorsun Phaedra. Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Tamamen değil. Daha sonra arkadaş olabiliriz. Bunun yüzünden tamamen ayrıldığımızı düşünmek istemiyorum Elliot."

"Sana tekrar dokunana kadar çok zaman geçecek sevgi-lim. Mahkemeler çok yavaş çalışırlar." Phaedra'nın kafası-nı kendisine doğru çevirdi ve yanağından öptü.

"Sen şimdi böyle düşünüyorsun ama yakında sen de anlayacaksın ki ben iyi bir eş olamam. Karakterim o şekilde mutlu olamayacak kadar tuhaf biçimlendirilmiş." Phaedra gülmeye çalıştı ama sadece ağzını kıpırdatabildi. "Ben seni kurtarıyorum. Sen onurlu olmaya ve doğru şeyi yapmaya çalışıyorsun. Fakat arzun geçtiğinde, bu uygunsuz eşleşmeden nefret edeceksin ve buna zorlandığın için mutsuz olacaksın."

Elliot parmaklarıyla onun dudaklarına dokundu. "Bu ayrılık senin tanımladığın evlilikten daha garip olacak. Haftalardır seni benimmiş gibi gördüm. Öp beni lütfen ve sana son kez doyabileyim."

Phaedra'nın kalbi, bu öpücüğü son öpücük diye adlandırmasına isyan etmişti. Phaedra, Elliot'ı umutsuzca bir kucaklamayla kavrarken son öpüşmeleri hüsrana doluydu.

Elliot onu, sanki fırtınaya hükmeder gibi daha sıkı tuttu. Ruhu bu sessiz emre uydu. Bulutlar dağıldı, serin hava akıp gitti ve son defalığına Phaedra samimiyetin ve özgürlüğün olduğu yerde tamamen onunlaydı.

"Sarhoş musun?" diye sordu Hayden kütüphane kapısını kapatırken, masadaki şişeye ve Elliot'ın elindeki bardağa baktı.

"Şu anda son istediğim şey uyuşmak ama biraz yalnız kalmak istemiştım doğrusu."

"Seni kendinle baş başa bırakıyorum o halde."

"Kahretsin, burası senin evin. Senin kütüphanen ve senin içkin. Ben gidiyorum."

"Kal." Hayden'ın gülümsemesi bunu bir ricaya çevirdi. "Gidişini ertelemene sevindim. Bu sayede bugün yapılan açıklamalarla ilgili seninle yalnız konuşma fırsatına kavuştum."

Elliot, yemekten sonra Christian'ın kitap konusunu açtığı zamanki Hayden'ın yüz ifadesini hatırladı.

Hayden'ın rahatsızlığının sebebi Phaedra ya da Richard Drury değil, ona bu konudan bahsetmeyecek kadar güvenmeyen iki kardeşiydi.

Bu konudaki hoşnutsuzluğu yavaşça su yüzüne çıktı. “Chalgrove geçen ay, Alexia'nın Bayan Blair'le yakınlığını ve bir buluşma ayarlayıp ayarlayamayacağını sormak için bana ulaşmıştı. Ben ona karşı bir ilgisi olduğunu düşünecek kadar aptaldım. Ama şimdi düşünüyorum da sebebi, o sayfalarda adının geçme ihtimalinden dolayı endişelenmesiydi.”

“Okumadım, bu yüzden adı geçiyor mu bilmiyorum. Zaten adı geçse de kendi aileme bile yardım etmeyi başaramadıysam, ona hiç edemem.”

“Bayan Blair'e sorarak ne kadar endişelenmesi gerektiğini öğrenebilirsin. Chalgrove son zamanlarda bolca sorunla mücadele etmiş eski bir dostumuz. Bunu benim için yaparsan ben de beni bu işten uzak tutmanı unuturum.”

“Christian senin bilmemen gerektiğine karar verdi.” O anda yetersiz bir bahaneydi bu. Göğsünde onu boğan boşluk dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Ruhu bahçeden döndüğünden beri bomboştu.

Phaedra orada seçim yapanın kendisi olduğunu düşünmüştü fakat Elliot da kendi karanlık hesaplaşmasına mahkûm olmuştu. Aslında Elliot bugünkü durumlarını öğrendiğinde şoke falan olmamıştı. Avukatlar, onun eşi üzerindeki hâkimiyetini tamamen ve kalıcı olduğunu garantilemek için bir yol çizmişlerdi.

Phaedra bu gelişmeyi uygun gördüğüne dair en ufak bir belirti gösterirse bu avantajına olurdu. Elliot onu, yeni

birinin gelip kendisinden çalması hakkında bir daha endişelenmemek için sonsuza kadar kendine bağlamak istiyordu.

Gün boyunca kendine Phaedra'nın buna alışabileceğini söyleyip durmuştu. Ancak Phaedra'nın mücadelesi felsefiydi ve bu olay inançlarıyla çatışıyordu.

Her şeyin ötesinde yine de bir hatıra Elliot'a eziyet ediyordu ve konyak bile bunu hafifletmiyordu. Phaedra'yla ilgili bir şey değildi aslında. Annesiyle de ilgili değildi. Aylesbury kütüphanesinin kapısında babasını görüyordu. Babası, kafasını yazmak üzere eğmiş olan kadına dik dik bakıyordu. Suratı her zamanki gibi katı, duruşu tavizsizdi. Kitap raflarının yanında, yerdeki çocuğu fark etmemişti ve bütün dikkati karısının üzerindeydi.

Elliot, çocukken ne olduğunu anlayamadığı bu sahneyi şimdi çözebilmişti. Easterbrook'un son lordu âşık gözlerle karısına bakıyordu. Ümitsizce âşık. Çok acıklılı biçimde.

Kardeşine baktı. Hayden, Elliot'ın başka bir şeyden söz açmasını bekliyordu ama onun için önemli olan tek şey bahçedeki öpücüktü.

“Christian benim onun yöntemlerini desteklemeyeceğimi biliyordu,” dedi Hayden. “Bu olayı neden bu kadar önemsediyini anlayamıyorum. Herkes babamın masum olmadığını biliyor. Eğer bir adamı öldürüp öldürmediğini merak edeceklerse, bırak etsinler.”

Elliot buna gülmek zorunda kaldı. “Ona en çok senin benzediğin söyleniyor. Muhtemelen bu, aslında ne olduğu ya da ne olmuş olabileceği yönünde sana ipucu vermiş olabilir.”

“İnsanlar bunu mu söylüyorlar? Ne kadar ilginç. Ben ise asıl benzeyenin sen ya da Christian olduğunu söyler-

dim. Ben babamın anneme yaptığını asla Alexia'ya yapmam. Kaybettikten sonra intikamımı ve hırsımı bir düşmandan da çıkarmam.”

“Sence ben yapar mıyım?”

“Bilmiyorum. Ben sadece benim yapmayacağımdan eminim.”

Elliot yapmayacağından o kadar da emin değildi. Tümü iyi olmamasına rağmen, bu aralar arzu konusunda pek çok ders almıştı. Babasının annesine olan o bakışı onu kaygılandırıyordu, çünkü Elliot da şu anda tıpkı o biçimde bakıyordu. Özlem dolu ve umutsuz

“İntikam alıp almadığını bilmiyoruz.” Rothwell acımasızlığının bu kadar ileri gidebileceğine inanmak istemiyordu.

“Alıp almaması önemli değil. İkiniz de bu olaydan çok insanların konuşacaklarından korkuyorsunuz, değil mi?”

Elliot'ın kafasındaki Cape Kolonisi'ndeki asker değildi. “Annem de suçsuz değildi.”

Hayden gözlemini ölçüp tartarak, “Sadece babamı haklı çıkarmaya çalışıyorsun,” dedi.

“Hayır, suçsuz değildi. O kocasını aldatıyordu. Babam onu bırakmamıştı ama elbette onu herkesten soyutlamak zorunda değildi. Evlilikleri annem için bir hapishane gibiydi, doğru. Ancak annem Aylesbury'de bu hapishanenin gerçeğini inşa etmek zorunda değildi.”

“Annemi burada kalmaya zorlamadı,” dedi Hayden.

“Emir vermemiş olabilir ama babam da evliliklerini dayanılması imkânsız hale getirdi. Annem affedilmek istese bile babam onu affetmezdi. Belki de annem orada kalmayı kendi seçti. İster sığınak ister hapishane olsun, annem en azından onunla değildi.”

“Durumu herkesten çok daha iyi anlıyor gibisin.”

“Benim istediğimden daha çok. Bu, gururun ne kadar tehlikeli olduğunu gösteren bir ders, sanırım. Daha kötüye ya da daha iyiye, bir erkeğin karakterinin ne hale gelebileceğini gösteren, ders veren bir hikâye.”

Elliot, babasının annesine böyle zalimce davranmasının gururu yüzünden olduğunu düşünmüyordu. Bu sadece bir duyguydu, bu kadar basitti işte.

Hayden, bardağının sonundaki bal rengi damlacıklara bakıyordu. “Elliot, ben buraya kazara gelmedim. Alexia endişeli. İkiniz oturma odasına döndüğünüzde Bayan Blair'in gözlerinin ve dudaklarının ne kadar kırmızı olduğundan bahsetti. İtiraf etmeliyim ki fark etmemiştim.” Kendisine biraz daha konyak aldı ve sandalyeye yerleşti. “Alexia, Phaedra'nın dudaklarının ateşli bir biçimde öpüldüğünü düşünüyor.”

Çok ateşli. Sonsuz gibi gelecek kadar uzun süre öpüşmüşlerdi. Yine de çabuk bitmişti. “Şoke olduğuna şüphe yok.”

“Alexia görgü kurallarının abartılmaması gerektiğine inanır ama bu durum onu bir parça şaşırttı. En azından Phaedra Blair söz konusu olduğundan. Alexia'nın endişesi Phaedra'nın kırmızı gözleriydi ve senden bilgi koparmam için beni buraya gönderdi.”

Elliot ne kadar bilgi vermesi gerektiğini düşünüyordu.

“Bahçede Phaedra'nın canını sıkmadın umarım,” dedi Hayden.

“Phaedra Blair'in canını sıkkan bir adamın sabahı görmesi olanaksız.”

Hayden kıkır kıkır güldü. Bu, Elliot'ı da güldürdü. Gö-

ğüs kafesini aynı anda hem dolu ve hem de boş hissettiği halde ruh hali iyiye gidiyordu.

“Kahretsin. Bir felakete neden oldum Hayden.”

“Bayan Blair’in başrolde olduğunu sanıyorum?”

“Ve ben de diğer rolde. Bana biraz daha konyak koy ve ben de sana sonucundan ahlak dersi çıkaracağın hikâyemizi anlatayım. Bu bir arzu, tutku, baştan çıkarma, tehlike, evlilik- ”

“Evlilik?”

“Ah, evet. Evlilik, boşanma ve- ” Hayden bardağı doldurmakla meşguldü ve bitmemiş cümlesinin havada kaldığını fark etmedi bile. Devamını getirmediği son sözler Elliot’ın beyninde yankılanıyordu.

Evlilik, boşanma ve aşkla ilgili.

22. Bölüm

Phaedra kalemını bıraktı ve gözlerini ovuşturdu. Babasının yazdıklarının tahmin ettiğinden daha fazla hazırlığa ihtiyacı vardı. El yazısı sonlara doğru o kadar kötüleşmişti ki dizgicinin harfleri anlaması bile olasılıksızdı. Önünde bir haftalık işi daha olduğunu tahmin ediyordu.

İngiliz Müzesi’nin okuma salonunda etrafına bakındı. İnsanlar masalarda oturmuş, kafalarını kalın ciltli kitaplara gömmüştü. Çoğu erkekti, pek az kısmı da kadındı. Phaedra hepsine dikkatle bakıyordu.

Elliot aralarında yoktu, onu aramak bir alışkanlık olmuştu. Tek başlarına görüşemiyorlardı fakat halka açık bir yerde görüşmenin bir sakıncası yoktu. Phaedra burada çalışırken Elliot da çalışmalı mıydı...?

Bunun için bir izne ihtiyacı yoktu. Selamlaşmaya ya da muhabbete de. Sadece onu tekrar görmek istiyordu. Phaedra’dan uzakta otursa ve kafasını ondan yana çevirmese bile, onun bu odada bulunmasından haz alabilirdi.

Gözlerini yumdu ve onu zihninde canlandırdı. Son

öpücüğünün tadını hissetti ve Elliot'ın kokusunu içine çekti. O anda Elliot'ın eli vücudundan aşağıya doğru yavaşça iniyordu. Phaedra hatıraları yeniden yaşayarak onların tadına varıyordu.

Ayrılmalarına ne kadar vardı? Phaedra bundan korkuyordu ve bu yüzden duygular ruhunu harekete geçiriyordu. Kendine sürekli hatıraları anımsatıyordu, çünkü ayrılacaklarından dolayı endişe duyuyordu.

"Phaedra uyuyor musun?"

Phaedra gözlerini açtı ve irkildi. Şık ve modaya uygun bir şapka masanın üzerine doğru eğilmişti. Bir kadın ona merakla bakıp fısıldayarak konuşmuştu.

"Alexia, burada ne yapıyorsun?"

"Bana senin günlerini burada geçirdiğin söylendi." Odayı süzdü. Fısıldaşmaları diğer insanları sinirlendiriyordu.

"Haydi dışarı çıkalım. Biraz hava almam lazım," dedi Phaedra.

Okuma odasından ve Montague House'dan kaçtılar. "Bedford meydanında turlayabiliriz," diyerek öneride bulundu Phaedra.

Alexia meydana doğru yol alırlarken, "Bu o kitap mı?" diye sordu.

Phaedra gerildi. "Demek sana da anlattılar."

"Hayden ve benim paylaşmadığım çok az şey vardır. Bu kadar endişeli olma, canım arkadaşım. Ben senden merhamet dilemeye gelmedim. Easterbrook istese bile ben onun bu konuyla ilgili imalarını duymamayı tercih ediyorum."

"Benim ilk aklıma gelen sendin Alexia. Okuduğumda kocan ve erkek kardeşlerini önemsemedim ama sen- "

"Bu çok nazik bir davranış ve sana minnettarım. Buna

rağmen, sadakatının kendi ailene yönelik olmasını anlıyorum. Eğer baban sana bir görev verdiyse yerine getirmelisin."

Akşam yemeğinden beri Phaedra zaten tuhaf hissediyordu, şimdi de Alexia'nın cömertliği onu yeniden sarsmıştı.

"Vikont Suttonly Londra'ya geri döndü ve Hen Hala onu Caroline ile gezerlerken takip etmiş. Hayden sinirliydi ve çok katı kurallar koydu. Easterbrook'u bunun sorumlusu olmakla suçladı."

"Ben markiyi bir kıza erdem dersi verirken hayal edemiyorum."

"İyice delirmiş, Hen Hala'ya uyup konuyla ilgili tek kelime bile etmedi. Bunun yerine, kütüphane de her gün Caroline'e bakarak düello tabancasını temizliyor."

Phaedra anlatılan bu manzaraya güldü. "Henrietta'nın nasıl bu hale gelmiş olabileceğini anlayabiliyorum. Neticede, kızına bir unvan kazandırmaya çok yaklaşmış durumda."

"Onun geri dönüşünü umursamıyorum aslında, hatta dedikoduları işe bile yarıyor. Örneğin senin burada olabileceğini o söyledi."

"Lord Elliot kitap taslağını müzenin kütüphanecileri aracılığıyla saklamamı önerdi. Benden daha akılcıca davrandı. Dün gece birinin evime girdiğinden eminim, yazıları aradığına şüphe yok." Uyurken hiçbir şey duymamıştı fakat sabah oturma odasına girdiğinde nedense bir şeyler yanlış gözüküyordu. Venedik örtüleri değişik şekilde duruyordu ve kitap rafları fazla düzenliydi.

"Bizden biri değildi," dedi Alexia.

Bedford Meydanı'nın küçük parkında aşağı yukarı yü-

rüyorlardı. Bu meydanı çevreleyen evler mütevazı ama konforlu görünüyordu. Hepsi tek tipti. Başarılı yazarların, avukatların ve yabancı diplomatların oturduğu evlerdi.

Alexia bir soruyu cevaplar gibi, "Elliot yakında Londra'dan gitmeyi planlıyor," dedi. Muhtemelen, Phaedra'nın dilinin ucuna kadar gelen soruyu anlamıştı.

On adım daha yürüdüler. "Ne kadarını biliyorsun Alexia?"

"Neredeyse istediğimden daha fazlasını. Senin fikrine de katılmıyorum Phaedra. Hiçbir zaman da seninle aynı felsefeyi paylaşıyormuş gibi davranmadım. Şimdi ise bu durumun hayatlarımızda neden olacağı zarara şahit olacağımızdan ötürü korkuyorum. Yine de bu zamana kadar beni değiştirmeye hiç çalışmadın ve ben de bundan sonra seni değiştirmek için çaba harcamayacağım." Konuşurken bir yandan da parka doğru yöneldi ve taştan bir banka oturdu. "Dün Elliot, Easterbrook ile tartışmış."

"Büyük bir tartışma mı?"

"Hen Hala'nın sözlerine bakılırsa seviyeli bir tartışma olmuş," diye yanıtladı Alexia.

Phaedra yanına oturup, "Henrietta tartışmayı duymuş mu?" diye sordu.

"Henrietta'nın bir tartışmayı kaçırmış olma ihtimali söz konusu bile olamaz. Bu sefer yanlış duyduğuna ikna etmeyi başardım, neyse ki. Tahmin edeceğin üzere kavganın evlilik hakkında olduğunu söylüyor."

Phaedra ayakkabısının yanında kıvrılan sarmaşık filizini incelerken, "Yanlış anladığı kesin," dedi.

"Tartışmanın, evlilikte erkeklerin hakları ve bu hakları kullanmaları gerektiği ile ilgili olduğunu söyledi. Kısacası Easterbrook Elliot'a, şayet onunla senin aranda evliliğe dair

bir şey varsa sana miras olarak kalan yayınevine el koymasının gerektiğini söylüyordu."

"Elliot bu görüşe katılmadıysa çok asil bir davranış olur."

Sorgulayıcı bir şekilde kafasını Phaedra'ya çevirerek, "Ne tuhaf bir tepki bu böyle Phaedra. Aranızda evliliğe benzer bir şey olduğu fikrine gülmeni beklerdim," dedi.

Phaedra arkadaşına gerçekleri anlattı. Alexia'nın duydukları karşısındaki ifadesi artan bir şaşkınlıktan ibaretti.

"Edilen yeminlerin geçerli olmaması gerektiğine katılıyorum. Hayden benimle her şeyi paylaşmamış demek ki. Ancak senin hikâyen her şeyi açıklamaya yetiyor."

Alexia çantasını dizlerinin üzerine koydu, açtı ve içinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Benden bunu sana vermemi istedi. Hepsinin avukat olduğunu fark ettiğimde nedenini anlayamadım."

Phaedra kâğıdın üzerinde yazılı olan üç ismi de okudu. Bunlardan biri tanıdıktı. Bu kişi, kocasından ayrılmaya çalışan bir kontesin avukatlığını yapmıştı. Davaya dair bütün ayrıntılar gazetelere manşet olmuştu. Kendi davasının da aynı şekilde gazetelerde yer alacağını tahmin ediyordu.

"Bu tarz adamlara ödeme yapabilecek gücüm yok."

"Hayden bana bu kâğıdı verdi ve onlarla anlaşma sağlayacağını sana söylememi istedi. Ne demek istediğini şimdi anlıyorum, eminim ücretlerini kendisinin ödeyeceğini kastetti."

Yani Elliot'ın kardeşi bu davanın giderlerini ödeyecekti. Bir yandan Elliot da kararsız kaldıkları bu dönemde ondan kocalık haklarını kullanmasını isteyebilirdi ama ne olursa olsun Easterbrook, ailesinin sonunda Phaedra'dan kurtulmasından ötürü memnun olacaktı.

Belki de Elliot da aynı sonuca varmıştı. Hayden'in yardımını bu yüzden olabilirdi; Elliot alttan alta onun ayrılma talebini kabul ediyordu.

Kalbinde hissettiği hayal kırıklığı sebebiyle saçma bir tepki vermemeye çalıştı. Kalpler doğru düzgün düşünemez ve karar alamazdı. Kalpler duyguların esiri olur ve geleceği kestiremezdi. Arzuyla karışık duyduğu pişmanlığı atlatmak kolay olmayacaktı ama bu, haince duyguların ona hükmetmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Kâğıdı cebine koydu ve sohbeti Elliot dışında konulara getirdi.

Bay Pettigrew, hafif dokunuşlarla tumbul çenesine masaj yapıyordu. Adamın bu huyu, dikkatli biri olan Phaedra'nın ilgisini dağıtıyordu ve adamın zamanını harcadığını düşünmeye başlamıştı.

"Ne diyorsunuz bayım? Sizce duruşmam adil bir şekilde görülecek mi?"

Adamın, Phaedra'nın sorusuyla ilgilenmesi bile hayli zaman aldı.

Sonunda çenesiyle uğraşmayı bıraktı. Öne eğik olan gri kafasını yukarı kaldırdı.

"Bu çok ilginç bir dava Bayan Blair. Çok çok ilginç. Bu davada varılacak yargının, potansiyel birçok konuyla ve bu konuların etkileriyle alakalı olması karşısında kafam karışmış durumda."

"Bu konularda size fikren yardımcı olmaktan ötürü memnuniyet duyarım. Ancak meseleye bakış açımın doğru olduğuyla ilgili içimin rahatlatılmasına ihtiyacım var."

Dikkati iyice Phaedra'ya yönelmişti. Bay Pettigrew, krovatı onu boğacakmış gibi duran kısa, tıknaz bir adamdı.

Mavi gözleri istediği zaman delici bakışlara sahip olabilirdi. "Eğer bu yola baş koyduysanız, bunun uzun bir süreç olduğunu bilmenizde yarar var. Kanıta gelince, evliliğiniz sırasında orada olanlardan yeminli mektuplar temin etmeniz sizin için en iyisi olur ve sadece bu bile aylar alır. Bu evlilik törenine şahitlik edenler sizin evlenmeye mecbur bırakıldığınızı söyleyecekler mi?"

"Bir bayan var, o söyleyecektir. Ayrıca rahibin de isteyerek evlenmediğimin farkında olduğunu düşünüyorum. Bu nedenle sanırım o da bizi evlendirmekten dolayı pek memnun değildir."

"Gördünüz mü? İşte problem burada. Tam olarak söylediklerinizde. İsteyerek evlenmediğinizi söylüyorsunuz. Her şey burada yatıyor. Siz evlenmeyi kabul ettiniz ama söylediğinize göre gerçek bir rıza değildi. Mahkeme böyle bir iddiaya olumlu bakmayacaktır. O zaman da sizin dışınızda kaç kişinin gerçekten verilmiş bir rıza olmadığına şahit olduğunu soracaktır? Ve üstelik anlattığınız hikâye iddianızı zar zor desteklerken. Bu dava gerçekten ilgi çekici olacak."

"Beni temsil etmeniz için yeteri kadar ilgi çekici mi?" diye sordu Phaedra. Pettigrew listedeki ilk isim değildi. Daha önce diğer iki aday tarafından kesin bir dille geri çevrilmişti.

Pettigrew onu dikkatle süzdü. "Lord Elliot'ın da sizinle aynı hikâyeyi anlatacağından emin misiniz? Söylediklerinize itiraz etmemesi gerek. Eğer itiraz ederse hiçbir mahkeme bunu reddedemez. Her şeyin ötesinde kendisi bir lordun oğlu."

"O, ettiğimiz yeminlerin gereğini uygulamaya kalkma-

dı. Biz bir karı-koca gibi yaşamıyoruz. Mülkümü almak için hamlede bulunmadı.”

“Ah, anlıyorum. Mülkünüzle ilgilenmedi yani. Olay şimdi açığa çıkıyor Bayan Blair. Mahkeme, bunun yurtdışında aceleyle yapılan bir evlilikten kurtulma çabası olduğundan şüphelenebilir. Neticede sıcak iklime inmiş gezginlerdiniz, belki de kültürel ve çevresel rahatlıktan dolayı orada evlenmek sizin için önemsiz bir şeydi.”

“Bizim başımıza gelen şeyi tarif etmiyorsunuz. Bu nikâh, işlemediğim suçlara maruz kalmayayım diye yapıldı sadece. Yalnızca beni kurtarmak için yapılan işe yaramaz bir anlaşmaydı, hepsi bu.” Bay Pettigrew, söylediklerini yorumsuz bırakarak kabul etti fakat Phaedra bu uysal tavrın altında hafif bir şüphecilik olduğunu sezmişti.

“O zaman geriye kuledeki şu gece kalıyor. Mahkeme ikinize de o gece aranızda cinsel ilişki olup olmadığını soracaktır. Ve eğer olduysa davanız düşer.” Sonra sustu ve dudaklarını büzdü. “Aranızdaki durum siz Positano’yu terk ettikten sonra devam ettiyse... ve buna dair bir kanıt varsa, durum iyice umutsuz bir hale dönüşür.”

Phaedra itiraz etmeye hazırlandı. Dünyada bu üç avukat dışında da uygun avukatlar vardı ve başkalarını bulmalıydı, en azından daha az titiz birilerini. Sonunda biri ondan yana olacaktı elbette.

“Sanırım benim davamın zamanınıza değmeyeceğini düşünüyorsunuz, bayım,” dedi Phaedra.

“Ben sadece size yaşayacağınız zorlukları anlatıyorum,” dedi adam ve yuvarlak yüzünü kırıştırarak gülümsedi. Eliyle yaptığı hareket Phaedra hakkındaki görüşlerini ele vermişti. “Normalde bu çaba çok gereksiz olurdu ama siz normal biri değilsiniz, değil mi?”

“Pardon?”

“Bayan Blair, sizin evliliğe karşı olan duruşunuz herkes tarafından açıkça bilinmekte. Annenizin hayatı ise efsanelere konu olmuş durumda, ayrıca aykırılığınız ve sadakatsizliğe eğiliminiz babası lord olan birinin isteyerek katlanacağı bir şey değil. Eğer sizin dışınızda başka bir kadın Lord Elliot Rothwell’le istemeyerek evlendiğini iddia etseydi mahkeme onu desteklemezdi. Ama siz- ” Eliyle yine aynı jesti yaptı. “Ancak hareketleriniz ve inandıklarınız iddianızı destekleyecektir. Tahminime göre mahkeme Lord Elliot’ın size karşı herhangi bir yükümlülük altına girmemesi için uğraşacaktır. Evet. Bununla bizzat ben ilgileneceğim ve davanızı en iyi şekilde savunacağımı göreceksiniz. Bu davanın getireceği sesin bizi yıllarca ihya edeceğini düşünüyorum.”

Davanın ses getireceği vaadi Phaedra’nın ruh halini değiştirmeye yetmedi. Pettigrew’un odasını terk ederken, geldiği zamanki aynı üzgün ve sersem ruh halindeydi. Dışarıda güzel bir gün olduğundan İngiliz Müzesi’ne doğru yürümeyi tercih etti.

Elini cebine attı ve bir süredir orada gizli duran mektubun üzerinde tuttu. Mektubu Elliot iki gün önce yazmıştı ve Phaedra’nın evinde tek başına kalmasından duyduğu endişeden bahsediyordu. Alexia ona o gece evine zorla giren kişiden bahsetmiş olmalıydı.

Mektup resmi bir dille yazılmıştı, hatta mesafeliydi. Elliot’ın bu ilgi ve uyarı içeren soğuk seslenişinde, onun aslında başka bir şey söylediği fantezisini mi kuruyordu? *Her şeyi bırak, bana gel, hiçbir zaman tehlikede olmayacaksın.*

Mektupta buna benzer hiçbir şey yazmıyordu. Ne bir tutkulu söz ne de yaşadıklarına dair bir gönderme vardı. Uzun süredir görmediği bir tanıdığa yazmış gibiydi.

Elliot böyle birine dönüştüğü için onu suçlamaya hakkı yoktu. En nihayetinde Phaedra da onun yerine özgürlüğünü tercih etmişti. Belli ki Elliot, yaptıkları sözleşmenin geçerliliğine inanmış ama reddedildiği için o da benzer biçimde davranmaya karar vermişti. Phaedra bu evliliği sürdürememe nedenini Elliot'ın anlayacağını sanmıyordu.

Zaten artık kendi de nedenini unutmaya başlıyordu. Sadece mektuba dokunmak bile Phaedra'yı rahatlatmıştı. Hayatında kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Daha önce hayatı hiç bu denli sorgulamamıştı ama artık gecenin bir yarısı kalbi kırık ve yalnız bir şekilde otururken yaşamın anlamını sorguluyordu. Bu ayrılığın hayatında büyük bir ızdıraba yol açtığını bir türlü kabul edemiyordu. Acısı ruhunu sarmıştı ve dinmek bilmiyordu.

Okuma odasına girdi ve metni aldı. Artık bu günlük sevimsiz işten iyice bıkmaya başlamıştı. Sayfalar sanki gün be gün ağırlaşıyor gibiydi. Onları masaya bıraktı ve uzun uzun baktı.

Aniden arkasında küçük bir hareketlilik hissetti. Kalbi duracak gibi oldu. Gözlerini kapadı ve kara bulutların arasından beliren güneş ışığı gibi içine yayılan sevincin tadını çıkardı.

Arkasını döndüğünde, Elliot'ı önündeki masanın üzerinde duran çeşitli gazetelerden derlenmiş bir cildi ve kağıtlarla dolu bir klasörü karıştırırken buldu. Elliot ona gülümsüyordu fakat bir zamanlar yanında uyuduğu kişiye değil de daha çok bir yabancıya gülümser gibiydi.

"Bayan Blair, sizinle burada karşılaşmak ne güzel bir tesadüf. Hâlâ burada çalıştığınızı bilmiyordum," dedi Elliot.

"Neredeyse bitirmek üzereyim Lord Elliot."

Elliot kısa bir süre gözlerini onları bir araya getiren kitap taslağına dikti. Sonra masasını işaret ederek, "Ben de bitirmek üzereyim. Burada oturursam ışığınızı kesmem, değil mi? Araya girdiysem başka bir masaya geçebilirim," dedi.

"Bugün hava çok açık. Bu aydınlık ikimize de yeter," dedi Phaedra.

Buna karşılık Elliot hiçbir şey söylemedi. Sandalyesini çekip kalın kitabını ve kâğıtlarını açtı ve çalışmaya devam etti.

Phaedra sandalyesine oturdu, önündeki metne döndü. Gözleri metnin üzerinde dolaşüyor, okuyormuş gibi yapıyordu. Gerçekte ise babasının yazdığı notları görmüyordu bile.

O an tek hissettiği Elliot'ın orada olduğuydu, ona çok yakındı. Phaedra, onun varlığının bile onu sıkıntılarından kurtarmaya yettiği için şükrediyordu. Elliot'a karşı hissettiği yoğun duygular ona mutluluk veriyordu. Neredeyse ağlamak üzere olduğunu fark edince hayrete düştü.

Elliot'a âşık olmuştu. Bu, tüm bu duyguların ne anlama geldiğini gösteriyordu. Neşe, acı, huzur ve kafa karışıklığı - bütün bunlar kalbini kaptıran bir kadının verdiği tepkilerdi.

Bu gerçeği neden şu ana kadar fark etmediğini bilmiyordu. Gerçeği, aralarında mesafeli bir yakınlık olduğunda idrak edebilmişti. Önceden de âşık olmuştu ama o küçük heyecanlar bununla kıyaslanamazdı. Arkadaşlığın çok özel olarak yaşandığı bu ilişkide, hem kurdukları bağla ilgili çoğu şeyi hem de kendi hissettiklerini kavrayamamıştı.

Elliot'ın varlığını hissederek ve yaşattığı mutluluğa hayret ederek ne kadar süre öylece kaldığını bilmiyordu.

Fakat onun yerinden kalkmasıyla tatlı rüyasından uyandı. Elliot rafa doğru yöneldi, başka bir kitap daha aldı ve yerine döndü.

Phaedra onu izlemek zorunda gibi hissediyordu, bakışlarını ondan alamıyordu. Şık koyu ceket ve canlı kravatıyla çok yakışıklıydı. Özellikle gözleri zekâsını belli edercesine parladığında ve saçları karışmışken çok daha çekici görünüyordu. Bir erkeği erkek yapan sadece vücudu değildi.

Elliot da onun ilgisini fark etmişti. Aslına bakılırsa o da aynı düşünceler içindeydi. Oda içindeki hareketleri ağırlaşmış gibiydi. Gözleri Phaedra'ya kilitlenmiş şekilde ona doğru geldi; başkasını görmeyen keskin gözleri arzuyla yayıyordu.

Phaedra her zaman olduğu ve bundan sonra da hep olacağı gibi karşılık verdi. Uzun yıllar ayrı kaldıktan sonra saçları ağarmış yaşlı bir kadınken bir gün şehirde onunla karşılaştığını hayal etti. O zaman da ona böyle bakacaktı, biliyordu.

Elliot bu sefer sandalyesine oturmadı. Onun yerine arkadaşının ne yaptığını merak eden bir öğrenci gibi Phaedra'nın masasına geldi. Arkasına yanaştı ve omzunun üzerinden eğildi. Phaedra, onu orada çok yakın, çok içten hissetti. İçinden kafasını çevirip onu öpmek geliyordu ama bunu yapmamak için dişlerini sıkıyordu.

"Birkaç sayfa kalmış," dedi Elliot.

"Bir sefer daha üzerinden geçmem gerekebilir. Basılmaya hazır olması için biraz daha zaman gerekecek gibi." Elliot'a baktı ve devam etti. "Sanırım kitabınızın ayrıntılarıyla ilgilenmeniz ve tetkik etmeniz için artık sizin de buraya daha sık gelmeniz gerekecek."

"Kitabın sonuna daha çok var."

"O halde güneş ışığını yeniden paylaşırken bulabiliriz kendimizi, Lord Elliot."

"Bundan pek emin değilim. Yarın en az bir haftalığına Londra'dan ayrılıyorum. Ben döndüğümde siz işinizi çoktan bitirmiş olursunuz herhalde."

Gözleri hâlâ içten bakıyordu. Biliyordu. Kimse görme- se bile Phaedra onun içindeki sevgiyi, tıpkı aralarında uçuşan kıvılcımları da gördüğü gibi görebiliyordu.

"Bence işinizin başına dönün Bayan Blair. Bu alanda ilerlemek istiyorsunuz ve ben de size müdahale etmiyorum. Ancak sonsuza dek bu tarz soylu eğilimler sergileyeceğimi düşünerek bana güvenmeniz de pek akıllıca olmaz."

Bu uyarı Phaedra'yı fena halde telaşlandırmıştı.

"Sözlerinize bakarak son bir istekte bulunacağınızı düşünüyorum," dedi Phaedra.

"Böyle bir istek mevzuubahis olursa hafta içi size bir not yollanacak. Sonrasında kararınızı verirsiniz. Bu işte ya devam edeceksiniz ya da vazgeçeceksin. Ama mesele daha fazla sürüncemede bırakılmayacak yoksa sizin bu ve diğer konulardaki tavrınızı sorgulamaya başlayacağım. Bu arada sarf edeceğim tek sözle, sizinle ilgili her şeyin benim tercih ettiğim biçimde hallolacağının da son derece farkındayım."

Ardından masasına döndü, kitabını masaya koydu ve kâğıtlarını topladı. "Bugün sizinle vakit geçirmekten çok mutlu oldum. Çok çok mutlu. Son bir buçuk saatte sizi masanın üzerinde çıplak bir şekilde düşünüp, bana sizi alıp götürmem için yalvarırken hayal etmekten başka bir şey yapmadım."

Kitaplarla dolu odaya, gözlüklü okuyuculara ve bezgin

kütüphanecilere bir bakış attı. “Lanet olsun Phaëdra. Bu kütüphane bir daha asla tam anlamıyla aynı olmayacak.”

Elliot, Hayden’ın isteği üzerine Chalgrove’u görmek için Suffolk’a gitmeye niyetlenmişti ama çeşitli nedenlerden dolayı gitmeyi erteledi. Etrafta faytonla gezinirken asıl sebebin Phaëdra olduğunu itiraf etti kendine.

Phaëdra’yı okuma odasında aramak, hâlihazırda onu sarmış olan melankoli duygusuna kolayca kapılmasına neden olmuştu. Phaëdra’nın yanına oturmayacağına dair yemin etmişti kendi kendine. Phaëdra’nın onu görmemesi için bir plan bile yapmıştı. Fakat odadan içeri girdiğini görür görmez her şeyi unutmuştu.

Komik duruma düştüğünün farkında olması kendini daha da komik durumlara sokmasına engel olamıyordu. Aşk cehenneme denkti ve her şey bundan ibaretti.

Düşünürken bir yandan da yolda gördüğü çiftlikleri izliyordu ama gördüğü tek şey gelecekte Phaëdra ile aralarının nasıl olacağıydı. Onu gördüğü o küçük evde ziyaret ettiğini hayal etti. Phaëdra, muhtemelen çoğu kızın sahip olduğu sıradan bir aşkı kabul etmezdi. Onu görmediği zamanlarda günler öylece gelip geçerdi. İlişkinin ne kadar sürdüğünün de birbirlerine duydukları ölümsüz aşkın da bir önemi olmazdı. Elliot, Phaëdra’nın onun hayatının bir parçası olamayacağını biliyordu.

İçinden bu duruma isyan etmek geliyordu. İçindeki kara sevdalı âşık da aynı şeyi yapmasını söylüyordu. Elliot’ın zihninde, ona karşılık vermeyen bir kadına aptalca bir şekilde âşık olup olmadığı sorusu belirdi.

Beraberlerken aşktan hiç söz etmemişlerdi. Elliot’ın ba-

hanesi bu konularda tecrübesiz olmasıydı fakat Phaëdra’nın çok farklı bir nedeni olabilirdi.

Fayton şeritli yola girdiğinde aklına yapacağı görüşme geldi. Bu, Londra dışındayken yerine getirmesi gereken bir görevden fazlası olabilirdi ama yine de bununla pek ilgilenmiyordu. O anı kitabı söz konusu olduğunda Phaëdra üzerinde etkili olması imkânsızdı, haliyle Chalgrove Kontu hakkında yazılanlar için de bir şey yapması mümkün değildi.

Chalgrove’un mülkü tam bir lorda göreydi. Arazi geniştir ve tarlalar verimli görünüyordu. Hayden arkadaşının parasal konularda sıkıntı yaşadığını söylemesine rağmen malikâneye gayet iyi bakılmıştı. Ailesinden kalan borçlar ve yakın zamanda yaşanan mali krizin kayıpları, Chalgrove’u, zaten tehlikede olan finansal durumuna çok daha dikkat etmeye itmişti.

Elliot’ı çalışma odasında ağırladı. Güzelce döşenmiş bir odaydı bu. Birkaç cilt kitap eksilse ya da duvarlardaki bazı resimler yok olsa kimse farkına varmazdı.

Chalgrove atletik yapılı iri yarı bir adamdı. Gençken şehirde herkes onu Korintli olarak bilirdi. Artık şehre çok nadir iniyordu ve geçen yıldan beri neredeyse hiç gitmemişti.

Ellerinde içkileriyle çalışma odasında oturuyorlardı. Chalgrove’un derin bakan gri gözleri, hissettiği endişeleri yansıtmıyordu ama bu ağırbaşlı adamın sıkkin bir hali olduğu belliydi.

“Kardeşiniz bana yazmıştı. Gelmenize çok sevindim,” dedi Chalgrove.

“Yardımlım dokunur mu bilmiyorum çünkü metni okumadım.”

“Yayımlayacak olan kişi okudu. Şu kadın, Bayan Blair.” Ayaklarını tabureye uzattı ve içkiden dolayı bir rahatlama yaşadı. Kontun, bugün tarlada bizzat çalışmışçasına ayak-kabıllarının üstünde kurumuş çamur parçaları vardı. “Ölümünden hemen önce Merris Langton beni aradı. Anlaşılan Richard Drury şu anılarında adımdan yanlış şekillerde bahsetmiş.”

Elliot adı geçen herkesin ve özellikle övgüyle bahsedilmeyenlerin Richard Drury’nin hatalı olduğunda ısrar edeceğini düşündü. “Kişisel bir mesele miydi?” diye sordu.

“Hayır. Politik. Drury gençken katıldığı bazı radikal gruplarla aramdaki ilişkiyi fazlaca abartmış. Anlattığı gibi yasa dışı ya da bu kadar ses getirecek bir mesele değil, zaten o zamanlar çocuktum yine de bu durum utandırıcı olur. Umarım bu hata metinden çıkarılamayacak bir detay değildir. Eminim siz de demek istediğimi anlıyorsunuzdur.”

“Üzgünüm ama bu size yardım edebileceğim bir konu değil. Bayan Blair yazıları olduğu gibi yayımlayacağı konusunda babasına söz vermiş.”

“Lanet olsun.” Chalgrove’un koyu kahverengi kaşları öfkeyle çatıldı. “Bu adam bunu intikam almak için yaptı. Öldüğü için yazdıkları sorgulanmadan kabul edilecek ve yaptıklarının bedelini ödememiş olacak.”

“Onunla bir alakanız olduğunu bilmiyordum. Onu, aranızda halledilmesi gereken bir hesap olacak kadar iyi mi tanıyordunuz?”

Chalgrove bardağının üzerinden kaşlarını çatarak baktı. Boş bardağı bırakıp misafirine sertçe bakmaya devam etti.

“Hemen hemen hiç tanımam ama sekiz yıl kadar önce iyi sonuçlanmayan bir muhabbetimiz olmuştu. O zaman-

lar gençtim, çok âşıktım ama imkânlarıma, ailemin soyuna rağmen kızın ailesi beni kabul etmedi. Şüphesiz kızın babası, imkânlarımın ne kadar kısıtlı olduğunu ben henüz farkında değilken daha o zamanlarda anlamıştı.”

Odaya, eve ve onun ötesinde her şeye işaret ediyordu. Bıkkın öfkesi maddi problemlerini tüm sözlü açıklamalardan daha iyi anlatıyordu.

“Sonra bir anda kendimi Artemis Blair’in çevresinde buldum. Bu sayede Drury ile tanıştım zaten. Bir akşam yemeği toplantısında bana hayal kırıklığımla ilgili öğüt vermişti.”

“Ne kadar aptalca. Kalbi kırık bir adamın ihtiyacı olan bu değildir.”

“Sizi temin ederim yaptığım şey bu değildi. Bana böyle yalnız olmanın çok daha iyi olduğu, evliliğin aşkı öldürdüğü, karşılıksız aşkın en iyi şey olduğuyla ilgili uzun ve sıkıcı bir nutuk atmıştı.”

“Bu onun felsefesiymiş sanırım.”

“Hayat felsefesiyle cehenneme kadar yolu var. O yüce görüşleriyle ahkâm kesmesine sinirlenmiştim. Bu yüzden sevdiği kadın Artemis Blair’in onun yerine başka bir erkeği tercih ettiği için verdiği vaazların pek bir işe yaramadığını söyledim.” Söylediklerinin ardından belli belirsiz suratını ekşitip omuz silkti. “Söylediğim gibi o zamanlar çok gençtim.”

“Evet bu durumun yüzüne çarpılmasından hoşlanmamıştır ama bu gerçeği tek bilen siz değildiniz herhalde. Aranızdaki hesaplaşmanın bundan kaynaklandığını sanmıyorum.”

“O zamanlar bilmiyordu. Farkında olmasını benim sağladığıma eminim. Şoke olmuştu. Ancak çok geçmeden Ar-

temis Blair'in hayatından nasıl çıktığı anlaşıldı. Ve gözleri açıldığında diğer adamın kim olduğunu tahmin etmekte hiç zorluk yaşamadı, sanırım. Ya da doğrudan Artemis'e sordu."

"Kim olduğunu biliyor muydunuz?"

"Sanırım. Adamla bazı irtibatlarım olmuştu. Alçak herifin biriydi. Bir hırsız. Çalıntı antikalar satıyordu. Benim gibi toy genç adamlara yaklaşma derindeydi."

Chalgrove biraz durgunlaşmıştı. Gözlerinde ne zaman kızgınlık belirse, hemen içine kapanıyordu. Elliot konuyu kapatmayı düşündü ama o ve Phaedra, Thornton'un yaptıklarını yorumlamada gereğinden fazla iyimser davranmışlar gibi görünüyordu.

"Çalıntı mallardan satın almış gibi konuşuyorsunuz," dedi Elliot.

"Malların çalıntı olduğunu bilip bilmediğine dair bir kanıtım yok ama bildiğini düşünüyorum. Yine de ona iftira atmak istemem. Yıllar önce bu konuda sessiz kalmayı tercih etmiştim. O yüzden şimdi de- "

"Tabii ki. Aslında ben de kim olduğunu biliyorum galiba. Sadece doğrulamaya ihtiyacım vardı."

Chalgrove durup biraz düşündü ve sonra, "Benimle gelin size bir şey göstereceğim," dedi.

Çalışma odasından çıkıp evin ön cephesine doğru yürüdüler. "Üniversitedeyken bile kendimi hep bir koleksiyoncu olarak hayal ederdim. Bunları toplamaya Roma sikkeleriyle başladım. Ardından eski birkaç parça daha geldi. Bayan Blair'in ortamı da bu nedenle dikkatimi çekti ve kısa sürede aralarına dahil oldum. Dolayısıyla koleksiyon konusunda bilgili ve Bayan Blair'in de arkadaşı olan birin-

den böyle büyük bir ganimet teklifi alınca, bu işe yüksek miktarlarda para yatırmaktan çekinmedim."

Balo odasına doğru yöneldi. Ayakkabılarının sesi koca odada yankılandı. Odadaki mobilyalar örtülerle kaplıydı. Oda yıllardır kullanılmamıştı.

"Babam hastalanınca nihayet mülkümüzle ilgili yaşadığımız sıkıntıları anlatmıştı. Öncesinde paramız hiçbir zaman bitmeyecekmiş gibi yaşıyordum, meğer sonumuz çok yakınmış. Bunun üzerine ben de koleksiyonumu satmaya başladım. İşte o zaman muhteşem bir ganimet dediğim bu parçanın sahte olduğunu anladım."

"Eminsiniz değil mi?"

"En az dört uzmandan aynı şeyi duydum. Aksini iddia edecek birini bulmak için aramaya devam ettim ama maalesef."

"Peki adamla yüzleştiniz mi?"

Evin kenarı boyunca uzanan galeriye geçtiler. Geçmiş yüzyıllarda yaşamış olan Chalgrove aile mensupları süslü çerçevelerden onlara bakıyordu. "Evet. Gittiğim uzmanların yanıldığını söyleyip durdu. Ben de elimdeki kanıtlarla Bayan Blair'e gittim. Onun da bu olaya dahil olduğunu sanmıyorum ama bana bütünüyle inandığını da söyleyemem. Tepkisinden, halinden belliydi. Durum karşısında dehşete düşmüştü ama yine de onu korumaktan vazgeçmedi. Bu yüzden bu adamın Bayan Blair'in yeni sevgilisi olduğunu düşündüm."

Chalgrove cam vitrinin önünde durdu ve orta rafi işaret etti. "İşte orada. Etkileyici, değil mi? Kendime o kadar da aptal olmadığımı söylüyorum ama onu hâlâ orada tutmamın sebebi, aptal yerine konduğumu asla unutmamak. Bunun çok iyi bir imitasyon olduğu yönünde defalarca

güvence aldım, çünkü bunu yapanlar sadece birkaç arkeologun anlayabileceği çok yeni bir yöntem kullanmışlar.”

“Evet, gerçekten çok etkileyici,” dedi Elliot.

“Güya İtalya’nın denizlerinde bulunmuş. Kahretsin! Adam, gururumu nasıl okşayacağını çok iyi biliyordu.”

Cam vitrinin önünde yan yana duruyorlardı. Chalgrove gençlik hatasının kanıtı bu parçaya bakarak gülümserken pişmanlığı belirgindi. Elliot kendini kötü hissetmişti.

“Bayan Blair’la bizzat gidip konuşmanızı öneririm Chalgrove. Şehre inip Hayden’ın karısından sizin için bir görüşme ayarlamasını isteyin. Hikâyeyi aynen bana anlattığınız gibi Bayan Blair’e de anlatın. Şundan eminim ki size bu nadide parçayı satan adam dikkatini daha çok çekecektir ve belki de bu yüzden kitapla ilgili endişelerinizi daha açık görüşlü biçimde değerlendirebilecektir.”

“Ona adamın adını vermek istemem Rothwell. Bu kadar yıldan sonra olmaz.”

“Buna gerek kalmayacak, sadece bunu yanınıza alın.”

Cam vitrinde duran, geçenlerde bir kopyasını Matthias’ın Positano’daki çalışma odasında gördüğü bronz heykelciği işaret etti.

23. Bölüm

Phaedra sağ eldivenindeki mürekkep lekelerini saklamak için ellerini dizinin üstünde birleştirdi. Babasının kitabının basılması için yayıneviyle konuşmaya gitmişti. Yeni yazdığı sayfalar, yaptığı dikkatsiz hareketler sonucunda siyah renk olmayan tek çift eldivenini de lekelemişti.

Gerçi ev sahibesi Phaedra’nın yüzü mürekkeple çizili olsa da aldırmazdı. Alexia onu hiçbir zaman görünüşüyle yargılamamıştı.

Genç kızlığından kalma bu eski mavi elbiseyi ve ellerine küçük gelen eldivenleri neden giydiğinden emin değildi. Belki de bugünkü görüşmenin amacı onu böyle giyinmeye itmişti. Onu Alexia çağırması, hatta gelişini kolaylaştırmak için kendi faytonunu bile yollamıştı. Eğer Alexia’nın kocası, Phaedra’nın karısının hayatında olmasına müsamaha gösteriyorsa onların evindeyken anormalliğini fazlaca belli etmemek akıllıca olabilirdi.

Sohbetin kesildiği bir anda, “Senin için bir hediyem var,” dedi Alexia.

Alexia, Oxfordshire'daki kuzenleri ve Henrietta'nın Caroline'e karşı düşüncesiz tavırları hakkında Phaedra'ya ne yapması gerektiğini sorarak çokça zaman geçirmişti. Ayrıca oturdukları kütüphaneyi yeniden nasıl dekore edeceğini uzun uzadıya anlatmıştı. Kısaca Phaedra'yı meşgul etmişti.

Neredeyse iki saat olmuştu ve Alexia bu iki saati onun umutsuzca konuşmak istediği şeyler dışında her şeyden bahsederek doldurmuştu. Phaedra ne yazık ki Alexia'nın bahsettiği şeyler hakkında nasıl yorum yapacağını ya da ne diyeceğini bilemiyordu.

Muhabbet sırasında Alexia birdenbire durdu ve köşede duran masadan ince kumaşla kaplı bir paketi aliverdi. He-diye paketini açtı ve içinden yeni bir şapka çıktı.

"Seversin diye düşündüm," dedi Alexia.

Phaedra içgüdüsel olarak kafasındaki şapkaya dokundu. "Evet, bu son zamanlarda çok yıpranmıştı. Yenisini de mi sen yaptın?"

"Tabii ki. Hem de çok zevk alarak."

Phaedra yeni şapkasını mahvetmemek için kirli eldivenlerini çıkardı. Alexia'nın tasarımlarını her zaman beğenirdi. Alexia'nın yaptığı şapkalar son moda işler gibi görüldüğünden, şehirde aşırı para harcama çılgınlığından uzak durmaya çalıştığı için oldukça kullanışlıydı.

"Sen bir sanatçısın Alexia. Kocan hâlâ bu tür işler yap-mandan rahatsız olmuyor mu?"

"Neden olsun ki?"

Phaedra birkaç neden söyleyebilirdi. Alexia'nın kadın şapkaları üretmedeki becerisi kocasının suratına salladığı küçük bir bağımsızlık bayrağıydı aslında. Bu hep böyleydi, Lord Hayden ona kendine has biçimde kur yaparken bile.

"Annenin kitabını okudum. Evlilik üzerine olanı," dedi Alexia. "Easterbrook'un kütüphanesinde buldum."

Phaedra şapkasının altından baktı. "Onu neden oku-dun?"

"Beni hiç değiştirmeye kalkmadın, bu yüzden inandıklarımı hiçbir zaman bana açıkça anlatmadın. Ben de okur-sam hem seni hem de inandığın şeyleri daha iyi anlarım diye düşündüm."

"Peki, ne düşünüyorsun?"

Alexia biraz düşündü. "İtiraf etmeliyim ki savunduğu şeyler mantıklı. Kanunlar yetersiz durumda ve reforma ihtiyaçları var, bu inkâr edilemez bir gerçek. Diğer taraftan evliliğin tamamen ortadan kalkması fikri..."

Phaedra bitirmesini bekledi.

"Kusura bakma Phaedra, eleştirmek istemem. Ancak okuduklarım, evlilik ya da hayat hakkında çok fazla şey bilmeyen genç bir kadın tarafından yazılmış hissi verdi bana. Daha çok, pek çok filozofun hayatın anlamını ararken üzerinde durdukları noktaların gerçek hayatta birçok insanı kaygılandıran konularla hiçbir alakası olmamasına benzettim."

Phaedra gülmek zorunda kalmıştı. Elliot da buna benzer bir şey söylemişti. "Artemis bunu yazdığında çok genç-ti. Yine de görüp geçirdikten sonra bile yazdığı şeydeki temel noktalardan vazgeçmemişti."

"Evet, gençmiş." Alexia genç kelimesini bilerek tekrar etti, çünkü bunun her şey olmasa da çoğu şeyi açıkladığı-na inanıyordu. "Büyük ihtimalle sen doğmadan önce hatta kesinlikle bir erkeğe âşık olmadan önce yazmış bunu."

Bu kendinden emin gözlemi Phaedra'yı rahatsız etmiş-ti. Annesini savunma isteğiyle dolmuştu ancak Alexia'ya,

yorumunu cahilce bulduğunu ifade edemeyecek kadar çok saygı duyuyordu. Alexia'nın yorumları, geceleri yatağına yatıp seçimlerinin bedellerini düşünürken aklından hiç çıkmayan soruları da hatırlatmıştı ona.

"Alexia, onunla evlendiğinde Hayden'a ne kadar büyük bir güç verdiğini sorgulamıyor musun hiç? Senin geleceğin ve mutluluğun onun ellerinde."

Alexia sorusunu son derece gülünç bulmuştu. "Onun geleceği ve mutluluğu da benim ellerimde Phaedra," diye yanıtladı.

"Aynı şey değil. Sen onun malısın adeta. Kanunlar- "

"Kanunlar başka şeyler ve başka tür mülkler için. Evet ben onunum ama o da benim. Aşkımız ve ettiğimiz yeminler bunu böyle kılıyor. Bu konuda kanunlar bile çok açık. Tek vücut olurken ben kendimden hiçbir şey kaybetmiyorum, canım arkadaşım. Hem de hiçbir şey. Onu tanıdıktan sonra daha fazla kendimi buldum, daha az değil."

Alexia'nın kendinden emin sakin bir dille konuşması aralarındaki havayı değiştirdi. Beklemediği samimiyet Phaedra'yı yumuşatmıştı, küçük bir kızken annesinin verdiği öğütleri dinler gibi hissetti kendini.

Alexia'nın elini kendi elinin içine aldı. "Ancak bu gücü hiçbir zaman kötüye kullanmayacağını bilemezsin. Sanırım hiçbir şeyden emin değilken bile sevebiliyor insan. Ama ben yine de biliyorum. Bu, hayatta emin olduğum birkaç şeyden biri." Güven vermek istercesine Phaedra'nın elini sıktı. "Şimdi sana yeni şapkamı denetmeliyim. Mükemmel olması için birkaç değişiklik yapmam gerekebilir."

Konuyu kadınsal mevzulara döndürmek aralarındaki yoğun duyguları değiştirmede ama havayı yumuşatmış-

tı. Beraberce duvardaki aynaya doğru yürüdüler. Alexia, Phaedra'nın şapkasını çıkarıp yenisini giydirdi.

"Bone yapmayı düşündüm ama saçını toplamazsan tuhaf olur," dedi Alexia. Şapkanın üstündeki fiyongu çekıştirdi. "Prusya mavisini umduğumdan daha iyi duruyor. Tam ten renginle uyuşacak açık bir renk değil mi?"

Phaedra aynada kendine baktı. Karşısındaki görüntü kendisi sandığı kişiyle uyuşmuyordu. Şapka bir şekilde daha solgun görünmesine neden olmuştu ve aynı zamanda daha yaşlı. Tam bir olgunluğa erişen ve artık masumiyeti kalmayan bir kadın görüyordu aynada. O artık küçük bir kız çocuğu değildi.

Daha da yaklaşıp dikkatlice baktı. Aynaya yansıyanı anılarından arındırarak orada, gözlerinin önünde gerçekte neyin olduğunu görmeye çalışıyordu.

"Çok yakıştı. Güzel oldun."

Aldığı övgüyle dalıp gittiği yerden irkilerek uyandı. Aynada yansıması başkaydı artık.

Arkasında duran Alexia değil, Elliot'tı.

Alexia ile görüşmeye gelirken Phaedra'nın da orada olacağını bilseydi daha iyi olurdu. Belki Alexia, ona Phaedra ile buluşmasını özellikle teklif etmemiş, Elliot'ın geri çevireceğinden korkmuştu. Yine de Alexia'nın onu çağırması üzerine oraya gittiğinde Phaedra'yı orada bulacağını hiç tahmin etmemişti.

Phaedra onun odaya girişini duymamıştı bile. Aynadaki yansımasına dalmıştı, aynadaki aksini tanıımıyormuş gibi dikkatle inceliyordu. Elliot tam selam verecekken Alexia sessiz olmasını işaret ederek onu susturdu ve onun memnuniyetsizlikle çatılan kaşlarını görmezden gelerek odadan ayrıldı.

Phaedra sessizce kapanan kapıyla arkasına döndü.

“Ona kızma sakın,” dedi Elliot. “Belli ki bize yardım ettiğini sanıyor.”

“Ona kızmayı düşünmüyordum zaten.” Yeni şapkayı dikkatlice kafasından çıkardı ve sandalyeye koydu. “Seni gördüğüme sevindim Elliot. Şehir dışında olduğunu sanıyordum.”

“Dün döndüm.”

Elliot da onu gördüğüne sevinmişti. Onu sersemleten bir sevinçti bu. Çocuklar gibi mutlu olmuştu. Phaedra’nın üzerindeki etkisinden kurtulma konusunda hiç yol kat edememiş olmasını bile umursamıyordu.

Phaedra koltuğa oturdu. Elliot, yanına oturmaya cesaret edemiyordu. Phaedra’yı o kadar çok istiyordu ki kendine hâkim olabilmek için dişlerini sıkıyordu. Eğer ona yaklaşırsa kendini kaybedebilirdi. Ondan birkaç adım uzakta durmayı tercih etti.

“Görüşmemiz iyi oldu,” dedi Elliot. “Ben de sana yazacaktım. Chalgrove Kontu seni arayacak. Seninle malum kitap hakkında konuşmak istiyor. Senden onu dinlemeni istiyorum.”

Phaedra görüşme fikrine karşı çıkmadı fakat kitapla ilgili aldığı ricalara artık dayanamadığı ifadesinden belli oluyordu.

“Evde tehlikeli bir durum olmadı, değil mi?” diye sordu Elliot.

“Hayır. Bir daha kimse zorla eve girmeye çalışmadı. Zaten matbaa metni benden aldı ve benim için onu çok güvenli bir yerde saklayacak.”

“Ne kadar zaman- ”

“Bir ay kadar.”

Phaedra’nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Elliot, yayımlanma sürecinin uzamasının onun hoşuna neden gittiğini anlayamamıştı. Phaedra o gün kütüphanedeyken olduğu kadar mutlu görünüyordu.

Phaedra’nın bu hali Elliot’ın kafasını karıştırıyordu. Nasıl olur da bir kadın onu aynı anda hem çok gururlu hem de zavallı ve öfkeli bir hale getirebilirdi?

Elliot bunları düşünürken, “Dün Pettigrew’la görüş-tüm,” dedi.

Phaedra eldivenini eline alıp oynamaya başladı. “Görüşmekle iyi yapmışsın,” dedi Phaedra.

“Evet, iyi oldu.” Kızgınlığı sesinden belliydi. Görüşmeyi terk ederken öfkeden deliye dönmüştü. “Seni gülünç duruma düşürmeyi planlıyor Phaedra. Akli başında olan bir erkeğin eş olarak asla kabul etmeyeceği bir kadın gibi gösterecekler seni. Bunu, ettiğimiz yeminlerin karşılıklı anlaşmaya dayalı olmadığını, benim sadece seni kurtarmaya çalışırken tuzağa düştüğümü mahkemeye ispat etmek için kullanacak.”

Phaedra başını kaldırdı. “Bütün dünyanın zaten kabul ettiği, başka bir deyişle bizim de bildiğimiz bir gerçeği söyleyecek.”

“Çok sakinsin Phaedra. Düşündüğün şeylerin doğru olduğuna çok güveniyorsun. Lanet olsun, bense ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyledim. Neredeyse gerçeği söylemek üzereydim- ”

Phaedra bitirmesi için bekledi.

Bizim aslında isteyerek evlendiğimiz gerçeğini. Senin sonsuza kadar benim olduğun gerçeğini.

“Phaedra, senden davayı geri çekmeni istiyorum. Evli-

liğimizle ilgili sana güvence verebilmek için istediğin her türlü sözü verebilirim.”

“Bu durumun yaratacağı rezaletten hepimizi kurtarmak için bu kadar ileri gitmeyi göze alıyorsun yani?”

“Rezalet falan umurumda değil. En azından benim için. Ancak senin de bu olacıklara maruz kalmanı seyretmek istemiyorum. Boşanmaktan vazgeçmemiz buna engel olacaktır.”

“Bununla başa çıkabilirim. Her zaman bir şekilde rezil oldum zaten. Ancak seni özlüyorum Elliot. Seninle yaşarken hissettiğim mutluluğu ve arkadaşlığını özlüyorum. Sana tekrardan sarılabilmek için günleri sayıyorum. Yine de şu an aceleci davranmamız yanlış olur.”

“Bir kez daha anlamadığın halde her şeyi anladığını sa-
nıyorsun.”

Phaedra söylediklerini açıklamasını isteyecekti ondan. Tabii ki isteyecekti. Son birkaç haftadır Elliot’ın ne düşündüğü ve hissettiğiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

“Bu evliliğin sürmesini istiyorum Phaedra. Yeminlerimizi bu sefer geçerli kılmak için tekrar etmemizi istiyorum. Uzun zamandır bunu düşünüyorum ve her seferinde kendimi davanın reddedilmesi için dua ederken buluyorum. Benimle bu şekilde evli kalmanı istemiyorum ama eğer bu tek yolsa bunu istemekten başka şansım yok.”

Phaedra yerinden kalktı ve ona doğru yürüdü. Kalçalarına doğru inen bakır renkli bukleleriyle mavi elbisesinin içinde bir melek gibi görünüyordu. Fakat hiçbir meleğin onunkiler gibi arzuyla bakan gözleri yoktu. Phaedra’yı kendine çekmesini emreden dürtüyü engellemek için kollarını bağdaştırdı. Phaedra, Elliot’ın kendini tutmaya çalıştığını görünce aralarına bir parça daha mesafe koydu.

“Söylediklerin beni çok mutlu etti Elliot fakat sen şu an ayrı olduğumuz için bu şekilde düşünüyorsun. Tekrar bir araya gelir gelmez- ”

“Hayır, kahretsin. Bunları bana söyleten şey şehvet ya da özlem duygusu değil. Sana tekrar sahip olsam bile bu yeterli olmayacaktır. Ben seni seviyorum Phaedra ve sadece iyi bir arkadaşın olmak beni tatmin etmiyor. Ben bu şekilde yaşayamam.”

Böyle bir şey söyleyeceğini kendi de planlamamıştı. Öfkeli kalbi aklına danışmadan düşünmeden konuşmuştu. Her şey bir anda bıçak sırtı bir hal almıştı.

“İlk defa beni sevdiğini söyledin Elliot ama arkasından şartlarını belirtiyorsun.” Phaedra şaşkın ve üzgündü. O kadar üzgündü ki bu durum Elliot’ın kalbini paramparça ediyordu.

“Önceden aşktan bahsedemezdim. Her şeyi senin yapmanı istiyordum, hatırlıyor musun? Ama bu geride kaldı çünkü kitabı bastırmaya karar verdin. Çok uzun zaman seni her şeyden çok istedim ve neden senin istediğin gibi olmadığımı iyice anlayan için şimdi açık konuşmalıyım.”

Phaedra ona yaklaştı. Elliot’ın uzun zamandır bastırma-
ya çalıştığı arzuları vücudunu kaskatı germişti.

“Biz birbirimizi gerçekten seviyorsak ilişkimizi her şekilde yürütebiliriz Elliot. Bu zamana kadar yaptığımız gibi aşkımızı özgürce paylaşmak daha iyi değil mi?”

“Bu zamana kadar aşkımızı özgürce yaşayamıyorduk Phaedra. Bizim aramızda olan şey zevklerimizin peşinden gitmekti. Bunu da özlüyorum ama ayrıldığımızda daha iyi gördüm ki bu tek başına yeterli değil. Sadece arkadaş olarak kalmamız da yeterli değil. En azından benim için.”

Phaedra ona doğru geldi ve yavaşça yüzüne dokundu. Parmakları soğuk ve kadife gibi yumuşacıktı ama yine de Elliot'ın tenini yakmaya yetiyordu.

Elliot elini tuttu ve avucunu öptü. Phaedra'nın ona hissettirdikleriyle başa çıkmak için gözlerini kapadı. O akşam yemeğinden beri hayatı cehenneme dönmüştü. Şimdi de ona tekrar dokunmak en korkunç işkencelerden beterd. Bu onun haklı olduğunun en büyük kanıtıydı. Phaedra'nın istediği gibi yapamazdı.

Duyguları aklındaki soruları kolayca silmişti. Her zaman yaptıkları şekilde bedenini onun bedenine katarak ve adını Phaedra'nın ruhuna kazıyarak tartışmaya son vermek istedi.

Phaedra'nın gözlerinin içine baktı. "Ben aşkla konuşuyorum ama ya sen Phaedra? Belki de ben yanıldım, sen benim gibi hissetmiyorsun. Belki de aşktan ve aşkın bir insana yaptıklarından korkuyorsun. Belki de senin açından her şey tutkudan ibaret."

Haklı olduğunu duymak istemiyordu Elliot. Zaten bugün bu gerçeğe yüzleşmesine de gerek yoktu. Phaedra'yı bıraktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Seni taşıyabileceğimden çok daha fazla seviyorum Elliot. Seni o kadar çok seviyorum ki aşkın bana acı veriyor," diye haykırdı Phaedra.

Elliot duraksadı ve arkasına döndü. Hissettikleri Phaedra'nın gözlerini yaşlarla doldurmuştu.

"Eğer seviyorsan o zaman senin de bilmen gerekir ki aşta bağımsızlık diye bir şey yoktur Phaedra. Eğer ortada gerçek bir aşk varsa insan tamamen bağımsız olamaz."

"Olabilir. Biz olabiliriz."

Elliot başını salladı. "Sevdiğin insana sahip olma dür-

tüsü ağır basar ve bir ilişkide kıskançlığa eğilim fazlasıyla insani bir durumdur. Diğer yandan hiçbir gerekliliği yerine getirmeden, tutkusuz ve uzun süreli bir ilişki umdu taşımadan birini sevmek doğal bir şey değil. Ben sana âşık olduğumda bütün özgürlüğümü kaybettim sevgilim. Aramızda ne olursa olsun artık zincire bağlanmış gibiyim. Korkarım bütün hayatım boyunca bu esarete mahkûm olacağım ama ölürken bile senin, benim olup olmadığını düşünmenin yaşattığı daimi işkence yüzünden lanetlenmiş olarak öleceğim."

Phaedra sanki ona tokat atmış gibi bakıyordu. Elliot ise geri dönüp onu kollarının arasına alma ve Phaedra ona ne sunarsa kabul etme isteğiyle gelgitler yaşıyordu. Onun istediği gibi yaşamayı kabul ederse en azından mutluluğa benzer bir şeyler tadabilirdi.

Elliot bir şeyler söylemesi için uzunca bir süre bekledi. Her hangi bir şey. Bir daha asla düzgün nefes alamayacağını düşünerek içinde oluşan boşlukla kütüphaneden ayrıldı.

Phaedra yaşadığı kafa karışıklığıyla savaşıırken Elliot çoktan gitmişti. Yaşadığı şoktan dolayı titremeye başladı. Divana oturdu. Dağılmış bir haldeydi ve olanlara inanamıyordu.

Gerçeğin soğuk ve acı yüzü tüm bedenini sarsarak karşısında dikiliyordu. Olanları anlamaya çalışıyordu. Sadece birkaç dakika içinde Elliot aşkını ilan etmiş, evlilik isteğinde bulunmuş ve ardından onu yüz üstü bırakmıştı.

Evet yüz üstü bırakmıştı.

Ya Elliot'ın yolundan gidecek ya da kendi yolunu seçecekti. Kısacası istediği buydu. Tam bir erkek gibi davranmıştı...

Phaedra'nın zihni ona karşı duygularını köreltmesini söylüyordu. İnandıkları onun kalesi olmalı ve yaptıklarından dolayı Elliot'a öfke duymalıydı.

Fakat bütün bunlar işe yaramıyordu. Hem de hiç. Gerçek kalbini parçalara ayırmıştı. *Elliot gitti. Bu sefer tamamen.* Phaedra davayı kaybedip evli kalsalar bile Elliot hayatından çıkıyordu.

Ağlamaktan gözleri öyle yanıyordu ki hiçbir şey görmiyordu. Boğazı düğümleniyor, nefes almakta zorlanıyordu. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ardından kendini durduramayarak yüzünü eteğine gömdü.

Ardından bir çift kol omuzlarını sardı ve kaldırdı. Yumuşak bir ses sevgi sözcükleriyle yatıştırmıştı onu. Ona sunulan anne sıcaklığını ve kardeş desteğini geri çevirmedi, Alexia'nın omuzlarında ağlamaya devam etti.

24. Bölüm

"Hayden'ı asla affetmeyeceğim. Kim bu kadar katı ve kaprisli olmasını beklerdi ki?" Henrietta Hala'nın yakınlıkları sonunda Elliot'ın dikkatini çekmişti. Elliot onun şikâyetlerinin çoğunu duymamayı başarmıştı. Okuduğu metnin son sayfasını da çevirip isteksizce dikkatini ona verdi.

Geçen ay Aylesbury'ye dönmeyi reddetmişti. Kızını da yanından ayırmamıştı. Christian, Suttonly şehri terk edene dek her akşam düello tabancalarını temizleyip durmuştu. Şimdi anne-kızın yüzünde asla bağışlamayacaklarını haykıran tatsız ifadeler vardı.

"Burada kalmana gerek yok Hen Hala. Surrey'ye, kendi evine dön. O gerçekten kızınla evlenmek istiyorsa sizi orada da bulacaktır. Buna razı ol, her şey yoluna girecektir."

"Bu evi terk etmek mi? Easterbrook ben olmadan idare edemez. Ev işlerine karşı çok ilgisiz, hiçbir bilgisi yok. Ayrıca uşak ve kâhya bir olmuş onu her gün soyup soğana çeviriyorlar. Burada olmak benim görevim."

Suttonly ile ilgili dramın sona ermesiyle Christian eski günlerine geri dönmüştü. Yemeklere nadiren katılıp zamanını kendi odasında geçiriyordu. Normalde Elliot'ın da evi Hen'e bırakıp çoktan ortadan kaybolması gerekirdi fakat müzenin okuma odasına bir daha girmeye cesaret edemezdi.

Eğer Phaedra'yı orada görürse bütün iradesini yitirirdi. Kendisini bağışlaması için ona yalvarır ve ne kadar zavalı durumuna düşerse düşsün dediklerini yapmayı kabul ederdi. Sonra onu soyar ve yatırıp kalçalarını yukarı doğru kaldırır sonra da ağzına-

Kahretsin.

Easterbrook'un kütüphanesi gerekli olan her şeye sahipti. Kitap beklediği gibi iyi gidiyordu. Hen Hala'nın bitmek bilmeyen müdahaleleri olmasa bir hafta önce bitmiş olurdu.

Hen somurarak, "Alexia'nın beni daha çok desteklemesini beklerdim," diye ekledi. "İyi bir evliliğin önemini bilen biri varsa o da Alexia'dır."

"Caroline'in Alexia'nın yolundan gitmesini sağlayabiliriz Hen. Onu beş parasız bırakıp mürebbiye yapar, kardeşim gibi bir adamın ona âşık olmasını umut ederiz."

Henrietta biraz boş ve hayalci olabilirdi ama aptal değildi. Bu alaycı konuşmanın karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Mizah anlayışının bu kadar kötüleşmesinin sebebi nedir? Son zamanlarda iyice Easterbrook gibi konuşmaya başladın."

Elliot'ın ruh halini etkileyen çok şey vardı. Uykusuz geceler ve hiçbir şeye kendini veremediği günler. Bedeninin istekleri ve kalbindeki öfke bunların başında geliyor-

du. Phaedra'nın avukatıyla iki gün önce yaptığı diğer bir görüşme de işleri düzeltmek adına hiçbir işe yaramamıştı.

Christian'ın ondan, eşi olduğu için Phaedra'nın yayınevine el koymasını istemesi ve reddettiği için öfkelenmesi de aralarında belki de hiçbir zaman düzelmeyecek bir soğukluğa neden olmuştu.

Elliot'ın neşeli halinin kaybolmasının en önemli sebebi ise bir ay, iki gün ve yirmi saat önce Alexia'nın kütüphanesindeki o görüşmelerinden sonra Phaedra'yı bir daha görmemiş olmasıydı.

Şimdiye kadar üzerinde nasıl bir etkisi varsa kurtulmuş olması gerekirdi. Aptal değildi. Lanet olsun ki bir şair de değildi. İngiltere'de yaşayan ve mutlu bir evliliğin faydalı yanlarını göremeyen, daha ziyade başlı başına evlilik fikrine sıcak bakmayan tek kadına akılsızca âşık olması onu rahatsız ediyordu.

Halasının onu bu fırtınalı ruh haliyle baş başa bırakmasını diliyordu. O, bir insanın mutlu olmasını sağlamayı kendine görev edinen kadınlardandı. Eğer şu anda böyle bir şeye yeltenirse onu boğmak zorunda kalabilirdi.

Neyse ki onu neşelendirmek için konuşmaya başladığı sırada kütüphaneye uşak girdi. Adam, elinde tuttuğu pake-ti doğruca Elliot'ın metninin üstüne bıraktı.

"Lord Easterbrook benden bunu size getirmemi istedi, efendim." Paketin yanında Christian'dan bir not vardı.

Aferin.

Elliot kâğıda dokunur dokunmaz bunun ne olduğunu anladı. Kardeşinin bu sözü övgü değil, alaycı bir kızgınlık ifadesiydi.

Paketi açtı. Birleştirilmeyi bekleyen ciltsiz sayfalarla karşılaştı. İlk sayfada uzunca bir başlık vardı: Krallar 3. ve

4. George'un hükümdarlığı döneminde bir parlamenterin anıları: Londra ve çevresindeki politik ve kültürel olayların ışığında Richard Drury'nin derlemeleri ve hem ünlü hem de tanınmayan kişiler hakkındaki önemli yorumları.

Christian kitabın bu günlerde yayımlanmasını bekliyordu ve uşağa gidip bütün kitapçılara uğramasını ve yayımlanan ilk kopyayı almasını söylemiş olmalıydı.

"Elindeki ne Elliot? Bir kitap mı?"

"Evet, hayli politik bir kitap." Elliot, Drury'nin kitabının yanında halen kâğıt yığını halindeki kendi metnini de aldı. "İzninle, yapmam gereken birkaç şey var."

Henrietta'yı kütüphanede bırakarak biraz yalnız kalabilmek için elindeki kâğıt yığınıyla birlikte kahvaltı odasına girdi.

Sayfaların hepsi ayrılmıştı, Christian yollamadan önce okumuş olmalıydı. Aferin seni değersiz hain, diyordu.

Bu kitabın onda uyandırdığı duyguları, Phaedra'nın görevini ve ona olan aşkını bir kenara bırakmıştı. Bunlar başka zamanın konusuydu. Sonuç olarak başka bir dünyanın konusuydu galiba.

Okumaya başladı.

Phaedra yayıncı Merris Langton'ın ofisindeki hesap defterine birkaç rakam yazmıştı. Sonuçları da toplamıştı. Toplam tutar onu sevindirmişti. Eğer işler böyle giderse baskıyı gerçekleştirebilirdi. Borçlar en azından icra memurlarını kapıdan uzak tutmaya yetecek kadar ödenebilirdi.

Jenny bir deste kâğıtla içeri girdi. "Hatchard kırk ve Lindsell'de yirmi tane daha alıyor."

Phaedra siparişleri yazdı. Kitapçılardan bazıları bir ka-

dınla iş yapmaktan dolayı şaşkındı ama Richard Drury'nin anıları bu tarz ön yargıları önemsiz hale getirmişti. Hatta kadın bir satıcı olan Jenny ile çalıştıkları için de şaşırıyor olsalar da bu artık o kadar da önemli değildi.

"Her şey çok iyi gidiyor değil mi Bayan Blair?" dedi Jenny.

"Evet, genel olarak güzel gidiyor Jenny. İnsanlar kitap hakkında konuştuğça ilerleyen günlerde daha iyi satışlar olacaktır. Sanırım daha fazla kopya basmamız gerecek."

Jenny çıktıktan sonra Phaedra hesaplamalarına devam etti. Babasının yatağında yatarken bu metni ona verişini ve ondan istediği sözün o günden beri başına ne işler açtığını hatırladı.

Neler olacağını biliyor muydu? 'Hem ünlü hem de tanınmayan insanlar hakkında önemli yorumlar' ibaresini kitabın çok satması ve kızına daha fazla güvenlik sağlamak için mi koymuştu? Onu emanet edecek çok az akrabası vardı ve amcasının uzaklara gitmesinin üstünden çok yıllar geçmişti.

Bu kitaptan para kazanabilir ve ardından gelecek kitap için de doğru bir seçim yaparsa bu işten düzenli bir geliri olabilirdi. Kalem ağzında, kazandığı ilk parayla ne alacağını düşünüyordu. Belki yeni bir divan-

Göğüs kafesine giren bir sancıyla kısa süren düşünceden uyandı. Hayır, divan olmazdı. Yakın zamanda başka şeyler için para gerekebilirdi.

Göğsündeki ağrı tekrarladı ve başka bir heyecan daha yaşadı. Sanki bir el kalbini sıkıyordu.

Kalemi masaya bıraktı. Artık kitap basılmıştı ve Elliot ile konuşma zamanı gelmişti. Bugün, yarın da olacağı gibi güzel bir gündü. Onunla görüşmenin düşüncesi bile kal-

binin hem korku hem de heyecan içinde hızlı bir şekilde atmasına neden oluyordu. Sebebi onunla görüşmeye istekli olmaması değildi. Görüşmelerinin çok iyi gitmeyeceğini bilse de istediği tek şey onu görmektir.

Ayağa kalktı ve derin bir nefes alarak cesaretini toplamaya çalıştı. Siyah pelerinine sarındı. Babasının kitabının ciltli bir kopyasını aldı, Jenny'ye dışarı çıkacağını söyledi ve uzun bir yürüyüşe koyuldu.

Elliot odanın penceresinden dışarı bakıyordu. Ağaçların dalları renk değiştirmeye başlamıştı ve kalan son yapraklar rüzgârla savruluyordu. Aklına bir anı gelmişti; Paestum yakınlarında yıldızlarla çevrilmiş terastaki o geceyi hatırlamıştı.

Sonra tekrar yemek masasına göz attı. Richard Drury'nin anıları, bir yığın sayfa olarak karşısında duruyordu. Kitabın tamamını okuması tam üç saatini almıştı.

Bu kitabın yankı uyandıracağı belliydi. Drury bahsettiği kişilerin zayıf yönlerini çok iyi biliyordu. Kitapta yapılan gözlemler son derece sert, akıllıca ve çok açıktı.

Phaedra'ya bir not yazıp kitabın başarısından dolayı onu tebrik etmeliydi. Diğer konular hakkında da yazmalıydı. Hayır, onu bizzat ziyaret edecekti.

Bir uşak içeri girdi. "Efendim sizi bir hanımefendi aramakta."

Elliot'ın aklı başka yerdeydi. "Onu halama götür. Ziyaretçilere de bugün evde olmadığımı söyle."

"Fakat hanımefendi açık biçimde halanızla değil sizinle görüşmek istediğini belirtti."

Elliot birden kulak kesildi. "Kartı var mı?"

Suratını buruşturarak, "Kartı yoktu, efendim. Kendi-

sini oyalamaya çalıştım ama çok ısrarcıydı," dedi. "Tuhaf bir giyimi var. Şu reformculara benziyor. Aslında daha çok bir... bir..."

"Büyücüye mi?"

"Evet efendim. Nasıl anladınız?"

Elliot gülümsedi. "Onu buraya getir."

Camdan dışarı baktı ama bahçede kimse yoktu. Elliot, siyah elbisesi ve dalgalanan saçlarıyla Phaedra'nın gelmekte olduğunu hayal etti. Neden geldiğini bilmiyordu, bir önemi de yoktu. Gözlerini kapadı ve Phaedra'nın varlığını evin her köşesinde hissetti. Ayak seslerini dinleyip içinde büyüyen mutluluk karşısında hayrete düştü.

Uşak onu odaya getirip çıktı. Phaedra odada biri olduğunu gördü.

Pencerenin yanında arkası ona dönük duran bir adam. Bir kadının nefesini kesebilecek kadar yakışıklı bir adam. Kibirli olması makul karşılanacak kadar kendine güvenen bir adam. Tam bir beyefendi.

Phaedra bunları düşünürken Elliot ona doğru döndü. Gülümsemesini ve gözlerindeki samimiyeti gördüğünde Phaedra derin bir nefes vererek rahatladı.

"Phaedra, burada olmana çok sevindim. Ben de tam sana geliyordum. Sokakta birbirimizi fark etmeden geçip gidebilirdik."

Phaedra ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Bu sıcak karşılama onu cesaretlendirmişti. Bir aylık ayrılık Elliot'a olan aşkından zerre bir şey azaltmamıştı. Nefes alamadığını hissetti.

Elliot onu kahvaltı masasına davet etti ve onun yanına oturdu.

Phaedra konuşmak için boğazını temizledi. Elindeki paketi masaya koydu. "Sana babamın kitabının bir kopyasını getirdim."

"Teşekkürler ama ben kitabı çoktan okudum." Masanın diğer ucundaki sayfalara işaret etti.

Phaedra sakinliğini korumak için derin bir nefes aldı. Aynı zamanda onun varlığını, kokusunu ve orada olduğu gerçeğini içine çekmiş oldu. Karşısında öylece duruyordu, tıpkı her gece gördüğü rüyalarındaki gibiydi. Yalnızca rüyalarında, Elliot onu kollarının arasına alıyor ve kendilerini yatakta buluyorlardı.

Dokunacak kadar yakınında olmasına rağmen aralarında bir uzaklık vardı. Elliot'ın sakin tavırları yaşananları bitirmede iyi bir aşama kaydettiğini gösteriyordu.

Bu Phaedra'yı fena halde hayal kırıklığına uğratmıştı. Fakat ne bekliyordu ki?

Elliot pakete hafifçe vurarak, "Başarın ellerinin altında Phaedra," dedi.

Phaedra dudaklarıyla eline dokunmak, onu öpmek istiyordu. Bir ay olmuştu. Sonsuza dek böyle olacak, diye düşündü. Kalbi aynı anda hem kan ağlıyor hem de gülüyordu. "Kitapta Chalgrove'dan bahsedilmediğini fark ettim," dedi Elliot.

"Babamın onunla ilgili olan kısmı abarttığı konusunda beni ikna etmeyi başardı. İkna etmek için de benimle o kadar tartışan tek insan oldu."

Elliot başını salladı. "Ancak konu annene gelince açıklamalar yapmışsın."

"Bu yüzden benden nefret mi ediyorsun?"

"Bu konuda kimsenin kandırılmaması en iyisi. Sanırım Matthias Greenwood, heykeller ve işlenmiş değerli taşlar

sahte bile olsa, İngiltere'ye sokmanın bir yolunu buluyordu. Getirdiği bu parçalar kolayca satılınca, o da oraya taşıyıp hayatını sürdürmeye karar verdi."

Kederli bir gülümseme Elliot'ın yüzünde belirdi. "Eline geçen şu yeni heykelden sonra farkında olmadan bu dolandırıcılığın bir parçası olmak için ona teklifte bulunmuştum."

"Ancak teklifi kabul etmedi Elliot. Bu biçimde lekelenmene izin veremezdi." Ne var ki Matthias başkalarının adına leke sürülmesine neden olmuştu. Artemis ilk defa hiçbir şeyi düşünmeden kendini aşka teslim ettiğinde onu kötü emellerine alet etmişti.

"Aslında geçen hafta ondan bir mektup aldım," dedi Elliot. "Biz Positano'dan ayrıldıktan hemen sonra yazmış olmalı. Diğer şeylerin yanında küçük tanrıça için bir yuva bulmamı istemiş."

"Bunu duyduğuma üzüldüm Elliot. En azından senin için endişeliyken vicdan sahibi olabilir diye ummuştum."

"Görünüşe bakılırsa değilmiş."

Phaedra, genç Nigel Thornton'ın, sevdiği kadın Matthias Greenwood tarafından elde edilirken nasıl sessiz kalmış olabileceğini hayal etti.

"Chalgrove'u benimle konuşması için göndermeseydin ve beni onunla görüşmeye ikna etmeseydin, asıl suçlunun Thornton değil de Matthias olduğunu asla öğrenemeyebilirdim Elliot."

Elliot yüzündeki buruk gülümsemeyle karşılık verdi. "Hemen bir mektup yazıp Matthias'a senin her şeyi bildiğini söyledim ve her şeyin açığa çıkacağını söyleyerek onu uyardım."

Phaedra, "Ben de aynısını yaptım," diyerek karşılık verdi ama bunu Matthias için değil Elliot için yapmıştı.

Elliot buna sessizce güldü. "O zaman kitaptaki suçlamaların onu sürgüne mahkûm etmeden önce kendisi İtalya'yı terk edebilir."

"Kaçarken yanında birileri de olabilir. Whitmarsh'ın da olaya dahil olduğundan şüpheleniyorum. Matthias'ın bize gösterdiği şu küçük bronz parçanın bir tezgâhın parçası olduğunu biliyor olmalı. Haberi yokmuş gibi yaptı. Sinyor Sansoni, bana sahtelerinin güneydeki kasabalarda yapıldığını anlatmıştı. Sanırım Whitmarsh'ın sabah gezintilerinin sebebi de buydu. Atölyeleri ziyaret ediyordu. Üzüldüğüm tek şey Tarpetta'nın da kaçmak zorunda kalmayacak olması. Yapılanları görmezden gelmek için Matthias'tan birçok kez rüşvet aldığına inanıyorum."

"Eğer bunu gerçekten yaptıysa Carmelita Messina bunu bütün Positano'nun öğrenmesini sağlar." Gözlerinde bir hayranlık ifadesi belirdi. "Bunların hepsini daha önceden düşündün değil mi? Şimdi annenin intikamını aldığına inanıyor musun? Onunla ilgili aklında kalan son hatıralar daha mutlu olmanı sağlayacak mı?"

Daha mutlu muydu? Phaedra'nın Artemis ile ilgili bütün hatıraları son birkaç haftada değişmişti. Sanki ilk defa çocukluğunun son zamanlarına dair anılarını ortaya dökmüş ve annesine daha dürüst bir biçimde bakmıştı.

Ona hâlâ hayranlık ve saygı duyuyordu fakat artık aldığı kararlarda yaptığı yanlışlar için onu savunma zorunluluğu hissetmiyordu.

"Olanlardan dolayı mutlu olmaktan çok huzurluyum Elliot."

Elliot onun ellerini tuttu. "Bazı kısımlara açıklık getirmiş ama bazılarını da çıkarmışsın sevgilim."

Elinin üstündeki diğer ele baktı. Daha koyu, güçlü ve fazlasıyla erkeksiydi. Elliot'ın elleriyle ilgili her şeyi seviyordu. Özellikle güçlü ama yumuşak tutuşuyla, elini kendisinin üzerinde hissetmeyi seviyordu. Bir kadın bir erkeğin ellerinden onunla ilgili çok şey öğrenebilirdi.

"Cape Kolonisi'ndeki ölüm hakkındaki bölümü çıkar-dığını bana neden söylemedin Phaedra?"

"Son anda karar verdim Elliot." Bir değişiklik yapılması için son dakikada nasıl düşünmeden matbaaya koştuğunu anlattı. "Son ana kadar doğru olmadığını gösteren bir kanıt getirmen umuduyla bekledim. Küçük bir ipucu yeterdi. Seni gördüğüm son gün giderken sergilediğin zamanki gibi bir tavır bile yeterdi. Ne olursa olsun gerçeği öğrenmeye çalışacağımdan emindim."

Elliot dediklerini kanıtlayamamış ve onu görmeye gitmemişti. Phaedra, kalbinin ona söylediklerinin dışında hiçbir bahanesi ya da ipucu olmadan kendi kendine karar vermek zorunda kalmıştı.

Elliot, başparmağını elinin üzerinde gezdirirken onun eline bakıyordu. Yumuşak dokunuşu Phaedra'nın tüylerini ürpertmişti. "Sana sunacak bir delilim yoktu Phaedra. Seni Alexia'nın evinde gördükten sonra diğer subayla tanıştım. Söyledikleri hakkında onunla konuştum. Babamın, birini öldürmesi için ona para verip vermediğini sormak gerçekten çok zordu Phaedra."

"İnkâr etti mi?"

"Tabii ki."

"Öyleyse neden bana söylemedin Elliot? Ben de rahatlamış olurum, bir nedenim- "

“Ona inanmadım Phaedra.”

Phaedra bunun üzerine ne diyeceğini bilemedi. İhtiyacı olan tek şey bir kelimeydi. Bu adam yalan söylemiş olsa bile sadece bir kelimeye ihtiyacı vardı. Ancak Elliot bu yalanı işine gelir bir biçimde kullanmama konusunda kararlıydı. Phaedra’ya karşı onun istediğinden daha dürüsttü.

“Ona inandığına karar vermen o an için en iyisi olabilirdi Elliot.”

“Kendime bu kadar büyük bir yalan söyleyemem. Daha fazla olmaz. Ama kardeşim Christian’ı artık daha iyi anlıyorum. Aslında gerçeği kesin olarak bilmek istemediğimin farkına vardım. Çok geçmeden Hayden’a hak vermeye başlayıp, gerçeğin ne olduğunu umursamadığımı bile fark edebilirim.”

“Hayden’in bakış açısı mantıklı. Eğer bunu gerçekten yaptıysa bu onun günahı ve kararıdır, çocuklarının değil.”

“Kan kandır ve bir kere döküldü mü çıkmaz.” Artık olanları anlamak istemiyormuş gibi belirsizlik içinde omuz silkti. “O sayfaları çıkarman karşılığında Christian sana beş bin pound teklif etmişti. Şimdi çıkardığına göre o parayı almalısın. Hem basıma harcadığın parayı da karşılamaya yardımcı olur.”

Beş bin pound. Bu para bütün borçlarına yeterdi. Phaedra, bu rüşveti teklif etmeden önce Easterbrook’un onun ne kadara ihtiyacı olduğunu araştırıp araştırmadığını merak ediyordu.

“Bu teklifte aklımın kalmadığını söyleyemem Elliot.” Hatta teklif aklını o kadar çelmişti ki yapmak üzere olduğu şeyi bir kez daha düşündü. “Ancak bunu para için yapmadım, o yüzden o parayı almayacağım.”

“O halde ne için yaptın?”

Phaedra yutkunmakta zorlandı. “Bunu yaptım, çünkü Merriweather’ın şüpheleri yanlış olabilirdi. Alexia ile olan dostluğumuz nedeniyle yaptım.” Boğazı düğümlendi. “En çok da senin için yaptım Elliot. Geri dönüşü olmayan bir yola girdiğimi anladığımda, bu birden babama olan sorumluluğum adına küçük bir taviz gibi göründü.”

Bir an Elliot’ın onu öpeceğini düşündü. Bu isteği gözlerinden anlaşıyordu.

“Sana bütün kalbimle teşekkür ederim Phaedra. Bana hak ettiğimden daha fazla cömertlik gösterdin. Kararın ailemi kötü bakışlardan, skandaldan ve dedikodulardan kurtardı.”

“Verdiğim karardan memnunum Elliot. Doğru kararı verdim. Bundan eminim.”

Elliot odanın etrafına, pencerelere ve masaya göz gezdirdi.

Sonra tekrar Phaedra’nın elini tuttu. “Benimle gel. Konuşmamız gerek ve kütüphane bunun için daha uygun olacaktır.”

Kütüphanedeki koltukta Phaedra’nın yanına oturdu. Ona dokunacak kadar yakındı. Phaedra düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Gerçekten konuşmaları gereken şeyler vardı fakat önceden hazırladığı konuşmasını unuttu.

Elliot ona uzun bir süre ne baktı ne de bir şey söyledi. Fakat yüzünü tekrar ona döndüğünde, özlem duyan bir âşk gibi bakıyordu.

Bir anda ona eskiden baktığı gibi bakmaya başladı. Tek fark, bir aydan beri ayrı olmanın getirdiği pişmanlık ve özlemin, yaşanan his ve duyguları daha da yoğunlaştırmıştıydı.

“Seni görmek ama öpememek beni kahrediyor Phaedra.”

“Beni öpemeyeceğini söylemedim ki sana.”

Elliot’ın ifadesi sertleşti. “Davayı geri çekmediğin sürece bunu yapamam. Durum değişmedi. Düşüncelerim de.”

“Gitmemi ister misin Elliot? Seni tekrardan görmek güneşi hayatıma geri getirdi ama seni kızdırmak istemiyorum.”

“Ben kızgın değilim. Burada olmandan çok memnunuz ve istediklerini yerine getirme konusunda beklediğimden daha istekliyim.”

Phaedra, onun kapıyı kilitlemesini ve kendisine çılgınca sahip olmasını istiyordu. Elliot ise ayağa kalkmış, kaşlarını çatarak odada geziniyordu. Döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bunu daha fazla yapmaması gerektiğini ona söyleliydi.

“Bizi bağlayan şu zincirlerden nasıl kurtulacağımıza kafa yorarak bir ay geçirdim Phaedra. İşe yaramıyor. Bizim birbirimize ait olduğumuzu sana inandırmak için daha ne söylemeli ya da yapmalıyım?”

“Ne söylemek istersen Elliot. Ben buraya seni dinlemeye geldim. Beni hâlâ bu şekilde istiyorsan ben buraya ikna olmaya geldim.”

Elliot ona doğru bir adım attı ve onu kaldırıp kollarının arasına aldı. Phaedra’nın beklediği sarılma sonunda gerçekleşmişti. En azından kalbinin ihtiyacı olan o bağa ve güven duygusuna kavuşmuştu.

“Ben Richard Drury değilim ama babam da değilim Phaedra. Eğer ileride onun gibi biri olmamdan korkuyor-

san lütfen korkma.” Elliot büyük bir kararlılıkla konuşuyordu. Sanki bir karar vermiş ve şimdi de onun için yemin ediyor gibiydi.

“Her erkeğin içinde baban gibi bir adam var Elliot. Ama ben bundan korkmuyorum. Bir adam beni hapseder ya da kendi isteklerimden alıkoyarsa bundan kurtulmanın bir yolunu bulurum. Ancak bunun senin karakterinle alakalı olmadığını biliyorsun.”

“Evliliğe inanmamanın nedenini biliyorum. Bunu anlıyorum. Senden olmadığın biri gibi davranmanı beklemiyorum. Ben Phaedra Blair’e âşık oldum ve senden değişmeni istemiyorum. Senden bunu istemeyeceğim ve kesinlikle herhangi bir talepte bulunmayacağım.” Elbisesine bir bakış attı ve devam etti: “İnatla şu siyah elbiselerini giymeye devam etmeni de umursamıyorum. Kitap basmaya da devam edebilirsin.” Sonra durdu ve omzunu silkti. “Erkekler daha fazlasını talep etmedikleri sürece o garip arkadaşlarına da müdahale etmeyeceğim.”

Phaedra elini yüzüne koydu. Aralarında oluşan bağ çok iyi ve güzel hissettiriyordu. “Onların arkadaşlıktan daha fazlasını istemeleri hiçbir şey ifade etmiyor, çünkü ben hiçbir zaman senden başkasını istemeyeceğim. Böyle hissedebilmek için evlenmeye ihtiyacımız olmadığını söylemiştim sana.”

Elliot duyulabilecek biçimde iç çekti. Phaedra bu iç çekişin nedeninin ona dokunmasının verdiği rahatlamadan mı yoksa evliliğe karşı koymasından dolayı yaşadığı hüsrandan mı kaynaklandığını anlayamadı.

“Bu evliliği istiyorum Phaedra. Senin bana ait olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Seni arzuladığımdan daha da

çok seviyorum. Seni her zaman benim yanımda istiyorum. Sen hiç böyle şeylerin hayalini kurmaz mısın?”

Elliot onu yavaşça öptü. Haftalardır ilk öpücükleriydi. Phaedra bu öpüşmeden sonra, sanki çok fazla şarap içmiş gibi hissetmişti.

Elliot'ın sözleri kalbine dokunmuştu. Sadece aşkını ilan edişi değildi sebebi ki bu bile Phaedra'yı ağlatmaya yetmişti. Elliot onunla hep gurur duymuştu ve istemese bile açtığı davayı kabul etmişti. Geçmişte yeminlerin sağladığı avantajı kullanmaya çalışmamıştı ve Phaedra gelecekte de kullanmayacağını biliyordu.

Elliot hep adil ve dürüst olmuştu. Seçeneklerini hep aşka göre yapmıştı. Kendini düşünmeden yapılan seçenekler. Bir sürü...

“Hâlâ evliliği yürütmek istemeni bilmek de güzel Elliot. Çünkü benim dilekçemin onaylanmaması çok büyük bir ihtimal. Başka bir olumsuz gelişme daha var.”

“Eğer avukat başarı ihtimalini çok düşük görüyorsa... Yemin ederim ki hiçbir zaman pişman olmayacaksın- ” Elliot kafasını kaldırdı ve kaşlarını çatı. “Ne gelişmesi?”

“Avukatım, talebimin onaylanmasının bazı durumlarda mümkün olmadığını söyledi.”

“Bir sürü konu var, o yüzden- ” Kaşları çatıldı ama sonra yüzü yumuşadı. “Demek istediğin evli çiftlerin çocuk yapması gibi bir durum mu?”

Phaedra kafasını salladı.

“Doğru mu? Olacak mı? Sen- ”

“Henüz emin değilim. Fakat bir ihtimal var gibi gözüküyor.”

“Nasıl bir ihtimal?”

“Her geçen gün bu ihtimal artıyor. Bu birçok şeyi karmaşık hale getirdi, tabii ki.”

“Ve sen bana söylemedin? Boş ver. Ben bunu önemsemiyorum Phaedra. Her hangi bir şeyi senin yöntemlerinle yapamayacağımızı söylememin bir nedeni de bu. Bir çocuk daha iyisini hak ediyor ve er ya da geç çocuğun olacaktı. Bu hiçbir şeyi karmaşık hale getirmez. Her şeyi basitleştirir.”

Elliot'ın kabullenışı Phaedra'yı sevindirdi fakat yaptığı yorum değil. “Ben ‘daha iyisi’ne sahip değildim ve gayet mutluydum Elliot. Annem beni eğittiği için bugün olduğum kadını. Richard yine de benim için bir babaydı. Yani mahkemenin davamı reddi beraber yaşamamız gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Tabii ki beraber yaşayacağız. Hemen bir ev bulacağız. Eğer karımı sabahları bizzat uyandırmazsam lanetleneyim. Bundan şimdi vazgeçmelisin. Kuşkusuz vazgeçmen gerektiğini sen de anlıyorsundur.”

Evet, vazgeçmeliydi. Biliyordu. Hamile olduğunun belirttilerini fark etmeden önce bile anlamıştı. Bu fikir onu korkutmuyordu. Doğrusu, Elliot'la bir yuva ve aile fikrini düşününce içinde bir mutluluk hissi uyanmıştı. Mutlu bir evlilik kurma şansını mahvetme korkusu Phaedra'yı endişelendiriyordu.

Bu dik kafalılık ya da bu evliliğe olan son başkaldırısına duyduğu bir bağlılık değildi. Dünyanın onu yenilmiş olarak göreceği ya da Elliot'ın nasıl tuzağa düşürüldüğünden bahsedeceğini tahmin ettiği için de değildi.

Kalp atışlarını hızlandıran hayret, merak ve şaşkınlıktı. Arzu Phaedra'nın kalbini aşka açmıştı, sonra aşk, kalbinin dengesini sarsıp onu uzağa götürmüştü.

“Sen güçlüsün Phaedra. Güçlü ve gururlu, bu yüzden seni seviyorum. Ama ya çocuğumuz senin kadar güçlü olmazsa? Ya arkadaşları tarafından dışlanıp ona piç dediklerini duyup incinirse?” Elliot iki eliyle Phaedra’nın ellerini tuttu ve gözlerine baktı. “Sen bunların hepsinin üstesinden geldin ama herkes gelemmez. Ve sen mutlu olacaksın Phaedra. Ne olursa olsun ben bunu sağlayacağım. Çünkü seni kendi gururumdan daha çok önemsiyorum.”

Phaedra ona baktı. Daha önce kimsenin gözlerine bu adamınkilere baktığı kadar içten bakmamıştı. Bir insanın kalbini gördüğüne hiç bu denli emin olmamıştı. *Biliyorum. Bu, hayatta tamamen emin olduğum çok az şeyden biri.*

Phaedra, onun elini kendi yanağına bastırdı. “Katılıyorum Elliot. Olması gereken bu. Bunu hâlâ hoş karşıladığın için şanslı ve rahatım. Beni mutlu olmamıza yetecek kadar sevdiğine inanıyorum. Sana güveniyorum ve seni, bu dostluğu ömür boyu sürdürmeye yetecek kadar seviyorum.”

Phaedra bunu çocuk için yapacaktı. Elliot için de. Aslında daha çok kendi için yapacaktı. Sevebilme, sevebilme ve aralarındaki sıcak ilişkinin devamı uğruna yapacaktı. Emin olduğu o bağı tutunabilmek için yapacaktı.

Elliot ne olursa olsun onunla olacak, destek olup ona güç verecekti.

Phaedra bir kelime daha söyledi ama Elliot zaten kalbindeki bütün düşünceleri biliyordu. Elliot’ın gözleri ve ona verdiği öpücük böyle diyordu.

Öpücüğünde ufak bir zafer kıvılcımı, sıcak bir mutluluk ve sahiplenmeden kaynaklanan bir gurur olsa da Phaedra bunu önemsemedi.

Nihayetinde, Elliot bir erkekti.

Phaedra elbisesinin gevşediğini hissetti. Elliot, onunla kavuşmalarının tamamlanması için koltuğa yatırdı. Bu defa ki şiddetli ve hızlı olmalıydı. Phaedra mutluydu. Çok uzun zamandır ayrıları ve hissettiği sabırsızlık Elliot’inkinden aşağı kalır değildi.

Elliot’ı bedenine daha da sokuldu, onun nefesini soluyor ve aldığı zevkle inliyordu. Phaedra, hissettiği coşku doruğa ulaşınca aşkını haykırmaya başlamıştı.

Sonrasındaki huzurlu ve sessiz bütünlükte kısacık bir cümle fısıldandı.

O benim.

Phaedra dünyadan hiç korkmuyordu artık. Yaşadıklarının, arkadaşlık ve sonsuz aşkı paylaşmak anlamına geldiğini anlıyordu. Bu, mutluluk ve yalnızlığa son vermeyi vaat ediyordu. Birlikte olmalarının yarattığı yeni bir bütünün müjdesini veriyordu.

Aynı cümle güçlü bir minnettarlık duygusuyla tekrar tekrar fısıldandı.

Elliot konuşmuyordu. Konuşan Phaedra’nın kalbiydi.

O benim.